

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

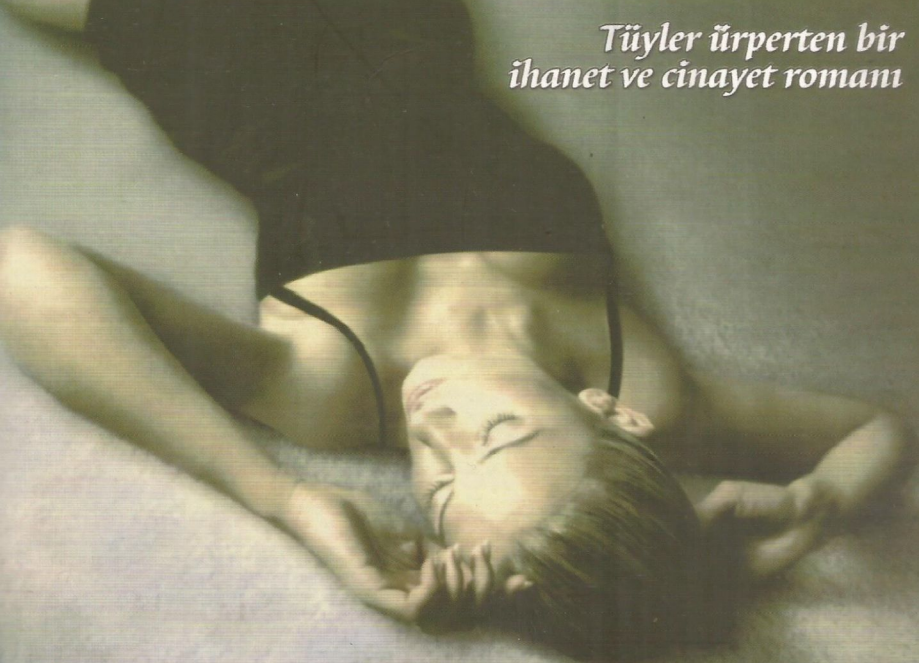
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SANDRA BROWN

*Tüylər ürperən bir
iħanət və cınayət romanı*



Kaza Kurşunu





KİTABIN ORJİNAL ADI

RICOCHET

YAYIN HAKLARI

SANDRA BROWN ©
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş. ©

KAPAK DÜZENİ

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM / EKİM 2007
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 0900 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 / 526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr



SANDRA BROWN

*Tüyler ürperten bir
ihanet ve cinayet romanı*

kaza kurşunu

TÜRKÇESİ
İPEK DEMİR



Ücretsiz PDF Kitapları <https://rantey.org>

ACILAR DİNECEK (TÜKENDİ)
ÖZGÜRLÜĞE KOŞANLAR (TÜKENDİ)
SKANDAL YAĞMURU (TÜKENDİ)

GİRİŞ

Kurtarma operasyonu 18.56'da durduruldu.

Tatsız haber, yerel kanaldan yayınlanan basın toplantısında Polis Şefi Clarence Taylor tarafından açıklanmıştı.

Kısa saç tıraşı ve asker duruşu, melankolik ifadesiyle uyumluydu. "Polis merkezi ve diğer kuruluşların hepsi kurtarma umuduyla bu aramaya saatlerini ayırdı. Ama başarılı olunamadı.

"Polisler, Sahil Güvenlik ve sivil gönüllülerin birkaç gündür gösterdikleri yoğun çabalar, umut verici bir kanıtı ulaşılmasını sağlayamadığı için maalesef organize bir aramaya devam etmenin faydasız olacağı sonucuna vardık."

Bardaki köşeye yerleştirilmiş karlı televizyon ekranına bakan müşteri, boşalan viski bardağını iterek barmene yenisini doldurmasını işaret etti.

Barmen açık şişeyi viski bardağının üzerinde bekletti. "Emin misin? Oldukça hızlı gidiyorsun, dostum."

"Sen doldur."

"Seni eve bırakacak biri var mı?"

Adam bu soru üzerine kötü bir bakış fırlattı. Barmen omuzlarını silkip bardağı doldurdu. "Senin cenazen."

Hayır, benimki değil.

Savannah şehir merkezinin kiraların ucuz olduğu sapa kesiminde bulunan Smitty's, turistlerin ve saygın yerel halkın rağbet ettiği bir yer değildi. İnsanların eğlenmek ve dağıtmak için gelecekleri türden bir barda değildi. Aziz Patrick Günü'nde şehrin ünlü barları listesinde yer almıyordu. Şirin isimli pastel renkli içkiler sunmuyordu.

İçecekler hemen sipariş verilirdi. Barmenin televizyonda *Seinfeld* dizisinin tekrarına tercih edilen haber bültenini izlerken pervasızca soyduğu limonlardan alıp alamayacağınız kesin değildi.

Televizyon ekranında Polis Şefi Taylor, şerifin ofisinin, polis köpeklerinin, deniz devriyesinin ve dalış ekibinin, vs. vs. vs.'nin bitmez tükenmez çabalarını övüyordu.

"Şunun sesini kısar mısın, lütfen?"

Barmen, müşterisinin isteği üzerine, uzaktan kumandaya uzanıp televizyonun sesini kısıtı. "Lafı dolandırıyor, çünkü öyle yapmak zorunda. Ama zırvayı bir kenara bırakırsak, asıl söylemek istediği cesedin çoktan balıklara yem olduğu."

Müşteri iki dirseğini birden bara koyarak, kamburunu çıkardı. Cilalı ahşap yüzeyin üzerindeki elleri arasında ileri geri kaydırıldığı bardağın içindeki kehribar rengi içkinin çalkalanışını izledi.

"Nehre düştükten on gün sonra?" Barmen kötümser bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Bir insanın hayatta kalmasının imkânı yok. Yine de, çok korkunç bir şey. Özellikle de ailesi için. Yani, sevdiğiniz birinin akıbetini bilememek?" Başka bir limon almak üzere uzandı. "Sevdiğim biri-

nin canlı ya da ölü olarak nehirde veya okyanusta bir yerde olduğunu düşünmek korkunç bir şey."

Çenesiyle barın tek penceresini gösterdi. Geniş bir pencereydi, ama derinliği yalnızca beş santim kadardı; duvarda yükseğe monte edilmişti, tavana yere olduğundan daha yakındı ve bakmak isteyen olursa, dışarısının bir parça görülmesine imkân tanıyordu. Barın sıkıcı karanlığını biraz olsun azaltan bir aydınlık sunuyordu ve içerideki umutsuzlara azıcık umut veriyordu.

Son kırk sekiz saattir Aşağı Georgia'da ve Güney Carolina'da can sıkıcı bir yağmur yağıyordu. Şiddetli bir yağmur. Opak bulutlardan sel gibi sular iniyordu.

Bazen yağmur öylesine şiddetli yağardı ki nehrin karşı kıyısı görünmezdi. Deniz seviyesine yakın yerler göl haline gelirdi. Yollar sel yüzünden kapanırdı. Su yolları, köpüklü sular kadar hızlı akımlarla köpürürdü.

Barmen parmaklarındaki limon suyunu silip bir havluyla bıçağını temizledi. "Şu yağmura bak, aramayı durdukları için onları suçlayamam. Büyük ihtimalle cesedi artık asla bulamayacaklar. Ama sanırım, bu tüm olanların sonsuza kadar bir muamma olarak kalacağı anlamına geliyor. Cinayet miydi, yoksa intihar mı?" Havluyu kenara atıp bara yaslandı. "Sence ne oldu?"

Müşteri, ona uykulu gözlerle bakarak, boğuk bir sesle, "Ne olduğunu biliyorum," dedi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Altı Hafta Önce

Robert Savich cinayet davasının dördüncü günüydü. Cinayet Masası Dedektifi Duncan Hatcher neler olduğunu merak ediyordu.

Öğle tatilinden sonra mahkeme yeniden toplandığında, davalının avukatı Stan Adams, yargıca özel görüşme talebinde bulunmuştu. Buna Savcı Yardımcısı Mike Nelson kadar şaşırın Yargıç Laird yine de bu talebi kabul etti ve üçü birlikte yargıcın odasına çekildiler. Jüri de jüri odasına çekilmişti ve geride bu beklenmedik toplantının ne anlama geldiğini merak eden seyirciler kalmıştı.

Toplantıları yaklaşık yarım saat sürdü. Duncan'ın endişesi her geçen dakika artıyordu. Davanın temyiz kararı ya da Tanrı korusun kararın bozulmasıyla sonuçlanabilecek bir aksilik olmadan ilerlemesini istiyordu. Bu yüzden kapalı kapılar ardında yapılan bu toplantı onu fazlasıyla endişelendiriyordu.

Daha fazla sabredemeyerek koridora çıkıp aşağı yukarı yürümeye başladı, ama kulağı mahkeme salonundaydı. Dördüncü katın sağladığı

geniş görüş alanı sayesinde bir çift romörkörün kanaldan okyanusa doğru bir ticaret gemisine kılavuzluk ettiğini gördü. Sonra, belirsizliğe daha fazla dayanamayarak mahkeme salonundaki koltuğuna geri döndü.

"Duncan, Tanrı aşkına, yerinde dur! İki yaşındaki bir çocuk gibi kıpır kıpırsın." Ortağı Dedektif DeeDee Bowen vakit geçirmek için çapraz bulmaca çözüyordu.

"Orada ne konuşuyor olabilirler?"

"Ceza pazarlığı? Belki de kasıtsız cinayet?"

"Gerçekçi ol," dedi. "Savich katil olmayı bir kenara bırak, park ihlali-ni bile itiraf etmez."

DeeDee, "Teslim olmanın on bir harfli eşanlamlısı nedir?" diye sordu.

"Çekilmek."

Kadın, ona sıkıntılı bir ifadeyle baktı. "Nasıl bu kadar çabuk buldun?"

"Ben bir dâhiyim."

DeeDee kelimeyi denedi. "Bu sefer değil. 'Çekilmek' uymuyor. Çünkü sekiz harfli."

"O zaman, bilmiyorum."

Davalı Robert Savich cinayetten yargılanan bir adam için fazlasıyla rahat bir tavır ve Duncan'ın endişesini yatıştıracak bir güvenle savunma masasında oturuyordu. Savich sanki Duncan'ın ona baktığını hissetmiş gibi arkasını dönüp ona gülümsedi. Sadece kendisinin duyabildiği, çabuk kavranan bir melodiyi yakalamak için sandalyesinde parmaklarıyla ritm tutuyordu. Rahat bir tavırla bacak bacak üstüne atmıştı. Sakinliğin resmi gibiydi.

Onu tanımayan biri, Robert Savich'in moda konusunda biraz gösterişi seven saygın bir işadamı olduğunu düşünebilirdi. Bugün mahkeme için sade gri bir takım giymişti, ama giysisinin zarif dikişinden Avrupa'dan

olduğu hemen anlaşıyordu. Gömleği açık mavi, kravatı ise eflatun ren-
giydi. Ayırt edici özelliği olan at kuyruğu düzgün ve parlak görünüyordu.
Kulak memesinde birkaç karatlık bir pırlanta parlıyordu.

Şık giysileri ve umursamazlığı, arkasındaki vicdansız caniyi görün-
mez kılan gösterişli maskesinin elemanlarıydı.

Daha önce tutuklanmış, cinayet, kundakçılık ve çoğu uyuşturucu
madde ticareti gibi daha hafif birçok suçtan dolayı büyük jürinin karşısı-
na çıkarılmıştı. Ama uzun ve şöhretli kariyeri boyunca sadece iki kez
aleyhine dava açılmış ve yargılanmıştı. Birincisi uyuşturucu suçuydu.
Devlet, davasını kanıtlayamamış, yetersiz bulunan kanıtlar sonucunda
Savich beraat etmişti.

İkinci davası Andre Bonnet'in cinayeti idi. Savich, adamın evini ha-
vaya uçurmuştu. Duncan, ATF^(*) ajanlarıyla birlikte bu cinayeti araştır-
mıştı. Maalesef, kanıtların çoğu ikinci derecedendi, ama suçlu bulunma-
sına yetecek kadar güçlü olduklarına inanıyorlardı. Ama savcılık ofisi, Sa-
vich'in suçlu olduğuna bütün jüri üyelerini ikna edecek yeterli bilgi ve
tecrübeye sahip olmayan acemi bir savcı görevlendirmişti. Davada jüri
oybirliğine varamamıştı.

Ama her şey burada bitmemişti. Genç savcı yardımcısının Avukat
Stan Adams'dan aklayıcı delilleri sakladığı ortaya çıkmıştı. Çıkardığı yay-
garadan korkan savcılık ofisi zamanında yeniden dava açamamıştı. Dava
kayıtlara geçmişti ve büyük ihtimalle kutuptaki buzlar eriyene dek de
orada kalacaktı.

Bu yenilgi Duncan'a çok ağır gelmişti. Genç savcının acemiliğine
rağmen, bunu kendi başarısızlığı olarak görmüş ve kendini Savich'in git-
tikçe gelişen suç kariyerine bir son vermeye adanmıştı.

(*) Alkol, Tütün ve Silah Bürosu.

Bu kez, suçlu bulunması için varını yoğunu ortaya koymuştu. Savich gizli narkotik polisinin methamphetamine yapıp dağıtırken yakaladığı, birçok çalışanından biri olan uyuşturucu satıcısı Freddy Morris'in cinayetiyle suçlanıyordu. Freddy Morris'in aleyhindeki deliller su götürmezdi, mahkûmiyeti hemen hemen garantiydi ve daha önceden birçok sabıkası olduğu için uzun yıllar hapis yatacaktı.

DEA^(*) ve polis merkezinin narkotikleri bir araya gelip Freddy Morris'e bir anlaşma önermişlerdi: aslında peşinde oldukları elebaşı Savich karşılığında, hafifletilmiş suçlamalar ve daha az hapis cezası.

Freddy karşı karşıya olduğu hapis cezasını düşününce, bu teklifi kabul etmişti. Ama dikkatlice planlanmış idamın gerçekleşmesine fırsat kalmadan, Freddy'nin işi bitirilmişti. Bir bataklıkta kafasının arkasında bir kurşun deliğiyle yüzüstü yatar halde bulunmuştu.

Duncan bu sefer Savich'in yakasını kurtaramayacağına inanıyordu. Savcı, onun kadar iyimser değildi. Bir gece önce Mike Nelson, Duncan'ı tarık sandalyesindeki ifadesine hazırlarken, "Umarım, haklısındır, Dunk," demişti. "Her şey senin ifadene bağlı." Sonra alt dudaklarını çekerek düşünceli bir ifadeyle konuşmuştu. "Adams'ın, muhtemel sebep konusunda üzerimize gelmesinden korkuyorum."

Duncan, "Savich'i sorgulamak için çeşitli sebeplerim vardı," diye devam etti. "Freddy'nin teklifi karşısında verdiği ilk tepki, eğer bizim tarafımızda olursa, Savich'in onun dilini keseceğini söylemek olmuştu. Freddy'nin cesedine baktığımda, sadece beyninin patlamadığını aynı zamanda dilinin de kesildiğini görüyorum. Adli tıbbı göre, dili kesildiğinde hâlâ yaşıyormuş. Sence bu Savich'i derhal sorgulamam için muhtemel bir sebep değil miydi?"

(*) Uyuşturucu ile Mücadele Bürosu.

Duncan ve DeeDee tüyer ürpertici olay mahalline çağrıldıklarında Freddy'nin vücudu hâlâ sıcaktı ve kan hâlâ tazeydi. DEA görevlileri ve Savannah Polis Merkezi narkotik polisleri, Freddy'nin gizliliğini kimin bozduğuna dair hararetli bir tartışmaya girmişlerdi.

DEA ajanlarından biri polislerden birine, "Güya, onun her hareketi- ni izleyen üç adamınız vardı," diye bağırdı.

Narkotik polisi bağırarak, "Sizin dört adamınız vardı! Onlar nere- deydiler?" diye karşılık verdi.

"Evde daha güvende olacağını düşünüyorlardı."

"Öyle mi? Biz de aynısını düşünüyorduk."

Federal ajan sinirli bir şekilde, "Tanrım!" dedi. "Elimizden nasıl kaç- tı?"

İşleri kimin eline yüzüne bulaştırdığının bir önemi yoktu. Freddy ar- tık onların işine yaramazdı ve bu konuda tartışmak zaman kaybindan başka bir şey değildi. Duncan birbirlerine hakaretler yağdıran ve birbirle- rini suçlayan iki tarafa hakemlik yapması için DeeDee'yi orada bırakıp Savich'in peşine düşmüştü.

Duncan, Mike Nelson'a, "Onu tutuklamayı planlamamıştım," diye açıklamıştı. "Sadece onu sorgulamak için ofisine gitmiştim. Yemin ede- rim."

"Onunla kavga ettin, Dunk. Bu bize zarar verebilir. Adams bunun jürinin gözünden kaçmasına izin vermeyecektir. Seni doğrudan bir şeyle suçlamasa bile, polisin şiddete başvurduğunu ima edecektir. Yasadışı tu- tuklama. Lanet olsun, şapkanın içinden ne çıkaracağını bilmiyorum."

Hiçbir şeyin kesin olmadığını ve duruşma sırasında her şeyin olabile- ceğini hatırlatarak sözlerini bitirdi.

Duncan, savcı yardımcısının endişesini anlamıyordu. Ona göre, her şey gayet net ve anlaşılırdı. Freddy Morris'in cinayet mahallinden doğru- ca Savich'in ofisine gitmişti. Duncan önceden haber vermeden paldır kül-

dür içeri dalmış ve sonradan polis arşivlerinden adının Lucille Jones olduğu öğrenilen bir kadının dizleri üzerinde ona oral seks yaptığını görmüştü.

Bu sabah, Duncan'ın bu olayla ilgili ifadesi mahkeme salonunda sessizliğe neden olmuştu. Huzursuz kıpırdanmalar kesilmişti. Uyuklayan mübaşir, aniden uyanarak, doğrulmuştu. Duncan, jürinin oturduğu bölmeye baktı. Yaşlı kadınlardan biri utanç içinde başını öne eğmişti. Onunla yaşıt başka bir kadın, kelimenin ne anlama geldiği konusunda kafa karışıklığı yaşıyor gibiydi. Dört erkek jüri üyesinden biri, Savich'e hayranlık dolu bir sırtmayla bakmıştı. Savich sanki o gün daha sonra manikür yaptırmayı planlıyormuş gibi tırnaklarını inceliyordu.

Duncan, Savich'in ofisine girer girmez, onun silahına uzandığını ifade etmişti. "Masasının üzerinde bir tabanca vardı. Ona doğru hamle yaptım. Silahı cline alır almaz, beni öldüreceğini anladım."

Adams ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Yargıya varıyor."
"Kabul edildi."

Mike Nelson sorusunu düzeltti ve jüriye Duncan'ın muhtemel zarardan kendisini korumak için Savich'e saldırdığını açıkladı. Bunu takip eden mücadele şiddetliydi ama Duncan sonunda Savich'i engellemeyi başarmıştı.

Savcı, "Ve Bay Savich'i kontrol altına aldıktan sonra," dedi. "O silaha delil olarak el koydunuz mu, Dedektif Hatcher?"

İşler burada zorlaşıyordu. "Hayır. Savich'i kontrol altına alana kadar kadın da tabanca da yok olmuştu."

İkisi de bir daha görülmemişti.

Duncan, Savich'i polis memuruna saldırıdan tutuklamıştı. Bu suçtan ötürü gözaltında tutulurken, Duncan, DeeDee ve diğer polisler Freddy Morris cinayeti için aleyhine dava açmışlardı.

Duncan'ın gördüğü silah ellerinde değildi, Savich'in bu silahı bir saatte kısa bir süre önce Freddy Morris'i öldürmek için kullandığına emindiler. Elleri kadının ifadesi yoktu. Olay mahallinde ayak izi ya da tekerlek izleri yoktu, çünkü gelgit ceset bulunmadan önce hepsini alıp götürmüştü.

Ellerinde olan tek şey, Freddy'nin korku içinde, yetkililerle bir anlaşma yaparsa, hatta onlarla konuşursa bile Savich'in onun dilini keseceğini ve sonra da onu öldüreceğini söylediğini duyan diğer ajanların ifadeleriydi. Ve Lucille Jones'un nerede olduğu bilinmediği için Savich'in suç işlendiği sırada başka yerde olduğuna dair güvenilir bir mazereti yoktu. Savcılık ofisi çok az delille suçları kanıtlamıştı, böylece dava mahkemeye gelmişti.

Nelson, Duncan'ın öğleden sonra Savich'in avukatı tarafından perişan edileceğini düşünüyordu. Yemekten sonra onu buna hazırlamaya çalıştı. "Taciz olduğunu iddia edecek ve jüriye müvekkiline karşı yıllardır kişisel garez beslediğini söyleyecek."

Duncan, "Kesinlikle besliyorum," dedi. "O orospu çocuğu bir katil. Ben katilleri yakalamak için yemin ettim."

Nelson içini çekti. "Sadece bunun kişisel bir şey gibi algılanmamasına çalış, tamam mı?"

"Denerim."

"Öyle olsa bile."

"Sana deneyeceğimi söyledim. Ama, evet, bu kişisel bir şey haline geldi."

"Adams, Savich'in silah taşıma ruhsatı olduğunu söyleyecektir. Böylece silah tek başına suçlayıcı bir unsur sayılmaz. Ve *sonra* zaten ortada asla bir silah olmadığını iddia edecek. Ortada gerçekten ona oral seks yapan bir kadının olup olmadığını bile sorgulayabilir. Reddedecek, reddedecek, reddedecek ve jürinin kafasında bir şüphe dağı oluşturacak. Söyle-

diklerini doğrulayan bir şey olmadığından tüm ifadenin geçersiz sayılması için istekte bile bulunabilir."

Duncan neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Stan Adams'la daha önce karşı karşıya gelmişti. Ama bunu nasıl atlatacağı konusunda endişeliydi.

Yargıcın odasına açılan kapıya bakıp açılmasını dilerken, kapı gerçekten de açıldı.

Mübaşir tekdüze bir sesle, "Lütfen ayağa kalkın," dedi.

Duncan ayağa fırladı. Mahkeme salonuna geri dönüp yerlerine geçen üç adamın yüz ifadelerini inceledi. DeeDee'ye doğru eğildi. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, ama hoşuma gitmedi."

Duncan'ın ortağının insanları, durumları okuma konusunda esrarengiz ve güvenilir bir yeteneği vardı; Duncan'ın içine doğan kötü hisleri böylece onaylamış oldu.

Başka bir kötü işaret; Mike Nelson başını başka tarafa dönük tutuyor ve onların bulunduğu tarafa bakmıyordu.

Stan Adams, müvekkilinin yanına oturdu ve Savich'in pahalı takımının kol kısmına hafifçe vurdu.

Duncan'ın yüreği sıkışmıştı.

Yargıç kürsüye çıktı ve mübaşire jüriyi içeri almasını işaret etti. Kürsünün arkasındaki koltuğuna oturdu ve özenle cüppesini düzeltti. Üzerinde bir bardakla cam sürahi bulunan tepsiyi sağ tarafına beş santim uzağına yerleştirdi ve ayarlanması gerekmeyen mikrofonu ayarladı.

Jüri sıra halinde içeri girip yerine yerleştikten sonra, "Bayanlar, baylar, gecikme için özür dilerim ama önemli bir konunun derhal görüşülmesi gerekiyordu," dedi.

Cato Laird, halk arasında ve bir âşık gibi kur yaptığı medyada popüler bir yargıçtı. Ellisine yaklaşmış olmasına rağmen otuz yaşında bir erkeğin fiziğine ve bir film yıldızının yüz hatlarına sahipti. Gerçekten de birkaç yıl önce Savannah'ta çevrilen bir filmde bir yargıcı oynamıştı.

Kameralar karşısında rahat olduğu için cinayet, suçlular ya da hukuk bilimi hakkında bir haber hikâyesi söz konusu olduğunda onun oturaklı konuşmalarından faydalanılırdı. Şimdi de, o tanıdık, ikna edici ses tonuyla konuşuyordu. "Bay Adams, mülakatlar sırasında on numaralı jüri, oğlunun polis adayı olarak Savannah-Chatham Polis Merkezi'nin önümüzdeki dönemine kaydedildiğini söylemediğini bana haber verdi."

Duncan jüri bölmesine bakınca ikinci sıradaki boş sandalyeyi fark etti.

DeeDee alçak sesle, "Ah, Tanrım," dedi.

Yargıç Laird, "Jüri üyesi, bana bunun doğru olduğunu itiraf etti," dedi. "Mahkemeyi kasten kandırmaya çalışmadığını, sadece atladığı bu konunun davanın sonucunu nasıl etkileyebileceğinin farkında olmadığını söyledi."

"Ne?"

DeeDee, Duncan'ı dürterek, sesini alçatması için onu uyardı.

Yargıç onların bulunduğu tarafa baktı, ama konuşmasına devam etti.

"Jüri üyeleri belirlenirken, her iki tarafın avukatının kararı etkileyebileceğini düşündüğü adayı eleme hakkı vardır. Bay Adams, ailesinden biri yakında polis memuru olacak bir jüri üyesinin, bir cinayet davasındaki herhangi bir sanığa, ama özellikle de bu kadar berbat bir katliamla suçlanan bir sanığa karşı önyargılı olabileceğine inanıyor."

Biraz ara verdikten sonra, "Bu konuda dava vekiliyle hemfikirim ve bu yüzden bu duruşmayı geçersiz kıldığımı ilan etmek zorundayım." Tok-

mağını indirdi. "Jüri üyeleri, dağılabilirsiniz. Bay Adams, müvekkiliniz gitmekte özgürdür. Mahkeme sona ermiştir."

Duncan sandalyesinden fırladı. "Dalga geçiyorsunuz!"

Yargıç, ona bakıp bir elması kesebilecek bir ses tonuyla, "Dalga geçmediğime sizi temin ederim, Dedektif Hatcher," dedi.

Duncan koridora çıkıp parmaklıklara kadar ilerledi. Savich'i göstererek, "Sayın Yargıç, bu adamın buradan çıkıp gitmesine izin veremezsiniz," dedi.

Mike Nelson yanına gelip alçak sesle, "Dunk, sakın ol," dedi.

Yargıç ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken, "Yeniden dava açabilirsiniz, Bay Nelson," dedi. "Ama bunu yapmadan önce daha somut kanıtlar bulmanızı öneririm." Duncan'a bakarak, "Ya da daha güvenilir bir ifade," diye ekledi.

Duncan öfkeden deliye dönmüştü. "Sizce *yalan* mı söylüyorum?"

"Duncan."

DeeDee arkasına gelmişti, kolundan tutup onu çıkışa doğru çekiştirmeye çalışıyordu, ama Duncan, onun elinden kurtuldu.

"Tabanca gerçektir. Neredeyse dumanı tütüyordu. Kadın gerçektir. İçeri girdiğimde ayağa fırlamıştı ve..."

Yargıç tokmağını indirerek, onu susturdu. "Bir sonraki duruşmada ifade verebilirsiniz. Tabii, eğer olacaksa."

Savich aniden önüne geçip tüm görüş alanını kapladı, gülümsüyordu. "Gene her şeyi berbat ettin, Hatcher."

Mike Nelson, Duncan'ın kolundan tutup parmaklıkların üzerinden atlamasına engel oldu. "Seni zımbalayacağım, orospu çocuğu. Derini kazıacağım. Kıçına dövme yapacağım. Seni yakalayacağım."

Savich tehditkâr bir sesle, "Seninle yakında görüşeceğiz," dedi. Sonra, Duncan'a öpücük gönderdi.

Adams, müvekkilini aceleyle Duncan'ın yanından uzaklaştırdı. Duncan, yargıca baktı. "Onun gitmesine nasıl izin verirsiniz?"

"Ben değil, Dedektif Hatcher, yasalar izin veriyor."

"Yasa *sizsiniz*. Ya da en azından öyle olmanız gerekiyor."

DeeDee, "Duncan, kapa çeneni," diye fısıldadı. "Lucille Jones'u arayan adamlarımızı iki misline çıkaracağız. Belki silahı buluruz. Savich'i er geç yakalayacağız."

Duncan sesini alçaltmaya çalışmadan, "Onu daha önce ele geçirebilirdik," dedi. "Onu bugün ele geçirebilirdik. Suçlulardan yana değil de, polislerden yana olan bir yargıcımız olsaydı onu şu anda ele geçirebilirdik."

DeeDee, "Oh, lanet olsun," diye inledi.

Yargıç Laird kürsünün üzerinden eğilerek, Duncan'a baktı. Sanki yanan bir çalıdan ona söylev veriyormuş gibi, "Sana bir iyilik yapıp bu sözlerini gözardı edeceğim, çünkü ne kadar öfkeli olduğunu anlıyorum," dedi.

"Bir bok anlamıyorsun. Bana bir iyilik yapmak isteseydin, *Sayın Yargıç*, mahkemeyi geçersiz kılmak yerine, o jüri üyesini değiştirirdin. Eğer bana iyilik yapmak isteseydin, bu katili etkisiz hale getirmek için bize eşit şans tanırdın."

Yargıcın yakışıklı yüzündeki her kas gerilmişti ama sesi son derece kontrollüydü. "Seni mahkemeye saygısızlıktan tutuklatmama neden olacak bir şey söylemeden önce derhal bu mahkeme salonunu terk etmeni tavsiye ediyorum."

Duncan işaret parmağını biraz önce Savich ve avukatının geçtiği çıkış kapısına doğrulttu. "Savich tıpkı bana yaptığı gibi size de nanik yapıyor. O insanları öldürmeyi seviyor ve biraz önce siz ona gidip biraz daha insan öldürmesi için bedava bilet verdiniz."

"Ben kanunlar doğrultusunda karar verdim."

"Hayır, sizin yaptığınız..."

DeeDee, "Duncan, lütfen," dedi.

"...şey saçmalıktan başka bir şey değildi. Savich gibi suçlulara karşı sert olacağınıza dair verdiğiniz söze inanıp sizi seçen insanların kafasına sıçtınız. Burada Dedektif Bowen'ın, savcılık ofisinin ve bu piç kurusunu yakalamak için çalışan herkesin kafasına sıçtınız. Sizin yaptığınız buydu. Sayın Yargıç."

"Eller yukarı."

"Ne?"

"Teslim olmanın on bir harflik karşılığı."

DeeDec, yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerini bağlayan Duncan'a şaşkınlıktan ağzı açık bir halde baktı. "Hapiste kırk sekiz saat geçirdikten sonra söyleyeceğin ilk şey bu mu?"

"Bunu düşünmek için çok zamanım oldu."

"Eller yukarı' iki kelime, *dâhi*."

"Yine de işe yarayacağına eminim."

"Bunu asla bilemeyeceğiz. Bulmacayı attım."

Duncan bulmacaları genelde DeeDee'den önce bitirmesinin onun canını sıktığını bildiği için, "Bitiremedin mi?" diye ona sataştı. Bu konuda yetenekliydi, DeeDee ise değildi.

"Hayır, onu attım çünkü mahkeme salonundaki abartılı mizansenini hatırlatacak bir anı kalsın istemedim." Tutuklu merkezinin otoparkından çıkıp şehir merkezine doğru ilerledi. "Boş boğazlığın başına iş açtı."

Duncan derin düşüncelere dalmış, hiç konuşmadan oturuyordu.

"Bak, Duncan. Savich'i ele geçirmek istemeni anlıyorum. Hepimiz onu yakalamak istiyoruz. Ama kendi mahkeme salonunda bir yargıca sö-

zel saldırıda bulunmak? Bu delilik. Hem kendine hem de teşkilata zarar verdin." Dönüp Duncan'a baktı. "Tabii ki, sana ders vermek benim had-dime değil. Sen büyük ortakısın."

"Bunu hatırladığın için teşekkür ederim."

"Dostun olarak konuşuyorum. Bunu senin iyiliğin için söylüyorum. Azmine hayranım ama öfkeni dizginlemelisin."

Kendini hiç de azimli hissetmeyen Duncan karamsar bir ifadeyle ön pencereden dışarı bakıyordu. Savannah kızgın güneşin altında pişiyordu. Hava nemden ağırlaşmıştı. Her şey, kendisi gibi güçsüz, cansız, bitkin görünüyordu. DeeDee'nin arabasındaki havalandırma neme karşı boş yere savaşıyordu. Gömleğinin arkası şimdiden sıırıslılam olmuştu.

Alnındaki ter damlalarını sildi. "Bu sabah duş aldım, ama hâlâ hapis-hane gibi kokuyorum."

"Kötü müydü?"

"Çok kötü değildi, ama oraya geri dönmek istemem."

"Gerard, sana kızgın," dedi. Şu andaki şefleri, Emniyet Müdürü Bill Gerard'tan bahsediyordu.

"Yargıç Laird, Savich'i serbest bırakıyor ve Gerard bana kızıyor, öyle mi?"

DeeDee kırmızı ışıktaki durdu ve dönüp ona baktı. "Şimdi söyleyeceğim şeye sinirlenme."

"Vaazın bittiğini sanıyordum."

"Yargıca başka seçenek bırakmadın." DeeDee cinayet masasına terfi edip onun ortağı olduğundan beri Duncan onda zerre kadar anaç bir tavır görmemişti. Şimdi ifadesi buna yakındı. "Söylediğin şeylerden sonra Yargıç Laird'in seni mahkemeye saygısızlıktan tutuklamaktan başka çaresi yoktu."

"O zaman Yargıç Hazretleri ve benim ortak bir noktamız var. Benim de onu hor görmekten başka çarem yok."

"Sanırım, o mesajı aldı. Gerard'a gelince, kanunlara uymak zorunda. Dedektiflerinin yüksek mahkeme yargıçlarını azarlamasına göz yumamaz."

"Pekâlâ, pekâlâ, davranışlarımın yanlış olduğunu kabul ediyorum. Cezamı çektim. Savich'in bir sonraki duruşmasında kusursuz bir beyefendi ve kuzu gibi olacağıma söz veriyorum, o kadar ki, Yargıç Laird karşılığında bize karşı daha hoşgörülü olacak. Geçen günden sonra bize bunu borçlu."

"Ah, Duncan."

"Ah, ne?"

"Bu sabah Mike Nelson aradı." Biraz duraksadı ve içini çekti. "Savcılığın görüşüne göre, elimizde yeterli..."

"Bu duymak isteyeceğim bir şey değil, öyle değil mi?"

"Bunun baştan beri kazanma ihtimali düşük bir dava olduğunu, büyük ihtimalle mahkûmiyet kararının zaten çıkmayacağını ve bu yüzden Savich'e karşı somut deliller elde etmeden bir daha dava açmayacağını söyledi."

Duncan bunu duymaktan korkuyordu ama bunu duymak, duyacağına dair hissettiği korkudan daha korkunçtu. Başını koltuk başlığına dayayıp gözlerini kapadı. "Savich ve onun gibi beş para etmez adamları neden bu kadar önemseydiğimi bilmiyorum. Başka kimsenin umrunda değiller. Savcılık, büyük ihtimalle bana geçen gece karısını sert bir domuz pırzolası yüzünden öldüren Neanderthal'a olduğundan daha kızgın. Adam yanımdaki hücrede kalıyordu. Bana en azından yüz kere, kaltağın bunu hak ettiğini söyledi."

İçini çekerek, başını yana çevirdi ve pencereden bulvarda sıralanmış meşe ağaçlarına baktı. Ağaçların dallarından sallanan yapraklar boğucu sıcakta pörsümüşlerdi.

Etkili bir sesle, "Yani, neden uğraşıyoruz ki?" diye sordu. "Eğer Savich ara sıra Freddy Morris gibi methamphetamine yapan adamları zımbalıyorsa, bir tür kamu hizmeti veriyor demektir, öyle değil mi?"

"Hayır, çünkü bu methamphetamine yapan adamın henüz cesedi soğumadan Savich, onun yerini alacak birini ayarlayacaktır."

"Bu yüzden, tekrar ediyorum, ne anlamı var ki? Daha önce bahsettiğin azmimden eser yok. Artık umrumda bile değil."

DecDee gözlerini devirdi.

Duncan, "Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Otuz yedi."

"Sekiz. Ve yirmi yıl sonra elli sekiz olacağım. Prostatım büyüyecek, penisim küçülecek. Saçlarım dökülecek ve belim kalınlaşacak."

"Çok karamsar bir öngörü."

Aniden doğrulup vurgulamak istediklerini sıralarken işaret parmağıyla kontrol paneline vurarak, öfkeyle, "Son derece haklısın," dedi. "Çünkü yirmi yılımı boşa harcamış olacağım. Başka Savichler insanları öldürmeye devam edecek. Yaptıklarım neye yarayacak?"

DeeDee frene basıp durdu. Duncan o ana dek DeeDee'nin onu gözaltına alınıp mahkeme salonundan çıkarıldığında arabasının kaldığı adliyenin otoparkına değil de, eve götürdüğünü fark etmemişti.

DeeDee koltuğunda arkasına yaslanıp ona doğru döndü. "Farzedelim ki, başarısız olduk. Yarın..."

"Başarısızlık mı? Başarısızlık mı? Zavallı Freddy Morris kadar ölüyüz. Onun infazı bizimle ya da diğer federallerle işbirliği yapmayı biraz olsun düşünen bütün uyuşturucu kuryelerinin ödünü kopardı. Savich mesajını vermek için Freddy'yi kullandı ve mesajı çok net anlaşıldı. Konuşursan ölürsün, çok kötü bir şekilde ölürsün. Kimse konuşmayacak." Son iki kelimeyi üzerine basarak söyledi.

Yumruğunu avucuna indirdi. "O kurnaz orospu çocuğunun yine kurtulduğuna inanamıyorum. Bunu nasıl yapıyor? Kimse bu kadar şanslı olamaz. Ya da bu kadar akıllı. Cehennemdeki bütün şeytanlar onun için çalışıyor olmalı. Ama sana söz veriyorum, DeeDee. Yapacağım son şey bu olsa bile..." DeeDee'nin gülümsediğini fark edince sustu. "Ne var?"

"Duncan, sadece azimli görünmekle kalmıyor, öyle de konuşuyorsun."

Birkaç küfür mırıldanıp emniyet kemerini çözdü ve arabanın kapısını açtı. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Ben de geliyorum." Arabadan çıkmadan önce arka koltuğa uzanıp kapıda asılı duran kuru temizleme torbasını aldı.

"O nedir?"

"Bu gece giyeceğim takım elbise. Üzerimi burada değiştireceğim böylece eve gidip sonra tekrar şehre inmek zorunda kalmayacağım."

"Bu gece ne var ki?"

"Ödül yemeği." Şaşkınlık içinde Duncan'a baktı. "Sakın bana unuttuğunu söyleme."

Parmaklarını asi saçları arasından geçirdi. "Evet, unuttum. Üzgünüm, ortak, ama bu gece bunu çekebileceğimi hiç sanmıyorum."

Bu gece polislerin arasında olmak istemiyordu. Yarın sabah ilk iş, eski moda bir cezalandırılma için onun ofisine çağrılacağını bilerek böyle yarı-sosyal bir ortamda Bill Gerard'la karşılaşmak istemiyordu. Mahkemede sinirlerine hâkim olamadığı için bu cezayı hak ediyordu. Öfkelenmekte haklıydı ama bunu o anda ve orada açığa vurmakla hata etmişti. DeeDee'nin söyledikleri doğrudu; davalarına yardımcı olmaktan çok zarar vermişti. Bu Savich'i çok memnun etmiş olmalıydı.

DeeDee eğilip kaldırımında duran iki gazeteyi aldı ve onlarla midesine vurdu. "O yemeğe gidiyorsun," dedi ve evin kapısına doğru yöneldi.

Kapıyı açıp içeri girdiklerinde, Duncan duvardaki termostatin yanına gidip havalandırmayı ayarladı.

DeeDee, "Neden alarımın kurulu değil?" diye sordu.

"Şifreyi unutuyorum."

"Sen hiçbir şeyi unutmazsın. Tembelliğinden. Alarımı kurmaman çok aptalca, Duncan. Özellikle de bu günlerde."

"Neden özellikle bu günlerde?"

"Savich. Ayrılırken söylediği 'Seninle çok yakında görüşeceğiz,' lafı bana bir tehdit gibi geldi."

"Keşke peşime düşse. Böylece bir bahanem olur."

"Ne yapmak için?"

"Ne gerekiyorsa." Spor ceketini bir sandalyenin üzerine fırlatıp kordondan evin arka tarafında bulunan mutfığa doğru ilerledi. Merdiveni göstererek, "Misafir odasının ve banyonun yerini biliyorsun," dedi. "Rahatına bak."

DeeDee, onun peşinden gitti. "Benimle birlikte o yemeğe geliyorsun, Duncan."

"Hayır, yapacağım şey şu; bir bira içip duş alacağım, kendime gözlerimi yakacak kadar acı hardallı ve jambonlu bir sandviç yapacağım ve..."

"Piyano mu çalacaksın?"

"Ben piyano çalmıyorum."

DeeDee gülerek, "Tabii," dedi.

"Yatağa gitmeden önce belki televizyonda bir basket maçı yakalarım diyecektim. Hapishane yatağında iki gece geçirdikten sonra kendi yatağında uyumayı ne kadar özlediğimi anlatamam. *Yapmayacağım* şey ise, giyinip o yemeğe gitmek."

DeeDee ellerini kalçalarına koydu. "Söz vermiştin."

Duncan buzdolabını açtı ve içine bakmadan, bir kutu bira çıkarıp kapağını açtı ve eline sıçrayan köpüğü emdi. "Bu hapse tıklımdan önceydi."

"Bu gece bir ödöl alıyorum."

"Sonuna kadar hak ettin. Tebrikler. Dul kadının levyeyle kocasının kafasını yardığını keşfettin. İçgüdülerin harika, ortak. Daha fazla övüne-mezdim." Bira kutusunu onun şerefine kaldırıp sonra da ağzına götürdü.

"Bir ayrıntıyı kaçıyorsun. Şık bir yemeğe tek başıma gitmek istemiyorum. Sen benim kavalıyemsin."

Birayı ağzından püskürterek güldü. "Kotilyon dansına gitmiyorsun. Ayrıca, ne zamandan beri bir *kavalıyen* olması umrunda? Aslına bakarsan, ilk defa bu kelimeyi kullandığını duyuyorum."

"Eğer bir *kavalıyem* olmazsa, çocuklar bana cehennem azabı yaşatır. Worley ve teşkilattakiler, hayatım buna bağlı bile olsa kendime bir flört bulamayacağımı söyleyecekler. Sen, benim ortağımsın, Duncan. Beni kol-lamak senin görevin ve bu göreve birlikte çalışmak zorunda olduğum hö-düklerin karışısında onurumu korumama yardım etmek de var."

"Kanıt bölümündeki o polisi arasana. Adı neydi? Sana ne zaman baksa kızarıyor. O sana eşlik eder."

Tiksinerek kaşlarını çattı. "Elleri hep terli. Bundan nefret ediyorum." Gerçekten canı sıkılan DeeDee, "Sadece birkaç saatini alır, Duncan."

"Üzgünüm."

"Benimle birlikte görölmek istemiyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun? Her zaman seninle birlikte görölüyorum."

"Ama asla sosyal bir ortamda değil. Oradaki bazı insanlar senin orta-đım olduğunu bilmeyebilir. Tanrı korusun, beni kız arkadaşın sanabilir-ler. Kısa boylu, tıknaz ve kıvrıcık saçlı bir kadınla birlikte görölmek senin o meşhur cinsel cazibene zarar verebilir."

Birasını sertçe tezgâha bıraktı. "Şimdi beni kızdırdın. Birincisi, be-nim böyle bir ünüm yok. İkincisi, kısa olduğunu kim söyledi?"

"Worley, bana dikey özörlü dedi."

"Worley pisliğin teki. Ayrıca, tıknaz da değilsin. Sıkı hatların var. Kaslısın çünkü deli gibi egzersiz yapıyorsun. Saçların kıvrıkcık çünkü perma yaptırıyorsun."

DeeDee, "Bakımı daha kolay oluyor," diye kendini savundu. "Gözle-
rimin önüne düşmelerini engelliyor. Saçımın perma olduğunu nereden
anladın?"

"Çünkü permanı tazelediğinde kokusunu alıyorum. Annem perması-
nı evde yapardı. Ev günlerce kokardı. Babam, ona güzellik enstitüsüne
gidip yaptırması için yalvarırdı ama annem çok para aldıklarını söylerdi."

"Güzellik salonu, Duncan. Artık güzellik enstitüsü denmiyor."

"Bunu *ben* biliyorum. Annem bilmiyor."

"Hapse girdiğini biliyorlar mı?"

Biraz pişmanlıkla, "Evet," dedi. "Tek telefon hakkımı onları aramak
için kullandım çünkü birkaç gün benden haber alamadıklarında merakla-
nıyorlar. Yaptığım işle gurur duyuyorlar ama aynı zamanda endişeleni-
yorlar da. Nasıl olduğunu bilirsin."

Ailesi yüzeysel olarak bile ima edildiğinde kullandığı aksi ses tonuy-
la, "Hayır, pek sayılmaz," dedi. "Ailen Savich'i biliyor mu?" diye sordu.

Omuzlarını silkti. "Bundan fazla bahsetmedim."

"Oğullarının hapse girmesi hakkında ne düşündüler?"

"Lisedeyken bir kez benim için kefalet ödemek zorunda kalmışlardı.
Reşit olmadan içki içtiğim için. O zaman bana cehennem azabı yaşatmış-
lardı. Bu kez, babam doğru olduğunu düşündüğüm şeyi savunmamı söy-
ledi. Tabii ki ona, derdimi anlatmak için b ile başlayan kelimeyi kullandı-
ğımı söylemedim."

DeeDee gülümsedi. "Bu kadar anlayışlı oldukları için çok şanslısın."

"Biliyorum." Duncan gerçekten ne kadar şanslı olduğunu biliyordu.
DeeDee'nin ailesiyle ilişkisi gergindi. Duncan, onu bu tatsız konudan

uzaklaştırmayı umarak, "Babamın yüksek teknoloji kullanıcısı haline geldiğini sana söylemiş miydim? Vaazlarını bilgisayarda hazırlıyor. Bilgisayarında İncil'in tamamının yazılımı var ve bir tuşa dokunarak istediği duaya ulaşabiliyor. Ama herkes bundan memnun değil. Cemaatindeki eski kafalı biri internetin Hristiyanlık düşmanı olduğunu düşünüyor."

DeeDee güldü. "Haklı olabilir."

"Olabilir." Birasını alıp içti.

"Gerçi sormadın ama ben de bir diyet kola içerim."

"Özür dilerim." Duncan buzdolabını açıp içeri uzandı. Sonra, irkilererek kafasının arkasını çarptı. "Kahretsin!"

"Ne oldu?"

"Alarmı kurmayı unutmamalıyım."

DeeDee, onu kenara itip buzdolabının içine baktı. Sonra yüzünü buruşturup Duncan gibi irkildi. "Bu nedir?"

"Bir tahminde bulunmam gerekirse, sanırım, Freddy Morris'in dili."

İKİNCİ BÖLÜM

Duncan -birkaç aylık olan- kesilmiş dili, ertesi sabah adli tıbbı götürecekti. Şimdilik, dili bir delil torbasına yerleştirip buzdolabına geri koymuştu.

DeeDee dehşet içinde kalmıştı. "Onu orada bırakmayacaksın, öyle değil mi? *Yemeklerinin yanında?*"

"Evimi kokutmasını istemiyorum."

"Evde parmak izi araştırması yaptıracak mısın?"

"Hiçbir şey yaptırmayacağım, bu ortalığın dağılmasından başka bir işe yaramaz."

Evine giren her kimse, Savich ya da ayakışlerini yapan adamlarından biri -Duncan ikinci şıkkı düşünüyordu- parmak izi bırakmayacak kadar zeki olmalıydı. Evine girilmiş olduğunu düşünmek, iğrenç, büzüşmüş doku parçasını bulmaktan çok daha rahatsız ediciydi. Dil, tam anlamıyla bir eşek şakasıydı. Savich'in nanik yapması anlamına geliyordu. Duncan'ın burnunu sürtmeye çalışıyordu.

Ama dilin gönderdiği mesajın gülünecek bir tarafı yoktu. Duncan, Savich'in alaycı "hoşça kal"ının altında yatan tehdidi sezmişti, ama o teh-

ditten anlaşılan intikam bu değildi. Bu sadece bir başlangıçtı, bundan sonra olacaklara dair bir ipucuydu. Gayet açık ve net bir şekilde, Duncan'ın savunmasız bir durumda olduğunu, Savich'in niyetinin ise ciddi olduğunu bildiriyordu. Duncan'ın evine gelerek, aralarındaki savaşı bir üst seviyeye çıkarmıştı. Ve bu savaştan sadece biri sağ çıkacaktı.

DeeDee'ye endişesini fazla belli etmese de, Savich'i ve zalimliğinin derecesini hiç de hafife alınıyordu. Duncan'a saldırdığında, bu çok acımasızca olacaktı. Duncan'ı en çok endişelendiren şey, bunun son ana kadar farkına varamamak ve hazırlıksız yakalanmaktı.

Bu olay sayesinde DeeDee'yle birlikte ödül yemeğine katılmaktan kurtulacağını zannediyordu. DeeDee mutlaka onun bu halde gelmesini istemeyecekti. Ama DeeDee ısrarını devam ettirdi ve Duncan sonunda pes etti. Koyu renk bir takım elbise giyip kravatını taktı ve DeeDee'yle birlikte nehir kıyısındaki büyük otellerden birinde düzenlenen geceye gitti.

Balo salonuna girince, kalabalığa göz gezdirdi ve olduğu yerde donakaldı. Şaşkınlık içinde, "Buna inanamıyorum!" diye haykırdı.

DeeDee, onun bakışlarını takip edince, can sıkıntısıyla, "Onun burada olacağını bilmiyordum, Duncan. Yemin ederim," dedi.

İki dirhem bir çekirdek giyinmiş olan ve elindeki içki kadar havalı görünen Yargıç Cato Laird, Polis Şefi Taylor'la konuşuyordu.

DeeDee, "Seni azat ediyorum," dedi. "Eğer gitmek istersen, buna kesinlikle itiraz etmeyeceğim."

Duncan'ın bakışları yargıca kilitlenmişti. Laird gülerken göz kenarları çekici bir şekilde kırışıyordu. Savich'in cinayet davasını iptal etmekten, bu gece taktığı kravat seçimine dek hayatı boyunca verdiği tüm kararların doğruluğundan emin bir adam gibi görünüyordu.

Duncan kuyruğunu kıstırıp oradan sessizce ayrılmayı kendine yediremezdi. DeeDee'ye, "Kesinlikle hayır," dedi. "Sen bu kadar güzel giyin-

mişken, sana eşlik etme fırsatını kaçıramam. Hayatımda ilk defa seni etekli görüyorum."

"Katolik lisesinden mezun olur olmaz, etek giymeyi bıraktım."

Duncan, onun bacaklarına baktı. "İyiden de öte. Aslına bakarsan, son derece iyi."

"Yalan söylüyorsun, ama yine de teşekkürler."

Birlikte kalabalığın arasına karıştılar, ara sıra durup diğer polislerle konuştular ve önceden tanımadıkları insanlarla tanıştırıldılar. Kimileri öfkeyle kimileri sempatiyle Duncan'ın hapiste geçirdiği günleri gündeme getirdi. Duncan bu konuşmalara şakayla karşılık verdi.

Polis Şefi Taylor, onları fark edince konuştuğu grubun yanından izin isteyerek ayrıldı ve DeeDee'yi o gece ilerleyen saatlerde alacağı ödül için tebrik etmek üzere yanlarına geldi. DeeDee, onunla konuşurken arkadan biri Duncan'a seslendi.

Duncan arkasını dönünce babasının kilise korosundaki baş soprano-nunki kadar saf bir ifadesi olan Cato Laird'le yüz yüze geldi. Duncan refleks olarak dişlerini sıktı ama yine de kibar bir şekilde, "Yargıç Laird," diye karşılık verdi.

"Dedektif. Umarım, aramızda bir kırgınlık yoktur." Sağ elini Duncan'a uzattı.

Duncan, onun elini sıktı. "Hapis olayı yüzünden mi? Bu konuda yalnızca kendimi suçlayabilirim."

"Peki davanın düşmesi konusunda?"

Duncan, yargıcın omzu üzerinden ileriye baktı. O sırada elini şevkle sıkkan belediye başkanıyla tanıştırılan DeeDee bir yandan da endişeli gözlerle onu ve Laird'i izliyordu. Duncan bir an hiç lafını sakınmadan yargıca onun kararları hakkında ne düşündüğünü ve tokmağını nereye sokabileceğini söylemeyi düşündü.

Ama bu DeeDee'nin gecesi idi. Öfkesine hâkim olacaktı. Hatta yargıca eve döndüğünde karşılaştığı tatsız sürprizden de bahsetmeyecekti.

Gözleri yargıcın kuşku bakışlarıyla yeniden buluştu. "Savich'in Moris cinayetinden suçlu olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz bu yüzden onun salıverilmesi konusundaki endişelerimi paylaştığınıza eminim." Söylediklerini sindirebilmesi için sustu. "Ama bu şartlar altında kanunlara ve kendi vicdanınıza göre karar verdiğinizde de eşit derecede eminim."

Yargıç Laird sessizce başını sallayarak karşılık verdi. "Bu olaydaki karmaşıklıkla takdir etmenize memnun oldum."

"Olanlar üzerinde düşünmek için kırk sekiz saatim vardı." Bunu söylerken sırtıtmıştı, ama yargıcın ufacık da olsa bir sezgi yeteneği varsa, bunun çok da dostane bir ifade olmadığını anlardı. "İzninizle. Ortağım ona katılmamı işaret ediyor."

"Tabii ki. İyi eğlenceler."

Yargıç kenara çekildi ve Duncan, ona hafifçe sürtünerek yanından geçti.

Duncan, DeeDee'nin koluna girip onu bara doğru götürürken DeeDee dudaklarını kıpırdatmadan, "Ne dedi?" diye sordu.

"Bana iyi bir gece geçirmemi söyledi, ki sanırım bu da bir içki gerektiriyor."

Duncan kalabalıkta ite kaka yer açarak DeeDee'yle birlikte bara doğru ilerledi ve kendisi için bir burbon ve bir su, DeeDee için ise bir diyet kola istedi. Bir elinde içki, diğer elinde ise ordörvlerle dolu bir tabak bulunan, onlarla aynı bölümde çalışan bir dedektif yanlarına sokuldu.

Ağızındaki lokmayı yutmadan, "Hey, Dunk," dedi. "Beni yeni manitanla tanıştırsana."

DeeDee, "Bok ye ve geber, Worley," dedi.

"Ne var biliyor musun? Tıpkı Dedektif Bowen gibi konuşuyor!"

Worley iyi bir dedektifti ama DeeDee'nin daha önce bahsettiği "hö-dükler"den biriydi. Ağzından asla kürdan eksik olmazdı. Şu anda kanepelerle dolu tabağından yerken bile ağzında üç tane vardı. O ve DeeDee arasında uzun zamandır kim birbirini daha çok aşağılayacak yarışması sürüyordu. Skor genellikle berabereydi.

Duncan, "Uzatma, Worley," dedi. "DeeDee bu gece onur konuğu. Terbiyeni takın."

DeeDee'nin tarzı her zaman bir polis gibiydi. İki yıldır onunla birlikte çalışan Duncan, onun bürünebildiği yegâne tavrın bu olduğunu düşünüyordu. Bu özel gece için giydiği etek ve sürdüğü dudak parlatıcısına rağmen DeeDee hâlâ bir polis gibi düşünüyordu. "Worley'ye evinde ne bulduğumuzu anlat."

Duncan kesik dili tarif etti. Worley'in tabağındaki bir et parçasını gösterdi. "Buna benziyordu."

"Tanrım." Worley'in tüyleri diken diken olmuştu. "Dilin Morris'e ait olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sadece bir tahmin, ama iyi bir tahmin, sence de öyle değil mi? Yarın onu laboratuvara götüreceğim."

"Savich, senin damarına basmaya çalışıyor."

"O tam anlamıyla bir komedyen."

"Ama yaşadığın yere gelmesi..." Worley kürdanını düzeltti ve Duncan'ın gösterdiği et parçasını ağzına attı. "Bu cesaret ister. Söyle bakalım, Dunk, korktun mu?"

DeeDee, "Biraz olsun korkmuyorsa aptal demektir," diye cevapladı. "Öyle değil mi, Duncan?"

Duncan dalgın bir ifadeyle, "Sanırım," diye cevap verdi. Oyunun sonu geldiğinde, Savich'i hiçbir vicdan azabı duymadan öldürüp öldüreme-

yeceğini düşünüyordu. Öldürebileceğini düşündü, çünkü Savich'in onu öldürmek için bir saniye bile tereddüt etmeyeceğine emindi.

Worley havayı yumuşatmak için, "Cidden, DeeDee, bu gece çok seksi görünüyorsun," dedi.

"Bu senin pek işine yaramayacak."

"Eğer sarhoş olursam, seni bir kadın gibi görmeye bile başlayabilirim."

DeeDee bir saniye bile beklemedi. "Ne yazık ki, ben ne kadar sarhoş olsam da seni asla bir erkek gibi göremem."

Bu tanıdık bir ofis şakalaşmasıydı. Şiddet İçeren Suçlar Birimi'ndeki çocuklar DeeDee'ye cehennem azabı yaşıyorlardı, ama hepsi onda fazlasıyla var olan yeteneği, azmi ve yükselme hırsını takdir ediyordu. Görev çağırdığında, sataşmalar sona ererdi ve DeeDee'nin fikirleri erkek meslektaşlarınıninki kadar, hatta bazen daha da fazla saygı görürdü. "Kadın önsezisi" artık sadece laftan ibaret değildi. DeeDee'nin sezgileri sayesinde buna inanmaya başlamışlardı.

DeeDee'nin onun yardımını olmadan kendini koruyabileceğini bilen Duncan arkasını dönüp kalabalığı incelemeye başladı.

Daha sonra, dikkatini ilk çeken şeyin onun saçları olduğunu hatırlıyacaktı.

Başının yaklaşık on metre üzerine, tavana yerleştirilmiş doğrusal ışıklardan birinin tam altında duruyordu. Bu ışık, projektör ışığı gibi çalışıyor, kadının saçının neredeyse beyaz gibi görünmesine ve onun kalabalıktaki tek sarışınmış gibi algılanmasına neden oluyordu.

Saçına sadelik hâkimdi -küçük bir topuz halinde ensesinde toplanmıştı- ama başının mükemmel şeklini ve boynunun zarif uzunluğunu ortaya çıkarıyordu. Bu bembeyaz enseyi hayranlıkla izlerken onu tam olarak görmesini engelleyen başka bir kadın yerinden ayrıldı. Ve onun sırtı-

nı gördü. Tamamını. Ensesinden beline, hatta biraz daha aşağıya kadar çıplak teninin baştan çıkarıcı santimetre karelerini inceledi.

Vücudun bu kısmına mücevher takılabileceğini bilmiyordu, ama pırlanta görünümlü bir kopça, kadının sırtının çukurlaşan kısmından ona göz kırpyordu. Kadının teninin taşları ısıtmış olabileceğini düşündü.

Kendisi bile sırf ona bakarken ısınmıştı.

Kadının arkasından birisi yaklaşıp ona bir şey söyledi. Arkasını dönünce Duncan ilk defa onun yüzünü gördü. Daha sonra, ağzının gerçekten sularının aktığını düşünecekti.

"Dunk?" Worley kolunu dürtüyordu. "İyi misin?"

"Evet. Tabii ki."

"Sana hapislananın nasıl olduğunu sordum."

"Oh, mükemmeldi."

Worley, ona doğru eğilip pis pis sırttı. "Romantizm arayan hücre arkadaşlarını başından savmak zorunda kaldın mı?"

"Hayır, hepsi senin özlemini çekiyordu, Worley."

DeeDee kahkahayı patlattı. "Bu çok iyiydi, Duncan."

Tekrar önüne döndü ama sarışın artık onu gördüğü yerde değildi. Onu yeniden görene dek sabırsızlıkla kalabalığı taradı. Seçkin görünümlü yaşlıca bir çiftle konuşuyordu, içtiği beyaz şaraba ve sohbele karşı da oldukça ilgisiz görünüyordu. Nazikçe gülümsüyordu, ama gözleri uzaklardaydı, etrafında olup bitenlerle tam anlamıyla ilgilenmiyordu.

"Ağzının suyu akıyor." Dee yanına gelmiş ve onun kadına bakışını yakalamıştı. Öfkeyle, "Cidden, Duncan," dedi. "Kendini gülünç duruma düşürüyorsun."

"Elimde değil. İlk görüşte âşık oldum."

"Kendine hâkim ol."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapmak istemiyorum demek istiyorsun sanırım."

"Doğru, yapmak istemiyorum. Yıldırım çarpmasının insana bu kadar iyi geldiğini hiç bilmiyordum."

"Yıldırım çarpması mı?"

"Oh, evet. Ve biraz daha da fazlası."

DeeDee eleştiren gözlerle kadına bakıp omuzlarını silkti. "Fena sayılmaz. Eğer uzun boylu, zayıf, mükemmel saçlara ve kusursuz bir cilde sahip tiplere düşkünsen."

"Yüzü hakkında hiçbir şey söylemedin."

Kolasından sesli bir yudum aldı. "Evet, o da var. Takdir edilecek bir şey varsa, ederim. Seksüel radarın her zamanki gibi salondaki en çekici bebeği yakaladı."

Duncan muzip bir şekilde gülümseyerek, "Bana böyle bir yetenek bahşedilmiş," dedi.

Çift kadının yanından ayrılınca, kalabalığın ortasında tek başına kaldı. Duncan, "Bayan kaybolmuş ve yalnız görünüyor," dedi. "Güçlü bir polisin yardımına koşmasına ihtiyacı varmış gibi. İçkimi tut." Bardağını DeeDee'ye uzattı.

"Aklını mı kaçırdın?" DeeDee yolunu kapatmak için önüne fırladı. "Bu çok büyük bir aptallık olur. Burada durup kendi sonunu getirmeni izlemeyeceğim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

DeeDee, ona baktı, aniden anlamıştı. "Oh. Bilmiyorsun."

"Neyi?"

"O evli, Duncan."

"Kahretsin. Emin misin?"

"Yargıç Cato Laird'in karısı."

"Sana ne söyledi?"

Elise Laird taşlı çantasını tuvalet masasının üzerine bırakıp sandaletlerini çıkardı. Cato yatak odasına ondan önce gelmişti. Çoktan soyunup ropdöşambrını giymiş ve yatağın kenarına oturmuştu.

Elise, "Kim?" diye sordu.

"Duncan Hatcher."

Saçından bir toka çıkardı. "Kim?"

"Valeye park ücretini ödemeye gittiğimde pergolanın altında konuştuğun adam. Hatırladığına eminim. Uzun boylu, kaba görünümlü, acilen saç tıraşına ihtiyacı olan, alıcı cihazı yapılmış adam, ki sanırım Georgia'dayken bu işe yarıyormuş."

"Oh, hatırladım." Saç tokalarını çantasının yanına bırakıp topuzunu açtı, sonra parmaklarını saçları arasından geçirdi. Aynaya bakıp kocasının aksine gülümsedi. "Bana bozuk param olup olmadığını sordu. Valeye para vermesi gerekiyormuş ama cebindeki en küçük para on dolarmış."

"Sadece bozuk para mı istedi?"

"Hıhı." Arkasına uzanıp sırtının çukurunda duran pırlanta taşlı broşun kopçasını açmaya çalıştı. "Bana yardımcı olur musun, lütfen?"

Cato yataktan kalkıp ona doğru yürüdü. Kopçayı açıp iğneyi dikkatli bir şekilde siyah ipekten çıkardı, sonra broşu ona verdi ve ellerini karısının omuzlarına koyup nazikçe masaj yapmaya başladı. "Hatcher, sana isminle mi hitap etti?"

"Gerçekten hiç hatırlamıyorum. Niye? Kim ki bu adam?"

"Cinayet dedektifi."

"Savannah polisi mi?"

"Kriminoloji konusunda yüksek lisans yapmış, madalyalı bir kahraman. Zeki ve güçlü kasları olan biri."

"Etkileyici."

"Şimdiye kadar örnek alınacak bir polis memuruydu."

"Şimdiye kadar mı?"

"Bu hafta mahkememde ifade verdi. Cinayet davasıydı. Şartlar beni davayı düşürmek zorunda bırakınca, öfkesine hâkim olamadı. Ağzını bozdu. Ona mahkemeye saygısızlıktan iki gün hapis cezası verdim. Bu öğren serbest kalmıştı."

Elise yavaşça güldü. "O zaman kim olduğumu bilmediğine bahse girerim. Eğer bilseydi, benimle konuşmazdı." Küpelerini çıkardı. "Yanıdaki kadın karısı mıydı?"

"Polis ortağı. Evli olduğunu sanmıyorum." Elbiseyi Elise'nin omuzlarından kollarına doğru kaydırды, beline kadar çıplak kalmıştı. Aynada karısını izledi. "Denediği için onu suçlayamam."

"Hiçbir şey *denemedi*, Cato. Benden bozuk para istedi."

"Etrafta isteyebileceği başka insanlar da vardı, ama senden istedi." Elise'ye sarılıp göğüslerini avuçlarının içine aldı. "Seni tanıdığını, önceden tanıyor olabileceğinizi düşündüm."

Elise, kocasının aynadaki gözlerine bakarak, "Olabilir, ama öyleyse bile hatırlamıyorum. Sen konuyu açmasaydın, bu gece onunla konuştuğumu bile hatırlamazdım."

"Tıraşsız kirli sarı saçlar sana çekici gelmiyor mu? O taranmamış ve pejmürde görüntü çekici değil mi?"

"Ben kırışmış şakaklar ve düzgün tıraş tercih ederim."

Elbisesinin arkasındaki fermuvar kısaydı. Cato, fermuvarı Elise'nin kalçalarının ortasına doğru indirirken aynaya gülümsedi, sonra elbiseyi yere attı. Elise'nin üzerinde sadece siyah dantel küloğu kalmıştı. Onu kendine doğru çevirdi. "Bu sıkkıcı gece gezmelerinin en güzel kısmı bu. Seninle eve dönmek." Ona bakarak, bekledi. "Bir yorum yapmayacak mısın?"

"Söylememe gerek var mı? Benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorsun."

Elise'nin elini alıp cinsel organını tutturdu. Hareketlerini yönlendirirken, "Yalan söyledim, Elise," diye fısıldadı. "En sevdiğim kısım bu."

Elise yarım saat sonra yataktan kalktı, sessizce dolaba doğru yürüyüp bir sabahlık aldı ve üzerine giydi. Tuvalet masasının önünde kısa bir an durdu, sonra kapıya doğru ilerledi. Kapı açılırken gıcırdadı. Arkasını dönüp yatağa baktı. Cato uyanmamıştı.

Sessizce odadan çıkıp parmak uçlarında aşağı indi. Uykusuzluk hastalığı Cato'yu endişelendiriyordu. Bazen aşağı iner ve onu çalışma odasındaki kanepede en sevdiği filmlerden birinin DVD'sini izlerken bulurdu. Bazen oturma odasında kitap okurdu, bazen pencereli odada oturup dışarıdaki aydınlatılmış havuzu izlerdi.

Cato, onun uykusuzluk çekmesine üzülüyordu ve iyileşmesine yardımcı olması için ilaç almasını istiyordu. Kendisi belki de onu sakinleştirerek uyumasına yardımcı olabileceken Elise'nin onu uyandırmadan yataklarını terk etmesine söyleniyordu.

Elise son günlerde, Cato'nun onun uykusuzluğu için mi yoksa evin içinde yaptığı sessiz gezintiler için mi endişelendiğini merak etmeye başlamıştı.

Mutfakta bir gece ışığı açık bırakılmıştı ama yönünü o kadar iyi biliyordu, ki yolunu o olmadan da bulabilirdi. Aşağı indiğinde ne yaparsa yapsın, kendine mutlaka bir bardak süt koyardı, bunun işe yaradığını söylüyordu ve yalancı durumuna düşmemek için de boş bardağı lavabonun içinde bırakırdı.

Lavabonun önünde durmuş, istemeye istemeye sütünü içerken, bu gece söylediği yalanı Cato'nun asla yakalamamasını diliyordu.

Dedektif, onun kim olduğunu *biliyordu*; ona ismiyle seslenmişti.

"*Bayan Laird?*"

Elise arkasını dönünce, ilk dikkatini çeken adamın boyu olmuştu. Cato uzun boyluydu ama Duncan Hatcher ondan birkaç santim daha uzundu. Yüzüne bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kalmıştı. Başını kaldırdığında, adamın dışarıdan dikkat çekecek kadar olmasa da yakışık almayacak kadar yakın durduğunu fark etmişti. Gözlerinde sarhoşluk parıltısı vardı ama konuşması kaymıyordu.

"Adım Duncan Hatcher."

Elini uzatmamıştı ama sanki Elise'nin onunla el sıkışmasını bekler gibi onun ellerine bakmıştı. Elise elini uzatmadı. *"Nasılsınız, Bay Hatcher?"*

Yumuşak bir gülümseyişi vardı ve Elise, onun bunun farkında olduğunu düşündü. Aynı zamanda, *"Güzel elbise,"* diyecek cüreti de göstermişti.

"Teşekkür ederim."

"Sırtınızın çukurundaki pırlanta tokayı çok beğendim."

Elise başını sallayarak teşekkür etti.

"Elbiseyi tutan tek şey o mu?"

Bu çok uygunsuz bir soruydu. Açık gri ve tehlikeli görünen gözlerindeki ima da aynı derecede uygunsuzdu.

"Hoşça kalın, Bay Hatcher."

Elise tam arkasını dönmek üzereyken, Duncan bir adım daha yaklaştı. Elise bir an için onun kendisine dokunacağını düşündü. Duncan, *"Birbirimizi bir daha ne zaman görebileceğiz?"* diye sordu.

"Pardon, anlamadım?"

"Birbirimizi bir daha ne zaman görebileceğiz?"

"Görüreceğimizi hiç sanmıyorum."

"Oh, evet göreceğiz. Beni mahkemeye saygısızlıktan hapse atan yargıcın eşini becermek benim için görevdir."

Bunu bir söz verir gibi söylemişti. Elise'nin şoktan dili tutulmuştu ve donakalmıştı. Birkaç saniye boyunca orada öylece durup birbirlerine baktılar.

Sonra, birbirini izleyen iki olay bu bakışmayı sona erdirdi. Artık Duncan Hatcher'ın ortağı olduğunu bildiği kadın, onu kolundan yakalayıp valenin getirdiği arabaya doğru sürükledi. Ve Cato'nun ona doğru geldiğini göz ucuyla gördü. Cato, ona yaklaşıncaya, yüzündeki tüm kaslar gerilmiş olsa da ona dönüp gülümsemeye çalıştı.

Kadın, onu arabanın yolcu koltuğuna oturtmaya çalışırken kocası şüpheyle Hatcher'ın arkasından baktı. Elise, Cato'nun o anda bu kısa karşılaşma konusunda ona sorular soracağını düşünmüştü ama Cato eve gelene dek bundan bahsetmemişti ve böylece Elise'nin bir yalan uydurmak için zamanı olmuştu.

Ama şimdi bu konuda kocasına neden yalan söylediğini merak ediyordu.

Sütun kalanını döküp bardağı kolayca görülecek şekilde lavaboya bıraktı. Mutfaktan çıkıp girişteki kıvrımlı merdivenin başına gitti. Orada durup dinlemeye başladı. Ev sessizdi. Yukarıda hiçbir hareket olmadığına karar verdi.

Hızla koridorda ilerleyip Cato'nun çalışma odasına gitti. Odanın içinde karanlıkta ilerledi, çalışma masasına ulaşınca, lambayı yaktı. Işık odada özellikle de masanın arkasındaki duvarda yerden tavana kadar olan kütüphanenin üzerinde gölgeler oluşturdu.

Duvardaki kasayı gizleyen sahte rafı açıp hareket etmeyeceğini bile bile kasanın kolunu oynatmaya çalıştı. Kasa her zaman kilitli olurdu ve neredeyse üç yıldır evli olmalarına rağmen Cato kilidin şifresini ona söylememişti.

Sahte kitapları rafa geri koydu ve kütüphanenin tamamını inceleyebilmek için geri çekildi. Sonra, daha önce birçok kez yaptığı gibi, kütüp-

haneyı bölümlere ayırarak her seferinde bir rafa konsantre oldu, gözle-riyle her cildi teker teker inceledi.

Bu kütüphanede sayısız gizleme yeri vardı.

Başının biraz üzerindeki rafta deri ciltli kitaplardan birinin rafın ke-narından biraz dışarı taştığını fark etti. Daha yakından incelemek için parmak ucunda yükseldi.

"Elise?"

Korkudan nefesi kesilerek arkasını döndü. "Cato! Tanrım, beni çok korkuttun."

"Ne yapıyorsun?"

Kalbi ağzına gelmiş bir halde, sabahlığının cebindeki pırlanta iğneyi aldı, yatak odasından çıkmadan önce tedbir olarak cebine koymuştu. "Broşum."

"Elbiseyi tutan tek şey o mu?"

Kocası meraklı gözlerle ona bakıp bir açıklama beklerken hafızası-nın ona, Duncan Hatcher'ın imalı sözlerini hatırlatmasına şaşırdı.

"Sabah işe gitmeden önce görebilmem için onu bir notla birlikte ma-sana bırakacaktım," dedi. "Galiba, birkaç taşı düşmek üzere. Kuyumcu bir görse iyi olur diye düşündüm."

Odaya girip önce karısının avucunun içindeki iğneye sonra da onun gözlerinin içine baktı. "Taşların düşmek üzere olduğundan daha önce bahsetmemiştin."

"Unuttum." Kocasına anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Dikkatim da-ğılmıştı."

"Yarın onu şehre götürüp kuyumcuya bırakırım."

"Teşekkür ederim. Yıllardır sizin ailenize ait. Taşlardan birini kaybe-den kişi olmak istemem."

Cato, karısının arkasındaki kütüphaneye baktı. "Kütüphanede neye uzanıyordun?"

"Oh, ciltlerden biri düzgün durmuyordu. Onu fark ettim. Bu oda konusunda ne kadar titiz olduğunu biliyorum."

Çalışma masasının arkasında duran Elise'nin yanına geldi ve uzanıp hukuk kitabını yerine itti. "İşte. Bayan Berry toz alırken yerinden oynamış olmalı."

"Büyük ihtimalle."

Cato ellerini karısının kollarına koyup nazikçe ovmaya başladı. Yumuşak bir sesle, "Elise?" dedi.

"Efendim?"

"İstediğin bir şey varsa, sorman yeterli, hayatım."

"Ne isteyebilirim ki? Her şeyim var. Sen son derece cömert birisin."

Cato, onun gözlerinin içine baktı, sanki onun sabit bakışlarının arkasında bir şey arıyor gibiydi. Sonra, karısının kollarını kısa bir an sıkıp bıraktı. "Sütünü içtin mi?" Elise başını salladı. "İyi. Hadi, yatağa geri dönelim. Belki, şimdi uyuyabilirsin."

Cato önden gitmesi için onu bekledi. Elise kapıya doğru giderken, dönüp arkasına baktı. Cato hâlâ masanın arkasında duruyor ve onu izliyordu. Lambanın ışığı yüz hatlarını sertleştiriyor, düşünceli bir halde çatığı kaşlarını ön plana çıkarıyordu.

Sonra ışığı kapattı ve oda karanlığa gömüldü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Duncan'ın piyano çalmak için ışıkların açık olmasına ihtiyacı yoktu. Aslında, karanlıkta çalmayı severdi, müziği karanlığın yarattığını ve onunla bir ilgisi olmadığını düşünürdü. Işıklar açıkken bile böyleydi. Ne zaman bir piyano tuşuna dokunsa, kontrol bilinçaltında yaşayan ve sadece bu gibi durumlarda ortaya çıkan başka bir varlığa geçerdi.

Bu olağanüstü olayı bir çocuğun sınırlı kelime dağarcığıyla annesine açıklamaya çalıştığında, annesi, "Bu kutsal bir armağan, Duncan," demişti. "Müzik nereden geliyor bilmiyorum, anne. Çok tuhaf. Ben sadece... sadece onu *hissediyorum*."

Annesi artık müzik derslerine başlamasının zamanının geldiğine karar verdiğinde sekiz yaşındaydı. Annesi onu piyano taburesine oturtup do notasını gösterdiğinde ve enstrümanın kuralları hakkında ona ders vermeye başladığında, onun zaten piyano çalmayı bildiğini keşfettiler.

Duncan piyano çalabildiğini biliyordu. Bilindik ilahileri çalmaya başladığında hayretler içerisinde kalan ailesinden bile daha büyük bir şok yaşadı. Yaptığı, sadece tek nota melodileri kulaktan çalmak değildi. Akordun ne olduğunu bilmediği halde akort yapmayı biliyordu.

Tabii ki, hatırlayabildiği kadarıyla, annesinin pazar ayinleri için ilahi çalıştığını duymuştu, onları biliyor olması bu şekilde açıklanabilirdi. Ama aynı zamanda başka şeyler de çalabiliyordu. Rock. Swing. Caz. Blues. Halk müziği. Country ve western. Klasik müzik. Duyduğu her melodiyi çalabiliyordu.

Annesi şefkat ve gururla yanağını okşarken, "Kulaktan çalıyorsun," demişti. "Bu bir armağan, Duncan. Bunun için minnettar olmalısın."

Minnettar olmak bir kenara, bu "yeteneği" yüzünden utanıyordu. Bunun daha çok bir lanet olduğunu düşünüyor ve ailesine bununla övünmemeleri ve hatta böyle nadir bir yeteneğe sahip olduğunu kimseye söylememeleri için yalvarıyordu.

Arkadaşlarının bunu bilmelerini kesinlikle istemiyordu. Onun bir hanım evladı, inek ya da doğuştan anormal olduğunu düşüneceklerini sanıyordu. Doğuştan yetenekli olmak istemiyordu. Normal, sıradan bir çocuk olmak istiyordu. Spor yapmak istiyordu. Aptal *piyanoyu* çalmayı kim isterdi ki?

Ailesi, bir insanın hem spor yapıp hem de müzisyen olabileceğine ve müzik yeteneğini harcamasının çok yazık olacağına onu ikna etmeye çalıştı.

Ama o, onlardan daha iyi biliyordu. Her gün okula giden oydu, onlar değil. Eğer birisi onun piyano çalabildiğini ve beyninin içinde isimlerini bile bilmediği melodilerin olduğunu öğrenirse, alay konusu olacağını biliyordu.

Onların fikirlerine karşı çıktı. Yalvarmak işe yaramayınca, inatçılığa başvurdu. Bir akşam yemeği sırasında bu konuda yapılan tartışmanın sonunda, onu piyano taburesine bağlasalar da, çalana dek yiyecek ya da içecek bir şey vermeseler de, hatta tuvalete gitmesine bile izin vermeseler de bir daha asla bir piyano tuşuna dokunmayacağına yemin etti. Piyano ta-

buresine bağılı bir halde, kuruyup susuzluktan öldüğünde kendilerini ne kadar kötü hissedeceklerini bir düşünsenize.

Bu melodramatik yemin karşısında pes etmediler, ama uzun vadede onu piyano çalmaya zorlayamazlardı, böylece de o kazanmış oldu. Sadece onlar için ve sadece evde çalmayı kabul etti.

Bunu asla itiraf etmese de, bu özel resitaller hoşuna gidiyordu. Hiç çaba göstermeden, düşünmeden, zorlamadan beyninden parmaklarına akan müziği gizliden gizliye seviyordu.

Otuz sekiz yaşına geldiğinde hâlâ nota okuyamıyordu. Basılı notalar, onun için bir sürü satırdan ve eğri büğrü çizgilerden ibaretti. Ama yıllar içerisinde, onun sırrı olan Tanrı vergisi yeteneğini geliştirmişti. Ne zaman bir arkadaşı oturma odasında duran piyanoyu sorsa, büyükannesinden miras kaldığını söylüyordu, ki bu da doğrudu.

Kendini müziğin içinde kaybetmek için çalışıyordu. Kendi zevki için veya dikkatini dağıtması, zihnini karışık bir problemi çözebilmesi için gündelik olaylardan arındırması gerektiği için çalışıyordu.

Tıpkı bu gece olduğu gibi. Kesik dil olayından sonra Savich'ten ses çıkmamıştı. Georgia Araştırma Bürosu'nun laboratuvarı, dilin Freddy Morris'e ait olduğunu doğrulamıştı ama bu, Morris cinayetini Savich'e bağlamak için bir delil sayılmazdı.

Savich özgürdü. Kazançlı uyuşturucu ticaretine devam etmek, ona karşı çıkanları öldürmek için özgürdü. Ve Duncan, Savich'in yapılacak işler listesinde yer aldığını biliyordu. Büyük ihtimalle, isminin yanında büyük bir yıldız işareti vardı.

Bu konuyu düşünmemeye çalıştı. Düşünecek başka şeyleri, başka sorumlulukları vardı, ama Savich'in dışarıda bir yerde, fırsat kolladığı ve saldırıya geçmek için uygun zamanı beklediği düşüncesi sürekli içini kemiyordu. Duncan bu günlerde biraz daha fazla dikkatli davranıyordu, bi-

raz daha tedbirliydi, silahsız hiçbir yere gitmiyordu. Ama hissettiği korku değildi, daha çok bir şeylerin olmasını bekler gibiydi.

Bu gece de bu aşırı güçlü beklenti duygusu onu uyanık tutuyordu. Huzursuzluktan kurtulmak için piyano çalıyordu. Oturma odasının karanlığında kendi bestesinin bir akordu üzerinde çalışırken telefonu çaldı.

Saatine baktı. İş. Bir cinayet *işlenmediğini* bildirmek için kimse sabah 1.34'te aramazdı. Telefonu ikinci çalışta açtı. "Evet?"

DeeDee ve o, ortaklıklarının ilk günlerinde bir anlaşma yapmışlardı. Bir cinayet mahallinde olmaları gerekiyorsa, aranan ilk kişi DeeDee olacaktı. İkisi arasında, telefon çalarken uyanmayan kişi Duncan'dı. DeeDee ise tam bir kafein bağımlısıydı ve uykusu hafifti.

Duncan arayanın DeeDee olduğunu tahmin ediyordu ve gerçekten de oydu. Neşeli bir sesle, "Uyuyor muydun?" diye sordu.

"Sayılır."

"Piyano mu çalıyordun?"

"Ben piyano çalmıyorum."

"Hiç kuşum yok. Her ne yapıyorsan bırak. İşimiz var."

"Kim kimi gebertmiş?"

"Buna inanmayacaksın. On dakika içinde beni al."

"Nerede?..." Ama havayla konuşuyordu. DeeDee telefonu kapatmıştı.

Yukarı çıkıp giyindi ve tabanca kılıfını taktı. Ortağının telefonundan iki dakika sonra arabasına binmişti.

Şehir merkezinin tarihi bölgesinde, karakolun -Savannah'da "Kışla" diye bilinen kıymetli kırmızı tuğla bina- sadece birkaç blok ilerisindeki bir şehir evinde yaşıyordu.

Bu saatte, dar, ağaçlıklı yollar tenhaydı. Abercorn Caddesi'nde yolu üzerindeki birkaç kırmızı ışıktaki yavaşladı. DeeDee bu anayolun dışındaki

sapa yan yolda bakımlı bir bahçesi olan bir dublekte yaşıyordu. Duncan arabayı kaldırımın yanına çektiğinde, DeeDee bahçede volta atıyordu.

DeeDee aceleyle arabaya binip emniyet kemerini bağladı. Sonra sırayla koltukaltlarını elledi. "Şişko karılar gibi terliyorum. Gecenin bu saatinde hava nasıl bu kadar sıcak ve yapış yapış olabilir ki?"

"Gecenin bu saatinde birçok şey sıcak ve yapış yapış olur."

"Son zamanlarda çok fazla Worley'le birlikte takılıyorsun."

Duncan sırtıttı. "Nereye gidiyoruz?"

"Abercorn'a geri dön."

"Bu gece menüde ne var?"

"Silahla adam öldürme."

"Süpermarket olayı mı?"

"Sıkı dur." Derin bir nefes alıp ağzındaki baklayı çıkardı. "Yargıç Cato Laird'in evi."

Duncan aniden ona doğru döndü ve son anda frene basmayı akıl edebildi. Araba aniden durunca, ikisi birden öne doğru fırladılar ama emniyet kemerleri onları tuttu.

Duncan'ın şaşkınlığı karşında DeeDee, "Bildiklerimin hepsi bu kadar," dedi. "Yemin ederim. Laird'in evinde biri vurulmuş ve ölmüş."

"Kim olduğunu..."

"Hayır. Kim olduğunu bilmiyorum."

Tekrar önüne dönüp elini yüzünde dolaştırdı, sonra ayağını frenden çekip hızla gaza bastı. Lastikler gıcırdadı, hızla boş caddelerle ilerlerken yanan lastikler iz bıraktı.

Ödül yemeğinin üzerinden iki hafta geçmişti ama sakın anlarda ve hatta bazen yoğun anlarda bile Elise Laird'le olan karşılaşmasını hatırlıyordu. Kısacık bir an olsa da ve o her ne kadar o anda çakırkeyif olsa da, bu anı capcanlı hatırlıyordu; yüzünün hatlarını, parfümünün kokusunu,

söylediği şeyi duyunca nefesinin kesilişini. Ne kadar kaba davranmıştı. O, bu hakareti hak edecek hiçbir şey yapmamış güzel bir kadındı. Onun ölmüş olabileceğini düşünmek...

Boğazını temizledi. "Nereye gittiğimi bilmiyorum."

"Ardsley Park'a. Washington Caddesi." DeeDee, ona adresi verdi.

"Son derece lüks."

Başını salladı.

"İyi misin, Duncan?"

"Neden olmayayım ki?"

"Yani, bu olayı tuhaf buluyor musun?"

"Tuhaf mı?"

DeeDee sertçe, "Hadi," dedi. "Yargıç senin en sevdiğin insanlardan biri sayılmaz."

"Bu, onun ölmesini dilediğim anlamına gelmez."

"Bunu biliyorum. Sadece soruyorum."

Duncan, ona sert bir ifadeyle baktı. "Neyi soruyorsun?"

"Gördün mü? İşte, bundan bahsediyordum. Onun ismi ne zaman geçse, aşırı tepki veriyorsun. Sinirlerine dokunuyor."

"Savich'e bedava bilet verdi ve beni de hapse yolladı."

DeeDee, Duncan'ın ses tonunu taklit ederek, "Sen de onun karısı karşısında kendini küçük düşürdün," dedi. "Bana hâlâ ona ne söylediğini söylemedin. O kadar kötü bir şey miydi?"

"Kötü bir şey söylediğimi düşünmenin sebebi nedir?"

"Çünkü öyle olmasaydı bana söylerdin."

Bir köşeyi hızla dönüp dur işaretinde durmadan geçti.

"Bak, Duncan, eğer bu soruşturmaya herhangi bir soruşturma gözüyle bakamayacaksan, bunu bilmem gerekiyor."

"Bu, herhangi bir soruşturma."

Ama Washington Caddesi'ne dönüp ilerideki blokta ambulansları görünce ağzı kupkuru oldu. Sokak, iri meşe ağaçları, japon gülleri ve Amerikan hanımelleriyle ortadan ikiye ayrılmıştı. Her iki tarafta da onlarca yıl önce soylu ailelerin yaptırdığı ihtişamlı evler yer alıyordu.

Sokakta toplanmış pijamalı komşuların arasından korna çalarak kendine yol açtı ve kusursuz bir şekilde bakılmış bahçeyi ve ikinci katın balkonunu destekleyen dört yivli sütunları olan etkileyici koloni evini çekmeye hazırlanan bir kameraman ve muhabiri yoldan çekmek için kornaya asıldı. Normalde pazar gezintisine çıkmış insanlar eve bakmak için yavaşlardı. Şimdi ise ev korkunç bir vurulma olayının yaşandığı bir olay mahalliydi.

DeeDee, "Televizyon minibüsleri buraya nasıl bu kadar çabuk gelmişler? Her zaman bizden önce geliyorlar," diye söylendi.

Duncan arabayı bir ambulansın yanına park edip dışarı çıktı. Anında etrafını saran meraklılar ve muhabirler onu soru yağmuruna tuttular. Duncan onlara kulak asmadan, eve doğru ilerledi. Omzunun üzerinden bakıp DeeDee'ye, "Eldivenin var mı?" diye sordu. "Eldiven almayı unuttum."

"Her zaman unutursun. Ben de yedek var."

Duncan her iki tarafında özenle dikilmiş begonyalar bulunan ön girişte hızla ilerlerken, DeeDee, ona yetişmek için onun her adımı için iki adım atmak zorunda kaldı. Evin etrafı olay mahalli bandıyla çevrilmişti. Kapıdaki polis devriyesi onları tanıdı ve altından geçmeleri için bandı kaldırdı. "İçeride solda," dedi.

Duncan, polis memuruna, "Bahçeye kimseyi sokmayın," diye talimat verdi. "Aslına bakarsan, herkesi merkezin dışında tutun."

"Bölgeyi çevirmeye yardım etmek için destek birlik geliyor."

"İyi. Adli tıp?"

"Hemen geldiler."

"Basına kim haber verdi?"

Polis omuzlarını silktilti.

Duncan heybetli antreye girdi. Zemin, bazı yerlerinde minik siyah kareleri olan beyaz mermerdendi. İkinci kata çıkan merdiven kıvrımlı bir duvar oluştuyordu. Üzerinde duran uzun aynayla uyumlu, oyma, altın yaldızlı ayakları olan masanın üzerinde muazzam bir taze çiçek aranjmanı duruyordu.

DecDce, "Güzeeceel," diye fısıldadı.

Bir polis onları isimleriyle selamladı ve sonra da başıyla soldaki geniş kemerli kapıyı işaret etti. Misafir salonu olduğu anlaşılan bölüme girdiler. Şömine pembe mermerdendi. Şömine rafının üzerinde bir kâse taze meyve ve ölü bir tavşanın çirkin bir yağlıboya resmi asılıydı. Üzerinde yarım düzine saçaklı yastığın bulunduğu uzun bir kanepa, kendisiyle uyumlu iki koltuğa dönük duruyordu. Aralarında ise altın kaplama bacakları olan başka bir masa duruyordu. Cilalı ahşap zeminin üzerinde pastel renkli bir halıyla kaplıydı ve tüm bunları ikinci bir avize aydınlatıyordu.

Yargıç Laird koltuklardan birinde sırtı onlara dönük oturuyordu.

Yargıcın hayatta olmasının mantıken ne anlama geldiğini fark eden Duncan'ın midesi bulandı.

Yargıç dirseklerini dizlerine koymuştu, başı ise önündeydi. Alçak sesle, sanki kanepayı kirletmekten korkuyormuş gibi minder kenarına oturmuş olan Crofton adında bir polisle konuşuyordu.

Duncan, yargıcın heyecandan tizleşmiş bir sesle, "Elise aşağı inmişti, ama bu alışılmadık bir şey değildi," dediğini duydu. Başını kaldırıp polise baktı ve, "Kronik uykusuzluk," dedi.

Crofton anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. "Aşağı indiğinde saat kaçtı?"

"Elise yataktan kalktığında ben kısmen uyanmıştım. Alışkanlıkla komodin üzerindeki saate baktım. Sanırım, saat yarımdaydı." Alnını ovuştur-

du. "Sanırım öyleydi. Herneyse, ben tekrar uyudum. Beni... beni silah sesleri uyandırdı."

Karısını kendisinden başka birinin vurup öldürdüğünü söylüyordu. Duncan bu gece bu evde başka kim vardı diye düşündü.

"Koşarak aşağı indim," diye devam etti. "Odadan odaya koştum. Ben... çıldırmıştım, deli gibiydim. Ona seslendim. Defalarca. Çalışma odasına girdiğimde..." Başı yine öne düştü. "Onu orada, masanın arkasında yere yığılmış bir halde buldum."

Duncan sanki birisi boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. Nefes almakta zorluk çekiyordu.

DeeDcc, onu dürttü. "Dothan geldi."

Chatham bölgesinin adli tabibi Dr. Dothan Brooks, şişman bir adamdı ve bu konuda kötü bir örnekti. Yağlı yiyeceklerin insanı öldüreceğini herkesten daha iyi bilirdi, ama büyük bir cesaretle en kötü gıdaları yedi. Obeziteden kaynaklanan komplikasyonlardan çok daha kötü ölüm şekilleri gördüğünü söylerdi. Duncan, onun kariyeri boyunca gördüğü korkunç ölüm türlerini göz önünde bulundurarak bu konuda bir fikri olabileceğini düşündü.

Adli tabip onlara doğru yaklaşırken ellerindeki lateks eldivenleri çıkardı ve büyük beyaz bir mendille çiğ biftek rengini almış terli alnını sildi. "Dedektifler." Her zaman nefes nefese kalınmış gibi konuşurdu ve büyük ihtimalle de öyleydi.

DeeDee, "Bizden önce gelmişsiniz," dedi.

"Yakında oturuyorum." Etrafına bakınıp hafif acı bir ifadeyle, "Tabii ki, semtin fakir kısmında. Ne muhteşem bir ev, öyle değil mi?" diye ekledi.

"Elimizde ne var?"

"Tam kalbe giren bir otuz sekizlik. Ön taraftan girmiş. Çıkış yarası ise arkada. Ölüm anında gerçekleşmiş. Çok fazla kan var, ama vurulma olayları göz önünde bulundurulursa, son derece temiz bir iş çıkarılmış."

Duncan telaşını saklamak için DeeDee'nin ona uzattığı eldivenleri aldı.

DeeDee, "Gidip bakabilir miyiz?" diye sordu.

Brooks kenara çekilip onlara uzun antrenin sonunu gösterdi. "Çalışma odasında." Birlikte yürürlerken tavana baktı. "Bu avizenin parasıyla çocuklarımdan birini Ivy League^(*) üniversitelerinden birine gönderebilirim."

DeeDee, "İçeri başka kimler girdi?" diye sordu.

"Yargıç. Olay mahalline ilk polisler girmiş. Hiçbir şeye dokunmadıklarına yemin ettiler. Sizin olay mahalli inceleme adamlarınızı bekledim, onlar bana başlayabilirsin dediklerinde içeri girdim. Hâlâ içerideler, delil topluyorlar ve adamın ismini öğrenmeye çalışıyorlar."

"Adam mı?" Duncan aniden durdu. "Nişancı gözaltında mı?"

Dothan Brooks dönüp ikisine birden şaşkınlıkla baktı. "Burada olanları size kimse anlatmadı mı?"

DeeDee, "Görünüşe bakılırsa, hayır," dedi.

Dothan, "Çalışma odasındaki ölü adam içeri zorla girmiş," dedi. "Bayan Laird, onu vurmuş. Nişancınız Bayan Laird."

Merdivenlerin tepesindeki hareketlenme, bakışlarını yukarı çevirmelerine neden oldu. Elise Laird üniformalı bir kadın polisle birlikte merdivenlerden iniyordu. Sally Beale abanoz kadar siyah ve çelik kadar sert biyiydi. İkiz erkek kardeşi Green Bay Packers takımında savunma çizgisi oyuncusuydu. Sally'nin cüssesi tek başına bile onu fiziksel olarak güçlü gösteriyordu. Sert davranışları ise bunu ikiye katlıyordu.

Ama Duncan'ın bakışları Elise Laird'e kitlenmişti. Yüzü yeni yıkanmış gibiydi. Solgunluğunun nedeni aşırı süslü avizenin parıltısı olamazdı

(*) ABD'nin doğusunda sekiz seçkin üniversitenin oluşturduğu grup.

Çünkü dudakları bile kansız görünüyordu. Yüz ifadesi sakindi ve gözleri kuruydu.

Bir adam  ld rm st , ama bunun için ağlamamıştı.

Saçları lastik bir bantla başının arkasında toplanmıştı. Atkuyruğu son derece sıkı görünüyordu. Ayağında pembe kazak makosenler vardı, ince, eskimiş bir kot pantolon ve kaşmir gibi görünen beyaz bir s veter giymişti. Dışarıda sıcaklık yaklaşık otuz iki derecedeydi, üzerindeki s veter mevsime uygun değildi. Duncan, onun neden üşüdüğünü merak etti.

Duncan'ı görünce o kadar ani durdu ki, Memur Beale neredeyse ona çarpıyordu. Çok kısa bir an için dursa da DeeDee bunu fark edip Duncan'a keskin bir bakış fırlattı.

Elise son basamağa geldiğinde bakışları birkaç saniye Duncan'ın gözlerine kilitlendi ve sonra  ne çıkıp kendini tanıtan DeeDee'ye kaydı. "Bayan Laird. Ben Dedektif DeeDee Bowen. Bu da benim ortağım, Komiser Yardımcısı Dedektif Duncan Hatcher. Sanırım, önceden tanışıyorsunuz."

"Hayatım, duş iyi geldi mi?" Yargıç, oturma odasından çıkıp hızla karısının yanına geldi ve kolunu onun omuzlarına atıp parmağının tersiyle onun solgun yanağını okşadı. Ve o sırada diğer ikisini fark etti. Bir merhaba bile demeden, Duncan'a, "Neden seni gönderdiler?" diye sordu.

"Evinizde  l  bir adam var."

"Ama sen cinayetleri araştırıyorsun. Bu bir cinayet değildi, Dedektif Hatcher. Karım eve zorla giren ve değerli koleksiyonlarımın bulunduğu çalışma odamı soyarken yakaladığı birini vurdu. Karım, ona kim olduğunu sorduğunda, ona ateş etmiş. Hayatını korumaktan başka çaresi yoktu."

Standart alışma yöntemi, bir suçun tanıklarını her biri sorgulanana kadar birbirlerinden ayrı tutmaktı, böylece hiçbir şekilde birbirlerinin ifadelerini etkileyemezlerdi. Ceza mahkemesi yargıının bunu biliyor olması gerekirdi.

Duncan şaşkınlık içinde, "Özet için teşekkür ederiz, Sayın Yargıç, ama neler olduğunu doğrudan Bayan Laird'den dinlemeyi tercih ederiz," dedi.

Yargıç başıyla Beale ve Crofton'u göstererek, "Bu memurlara ifade-sini zaten verdi," dedi.

Crofton, "Onunla önce ben konuştum," dedi. "Söyledikleri yargıcın söyledikleriyle neredeyse aynı."

Beale not defterini avucuna vurarak, "Hikâyesi böyle," diye teyit etti. "Yargıcınki de."

Yargıç söyleneceklere alındı. "Bu bir *hikâye* değil. Olanların doğru bir ifadesi. Elise'nin olanları bu gece tekrar anlatması şart mı? Zaten bir travma yaşıyor."

DeeDee, "Biz henüz kurbanı ya da olay mahallini görmedik," dedi.

"Olay mahalline bakıp adli tıp görevlileriyle konuştuktan sonra eminim ki Bayan Laird'e soracak sorularımız olacaktır." Duncan, Elise'ye baktı. Şu ana kadar hiç sesi çıkmamıştı. Gözleri boşlukta bir noktaya odaklanmıştı, sanki kendini etrafında olup bitenlerden soyutlamış gibiydi.

Duncan, yargıca dönerek, "Elimizden geldiği kadar kısa tutmaya gayret edeceğiz. Bayan Laird'in bu gece yaşadığı travmaya katkıda bulunmayı kesinlikle istemeyiz." Dönüp Sally Beale'e, "Neden onu mutfağa götürmüyorsun? Belki içecek bir şeyler verirsin. Crofton, sen yargıçla olan görüşmeme devam edebilirsin."

Duncan'ın onu eşinden ayrı tutmaya yönelik kasıtlı talimatları Yargıç Laird'i hiç memnun etmemişti ama başını sallayarak kabul etti. Karısının omzunu sıvazlayarak, "Bana ihtiyacın olursa, salonda olacağım," dedi.

Sally Beale, geniş elini kabaca olmasa da sertçe Elise'nin omuzlarına koydu. "Ben bir kola içerim ya sen?"

Elise hiçbir şey söylemeden kadın polisle birlikte gitti. DeeDee sorgulayan gözlerle Duncan'a baktı. Duncan omuzlarını kaldırdı ve adli tıbbinin yanına gitmek üzere koridorda ilerledi. "Sence neler oldu, Dothan? Bu sana nefsi müdafaa gibi geliyor mu?"

"Kendin bak."

Duncan ve DeeDee çalışma odasının girişinde durdular. Geniş görüş sağlayan bu noktadan, sadece kurbanın ayakkabılarını görebiliyorlardı. Suç mahalli teknisyenlerine içeri girmelerinde bir sakınca olup olmadığını sordular.

"Hey, Dunk. DeeDee." Korkunç ölümlerin döküntülerini toplamak gibi pis bir işi olan bir polisten çok antika satıcısına benzeyen ufak tefek, kitap meraklısı, Baker adındaki adam toplanan delilleri inceliyordu. "Tüm odayı süpürdük, ama onu şu anda gördüğünüz yerden daha uzağa gidebildiğini sanmıyorum. İçeri girmek için pencere kilidini levyeyle açmış." Pencereyi gösterdi.

"Dışarıda çalıların altında bir lastik levyesi bulduk. Pencerenin dışında bir sürü ayakizi bulduk. Bunlarla uyumlu içerideki ayakizleri çalışma masasından öteye gitmiyor. Çamurlu izlerdi, biraz bozulmuşlar."

"Neden?"

"Lairdler adamın ölüp ölmediğini kontrol ederlerken izleri dağıtmışlar."

DeeDee, "Lairdler mi?"

Baker başını salladı. "Kadın adamı vurur vurmaz. Yargıç da odaya girip olanları gördüğünde. Yargıç durumu değerlendirip hemen 911'i aramış. Yani, Beale ve Crofton'a böyle anlatmışlar."

"Hıh. Adam buraya nasıl gelmiş? Eve yani."

Baker, "Bu beni aşılıyor," diye cevap verdi. "Çalışma masasının çekmecelerinden parmak izleri aldık ama izler yargıca, eşine ve kâhya kadı-

na ait. Araştıracacağız. Sağ elinden dokuz milimetrelik bir Ruger aldık." Delil torbasını havaya kaldırdı. "Parmağı tetikteydi. Ateş ettiğine eminiz. Barut kokuyordu."

Dothan Brooks, "Ellerini ben paketledim," dedi.

"Oradaki duvardan bir kurşun çıkardık." Duncan ve DeeDee dönüp Baker'ın gösterdiği yere baktılar ve duvarda, yerden yaklaşık üç metre yukarıda bir kurşun deliği gördüler.

DeeDee, "Eğer gerçekten Bayan Laird'i vurmaya çalıştıysa, hiç de iyi nişan alamamış," dedi. Duncan'ın aklından geçeni söylemişti.

Duncan, "Bayan Laird, onu suçüstü yakalayınca korkmuş ve nişan alamayacak kadar hızlı ateş etmiş olabilir," dedi.

Baker, "Biz de böyle düşündük," dedi. Fotoğraf aletlerini sert muhafazalı kutusuna yerleştiren fotoğrafçıyı işaret etti. "Odanın her açıdan fotoğrafını çektik. Ben odanın eskizini çıkardım ve ölçülerini aldım. İhtiyacınız olduğunda ya da ihtiyacınız olursa, hepsi hazır. İşimiz bitti."

Bunu söyledikten sonra o ve ekibi dışarı çıktı.

Duncan odaya girdi. Kurban, Duncan'ın arabasından bile büyük bir çalışma masası ve deri ciltli kitaplar, değerli, eski ve pahalı görünen süs eşyalarıyla dolu bir kütüphanenin arasında sırtüstü bir şekilde yerde yatıyordu. Altındaki halı kandan sırlıslık olmuştü.

Adam beyaz ve yaklaşık otuz beş yaşındaydı, neredeyse şu anki pozisyonundan utanıyormuş gibi görünüyordu. Duncan ailesinden en yüz kızartıcı hallerde bile yaşamın yüceliğine saygı duyulması gerektiğini öğrenmişti. Babası sık sık ona bütün insanları Tanrı'nın yarattığını söylerdi ve o da buna inanarak büyümüştü.

Yaptığı işte yeteri kadar sert ve tarafsızdı. Ama cansız bir bedene üzüntü duymadan hiçbir zaman bakamamıştı. Bunu hissetmediği gün istifa edecekti. Alınan bir can karşısında hiçbir vicdan azabı hissetmeyeceği

bir an gelirse, ruhunu kaybetme tehlikesi altında olduğunu bilecekti. Kayıp insanlardan biri haline gelecekti. Savich gibi olacaktı.

Bu isimsiz kişiden şimdiye dek maruz kaldığı ve ondan alabilecekleri tüm cevapları elde edene kadar maruz kalacağı aşağılayıcı davranışlardan dolayı özür dilemesi gerektiğini hissetti. Artık o bir insan değil, bir ceset, bir kanıt, bir numaralı delildi.

Duncan diz çöküp adamın yüzünü inceledi ve yumuşak bir sesle, "Adın ne?" diye sordu.

Dothan, "Yargıç da Bayan Laird de onu tanımadıklarını iddia ediyor," dedi.

Adli tabibin sözleri Duncan'ı kendi duygu ve düşüncelerinden uzaklaştırıp yeniden elindeki işe odaklanmasına neden oldu. "'İddia etmek mi?'"

"Bundan bir sonuç çıkarma. Ben sadece yargıcın buraya geldiğimde bana söylediklerini tekrarlıyorum."

Duncan ve DeeDee anlamlı bir şekilde bakiştılar, sonra Duncan Baker'ın gözden kaçırmış olabileceği bir şey bulmak umudıyla ölü adamın ceplerini aradı. Bütün cepleri boştu.

"Araba anahtarı yok. Para yok. Kimlik kartı yok." Tekrar adamın yüzünü inceledi, başka cinayetleri araştırırken karşılaştığı sahtekârları gözünün önüne getirmeye çalıştı. "Onu tanımıyorum."

DeeDee, "Ben de," dedi.

Duncan ayağa kalkarken, "Dothan, öldürücü ateşin hangi mesafeden edildiğini öğrenmek istiyorum. Bayan Laird, onu vurduğunda ne kadar yakındaydı?"

"Sana en iyi tahminimi vereceğim."

"Tahminlerin genelde son derece iyidir."

DeeDee cebinden bir mezura çıkararak, "Baker güvenilir biridir, ama kapıyla çalışma masası arasındaki mesafenin ölçüsünü bir de ben alacağım," dedi.

Adli tabip ıslak mendilini pantolonunun cebine sokarken, "Pekâlâ, bana ihtiyacınız yoksa, gidiyorum," dedi. "Onu buradan götürebilir miyiz?"

Duncan, "DeeDee?" diye sordu.

"Beş metre." Ölçüyü not defterine yazıp odada göz gezdirdi. Adli tabibe, "Sanırım, ben de odanın bir eskizini çıkaracağım, ama sizin kalmanıza gerek yok," dedi.

"O zaman, acil tıp teknisyenlerini içeri gönderiyorum," dedi. Yüzünü ekşiterek, etrafa bakındı. "Para güzel şeyler alıyor, öyle değil mi?"

DeeDee, "Özellikle de miras kalmış para. Laird Nakliyat, yargıcın büyükbabası tarafından kurulmuş ve yargıç bu soydan geri kalan tek kişi," diye onlara bilgi verdi. Kaşlarını kaldırarak, "Başka vâris yok," dedi.

Dothan gitmek üzere arkasını dönerken, "Büyük ihtimalle, burası ipotekli bile değildir," diye mırıldandı. "Sizce gecenin bu saatinde açık bir Taco Bell bulabilir miyim?" Hantal hantal yürürken güçlükle nefes alıyordu.

DeeDee not defterine çizim yaparken, "Yakında nalları dikecek," dedi.

"Ama mutlu ölecek."

Duncan'ın aklı adli tabibin sağlığında değildi. Kurbanın giysilerinin ve ayakkabılarının yeni ama ucuz görüldüğüne dikkat etmişti. Hapishaneden yeni çıkmış bir mahkûmun giyeceği türden şeylerdi. "Yarın ilk iş, hapisten yeni çıkmış adamları araştıralım, özellikle de haneye tecavüzden hapse girmiş olanları. Bu adamı fazla araştırma yapmamıza gerek kalmadan bulacağımıza eminim."

Acil tıp teknisyenleri tekerlekli sedyeyle içeri girdiler. Kimliksiz adamın cesedi siyah torbaya konup sedyeye yerleştirilirken Duncan yanında bekledi. Ceset sedyeyle dışarı çıkarılırken ona ön kapıya kadar eşlik etti. Oradan, çevrilen alanın dışında büyük bir meraklı kalabalığının toplanmış olduğunu görebiliyordu. Sokağa yeni haber minibüsleri park etmişti.

Antredeki masanın üzerinde duran vazonun içindeki çiçekler titreşerek, Sally Beale'in ona doğru yaklaştığını haber verdiler. Duncan'a kısık sesle, "Ona her şeyi baştan anlattırdım," dedi. "Hiç bocalamadı. Tek bir kelimesini bile değiştirmede. İfadesini imzalamaya hazır."

Duncan ağaçlarla ikiye ayrılmış sokağa bakıp olay mahalli haline gelmeden önceki halini hayal etmeye çalıştı. Yanıp sönen acil durum ışıkları ve meraklılar yokken huzurlu bir yer olmalıydı.

"Sally, olay mahalline ilk sen gelmiştin, öyle değil mi?"

"Telsizle haber verildiğinde, Crofton ve ben sadece birkaç blok uzaktaydık."

"Bölgede ilerleyen bir araç gördünüz mü?"

"Tek bir tane bile görmedik."

"Terk edilmiş bir araba?"

"Moped bile yoktu ve diğer devriye birimleri suçlunun aracını bulmak için tüm mahalleyi kapı kapı dolaştılar. Hiçbir şey bulamadılar."

Kafası karışmıştı. Eksik kalan bir şey açıklanmalıydı. "Komşuların ifadesi mi alınıyor?"

"İki ekip kapı kapı dolaşıyor. Şu ana kadar edindiğimiz bilgilere göre, herkes uyuyormuş, kimseyi görmemişler ve hiçbir şey duymamışlar."

"Silah seslerini bile mi?" Kadın polis omuzlarını silketti.

"Evler ve bahçeler çok büyük."

"Bayan Laird duş mu aldı?"

Beale, "Kendini kirlenmiş gibi hissettiğini söyledi," dedi. "Bana bir sakıncası olup olmadığını sordu."

Evlerine girilen insanların yıkanma istekleri tipik bir tepkiydi ama bunun aşağıda kanlı bir ceset yatarken yapılmış olması Duncan'ın hoşuna gitmemiştir. "Üzerinde kan var mıydı?"

"Hayır, ayrıca ben yukarıda sürekli onunla birlikteydim. Üzerinde sadece sabahlığı vardı. Sabahlığı ondan alıp Baker'a verdim. Gördüğüm kadarıyla sabahlığın üzerinde kan yoktu. Ama yargıcın ropdöşambrının kenarı cesedi kontrol ederken kan olmuştu. Üzerini değiştirmek için izin istedi. Baker, onun da ropdöşambrını aldı."

"Peki, teşekkürler, Sally. Biz onları sorgulayana kadar birbirlerinden ayrı tut."

"Merak etmeyin."

Çalışma odasına geri döndüğünde, DeeDee, yargıcın masasını inceliyordu. "Bu çekmecelerin hepsi hâlâ kilitli."

"Bayan Laird hırsız zamanında yakalamış olmalı."

DeeDee başını kaldırıp kurnaz bir ifadeyle ona baktı. "Hırsız senaryosuna inanıyor musun?"

"Neler olduğunu sorma zamanının geldiğine inanıyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Önce kiminle konuşuyoruz, Bayan Laird'le mi yargıçla mı?"

Duncan biraz düşündü. "İkisiyle de aynı anda konuşalım."

DeeDee şaşkın ve aynı zamanda onaylamayan bir ifadeyle ona baktı.

"Nasıl yani?"

"Zaten Crofton ve Beale tarafından ayrı ayrı sorguya çekildiler. Sally Beale, bana Bayan Laird'in ikinci ifadesinin birincisinden hiç farklı olmadığını ve kadının ifadesini imzalamaya hazır olduğunu söyledi.

"Eğer olay gerçekten eve zorla giren birini vurmaktan ibaretse ve biz de başlarının etini yemeye devam edersek, onlardan şüphe ediyormuşuz gibi görünecek ve mahkemeye saygısızlıktan tutuklanışımın öcünü almaya çalıştığımı düşünülecek. Bu işin sonunda elde edeceğimiz tek şey, yargıcı kızdırmak olacak. Onunla başka bir tartışmaya daha girersem, Gerard benim canıma okur."

DeeDee, "Tamam," dedi. "Ama ya bu olay nefsi müdafaa değilse ne olacak?"

"Onlara inanmamamız için bir neden yok, öyle değil mi?"

Bunun üzerinde düşünmesi için DeeDee'yi yalnız bıraktı ve koku alma duyusunu kullanarak mutfağın yerini buldu. Sally Beale ve Elise Laird kahvaltı köşesindeki masada oturmuş, kısık sesle konuşuyorlardı. O içeri girince, polis kadın iri insanlara özgü bir hareketle ayağa kalktı. "Burada işimiz bitti." Spiral not defterinin kapağını kapattı. "Her şeyi not aldım."

Elise Laird'in yüzüne hâlâ renk gelmemiştir. Meraklı gözlerle Duncan'a bakıyordu. Duncan dile getirilmeyen korkuyu hissetti.

"Sizi salonda bekliyoruz, Bayan Laird."

Crofton ve Yargıç Laird'in bulunduğu misafir odasına doğru ilerledi. Ciddi, gri saçlı bir kadın gümüş bir demlikten porselen fincanlara sıcak bir sıvı döküyordu.

Mutfaktan salona doğru giden Elise Laird'e eşlik eden Sally Beale, Duncan'ın arkasından yaklaşınca, onun merakını fark etti. Alçak sesle, "Kâhya kadın," dedi. "Bilmem ne Berry. Yirmi dakika önce evin sahibi havalarında mutfaka girdi." Kıkırdadı. "Ama mutfak masasında oturan koca siyah bedenimi görünce havası söndü."

"Yani o evde kalmıyor, öyle mi?"

Sally başını iki yana salladı. "Görünüşe bakılırsa, yargıç, onu göreve çağırmış ve o da hiç vakit kaybetmeden gelmiş. Yargıç için savaşa girmeye bile hazır."

Duncan, kadın polise omzunun üzerinden anlamlı bir bakış fırlattı. "Yargıç için ama Bayan Laird için değil, öyle mi?"

"Suyu ısıtıp çay tepsisini hazırlarken evin hanımına bir merhaba bile demedi. Böyle tiplerin buzları asla çözülmez." Üşengeç bir tavırla omuzlarını silkti. "Bunları görür görmez tanırım."

Elise, kocasının yanına gidince, yargıç ayağa kalkıp ona içtenlikle sarıldı. Alçak sesle konuşuyorlardı ama Crofton onları duyabilecek kadar

yakındaydı, bu yüzden Duncan, Yargıç Laird'in karısına sadece kendini nasıl hissettiğini soruyor olduğu sonucuna vardı.

Not defterine bir şeyler yazarken dizinin üzerindeki zarif çay fincanını ve fincan tabağını dengede tutmaya çalışan Crofton, Duncan ve DeeDee'nin içeri girişiyle rahatladığını belli eden bir ifadeyle onları selamladı. "Şimdi, sıramı dedektiflere devrediyorum." Porselenleri en yakındaki masaya bırakıp Beale ile birlikte odadan çıktı.

Duncan ve DeeDee, yargıç ve karısının omuz omuza, diz dize oturdukları kanepenin karşısındaki ikiz koltuklara yerleştiler. İkisi de önlerindeki dumanı tüten çay fincanlarına dokunmamıştı. Laird, Duncan ve DeeDee'ye çay teklif etti.

Duncan teklifi reddetti. DeeDee asık suratlı kâhya kadına gülümseyerek, "Diyet kola var mı?" diye sordu.

Kadın kolayı getirmek üzere odadan çıktı.

"Kaldırdılar mı?"

Duncan, yargıcın cesetten bahsettiğini tahmin etti. "Evet. Morga doğru gidiyor."

Tiksintiyle, "Ait olduğu yere," diye mırıldandı.

Elise Laird başını önüne eğdi. Duncan, kadının ellerinin sıkıca birbirine kenetlenmiş olduğunu ve kazağının kollarının, ellerini sıcak tutmak için aşağıya, ellerinin üzerine çekilmiş olduğunu fark etti.

Kâhya kadın, üzerinde işlemeli ve dantelli bir peçete bulunan küçük bir tabağın üzerindeki kristal bardaktaki buzlu diyet kolayla geri döndü. DeeDee, kadına nazikçe teşekkür edince Duncan her ne kadar şaşırda da bu DeeDee'nin lehine oldu. Başka zaman olsa, bu kadar gösteriş karşısında gülme krizine girer ya da bu durumla dalga geçerdi.

Bayan Berry, yargıcın bir işaretiyle geri çekilip onları yalnız bıraktı. Yargıç kolunu karısına dolayıp onu kendine doğru çekti. Ona ilgiyle bakıp sonra Duncan'a odaklandı.

"Bildığımız her şeyi diğer memurlara anlattık. Bir sürü not aldılar. Bu olayı mümkün olduğu kadar çabuk çözmek için elimizden gelen her şeyi yapmak istesek de anlattıklarımıza başka ne ekleyebileceğimizi bilmiyorum." Yüz ifadesi ciddi ve endişeliydi.

Duncan, "Sizden olanları yeniden anlatmanızı istemekten nefret ediyorum, ama Dedektif Bowen ve benim tüm olanları sizden dinlememiz gerekiyor," dedi. "Eminim, anlıyorsunuzdur."

"Tabii ki. Şu işi bitirelim ki, ben de Bayan Laird'i yatağa götürebileyim."

Duncan en güven verici gülümseyişiyle, "Mümkün olduğu kadar sancısız geçmesine gayret edeceğim," dedi. "Bununla birlikte, Sayın Yargıç, size doğrudan sorulmadan bir yorum yapmamanızı veya cevap vermemenizi rica edeceğim. Lütfen, Bayan Laird'in hafızasını etkileyecek bir şey söylemeyin. Bizim için önemli olan..."

"Yöntemi anlıyorum, dedektif." Yargıcın araya girişi kaba ve ses tonu sert olsa da, yüz ifadesi Duncan'ınki kadar samimiydi. "Lütfen devam edin."

Adamın küçümseyici ses tonu, Duncan'ı sinirlendirdi. Yargıç, şovu yönetmeye alışkındı. Mahkeme salonunda, gaddar bir otoriteydi. Ama bu Duncan'ın arenasıydı ve sirkin şefi oydu. Öfkesinin başını belaya sokmaması için Duncan söze DeeDee'nin başlamasının ve onları sakinleştirmesinin daha iyi olacağını düşündü. Konunun özüne gelindiğinde, sözü o alacaktı.

Başıyla DeeDee'ye ustaca işaret etti ve o da imayı hemen anladı. "Bayan Laird?" DeeDee, Elise'nin başını kaldırıp ona bakmasını bekledi. "Bize bu gece burada olanları anlatabilir misiniz?"

Elise başlamadan önce derin bir nefes aldı. "İçecek bir şey almak için aşağı indim."

Yargıç, Duncan'ın soru sorulmadan konuşmamasına dair ricasını hiç sayarak, "Bunu neredeyse her akşam yapar," diye araya girdi.

Duncan bu seferlik aldırmamaya karar verdi. Sadece bir kerelik. Yargıcın Crofton'a anlattıklarını hatırlayarak, "Kronik uykusuzluk hastalığınız varmış," dedi.

"Evet." Elise, ona değil de DeeDee'ye bakarak cevap verdi. "Mutfağa doğru giderken..."

DeeDee, "Özür dilerim, saat kaçtı?" diye sordu.

"On iki otuz civarı. Gece yarısından kısa bir süre sonra saate baktığımı hatırlıyorum. Kalkıp aşağı indikten yaklaşık yarım saat sonraydı. Bir bardak sütün uyumama yardımcı olacağını düşündüm. Bazen işe yarıyor."

Birinin söylediklerine yorum yapmasını bekliyormuş gibi ara verdi. Kimse bir şey söylemeyince devam etti. "Bir ses duyduğumda mutfaktaydım."

"Ne tür bir ses?"

Duncan'a doğru döndü ve mutfaktaki o andan sonra ilk kez gözgöze geldiler. "Ne duyduğumdan emin değildim. Hâlâ da değilim. Sanırım, onun ayak sesleriydi. Belki de, bir mobilyaya çarpışının sesiydi. Bunun gibi bir şey."

"Peki."

"Her neyin sesi ise, çalışma odasından geldiğini anladım."

"Sesi tanımlayamadınız ama çalışma odasından geldiğini anladınız, öyle mi?"

Yargıç, DeeDee'nin sorusunun altında yatan şüphcilik karşısında kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

Elise, "Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum," dedi.

"Öyle."

"Üzgünüm." Ellerini havaya kaldırdı. "Ama böyle oldu."

Yargıç, "Bunun neden sabaha kadar bekleyemediğini anlamıyorum," dedi.

Duncan'ın onu uyarmasına fırsat kalmadan, Elise, "Hayır, Cato. Şimdi konuşmayı tercih ederim. Her şey hafızamda hâlâ tazeyken."

Yargıç, karısının yüzünü inceledi, ifadesindeki kararlılığı gördü ve içini çekti. "Eğer bunu yapmak istediğine eminsen." Elise başını salladı. Karısını alnından öptü, sonra sabırsız bir ifadeyle önce DeeDee'ye sonra da Duncan'a baktı. "Bir ses duydu, sesin nereden geldiğini anladı ve -mantığı çalışan her insanın yapacağı gibi- içeri birinin girdiğini düşündü."

Duncan, Elise'ye baktı. "Böyle mi düşündünüz?"

"Evet. Hemen evin içinde birinin olduğunu düşündüm."

"Alarm sisteminiz var."

Duncan girişteki duvarın üzerindeki mini klavyeyi fark etmişti. Çalışma odasında bir hareket dedektörü görmüştü ve diğer odalarda da benzer dedektörler olduğunu düşünmüştü. Bu kapasitedeki evlerde her zaman gelişmiş alarm sistemleri olurdu. Sayısız zalimi hapse göndermiş bir yargıç tabii ki, evinin kan davası güden eski mahkûmlara karşı korunmasını isterdi.

Yargıç, "İleri teknoloji ürünü bir monitörlü güvenlik sistemimiz var," dedi.

Duncan, "Kurulu değil miydi?" diye sordu.

Yargıç, "Bu gece değil," diye cevap verdi.

"Neden değil?" Yargıç cevap vermek üzereyken Duncan sorunun cevabını Elise'den duymak istediğini belirten bir şekilde elini havaya kaldırdı. "Bayan Laird?"

"Ben..." Elise kekeleydi, boğazını temizledi, sonra kendinden daha emin bir ifadeyle, "Bu gece alarmı kurmayı unuttum," dedi.

"Genellikle alarmı siz mi kurarsınız?"

"Evet. Her akşam. Düzenli olarak."

"Ama bu akşam unuttunuz." DeeDee bunu bir açıklama yapar gibi söyledi ama aslında Bayan Laird'in düzenli olarak her akşam yaptığı şeyi bu akşam nasıl olup da yapmayı unuttuğunu soruyordu.

"Tam olarak unuttum sayılmaz."

Alarmla ilgili bu sorular onu huzursuz etmişti. Huzursuz bir tanık ya bilgi saklayan veya düpedüz yalan söyleyen bir tanıktır. Huzursuz tanık, tahrik ettiğiniz tanıktır. Duncan, "Eğer unutmadıysanız, alarm neden kurulu değildi?" diye sordu.

Elise konuşmak için ağzını açtı. Ama hiçbir şey söyleyemedi.

Duncan, "Neden kurulu değildi, Bayan Laird?" diye tekrarladı.

Yargıç, "Oh, Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Uygunsuz konuşmak zorunda kalacağım, ama hepimiz yetişkin insanlar olduğumuza göre..."

"Yargıç, lütfen..."

"Hayır, Dedektif Hatcher. Karım sorunuza cevap veremeyecek kadar utandığı için ben onun yerine cevaplayacağım. Gecenin erken saatlerinde, jakuzide birlikte bir şişe şarap içtik. Oradan yatağa geçip seviştik. Ondan sonra, Elise... diyelim ki, alarmı kurmak için yataktan kalkmaya *isteksizdi*."

Yargıç söylediklerinin etkisini görmek için sustu. Odadaki hava aniden anormal derecede sakinleşmişti. Sıcak ve yoğundu. Ya da Duncan'a öyle geldi. Nabız atışlarını hissetti. Kafası sanki sıkıştırılıyor gibiydi.

Yargıç sonunda gergin sessizliği bozdu. "Şimdi, bu konuyu geçip Elise'yi öldürmeye çalışan adamdan bahsedebilir miyiz?"

Kurulmamış bir alarm, ölümcül bir vurulmayla sonuçlanmış bir haneye tecavüz olayının araştırmasında önemli bir noktaydı. Soruşturmayı yürüten başdedektif olarak Duncan'ın konsantre olması gereken konu buydu.

Ama bunun yerine, bir şişe şarap ve köpüklü bir küvetin içindeki Elise Laird fikrini kafasından atamıyordu. Kımıldayamayacak kadar cinsel açıdan doymuş, yataktaki Elise Laird fikri de cabasıydı.

Ve bunun erotik görüntüsü gözünün önüne geldiğinde, Elise'nin yanında yatan Cato Laird değildi.

DeeDee sanki aklından geçenleri okuyormuş gibi onu ayıplayan bir bakış fırlattı, sonra da Bayan Laird'e bir sonraki soruyu yöneltti. "Sesi duyduğunuzda, ne yaptınız?"

Elise sorgulamanın yeni bir yöne sapmasına minnettar olmuş gibi DeeDee'ye döndü. "Mutfaktan antreye çıkan en kısa yol olan kilerden antreye doğru ilerledim. Girişe vardığımda, çalışma odasında birinin olduğuna emin oldum."

DeeDee, "Emin olmanıza ne sebep oldu?" diye sordu.

Elise narin omuzlarını kaldırdı. "İçgüdü. Adamın varlığını hissettim."

"Adamın varlığını? Erkek olduğunu da mı anladınız? İçgüdüsel olarak?"

Elise bakışlarını Duncan'a çevirdi. "Öyle olduğunu farzettim, Dedektif Hatcher." Bir süre daha ona baktıktan sonra DeeDee'ye döndü. "Korkmuş-tum. Karanlıktı. Evin içinde birinin varlığını hissettim. Ben... ben holdeki masanın çekmecesinden tabancayı aldım."

"Neden en yakın telefona koşup 911'i aramadınız?"

"Keşke arasaydım. Aynı şeyi tekrar yaşamak zorunda kalsaydım..."

"Morga giden kişi sen olurdun." Cato Laird, karısının elini kendi elleri arasına aldı. Onu saç çizgisinin altından, şakağından öptü.

Duncan bu şefkat gösterisini yarıda kesti. "Çekmecede bir tabanca olduğunu biliyor muydunuz?"

Elise, "Evet," diye cevapladı.

"Onu daha önce kullanmış mıydınız?"

Elise gücenmiş bir ifadeyle baktı. "Tabii ki hayır."

"O zaman orada olduğunu nereden biliyordunuz?"

Yargıç, "Benim bir sürü silahım var, dedektif," dedi. "El altında tutuyorum. Elise nerede olduklarını biliyor. Bunu ben istedim. Ayrıca, gerek-

li bir durumda kendini korumak için silah kullanabilmesi için ders alması konusunda da ısrar ettim."

Duncan dersini çok iyi öğrenmiş diye düşündü. Elise, adamı tam kalbinden vurmuştu. Kendisi de çok iyi bir nişancıydı ama baskı altında bu kadar keskin nişan alabileceğinden emin değildi.

DeeDee yeni bir gerginlik yaşanmasını önlemek için Elise'yi konuşmaya sevketti. "Evet, tabancayı almıştınız."

"Çalışma odasına doğru yürüdüm. Kapıya vardığımda, ışığı açtım. Ama yanlış düğmeye bastım ve çalışma odasının değil, antrenin ışığı açıldı. İkisi de aynı elektrik anahtarının üzerinde. Her neyse, onu değil, kendimi aydınlatmış oldum ama yine de onun çalışma masasının arkasında durduğunu gördüm."

"Sizi görünce ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Orada öylece kaldı, donmuş ve şaşkın bir halde bana bakıyordu. 'Def ol buradan. Çabuk git,' dedim. Ama kıpırdamadı."

"Bir şey söyledi mi?"

Birkaç saniye Duncan'a baktı, sonra kısaca hayır diye cevap verdi.

Duncan, onun yalan söylediğine kesinlikle emindi. Kendi kendine, neden diye düşündü. Ama bu konuda üzerine gitmemeye karar verdi. "Devam edin."

"Aniden ipi çekilmiş bir kukla gibi kolunu havaya kaldırdı. Elini kaldırdı ve silahı olduğunu anlamama fırsat kalmadan ateş etti. Ben... ben de hemen harekete geçtim."

"Siz de geri ateş ettiniz."

Elise başını salladı.

Bir süre kimse konuşmadı. Sonunda DeeDee, "Son derece iyi nişan almışsınız, Bayan Laird," dedi.

Yargıç, "Tanrı'ya şükür," dedi.

Elise daha alçak bir sesle, "Şansım yaver gitti," dedi.

Bu söze ne Duncan ne de DeeDee bir yorum yaptılar, ama DeeDee bu atışın şansa bağlanıp bağlanamayacağını düşünüyor mu, diye Duncan'a baktı.

"Daha sonra ne oldu Bayan Laird?"

"Nabızının atıp atmadığını kontrol ettim."

Duncan, Baker'in kurbanın çamurlu ayak izlerinin muhtemelen Lairdler tarafından bozulduğunu söylediğini hatırladı.

Elise, "Sırtüstü düşmüştü, onu göremeyeceğim şekilde," dedi. "Dehşete kapılmıştım, onun...."

DeeDee, "Hâlâ yaşıyor olmasından mı korktunuz?" dedi.

Elise yine güvenmiş bir ifadeyle baktı. Tersçe, "Hayır, Dedektif Bowen," dedi. "Onun *ölmüş* olmasından korktum. Bu sabah uyandığımda, bu gece bir adamın hayatına son vermeyi planlamamıştım."

"Planladığınızı ima etmedim."

Yargıç kaba bir şekilde, "Bu kadar yeter, dedektifler. Başka soru yok. Size bilmeniz gereken her şeyi anlattı. Meşru müdafaa hakkındaki kanunlar çok açık. Bu yabancı evimizin içindeydi ve Elise'nin hayatı için bir tehlike teşkil ediyordu. Eğer yaşıyor olsaydı, onu öldürücü bir silahla saldırı dahil bir sürü suçtan yargılıyor olacaktınız. Onu vurmakta haklı sebepleri vardı ve eşimin kurbanın yaşıyor olmasını dileyerek aşırı derecede yüce gönüllü davrandığını düşünüyorum."

Duncan, ona sert bir ifadeyle baktı. "Sayın Yargıç, size bunun benim soruşturmam olduğunu bir kez daha hatırlatıyorum. Bunu sizin mahkeme salonunuzdaki göreviniz gibi düşünmeye çalışın. Bayan Laird'i sorgularken sizin de burada bulunmanıza müsaade ettim ama size sorulmadan bir kelime daha edecek olursanız, sizden dışarı çıkmanızı isteyeceğim ve eşinizle tek başına görüşeceğim."

Yargıcın çenesi kasılmıştı ve öfkeden gözleri parlıyordu, ama umursamaz bir şekilde elini salladı. Bu, kabul ettiğine dair bir hareket değildi. Bu,

daha çok Duncan'a devam etmesi için izin verdiğini ifade eden bir hareketti.

Duncan dikkatini yeniden Elise'ye verdi. "Nabızı atıyor muydu?"

Elini kocasının elinden çekti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ona dokunmak istemiyordum. Ama kendimi zorladım. Odaya girdim..."

"Tabanca hâlâ elinizde miydi?"

"Onu yere atmıştım. Kapının oradaydı."

Duncan, "Peki," dedi.

"Çalışma odasına girdim ve çalışma masasının etrafından dolandım. Yere eğildim ve parmaklarımı buraya koydum."

Kendi boğazına, şahdamarının olduğu yere dokundu. Duncan parmaklarının çok ince olduğunu fark etti. Kansız ve soğuk görünüyordlardı. Ama boğazının teni....

Gözlerini onun boynundan çekti ve yargıca baktı. "Memur Crofton'a, çalışma odasına girdiğinizde Elise'yi masanın arkasında çökmüş bir halde bulduğunuzu söylediğinizi duydum."

"Doğru. Masanın sandalyesine çökmüştü. Düşündüm ki... o sırada hissettiğim korkuyu tahmin edemezsiniz. Onun ölmüş olduğunu düşündüm. Ona doğru koştum. O anda yerdeki adamı gördüm. O an hissettiğim rahatlama duygusundan utanmıyorum."

"Ropdöşambrınızda kan vardı."

Tiksintiyle titredi. "Adamın altındaki halıda çok fazla kan vardı. Cesedin üzerine eğilince ropdöşambrın kenarına kan bulaştı. Nabzını kontrol ettim. Ama atmıyordu."

"Bu sırada siz ne yapıyordunuz?"

Eğer bu soruyu Elise'ye DeeDee sormasaydı, Duncan soracaktı. Gözünün ucuyla Elise'yi izliyordu. Can kulağıyla kocasının söylediklerini

dinliyordu. Kocası onun yaşadıklarının aksine bir şey söylediyse bile kesinlikle belli etmiyordu.

"Ben... ben hiçbir şey yapmıyordum. Orada öylece sandalyede otuyordum. Uyuşmuştum."

Ağlayamayacak kadar uyuşmuştu. Duncan gözlerinin kuru olduğunu, ağladığına dair hiçbir işaret olmadığını hatırladı. Bir damla gözyaşı bile dökmemişti ama en azından bu konuda yalan söylememişti.

Yargıç, "Elise şoktaydı. Bu noktada büyük ihtimalle ben ondan daha fazla şey hatırlıyorum. Konuşabilir miyim?" dedi.

Duncan, onun büyüklük tasladığını fark etti ama bunu görmezden geldi. Abartılı bir nezaketle, "Lütfen, Sayın Yargıç," dedi.

"Elise'yi sandalyeden kaldırıp onu odadan dışarı taşıdım. Elise'nin söylediği gibi kapının yanında yerde duran silahın üzerinden atlayarak, geçtim. Silahı orada bıraktım ve cesede ya da odadaki bir şeye bir daha hiç dokunmadım. Elise'yi buraya, salona getirdim ve sonra da telefonla 911'i aradım." Sehpanın üzerindeki telsiz telefonu işaret etti. "Memurlar gelene kadar çalışma odasına kimse girmedi."

"Polisleri beklerken, eşinize neler olduğunu sordunuz mu?"

"Tabii ki. Düzensiz bir şekilde neler olduğunu anlattı, ama ben anafikri anladım. Zaten, bir hırsızlık olayına şahit olduğu açıktı."

Benim oturduğum yerden o kadar da aşikâr değil, Sayın Yargıç. Duncan düşüncesini yüksek sesle söylemedi, çünkü yargıcı gereksiz yere sinirlendirmenin bir anlamı yoktu. Ama, bu olayın bir meşru müdafaa olduğuna karar verip dosyayı kapatmadan önce birtakım ayrıntılar hakkında daha fazla araştırma ve açıklama gerekiyordu. Ölü adamın kimliğini bulmak ilk aşama olacaktı. Bu adamın neden Lairdlerin çalışma odasında olduğu konusuna bir ışık tutabilirdi.

Duncan, çifte gülümsedi. "Sanırım, bu gece konuşmamız gerekenler bu kadar. Yarın birtakım eksik parçaların üzerinden geçmemiz gerekebilir." Görüşmeye son verdiğini gösteren bir şekilde ayağa kalktı. "Teşekkür

ederim. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Size bu sıkıntıyı yaşattığım için özür dilerim."

"Siz sadece işinizi yapıyordunuz, dedektif." Yargıç elini uzattı ve el sıkıştılar.

"Evet. Öyle." Yargıcın elini bırakırken, "Şimdilik, çalışma odası hâlâ bir cinayet mahalli. Bu size biraz rahatsızlık verebilir ama lütfen çalışma odasından dışarı hiçbir şey çıkarmayın."

"Tabii ki."

DeeDee, "Bir sorum daha var," dedi. "İçinizden biri adamı tanıyor muydu?"

Elise, "Ben tanı mıyordum," dedi.

Yargıç, "Ben de," dedi.

"Emin misiniz? Çünkü Bayan Laird yanlış ışığı açtığını söyledi. Bu durumda oda yarı karanlık olmalı. Siz çalışma odasının ışığını açtınız mı, Sayın Yargıç?"

"Evet, açtım. Memur Crofton'a odaya girerken ışığı açtığımı açıklamıştım."

"Böylece, ışık açıkken adamı gayet iyi görebiliyordunuz?"

"Çok iyi gördüm. Daha önce ifade ettiğimiz gibi, adam bizim için tamamen bir yabancıydı, Dedektif Bowen." Onlara dışarı kadar eşlik etmeyi teklif ederken sesindeki tiz tonu yumuşattı. Elise'nin yanından ayrılmadan önce, kanepede oturan eşine eğildi. "Hemen döneceğim, hayatım, sonra da seni yukarı çıkaracağım."

Elise başını sallayıp hafifçe gülümsedi.

Duncan ve DeeDee, onunla birlikte odadan çıktılar. Antreye geldiklerinde DeeDee, "Sayın Yargıç, ayrılmadan önce duvardaki kurşun deliğinin ölçüsünü almak istiyorum. Sadece bir saniye sürer," dedi.

Bu istek karşısında canı sıkılmıştı ama, "Tabii ki," dedi ve onu çalışma odasına doğru takip etmesini işaret etti.

Duncan aldatıcı bir rahatlık içinde, elleri pantolon ceplerinde, ortağı ve yargıç antreden ilerlerken arkalarından baktı.

Beale ve Crofton giriş kapısında konuşuyorlardı. Duncan'ın konuşmadan yakalayabildiği kadarıyla, heyecanlı bir şeyler olmasını bekleyerek hâlâ sokaktan ayrılmamış muhabirlere ve meraklı izleyicilere aldırmandan çeşitli barbekü duraklarının olumlu ve olumsuz yanlarını tartışıyorlardı.

Salona baktı. Elise hâlâ kanepede oturuyordu. Çay bardağını eline almış, ama tabağı sehpanın üzerinde bırakmıştı. Çay bardağını iki eliyle kavramıştı. Elleri porselen kadar narin görünüyordu. Çay bardağının içine bakıyordu.

Duncan alçak sesle, "Sarhoştum," dedi.

Elise hiç kıpırdamadı ve hiçbir tepki göstermedi, ama Duncan, onu duyduğuna emindi.

"Kocanıza çok kızgındım."

Parmaklarıyla fincanı daha sıkı kavradı.

"Bunların hiçbirisi size söylediklerimi affettirmez. Ama ben, ah..." Antrenin her iki ucuna baktı. Hâlâ boştu. Konuşabilirdi. "Bilmenizi isterim ki...söylediklerim? Sizinle ilgili değildi."

Başını kaldırıp ona döndü. Yüzü hâlâ solgundu, dudakları renksizdi ve bu gözlerinin olduğundan da büyük görünmesine neden oluyordu. Bir adamın içine düşüp yeşil derinliklerine gömülmesine neden olacak kadar büyüktüler. "Değil miydi?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

İnsanlar, Robert Savich'i ilk gördüklerinde, onun sıradışı görünüşüne çarpılıyorlardı.

Sütlü kahverengi ten rengi, daha iyi bir yaşam için Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmiş olan Jamaikalı anneannesinden mirastı. Anneannesi otuz dört yaşında yaşadığı ve çalıştığı genelevin küvetinde bileklerini keserek bu maceradan vazgeçmişti. Kan içindeki bedenini diğer fahişlerden biri olan Robert'ın annesi, on beş yaşındaki kızı bulmuştu.

Mavi gözlerini, anne tarafından daha parlak olmayan rezil Savich soyundan almıştı.

Görünüşte, olduğu gibi kabul ediliyordu. Ama saf siyahların ya da saf beyazların karışık kanını tam olarak asla kabul etmediklerini ve onu kendilerinden biri olarak görmediklerini biliyordu. Önyargı, her ırkta kendine yer buluyordu. Sınır tanımıyordu. Ne kadar şiddetli eleştirilse de yeryüzündeki her topluma sızıyordu.

Bu yüzden, Savich muhakeme yapabildiği andan itibaren, sadece ona ait bir egemenlik kurması gerektiğini anlamıştı. Bir adam, benlikçi amaçlarını, iyi biri olarak değil, akranlarından daha sert, daha zeki ve da-

ha acımasız olarak elde edebilirdi. Bir adam bunu ancak karşılaştığı her-keste korku uyandırarak başarabilirdi.

Genç Robert, çocukluğunun ve gençliğinin korkunç tecrübelerinden kendine fayda çıkarmıştı. Fakirlik, suistimal ve yabancılaşmayla geçen her yıl, daha sert ve daha koruyucu bir hale gelen aldatıcı dış görünüşüne ek bir merhem gibiydi ve artık nüfuz edilmez bir hale gelmişti. Özellikle de ruhunun özü buydu.

Zekâsını ve girişimci içgüdülerini -bir çeşit- ticarete yöneltmişti. On iki yaşına geldiğinde crack kokain satıyordu. Yirmi beş yaşında, korkmuş rakiplerinin önünde akıl hocasının boğazını keserek kendi suçların efendisi olarak ilan etti. O zamana dek ismini duymamış olanlar, bu olayla birlikte onu tanıdılar. Rakipleri tüyler ürpertici şekillerde ölü bulunmaya başlandı. Acımasızlığına dair haklı ünü hızla yayıldı ve akla gelebilecek her türlü isyanı bastırdı.

Terör saltanatı on yıl sürdü. Bu, onu kendi tahminlerinin bile üzerinde zengin etmişti. Ona karşı çıkacak kadar cüretkâr ya da aptal olanlar tarafından düzenlenen küçük isyanlar hemen bastırıldı. İhanet, ihanet edenlere ölüm getirdi.

Freddy Morris'e sorun. Ama size cevap veremez.

Savich yasal makine atölyesinin işlerini yürüttüğü deponun otoparkına girerken, Duncan Hatcher'ın buzdolabına bırakılmış küçük hediyeyi bulduğunda verdiği tepkiyi hayal ederek kıkırdadı.

Duncan Hatcher başlarda onun için ayakkabının içindeki bir çakıltısından farksızdı, can sıkıntısından başka bir şey değildi. İlk zamanlar Savich, onun saltanatını yıkmaya mücadelesini eğlendirici bile buluyordu. Ama Hatcher'ın azmi hiç eksilmemişti. Her yenilgi sanki onun azmini daha da güçlendiriyordu. Savich, artık bunu eğlenceli bulmuyordu. Dedektif artık halledilmesi gereken, gittikçe daha tehlikeli olan bir tehdit haline gelmişti.

Methamphetamine'in güneydoğu eyaletlerine yavaş yavaş girişi, yeni ve etkin bir pazar açmıştı. Bu, Savich'in işi için gittikçe büyüyen bir k r merkeziydi. Ama bu, sürekli dikkatli olmayı gerektiren, zahmetli bir içti. Savich, onun için methamphetamine imal edenleri ve pazarlayanları sürekli kontrol etmek zorundaydı. Ayrıca bağımsızları kendi bölgesinden uzak tutmak da başlıca işlerinden biriydi.

Bir kutu soğuk algınlığı ilacı ve bir teneke benzini olan her gerizek lı kendi başına işc girebileceğini düşünüyordu. Çok şükür, amatörlerin çoğu onun bir şey yapmasına gerek kalmadan kendilerini ve cęreti laboratuvarlarını havaya uçuruyordu. Ama  retilmesi nispeten kolay olan methamphetamine'in pazarlaması daha da kolaydı. Çeşitli alınının şekilleri olduğu için -burundan çekmek, sigara şeklinde içmek, enjekte etmek ve yutmak- her kullanıcıya uygun bir şey vardı.

Bu kazançlı bir ticaretti ve Savich, Duncan Hatcher'ın bunu bozmasını istemiyordu.

Deponun zemin katındaki makine atölyesi, Savich'in üst kattaki s it ofisinin klas görüntüsünün aksine gürültülü, pis ve sıcak bir yerdi. İki bölüm birbirinden tıkırdayan bir servis asans r yle ayrılıyordu, ama estetik açısından dünyalar kadar uzaktılar.

Etrafını l ksle çevirmek için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Masasının deri iskemlesi tereyağı kadar yumuşaktı. Masasının cilası saten kadar pürüzsüz ve parlaktı. Halı, ipek ipliklerle dokunmuştu ve paranın alabileceği en iyi cinsti.

Sekreteri, Kenny adında bir homoseks eldi. Savannah'ın köklü bir ailesine mensuptu ve ne yazık ki ailesi uzun yaşamalarını sağlayan genlere sahipti. Kenny sabırsızlıkla yaşlı anne babasının ölmesini ve ona, yani tek mirasçıları olan oğullarına k ğit fabrikasının servetini bırakmasını bekliyordu.

Bu arada, karanlık, gizemli, ilginç bir adam olan ve akla gelebilecek her türlü nedenden ötürü eski kafalı ailesinin lanetlediği ve bir eşcinsel barının dışında Kenny'nin yolunu kesip onu öldüresiye döven çılgın bir homofobiği boğarak öldürdüğü için Kenny'nin ebedi sadakatini kazanmış Savich için çalışıyordu.

İş ilişkileri karşılıklı olarak çıkara dayalıydı. Savich, Kenny'yi bayan sekretere tercih ediyordu. Kadınlar sürekli olarak onunla derinliğini kendilerinin belirledikleri cinsel ilişkiler kurmak istiyorlardı. Prensip olarak, aşk ve işi birbirinden ayrı tutardı.

Ayrıca, kadınlar kompliman veya nezaket karşısında kolayca etki altında kalıyorlardı. Polisler ya da federaller çoğu zaman bu kadınısı zayıflığı, bilgi elde etmek için bir araç olarak kullanıyorlardı. Bir keresinde onu suçlu gösterme umuduyla bu taktiği kullanmışlardı. Bu plan sekreteri esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğunda suya düşmüştü. Kadın bir daha asla bulunamamıştı. Savich, onun yerine Kenny'yi işe almıştı.

Savich süit ofisinin eşliğinden adımını atar atmaz, Kenny ayağa fırladı. Savich'in özel ofisinin kapalı kapısını başıyla işaret ederken kuaför elinden çıkmış saçları bozulmasa da, telaşlı olduğu çok belliydi.

Abartılı bir sahne fısıltıyla, "Hayır cevap olarak kabul etmeyen bir misafirin var," dedi.

Savich bir tuzakla karşı karşıya olduğunu düşünerek -aklına ilk *Hatc-her* geldi- hemen bel çukurundaki tabancasına uzandı.

Sekreterinin kaşları korkuyla havaya kalktı. "Öyle bir şey değil. Öyle bir şey olsaydı, seni arardım. Bu ziyaretçiyi görmek isteyeceğini düşünüyorum."

Artık tedbirli olmaktan çok merakı kabarmış olan Savich özel odasının kapısına doğru ilerleyip kapıyı açtı. Ziyaretçisi sırtı odaya dönük bir şekilde ayakta durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Onu duyunca, arkasını dönüp yüzünün yarısını kaplayan güneş gözlüklerini çıkardı.

"Elise! Ne kadar beklenmedik ve hoş bir sürpriz. Her zamanki gibi yine gözlere bayram ettiriyorsun."

Elise ne onun gülümsemesine ne de komplimanına karşılık verdi. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü senden bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

Duncan'ın komiser yardımcılığı rütbesi ona meslektaşlarınınkilerin üzerinde birkaç ayrıcalık tanıyordu, bunlardan biri de Şiddet İçeren Suçlar Birimi'nin bulunduğu dar odanın arkasındaki özel ofisti.

Duncan, DeeDee'nin masasının yanından geçerken başıyla ona selam verdi. Ağzında donut, bir elinde suni köpükten yapılmış bir kahve bardağı vardı, spor ceketini diğer elinin parmağına asmış, kolunun altına bir gazete sıkıştırmıştı. Ofisine girdi, ama oturmaya fırsat bulamadan, arkasından dolap kadar ofisine giren DeeDee sert bir şekilde masasına bir dosya koydu.

"Adı Gary Ray Trotter'mış."

Duncan bir sabah insanı değildi. Hatta, sabahlardan nefret ederdi. Güneş ışığına alışıp afyonunun patlaması biraz zaman alırdı. Diğer taraftan DeeDee birkaç saniye içinde sıfır kilometreden yüze çıkabilirdi.

Lairdlerin evinde geç saatlere dek kalmalarına rağmen, saatler önce uyanmıştı. Bu sabah diğer dedektifler birime dışarıdaki bunaltıcı nemden dolayı perişan olmuş bir halde gelmişlerdi. DeeDee hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde açık ara farkla grubun en canlı kişisiydi ve enerji doluydu.

Duncan kolunu kaldırıp gazeteyi masasının üzerine bıraktı. Ceketini sandalyesinin arkasına geçirdi, bardağın etrafındaki mukavva koruyucuya rağmen elini yakan kahvesini masaya koydu ve hâlâ ağzında duran çöreğinden bir ısırık aldı.

Aksi bir şekilde, "Günaydın' yok mu?" diye sordu.

Duncan, kendini sandalyesine bırakırken DeeDee, "Dothan da işe erken geldi," dedi. "Lairdlerin cesedinin parmakizlerini aldı. Gary Ray Trotter'ın bir sürü sabıkası varmış bu yüzden kimliğini bulmam sadece birkaç dakika sürdü. Bu adamla ilgili bir sürü bilgi var." Masanın üzerinde hâlâ dokunulmamış bir halde duran dosyayı gösterdi.

"Aslen Baltimore'lu, geçen birkaç yıl içinde Güney Kıyısı'nda kendine yavaş yavaş yer edinmiş, ikinci derece suçlardan birçok kez hapse girmiş, birkaç yıl önce cesareti artmış ve Myrtle Beach'te silahlı bir soyguna karışmış. Üç ay önce şartlı tahliye edilmiş. Şartlı tahliye memuru ondan iki aydır haber alamıyormuş."

Duncan, "Tanrım, çok çalışmışsın," dedi.

"İkimizden birinin bir başlangıç yapması gerektiğini düşündüm ve senin de yapmayacağını biliyordum."

"İşte, bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyoruz. Senin güçlü yanlarını biliyorum."

"Ya da ben senin zayıf yanlarını biliyorum."

Bu iğneleyici lafa gülümseyerek dosyanın kapağını açıp en üstte duran sayfayı inceledi. "Kıyafetlerinin yeni görüldüğünü düşünmüştüm. Hapisten yeni çıkmış suçlular gibiydi."

Gary Ray Trotter'ın adli sicil kaydını okurken çöreğini bitirmişti. Parmaklarını yaladı. Kahve bardağının plastik kapağını çıkarırken, "Çok üstün bir suç kariyeri yokmuş," diye yorum yaptı.

"Evet. Bu yüzden de anlamıyorum."

"Anlamıyor musun?"

DeeDee, Duncan'ın masasının yanına bir sandalye çekip oturdu. "Lairdlerin evini soymak, Gary Ray için fazla iddialı bir şey."

Duncan omuzlarını silkti. "Belki de bir çıkış yapmak istemiştir."

"Ha-ha."

"Kendime engel olamadım."

DeeDee, "Daha önce ev soygunundan hiç tutuklanmamış," dedi.

"Bu, daha önce buna teşebbüs etmediği anlamına gelmez."

"Hayır, ama sicilini okuyunca çok da zeki biri olmadığı anlaşıyor. Aslına bakarsan, on altı yaşında işlediği ilk suç buldozer hırsızlığıymış."

"Ben bunun bir daktilo hatası olduğunu sanmıştım. Gerçekten buldozer mi çalmış?"

"Buldozeri bayrak görevlisi olarak çalıştığı yol yapım alanından çalmış. Turuncu yelekli adamları bilir misin? Hani yol yapımı sırasında arabalara bayrak sallayan adamlar?"

"Evet, anladım."

"Pekâlâ, Gary Ray bir buldozer çalar ve onu ailesinin çiftlik evine götürüp dışarıya park eder. Ertesi sabah, yol ekibi işe gelir, buldozerin kayıp olduğunu görür ve polisi çağırır, onlar da..."

"Buldozerin izlerini takip edip onu bulurlar."

DeeDee heyecanla, "Hah!" diye bağırdı. "Bir insan bu kadar mı aptal olur?"

Duncan güldü. "Buldozeri nerede satacakmış ki?"

"Ne demek istediğimi anladın mı? Bizim Gary Ray çok da zeki biri değilmiş. Bir buldozer hırsız için karmaşık bir alarm sistemi olan bir eve girmek büyük bir aşama. Alarm kurulu değilmiş, ama Gary Ray, elinde lastik levyesiyle pencereye giderken bunu bilmiyordu."

Şeytanın avukatını oynayan Duncan, "Zanaatini geliştirmek için önünde yıllar vardı," dedi.

"Buna hazırlıklı gelmek dahil değil mi? Yanında işinin gereği olan aletleri getirmek? Diyelim ki, Gary Ray bir numaralı bir hırsız olmuştu. Bundan şüpheliyim, ama öyle farz edelim. Karmaşık alarmları etkisiz hale getiren, içeri uzanıp kilidi açabilecek şekilde camları kesen bir hırsız."

"Senin süslü teknolojik oyuncakları olan Hollywood-hırsız tipin."

"Sanırım öyle," dedi. "Her neyse, Gary Ray'in tertibatı neredeydi? Yanında getirdiği tek şey, o lastik levyesiydi."

"Ve bir de dokuz milimetrelik bir Ruger."

"Evet, bir de o var. Ama kilitleri açacak ya da kasaları kıracak hiçbir şeyi yoktu. Çalışma masasının çekmecesini açacak bir şeyi bile yoktu."

Duncan, "Bu tür kilitler ufak bir anahtarla bile açılabilir. Ben bile birkaç saniye içinde çengelli iğneyle açabilirim," dedi.

"Gary Ray'in yanında o bile yoktu. Ayrıca, bir şey daha var, tarihteki en aptal hırsız olsan bile en azından parmakızı bırakmamak için eldiven takmaz mısın?"

DeeDee'nin parmak bastığı hiçbir nokta Duncan için ilham kaynağı olmamıştı. Gece yarısından sonra eve döndüğünde, uyumak için çaba harcamıştı. Ama akli, Elise Laird'in bir adamın ölümüyle sonuçlanan olay hakkındaki ifadesi ve yargıcın, eşinin ifadesini sorgusuz kabul etmeleri konusundaki ısrarıyla karmakarışık olmuştu.

DeeDee'nin belirttiği her çelişkiyi o önceden düşünmüştü. Gary Ray'in beceriksiz bir suçlu olduğunu öğrenmeden bile önce. Eve girişi kötü planlanmıştı ve acemice gerçekleştirilmişti. Başarısız olacağı garantiydi.

Yine de, önemli noktaları tartışmaya devam etti. "Bu hırsızlığı Gary Ray'in planladığını farz ediyorsun." Parmağıyla dosyaya vurdu. "Buna göre, uyuşturucu kullanıyormuş. Hayata aptal olarak başlamış ve sonra da çalışır durumdaki birkaç beyin hücrelerini uyuşturucu maddelerle öldürmüş.

"Acilen uyuşturucuya ihtiyacı olduğunu ve hiç parası olmadığını farz edelim. Bir ev görüyor, içinde çabucak çalıp yarım saat içinde satabileceği türden şeyler olduğu belli bir ev. Kristal bir kâğıt ağırlığı ya da gümüş şamdanla iyi kalite kokain alabilirdi."

DeeDee bunu birkaç saniye düşündü ve sonra başını iki yana salladı. "Ticari bir yere girmiş olsaydı, bu senaryoyu yutabilirdim. Bir elektronik dükkânına veya bu tarz bir yere girip hırsızlık yapmış olsaydı. Alarm çalsa bile saniyeler içinde içeri girip cebinde bir şekerle dışarı çıkabilirdi.

"Ama bir banliyöde bunu yapamaz," diye devam etti. "Özellikle de yayan bir halde. Ona ait bir araba bulunmadı. Bu sabah buraya gelir gelmez kontrol ettim. Binip kaçabileceği bir araba olmadan o mahallede ne işi vardı?"

Duncan, "Ben de dün gece bunu düşündüm," diye itiraf etti. "O andan beri bu soru kafamı kurcalıyor. Oraya nasıl geldi ve nasıl kaçmayı planlıyordu?"

DeeDee, "Eğer bir arabası yoksa, lastik levyesini nereden buldu?" diye sordu. "Ayrıca, düşündüğünde bu bir hırsız için oldukça acemi bir alet."

Havadaki yüksek nem oranı, DeeDee'nin saçlarını iyice kabartmıştı. Başını tekrar iki yana salladığında, saçları süpürge gibi havayı süpürdü. "Hayır, Duncan, mantıklı gelmeyen şeyler var."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

DeeDee, kollarını masanın kenarına koyup öne doğru eğildi. "Sanırım, melek yüzlü Bayan Laird bize gerçek hikâyeyi anlatmıyor."

Lanet olsun ki, Duncan da aynen böyle düşünüyordu.

Duncan bunu düşünmek istemiyordu. Sabahın erken saatlerini kendini, Elise Laird'in bir rahibe kadar sözünün eri olduğuna, hayatı boyunca asla yalan söylemediğine, gerçeği asla gizlemediğine inandırmaya çalışarak geçirmişti.

Ama dedektiflik içgüdüleri ona tam tersini söylüyordu. Yüksek lisans derecesi ona tam tersini söylüyordu. On beş yıllık polislik kariyeri bir şeylerin tutarlı olmadığını, yargıcın sıcak küvet arkadaşının bir şeyi

kasten gizlediğini ya da daha da kötüsü her şeyi uydurduğunu söylüyordu.

Ortağının Elise'nin dürüstlüğünü sorguladığı çok açıktı ve Dee-Dee'nin onun Elise'yle yaptığı özel görüşmeden haberi bile yoktu.

Duncan, buna bir anlam yüklememeye, bunun olanlarla bir ilgisinin olmadığına ve bunu unutmaya karar vermişti. Ama aklı, vurulma olayının anlaşılmayan unsurlarının yanı sıra, sık sık o basit, iki kelimelik, cilveleşmeyi andıran soruya takılıyordu.

"Değil miydi?"

Bunu ne zaman düşünse -Elise'nin boğuk ses tonunu, gözlerindeki ifadeyi- tıpkı şu anki gibi çok şiddetli bir fiziksel tepki yaşıyordu.

Bir polis için adam öldürmüş bir kadın için hissedilen bu tepki çok kötü ve tehlikeli şeydi. Muhakeme ve ahlaki değerler konusunda benzer hatalar yaptıkları için memur arkadaşlarını eleştiren bir polis için bu tam anlamıyla ikiyüzlülüktü.

Ayrıca, DeeDee karşısında oturmuş, onu izlerken ve onun Elise Laird'in hikâyesiyle ilgili düşüncelerini duymayı beklerken bu son derece uygunsuz bir tepkiydi.

Duncan olabildiği kadar normal bir ses tonuyla, "Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Yani, geçmişi hakkında."

"Onun geçmişini nereden bileyim? O ve ben aynı kulvarda değiliz."

"Ama ödül gecesinde onu tanıydın."

"Gazetede ki fotoğraflarından. Eğer spor sayfası veya çapraz bulmaca dışında başka bir şey okusaydın, onu sen de tanırdın."

"Gazeteye çok mu sık çıkıyor?"

"Her zaman çok sansasyoneldir, modayı yakından takip eden yargıcın yanına yakışır haute couture elbiseler giyer. Sayın Yargıç için tam anlamıyla bir ödül sayılır."

"Biraz araştırma yap. Hakkında neler bulabiliyorsun, bir bak. Ben morga gidip Dothan'ı Gary Ray Trotter'ın otopsisine öncelik vermesi için ikna edeceğim. Geri döndüğümde, notlarımızı karşılaştırırız." Kahvesini bitirdi. Sonra, utandığını belli etmemeye çalışarak, ayağa kalktı ve spor ceketine uzandı.

"Duncan?"

"Evet?"

"Bir şey fark ettim."

DeeDee'nin, *yargıcın karısını hayal ederek, ereksiyon olduğunu fark ettim*, demesinden korktu.

Ama DeeDee, "Bu olaya, meşru müdafaa gibi yaklaşmadığımızı fark ettim. Bu olayı başka bir şey gibi araştırıyoruz, öyle değil mi?"

DeeDee'nin diğer şeyi söylemesini tercih ederdi.

Adli tabibi arabadan arayıp Gary Ray Trotter'ı listenin başına almaya ikna etti. Dr. Dothan Brooks, Duncan morga vardığında kadavrayı çoktan açmıştı.

Dothan terazinin üzerine iri bir doku parçası yerleştirirken, omzunun üzerinden, "Şimdilik, tüm organları normal büyüklükte ve ağırlıkta görünüyor," dedi.

Duncan duvara yaslandı ve adli tabibin sistemli bir şekilde işini yapışını izledi. Kadavraya sadece ara sıra bakıyordu. Çabuk midesi bulanana biri değildi. Aslına bakılırsa, bir kadavradan elde edilebilecek bilgiler onu heyecanlandırıyordu.

Ama bu heyecan kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Kendini bir facia alanına etrafa saçılmış et parçaları ve kan görme umuduyla koşan insanlar gibi hissediyordu.

Adli tabip işini bitirdi ve kadavrayı kapama işini asistanına devretti. Ellerini yıkadıktan sonra onu ofisinde bekleyen Duncan'ın yanına geldi.

Asık bir suratla, "Ölüm nedeni çok açık," dedi. "Kalbi parçalanmış. Kurşun yarası bir salata tabağından bile büyük."

"Ben buraya gelmeden önce herhangi bir yara gördünüz mü, ezik ya da çizik?"

"Yani, biriyle dövüşmüş mü diye soruyorsun? Bir tür mücadele yaşamış mı?" Başını iki yana salladı. "Tırnaklarında alıılmış kirlerden başka bir şey yoktu ve sağ elinde barut kalıntısı vardı. Sol ayağının bir parmağı kırıktı, ama kırık önceden kalma. Cerrahi bir yarası yok. Sünnetli değildi."

Duncan, "Sence ne kadar uzaklıktan ateş edilmiş?" diye sordu.

"Aşağı yukarı dört buçuk metreden."

"Yaklaşık, çalışma odasının kapısıyla masa arasındaki mesafe kadar." DeeDee'nin bu mesafeyi beş metre olarak ölçtüğünü hatırlamıştı. "Yani, Bayan Laird doğru söylüyormuş."

"Bu konuda evet." Dothan masasının üzerinde duran mısırlı biftekli sandviçinin paketini açtı. "Her öğlen aynı şey. Yarısını ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sence Bayan Laird başka bir konuda yalan mı söylüyordu?"

Brooks kocaman bir ısırik aldı, ama ağzının kenarlarına bulaşan hardalı şaşırtıcı bir titizlikle sildi. Çiğnedi, yuttu, geçirdi ve sonra da, "Belki evet. Belki hayır. Bir de, ilk kimin ateş ettiği sorusu var," dedi.

"Trotter'ın hemen öldüğünü söyledin. Bu da ilk onun ateş ettiği anlamına gelir."

"O zaman onun kör olduğuna inanmak gerekir -ki değildi- ya da suç tarihinin en kötü nişancısı olduğuna."

"Belki de kasten yukarı nişan aldı. Kadını sadece bir uyarı ateşiyle korkutmak istedi."

Dothan çiğnerken başını sallayarak, "Olabilir," dedi. "Ya da belki de kadın kapıda belirince irkildi. Trotter refleks olarak tepki verdi ve gelişigüzel ateş etti."

"Kadın, onu ürkütmemiş. Elise'nin anlattığına göre, ona gitmesini söylemiş. Trotter orada öylece durup ona bakmış, sonra kolunu kukla gibi yukarı kaldırmış -kullandığı kelime buydu- ve ateş etmiş."

"Hımın." Adli tabip sandviçinden büyük bir ısırık alarak konuştu. "O zaman sanırım, son derece gergindi ve bu da kadına doğru düzgün nişan alamamasının sebebini açıklıyor. Diğer bir olasılık da..." -küçük bir çöp sepeti boyutundaki bir kâğıt kovadan Dr. Pepper içeceğini içmek için ara verdi... "kadının tabancasının kurşunu ona isabet ettiği sırada o da ateş etmek üzereydi. Sırtüstü yere düşerken, tetiği çeken parmağı refleks olarak kasıldı ve hareketi tamamladı." İçeceğini yuttu. "Bunlara bakarak, duvara isabet eden kurşunun açısının doğru olduğunu düşünüyorum."

Anlattıklarını canlandırmaya çalıştı. İşaret parmağını hayali bir tabancanın namlusu yerine koyarak sırtüstü yere düşüyormuş gibi yaptı. Geriye doğru giderken nişan aldığı nokta, duvarda yüksek bir noktaya, Duncan'ın başının bir hayli üzerine kaydı.

Duncan, "Bu mümkün olabilir mi?" diye sordu. "Kalbin parçalara ayrılırken böyle bir refleks mümkün mü?"

Brooks sandviçinden kalanları ağzına tıktırdı. "Çok daha tuhaf açıklamaları olan korkunç kurşun yaraları gördüm. Ne kadar inanılmaz olabileceğini hayal bile edemezsin."

"Yani söylemek istediğin nedir?"

"Sana her şeyin mümkün olduğunu söylüyorum, dedektif. Ama ne kadar şanslıyım ki, gerçekte neler olduğunu bulmak senin işin."

"Onları camekânlı odaya aldım, Bayan Laird."

"Peki."

Bayan Berry, dün gece gelen dedektiflerin aşağıda olduğunu ve onu görmek istediklerini haber vermek için yukarı çıkmıştı. "Onlara içecek bir şeyler götürebilir misin? Diyet kola ve buzlu çay."

Ürkütücü kâhya kadın başını salladı. "Onlara hemen aşağıya ineceğinizi söyleyeyim mi?"

"Lütfen."

Elise yatak odasının kapısını kapadı, sonra ayakta durup dedektiflerin bugün sorabilecekleri soruları düşündü.

Dün gece ona inanmamışlar mıydı?

Eğer inanmış olsalardı, bugün geri gelmezlerdi, öyle değil mi?

Dedektif Hatcher eksik parçalar demişti. Bu terim, akla takılan tüm önemsiz ayrıntılar için kullanılıyor olabilirdi. Ya da son derece önemli tutarsızlıkları önemsiz göstermek için kullanılan bir ifade olabilirdi.

Elise ikincisi olmasından korkuyordu.

Bu sabah Savich'i görmeye gitmesinin nedeni buydu. Bu çok riskliydi, ama onunla mümkün olduğu kadar çabuk irtibata geçmek istemişti ve ona telefon etmek, işyerine gitmekten daha tehlikeli olabilirdi. Ev telefonunun dinlenmediğinden emin değildi ve cep telefonları da dinleniyor olabilirdi.

Cato bu sabah her zamanki saatinde uyanmış ve işe gitmek için sessizce giyinmişti. O odadan çıkana dek uyuyor numarası yapmıştı. Sonra, Cato'nun arabası garaj yolundan çıkar çıkmaz, hızla giyinmiş ve işini bitirip Bayan Berry gelmeden önce eve dönme umuduyla evden çıkmıştı.

Dikiz aynasını sürekli kontrol ederek kimsenin onu izlemediğinden emin olmuştu. Acelesi olduğu halde, Cato'ya açıklamak zorunda kalacağı bir trafik cezası yemek istemediği için hız sınırını aşmamıştı.

Kâhya kadından sadece dakikalar önce eve dönmüştü ve o andan itibaren yatak odasından çıkmamıştı. Odada volta atarak bir önceki gece yaşanan olayları kafasında evirip çevirmiş, bir sonraki hareketinin ne olacağına karar vermeye çalışmıştı.

Dedektif Bowen ve Duncan Hatcher aşağıda onu bekliyordu. Görüşme onu korkutuyordu ama daha fazla ertelemesi şüphe çekecekti. Tuva-

Sandra Brown

let masasına gitti, saçlarını atkuyruğu yaptı, giysilerini asmayı düşündü ama sonra oyalanmamaya karar verdi. Dudak parlaticısı sürmeyi düşündü ama sonra bundan da vazgeçti. Dedektif Bowen makyaj yapmış olmasını eleştirebilirdi ve Duncan Hatcher...

Hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. Onun hakkında *gerçekten* ne düşündüğünü.

Birkaç saniye bunu düşündü, sonra bu düşünceyi kafasından atamadan, odadan çıkmadan önce bir şey daha yaptı.

Camekânlı oda, terasın camla kapatılmış bir bölümüydü, yerler Pennsylvania taşıyla döşenmişti ve oda çiçek desenli minderleri olan hasır mobilyalarla dekore edilmişti. Bayan Berry'nin çiçeklerle arası insanlarla olduğundan daha iyiydi. Eğreltiotları, palmyeler ve diğer tropikal saksı bitkileri onun bakımıyla coşuyorlardı.

Elise odaya girdiğinde, DeeDee kapıya bakan koltuklardan birinde oturuyordu. Duncan terasa ve yüzme havuzuna bakan pencerelerin yanında ayakta duruyordu ve havuzun ortasındaki çeşmeden büyülenmiş gibi görünüyordu.

Dedektif Bowen ayağa kalktı. "Merhaba, Bayan Laird. Haber vermeden geldiğimiz için özür dileriz. Sizin için uygunsuz bir zaman mıydı?"

"Hayır, kesinlikle değildi."

Duncan, onun adını duyunca, pencereye arkasını döndü. Elise ona baktı, sonra odaya girip Dedektif Bowen'ın yanına, oturma takımlarının bulunduğu yere gitti.

Dedektif Bowen'a oturmasını işaret ederek, "Bayan Berry, birazdan içecek bir şeyler getirecek," dedi ve sonra da onun karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bu çok iyi olur. Dışarısı çok sıcak."

"Evet."

Havadan sudan konuştuktan sonra, sıkıcı bir sessizliğe gömüldüler. Elise hâlâ pencerenin yanında ayakta duran Duncan'ın onu izlediğinin farkındaydı. Onun tarafına bakmamaya çalışıyordu.

Sonunda Bowen, "Birkaç sorumuz daha var," dedi.

"Dün akşam gitmeden önce başka sorularınız olacağını söylemişsiniz."

"Sadece açığa kavuşturmak istediğimiz birkaç şey var."

"Anlıyorum."

"Gece söylemeyi unuttuğunuz bir şey aklınıza geldi mi? O sırada aklınıza gelmeyen bir şey?"

"Hayır."

"Bu, stresli durumlarda olabilir." Kadın, ona gülümsedi. "Unuttukları bir ayrıntıyı aniden hatırlayıp gece yarısı beni arayan insanlar oldu."

"Hatırladığım her şeyi size olduğu gibi anlattım."

Cam eşyaların hafif tıkırtısı, odaya Bayan Berry tarafından getirilen servis arabasını haber verdi. "Servis yapayım mı, Bayan Laird?" Ses tonu, buz kovanın üzerinde oluşmuş buğu kadar soğuktu. Elise, kadının misafirleri mi yoksa onu mu küçümsediğinden emin değildi. Belki de, her ikisi de geçerliydi.

"Hayır, teşekkürler." Hareket etme ve kendini dedektiflerin dikkatli bakışlarından kurtarma şansına dört elle sarılarak koltuğundan kalktı ve servis arabasının yanına gitti. "Sanırım, diyet kola istersiniz, Dedektif Bowen?"

"Kulağa harika geliyor."

Elise buz dolu bir bardağa kolayı koyup ona götürdü. DeeDee bardağı hoş bir gülümsemeye aldı ama Elise bu gülümsemeyi sahte buldu. Sonra dönüp Duncan Hatcher'a baktı. Gözleri hâlâ onun üzerindeydi. Gözlerini kırpmıyordu. Dikkatle ona bakıyordu. "Siz bir şey ister misiniz?"

Duncan servis arabasına baktı. "Şu çay mı?"

"Tatlandırılmış çay. Bayan Berry, çay yapmanın tek yolunun bu olduğunu sanıyor."

"Annem de bu şekilde yapar. Tatlandırılmış olmasının bir sakıncası yok." Gülümsemesi DeeDee'ninki kadar hoştu, ama Elise bunu daha da sahte buldu. Çünkü gözleri gülmüyordu.

Aşağı inmeden önce verdiği kararın çılgınlık olup olmadığını düşündü.

Tabii ki, hiçbir şey yapmamak daha büyük bir çılgınlık olacaktı.

Duncan Hatcher'a bir bardak buzlu çay doldurdu. Cato odaya girdiğinde bardağı Duncan'a uzatıyordu. "Görünüşe bakılırsa, not elime ulaşmamış."

ALTINCI BÖLÜM

Yargıç daha az kibar bir tonla, "Yoksa, yolunuz buraya mı düşmüştü?" diye ekledi.

DeeDee, evet, çok kızgın, diye düşündü. Tıpkı, Duncan'ın da yargıcın, karısını o olmadan sorguladıklarını -ya da sorgulamaya çalıştıklarını öğrendiğinde kızacağını tahmin ettiği gibi. Tabii ki buna hakları vardı ama yargıcı mümkün olduğu kadar sinirlendirmekten kaçınmaya karar vermişlerdi.

Bayan Adı-her-ne-ise, kâhya kadın, geldikleri anda, hatta büyük ihtimalle yukarı çıkıp Elise'ye geldiklerini haber vermeden önce onu aramış olmalıydı. Hizmetçinin sadakatının sadece yargıca karşı olduğu ve evin hanımına çok az saygı duyduğu çok açıktı.

Elise kocasına buzlu çay isteyip istemediğini sordu.

"Hayır, teşekkürler." Elise'yi dudaklarından öptü, sonra geri çekilip yanağını okşadı. "Nasılsın?"

"İyiym."

"Hâlâ olayın etkisinde misin?"

"Sanırım bir süre böyle olacağım."

"Çok normal."

Karısını, ikisinin zar zor sığabileceği büyüklükteki kanepeye götürdü ve karısının elini dizine koyup kendi eliyle kavradı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

DeeDee, Duncan'ın çenesinin kasıldığını gördü. Duncan, "Başlamadan önce bir avukat çağırmak isteyip istemediğinizi bilmek istiyorum. Bir gelene kadar memnuniyetle bekleriz."

Yargıç kesin bir şekilde, "Buna gerek olmayacak. Ama haber vermeden buraya gelmek, ucuz bir numaraydı ve açıkçası bu sizin seviyenizin altında bir davranıştı, Dedektif Hatcher."

"Sizden ve Bayan Laird'den özür dilerim." Duncan çiftin karşısındaki hasır koltuklardan birine oturdu. "Dün gece çalışma odanızda ölen adamın adı, Gary Ray Trotter'dı."

DeeDee de Duncan gibi onu tanıdıklarını ele veren bir işaret görmek için dikkatli bir şekilde yüzlerini inceledi. Ne yargıcın acımasız bakışlarında ve ne de Elise Laird'in pırıl pırıl yeşil gözlerinde herhangi bir belirti yoktu.

Yargıç, karısına baktı. Kocasının sessiz sorusunu anlayan Elise başını iki yana salladı. Yargıç tekrar onlara dönüp "Onu tanımıyoruz. Dün gece bunu size açıkça ifade ettiğimizi sanmıştım," dedi.

"İsmin, hafızanızı canlandırabileceğini ummuştuk, belki de bir şeyler hatırlatabileceğini..."

Yargıç, "Kesinlikle bir şey hatırlatmıyor," diyerek, DeeDee'nin sözünü kesti.

Duncan, "Mahkeme salonunuzdan bir sürü insan geçti," dedi. "Trotter'ın birçok sabıkası var. Belki de, makamınızın karşısına gelmiştir."

"Öyle olsa, hatırlardım."

DeeDee, "Baktığınız her davanın taraflarını hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "Vay canına. Bu çok etkileyici."

Yargıç sabrının taşığını gösteren bir ifadeyle DeeDee'ye baktı, sonra Duncan'a döndü. "Birçok sabıkası mı var? O zaman, konuşacak ne var ki? Bu Trotter denen adam evime girdi, karıma ateş etti ve karım da kendini korumak zorunda kaldı. Tanrı'ya şükürler olsun ki, karım ondan daha iyi bir nişancıymış. Adam öldü, karım hayatta kaldı. Onun için ağlamamı beklemeyin."

"Sizden bunu kesinlikle beklemiyorum."

Yargıç kendini sakinleştirmek ister gibi yavaş ve derin bir nefes aldı. "O zaman, bugün neden burada olduğunuzu anlamıyorum. Neden Elise'yi bu korkunç olayı tekrar yaşamak zorunda bırakıyorsunuz?"

DeeDee, "Dosyayı kapatmadan önce açığa kavuşturmamız gereken birtakım noktalar vardı," dedi.

"Elise dün gece size anlatması gereken her şeyi anlattı. Yıllardır mahkeme salonlarında ifade dinleyen bir yargıç olarak, Elise'nin olanlarla ilgili ifadesinin son derece kapsamlı olduğunu size dürüstçe söyleyebilirim."

DeeDee karıkocaya gülümseyerek, "Buna katılıyorum ve eşinize dün gece bizimle işbirliği yaptığı için minnettarız," dedi. "Gary Ray Trotter'ın kimliğini bulmak bazı önemli soruları cevapladı ama maalesef birtakım yeni soruları da beraberinde getirdi."

"Ne gibi?"

DeeDee hafifçe güldü. "Şey, Sayın Yargıç, Trotter çok da başarılı bir hırsız değilmiş. Aslına bakılırsa, suç işlemeyi bile beceremeyecek kadar zavallı biriymiş."

"Yani?"

"Yani, Dedektif Hatcher ve ben soymak için neden sizin evinizi seçtiğini merak ediyoruz."

"Hiçbir fikrim yok."

DeeDee açık yüreklilikle, "Bizim de," dedi. "Trotter'ın suç geçmişi, gençlik yıllarına dayanıyor. Çoğu soygun. Ama tam anlamıyla bir ahmakmış. Örneğin, bir keresinde cebinde tabanca yerine sopayla bir süpermarkete girmiş ve kasadaki parayı istemiş. Ama soygun sırasında kullandığı arabaya aldığı benzinin parasını ablasının kredi kartıyla ödemiş."

Yargıç alaycı bir şekilde güldü. "Sanırım, bu da neden başarısız bir hırsız olduğunu açıklıyor."

DeeDee gülerek, "Sanırım," diye karşılık verdi. "Dün gece yanında eldiven ya da soygun aletleri getirmemiş. Buna inanabiliyor musunuz? Bunlar insanın merak etmesine neden oluyor, öyle değil mi?"

"Neyi?"

DeeDee gülümsemeyi kesti. "Gary Ray Trotter'ın çalışma odanızda ne yaptığını."

Yargıç gergin bir sessizlikten sonra, "Yaptığı bir şeyi biliyorum. Karımı öldürmeye çalıştı."

Duncan bunun üzerine atladı. "Bu da açığa kavuşturmamız gereken, başka bir şey, Bayan Laird."

Yargıç, "Açığa kavuşturulacak ne var?" diye sordu.

"İlk önce Trotter'ın ateş ettiğine emin misiniz?"

"Tabii ki, emin."

"Ona sordum, Sayın Yargıç."

"Karım çok korkunç bir olay yaşadı."

Duncan hemen, "Ve benim de yapmam gereken bir işim var," diye karşılık verdi. "Bu da eşinize zor sorular sormamı gerektiriyor. Eğer bunu kaldıramıyorsanız, sizden dışarı çıkmanızı isteyeceğim, Sayın Yargıç."

Elise, yargıcın Duncan'ın öfkeli aşağılamasına karşılık olarak söyleyeceklerini engellemek için elini kaldırdı. "Lütfen, Cato. Sorularına cevap vermek istiyorum. Olanlarla ilgili bir şüphe kalmamasını istiyorum."

Kocasına ismiyle hitap etmişti ama DeeDee, onun yeşil gözlerinin Duncan'ın yüzünden, Duncan'ın kilerin de onun yüzünden ayrılmadığını fark etmişti.

Elise, "Size dün gece anlattığım gibi," dedi. "Yanlışlıkla antrenin ışığını açtığımda..."

"Özür dilerim. Neler olduğunu bize olay yerinde anlatabilir misiniz?"

"Çalışma odasında mı?"

"Eğer sizin için bir sakıncası yoksa."

Yargıç, "Oda temizlenip içinde olanları hatırlatacak şeylerden arındırılmadan, Elise için o odaya girmek çok zor olacaktır," dedi.

Duncan, "Bunun kolay olmayacağını farkındayım," dedi. Ama isteğini geri almadı.

Yargıç, karısına baktı. "Elise?"

"Elimden geldiğince yardımcı olmak isterim."

Dördü birlikte antreye doğru ilerlediler. Duncan süslü konsola yaklaştı. Mermer üstün altında masanın eni boyunca uzanan ince bir çekmece vardı. "Tabancayı bu çekmecedan mi aldınız?"

Elise, eliyle göstererek, "Evet, kilerden bu kapıdan çıktım," diye cevap verdi. "Orada bir süre durdum. Hiçbir şey duymadım, ama dün gece de söylediğim gibi çalışma odasında birinin olduğunu hissettim. Tabancayı almak için konsola doğru gittim."

Duncan çekmecenin kulplarından birini elledi. "Ses çıkardınız mı?"

"Sanmıyorum. Çıkarmamaya çalıştım."

"Çekmeceyi kapattınız mı?"

Kekeleyerek, "Ben... ben hatırlamıyorum," dedi. "Sanırım, kapatmadım."

Yargıç, "Kapatmamıştı," dedi. "911'i aradıktan sonra gönderilen iki polis geldiğinde açık duruyordu. Onlara çekmeceyi gösterdiğimi hatırlıyorum."

DeeDee, Beale ve Crofton tarafından tutulan raporu okumayı aklına not etti.

Duncan kaldığı yerden devam etti. "Konsolun yanından, çalışma odasının kapısına doğru ilerlediniz."

"Evet."

"Ayağınızda terlik mi var mı?"

"Ayaklarım çıplaktı."

Duncan, "Sizce Trotter yaklaştığınızı duydu mu?" diye sordu. "Yoksa siz ışığı yakana kadar orada olduğunuza ve ondan haberiniz olduğuna dair hiçbir fikri yok muydu?"

"Eğer benim çalışma odasına doğru geldiğimi duyduysa, neden camdan kaçmadı?"

Duncan samimi bir gülümsemeyle, "Bir sonraki sorum da bu olacaktı," dedi.

Elise, "O zaman, ışığı yakmamla irkilmiş olmalı," dedi. "Işık yandığında, donup kaldı."

"Elektrik düğmesi bu mu?" Duncan düğmelerden birine bastı ve çalışma odasının tepe ışığı yandı. Diğer düğme, antredeki tam üstlerindeki avizeyi aydınlattı. Duncan önce başını kaldırıp ışığa, sonra da çalışma odasına baktı. "DeeDee, sen Trotter olur musun? Gidip masanın arkasında dur."

DeeDee açık kapıda X işareti oluşturmuş olay mahalli bantını sıyırdı, sonra çalışma odasına girip masanın arkasında durdu.

Duncan, "Orada mı duruyordu?" diye sordu.

Elise başını sallayarak cevap verdi.

"Ne yapıyordu, Bayan Laird?"

"Hiçbir şey. Sadece orada durmuş, bana bakıyordu. Araba farına yakalanmış bir geyik gibiydi."

"Masanın üzerine eğilmiş durumda mıydı, yani çekmecenin kilidini maymuncukla açmaya çalışıyor gibi miydi?"

"Gözlerimin aydınlığa alışması birkaç saniye sürdü. Masanın üzerine eğilmiş durumda olabilir, tam olarak bilmiyorum. Onunla ilgili hafızama kazınan ilk şey, masanın arkasında hareketsizce durup bana baktığı."

"Hıh." Duncan, Gary Ray Trotter'ı hayal etmeye çalışarak masanın arkasında duran DeeDee'ye baktı. "Peki size ne söyledi?" Duncan, Elise'nin arkasına geçti.

Elise hiç tereddüt etmeden, "Hiçbir şey söylemedi, Dedektif Hatcher. Size bunu dün gece de söylemişim," dedi.

Duncan yavaşça başını salladı. "Evet. Söylediniz. Ama siz onunla konuştunuz, öyle değil mi? Ona gitmesini söylediniz."

"Evet."

"Pencereye doğru ilerledi mi?"

"Hayır. Hareket etmedi, sadece sanki dirseğine bağlı bir ip çekilmiş gibi aniden kolunu kaldırdı."

"Böyle mi?" DeeDee hareketi gösterdi.

"Onun gibi bir şey, evet. Ve ben daha silahı olduğunu anlayamadan, ateş etti." Elise bir an nefes almakta zorluk çekmiş gibi elini boğazına götürdü.

Yargıç eşine yaklaşp beline sarıldı.

Duncan, "Bayan Laird, sizi sadece korkutmak için bir uyarı ateşi etmiş olabilir mi?" diye sordu.

"Olabilir."

"Hayatınızın tehlikede olduğunu mu hissettiniz?"

"Öyle olduğunu düşündüm. Her şey çok çabuk oldu."

"Ama hayatınızın tehlikede olduğunu "düşünmenize" fırsat kalmayacak kadar da çabuk olmadı."

Yargıç sinirli bir ses tonuyla, "Bu çok mantıklı bir düşünce, öyle değil mi, dedektif?" diye sordu. "Eğer evinize giren bir adam, her ne kadar kötü nişan almış olursa olsun, ateş ederse, hayatınızın tehlikede olduğunu düşünmeniz ve ona göre davranmanız mantıklı değil mi?"

DeeDee, "Mantıklı evet," dedi. "Ama Dr. Brooks'un üzerinde düşünülmesi gerçeken başka bir teorisi var. Trotter'ın ateş ederken geriye düştüğünü ve parmağının da refleks olarak tetiği çekmiş olabileceğini söylüyor. Bu da Trotter'ın neden bu kadar uzağa nişan aldığını açıklar."

Duncan dikkatle Elise'ye bakıyordu. "Ama bu aynı zamanda ilk önce sizin ateş ettiğiniz anlamına gelir."

Yargıç, "Ama ilk önce o ateş etmedi," dedi. "Bunu size yüz kere anlattı. Neden durmadan böyle teoriler üretiyorsunuz?"

Duncan bakışlarını Elise Laird'in gergin yüzünden çekti ve yargıca baktı. "Çünkü neler olduğuna dair net bir açıklama elde etmek zorundayım. Bayan Laird'e bu soruları sormak benim de hoşuma gitmiyor. Ama bu sabah Gary Ray Trotter'ın cesedine otopsi yapılırken oradaydım. Bunu ona borçluyum, bir hırsız da olsa, neden ve nasıl o hale geldiğini öğrenmek zorundayım. Siz bir devlet memurusunuz, Sayın Yargıç. Kamuya karşı görevinizi yerine getirme sorumluluğunuz var. Benim de öyle. Bazen bu hiç de eğlenceli bir şey değil. Aslına bakılırsa, çoğu zaman eğlenceli değil."

Elise'ye döndü. "İlk önce Trotter'ın ateş ettiğine kesinlikle emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim."

"İşte. Sorunuzun cevabı." Yargıcın sözlerini gergin bir sessizlik izledi. Sonunda, "Görev bilincinize hayranlık duyuyorum, Dedektif Hatcher. Gerçeği bulmaya çalışmanızı da takdir ediyorum. Elise ve ben sizin nahoş

görevlerinizi yerine getirmenize yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yaptık.

"Bir kez olsun durup da, bizim de dün gece burada yaşananlar hakkında tam bir açıklama duymak istediğimizi düşündünüz mü? Biz bunu belki de siz ve Dedektif Bowen'dan daha çok istiyoruz. Elise olabileceği kadar dürüst oldu. Bunun ters giden bir hırsızlık olayı olduğuna tatmin oldunuz mu?"

Duncan cevap vermeden önce soru en azından on beş saniye havada asılı kaldı. "Sanırım, evet."

DeeDee, sen, onu benim külahıma anlat, diye düşündü.

Yargıç, "Güzel. O zaman, hepsi bu kadarsa, izninizi isteyeceğiz." Dönüp onları geçirmeye hazırlanırken, Elise, ona engel oldu.

"Bir şey sormak istiyorum..." Sesi çatallı çıkıyordu. Yutkunup tekrar konuşmayı denerdi. "Trotter'ın bir ailesi var mıydı? Karısı, çocukları?"

Duncan, "Hayır," dedi. "En yakın akrabası, Maryland'da yaşayan amcası."

"Bunu duyduğuma sevindim. Olsaydı, çok... üzülürdüm."

"Artık sizi geçirebilir miyim?" Yargıç, onu takip etmeleri için hole doğru ilerledi.

DeeDee masanın arkasından çıktı. Elise'nin yanından geçerken, Elise ona elini uzattı. "Dedektif Bowen, kocamın söylediklerini tekrar etmek istiyorum. İşinizi yaptığınızı biliyorum."

Bu harekete şaşırان DeeDee, Elise'nin yalan söyleyip söylemediğini bir kenara bırakıp bu harekete uygun, tarafsız bir karşılık bulmaya çalıştı. "Bu sizin için de kolay değil."

"Değil. Ama aklıma bir şey gelirse, sizi arayacağıma söz veriyorum."

"Bu çok iyi olur."

"Kartınız var mı?"

"Buyrun." Duncan ceketinin göğüs cebinden bir kart çıkarıp Elise'ye uzattı.

"Teşekkür ederim, Dedektif Hatcher." Elise kartı alıp Duncan'ın elini sıktı.

DeeDee pudra ponponu gibi görünen şu turuncu tüylü köpekler kadar hareketliydi. Eski kız arkadaşının böyle bir köpeği vardı. Lanet şey sürekli havlardı. Duncan'ın gördüğü en hiper hayvandı. Bugüne kadar. DeeDee neredeyse kabına sığamıyordu.

"Bir şey saklıyor, Duncan. Bunu biliyorum. Bunu tüm benliğimle hissediyorum."

DeeDee'nin "hisleri" nadiren yanılırdı. Duncan bu olayda yanılmalarını umut ediyordu. Bu dosyayı acilen kapatmak ve yargıçla arasını iyi tutmak istiyordu. İki yüzlü olduğunu düşündüğü için Yargıç Cato Laird'i hiçbir zaman sevmemişti. Bir gün suç ve suçlulara karşı sert olur, bir başka gün ise onların haklarını savunurdu. Fikirleri, kamuoyunun gelgitleri arasında sürüklenir ve o anın çoğunluk idaresine bağlı kalırdı.

Duncan, popülerliği adaleti sağlamaktan daha önemli gören bir adamı takdir edemezdi ama yargıcın seçimleri kazanmak için politik davranması gerektiğini düşünüyordu. Ayrıca, bir yüksek mahkeme yargıcını kesinlikle kendine düşman etmek istemiyordu. Ortağının hisleri yüzünden yargıcın karısını rahatsız etmeye devam ederse, onu kendine düşman etmesi kaçınılmazdı.

Maalesef, kendisi de aynı şeyi hissediyordu. Özellikle de son görüşmeden sonra.

Direksiyonu sağa çevirdi ve çalan kornalar ve küfürler eşliğinde trafikte iki şerit değiştirdi. Yolcu koltuğundaki DeeDee, kapının koluna yapıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Susadım." McDonald's'ın girişini kaçırmak üzereyken araba kaldırıma çıkıp sarsılarak indi.

"Tatlandırılmış buzlu çay içtin." DeeDee kirpiklerini kırıştırarak ve Elise Laird'in konuşmasını taklit ederek, "'Bayan Berry çay yapmanın tek yolunun bu olduğunu sanıyor,'" dedi.

"Bana buzlu çay ikram edildi. Ama içmedim." Siparişlerini vermek için hoparlöre doğru eğilirken, alçak sesle, "Ayrıca, senin kafein saatin gelmedi mi? Gerçi, pek ihtiyacın var gibi gözüküyor ama," dedi.

DeeDee, "Geri dönüp komşularla konuşmalı mıyız?" diye sordu.

"Bu ne işe yarayacak? Dün gece hepsiyle konuşuldu. Hiçbiri son günlerde bir hırsızlık olayı bildirmemiş. Hiçbiri Gary Ray Trotter'ı mahallede dolaşırken görmemiş. Dün gece hiçbiri sıradışı bir şey duymamış."

"Belki de ona kapıyı Bayan Laird açıp içeri davet etti."

"Bu biraz abartılı oldu, DeeDee."

Pencereden içeceklerini aldıktan sonra caddeye çıktı ve hızla, bir anenin kullandığı öğrenci taşıyan minibüsün tamponuna yaklaştı. Minibüsü geçerken, "Bugün herkesin nesi var?" dedi. "Sanki yerler buz tutmuş gibi araba kullanıyorlar."

DeeDee, "Acelen ne?" diye sordu.

Kiliseye bağlı bir okulun yavaş ilerleyen otobüsünü geçmek için diğer şeride geçti. "Acelemin yok. Sadece bu lanet olası trafikten nefret ediyorum."

Onun şikâyetlerine aldırmayan DeeDee, "Pekâlâ, belki Trotter'ı bir misafir gibi içeriye buyur etmedi; ama yine de bu olayda bir terslik var," dedi.

"Dinliyorum. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Genellikle..."

"Genel konuşma. Kesin konuş."

"Peki. Kesin olarak, Trotter'dan önce ateş etmiş olup olamayacağını sorduğun anki tepkisi. Rengi sapsarı oldu."

Duncan, "rengi sapsarı oldu" deyiminin, Elise'nin yüz ifadesini kulsursuz bir şekilde tarif ettiğini düşündü. "Onu çok zorladım. Ama hikâyesine sadık kaldı."

"Bütün iyi yalancılar gibi."

"Sence yalan mı söylüyor?"

DeeDee, "Belki yalan söylemiyor," dedi. "Yalnızca, gerçeğı, sadece gerçeğı söylemiyor."

"Yine genelleme yapıyorsun. Bana bir örnek ver."

DeeDee, Duncan'ınkine eşdeğer bir öfkeyle, "Bilmiyorum. Kesin konuşamam," dedi. "Sadece dün gece bahtsız bir hırsız öldürmüş bir kadın gibi davranmıyor."

"Kadın, onun bahtsız biri olduğunu bilmiyordu. Gary Ray Trotter, onun evinde, karanlıkta ayakta durmuş, ona ateş ederken bir zavallı gibi görünmüyordu. Sence, ona ateş etmeden önce özgeçmişine bir göz mü gezdirmeliydi?"

Alaycılığı DeeDee'nin ona dik dik bakmasına neden oldu.

Duncan, "Ayrıca, Trotter'ın bir ailesi olup olmadığını soracak kadar da ilgiliydi," diye belirtti. "Birkaç çocuğı yetim bırakmış olabileceğini düşünmek onu üzdü."

"Bunun güzel bir 'numara' olduğunu kabul etmek zorundayım."

"Neden bunun bir 'numara' olduğunu düşünüyorsun?"

"Neden onu savunuyorsun?"

"Savunmuyorum."

"Bana savunuyorsun gibi geldi."

"Bana da sen tam tersini yapıyormuşsun gibi geldi. Sen de onun yaptığı ya da söylediğı her şeyin yalan olduğunu düşünüyorsun."

"Her şeyin değil. Örneğın, ayaklarının çıplak olduğuna inanıyorum."

Bu sefer de, Duncan ona dik dik baktı.

DeeDee, "Tek söylemeye çalıştığım," diye devam etti. "Trotter'ın ailesi hakkındaki düşünceli sözleri seni etkilemek için söylediği."

"Beni etkilemek için mi?"

"Oh, lütfen, Duncan. Uyan. Kadın benim sorularıma cevap veriyor ama ne zaman bir noktayı vurgulamak istese, örneğin ne kadar dürüst olduğu gibi, sana bakıyor."

"Sana öyle geliyor."

"Hiç de bana öyle gelmiyor. Kadın, neyin ekmeğine yağ süreceğini iyi biliyor."

"Bu ne demek oluyor?"

"Sen bir erkeksin."

"Ki bunun da konuştuğumuz konuyla hiç ilgisi yok."

DeeDee, Duncan piyano çalmayı bildiğini inkâr ettiğinde kullandığı ses tonuyla, "Tabii," dedi. DeeDee sonraki birkaç dakika, derin düşüncelere dalmış bir halde kamışıyla içeceğinin içindeki buz küplerini karıştırdı. "Başka ne var biliyor musun? Bence, yargıcın içine de bir kurt düştü."

Duncan, "Artık hayal gördüğüne iyice inanmaya başladım," dedi. "Adam, karısının dizinin dibinden ayrılmıyor, ona porselenden yapılmış gibi davranıyor."

"Doğru. Çok korumacı. Neredeyse karısının korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyor gibi."

"Adam onun kocası."

"Aynı zamanda da, bugün bize hatırlattığı gibi mahkeme salonunda saatlerce yeminli ifade dinlemiş bir yargıç. Karısının hatırladıklarını ayrıntılarıyla anlatmasını övüp durdu. Ama bir yalan duyduğunda bunu anladığına bahse girerim. Ve biz Dothan'ın, Trotter'ın vurulduğuna ve yere düşerken parmağının refleksi olarak tetiği çektiğine dair teorisini anlattığımızda son derece savunmacı bir tutum sergiledi. Yargıç Laird daha faz-

la açıklama ve tartışmaya imkân vermeyecek şekilde konuyu kapattı. İlk önce karısı ateş etmedi. Nokta. Son." Nefes almak için durdu. "Bu da Sayın Yargıç'ın karısının hikâyesini sorguladığını düşünmeme neden oluyor."

Merkeze vardılar. Duncan arabayı otoparka park etti, ama ikisi de arabadan inmek için bir teşebbüste bulunmadı. Duncan öne doğru eğilip direksiyonun üzerinde kollarını kavuşturdu ve ön pencereden Habersham Caddesi girişinden gelip geçen sivilleri ve polis personeli izledi.

DeeDee'nin gözlerini üzerinde hissediyordu, ama ağır sessizliği bozan ilk kişinin o olmasını bekledi. "Bak, Duncan, o yüze, o vücuda duyar-sız kalmanın zor olduğunu biliyorum. Worley gibi öküzlerin cinsel tercih-lerim konusunda bir sürü teorileri olduğunu biliyorum ama ben lezbiyen değilim. Ama lezbiyen olmamam, Elise Laird'in çekici bir kadın olduğunu görmeme engel değil. Onun güzelliğini ve karşı cinsin üzerinde bıraktığı etkiyi görebiliyorum -pekâlâ, hem görebiliyorum hem de *kıskanıyo-rum*. Gördün mü ne kadar dürüstüm. Şimdi sıra sende, bana dürüst ol."

DeeDee sustu, ama Duncan bir şey söylemeyince konuşmaya devam etti. "Dürüstçe, ona baktığında objektif olabildiğine dair yemin edebilir misin?"

"Ben bir polisim."

"Penisi olan bir polis. Ve bu organ, muhakeme yeteneğini kaybettir-mekle ünlüdür."

Duncan dönüp ona baktı. "Benim hiçbir soruşturmayı tehlikeye attı-ğımı gördün mü, *bir kere bile?*"

"Hayır. Senin için her şey doğru ya da yanlış, siyah veya beyazdır, gri-lerin yoktur. Bu yüzden dedektif olur olmaz, senin ortağın olmak için ısrar ettim."

"O zaman, bütün bunlar nereden çıkıyor?"

"Daha önce çekici bulduğun bir kadınla ilgili bir olayı araştırmadık. Ve sen ödül gecesinde Elise Laird'i gördüğün an ondan etkilendin. Bunu inkâr edemezsin."

"Kalabalığın arasında dikkat çeken biriydi."

"Onun için yıldırım çarpması benzetmesi yaptın."

"Bu onun ismini öğrenmeden önceydi. Ayrıca, henüz bir adamı vurup öldürmemişti."

"Yani ona olan ilgin, Trotter'la birlikte öldü? Artık onu düşününce kasıkların çekilmiyor, öyle mi?"

Başparmağıyla alnındaki ter boncuklarını sildi. "O kadın zehirli, DeeDee. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

DeeDee kaşlarını çatarak, bunun sorusuna tam bir cevap olmadığını ve hâlâ ikna olmadığını belli etti.

Duncan, "Öncelikle," dedi. "O evli."

"Senin nefret ettiğin bir adamla."

"Bunun konuyla ilgisi yok."

"Buna şüpheliyim."

Duncan, "Konuyla ilgisi yok," diye tekrar etti. DeeDee bu sefer itiraz etmedi ama hâlâ şüpheli görünüyordu. Duncan, "Yeteri kadar kızarkadaşım ve kısa süreli yatak arkadaşlarım oldu."

"Eksik ifade."

"İçlerinden evli olan bir tane örnek ver."

DeeDee sessiz kaldı.

Duncan, "Aynen öyle," dedi. "Cinsel ahlak konusunu kendi yaşam tarzıma uyacak ve anlık dürtülerimi tatmin edecek şekilde değiştirmiş olabilirim ama iş zinaya gelince çizgiyi çekmeyi bilirim, DeeDee."

DeeDee başını salladı. "Pekâlâ. Sana inanıyorum. Ama eğer evli olmasaydı..."

"O hâlâ süren bir araştırmanın bir numaralı şüphelisi."

DeeDee'nin yüzü aydınlandı. "*Süren bir araştırma*. Bu henüz dosyayı kapatmadığımız anlamına mı geliyor?"

Duncan bezgin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Henüz değil. Ben de senin gibi mantıklı gelmeyen şeyler olduğunu düşünüyorum."

"Sorun o. O... Dahiyane kelimen neydi? İkiyüzlü mü?"

"Onun geçmişi hakkında yaptığın araştırmadan pek fazla bir şey çıkmadı, öyle değil mi?"

DeeDee, Elise Laird hakkında öğrendiklerini parmaklarıyla sıralamaya başladı. "Hakkında tutuklama kararı yok, ödenmemiş borcu yok ve Laird'le evlenmeden önce yerel gazetede hiç haberi çıkmamış. Sanki uzaydan gelmiş gibi."

"Kimse uzaydan gelmez."

DeeDee bir müddet düşündü. "Sosyeteye bağlantıları olan bir arkadaşım var. Genellikle en iyi bilgi kaynağı, eski moda dedikodudur."

"Araştırmayı gizli tut."

"Bilgi istememe gerek bile kalmayacak. Elise Laird'in ismini söylediğim anda bir sürü şey duyacağıma eminim. Bu arkadaşım dedikoduyla beslenir."

Dışarı çıktılar ama girişe yaklaşırlarken Duncan kaldırımdan yürümeye devam etti. DeeDee, ona nereye gittiğini sordu.

"Günlerdir ailemi aramıyorum. Buradan onlarla daha rahat konuşurum, ofis çok gürültülü oluyor."

DeeDee içeri girdi. Duncan binanın Oglethorpe Caddesi'ne bakan ön cephesini çevreleyen kaldırımını takip etti, bir maskot gibi dışarıya park edilmiş siyah beyaz 1953 model devriye arabasının yanından geçti ve bloğun ortasına gelene kadar yürümeye devam edip Colonial Park Mezarlığı'nın giriş kapısına vardı.

Öğle sıcağına meydan okuyan birkaç cesur turist fotoğraf çekiyor, antik tabelaları okuyor ve mezar taşlarının üzerine kazınmış yazıların an-

lamalarını çözmeye çalışıyorlardı. Duncan gölgedeki tahta banklardan birine doğru ilerleyip oturdu, ama ailesini aramak için cep telefonuna uzanmadı. Bunun yerine, orada oturup eğilmiş mezar taşlarına ve parçalanmış tuğla kemerlere baktı.

Devrim Savaşı'nın şehit kahramanlarının hayaletlerinin beklenti içinde ona baktıklarını, ne yapacağını merak içinde beklediklerini hayal edebiliyordu. Doğru olduğunu bildiği şeyi mi yapacaktı? Yoksa, kariyerinde ilk defa vicdanının sesini dinlemeyecek miydi?

Yakınlardaki damların üzerinde, kuralları çiğnemenin bir tercih meselesi olduğunu hatırlatan St. John Protestan katedralinin ikiz kuleleri yükseliyordu.

Bu sessiz uyarılara rağmen, pantolonun cebine uzandı ve el sıkışırken Elise Laird'in gizlice eline bıraktığı notu çıkardı.

Avuçları arasında ezilen kâğıdı anında hissetmişti. Elise, notu yere düşürüp kendini ele vermemek için elini çok sıkıca kavramıştı. Gözleriyle belli etmemesi için ona yalvarmıştı.

Yalvaran bakışlarına rağmen, Duncan'ın o anda nottan bahsetmesi gerekirdi. O anda olmasa bile kesinlikle DeeDee ve o yalnız kaldıklarında nottan bahsetmeliydi. Ortağına bunu söylemesi ve notu açıp birlikte okumaları gerekirdi.

Ama Duncan böyle yapmamıştı.

Şimdi avucunun içindeki not bir kor gibi elini yakıyordu. Notu birkaç kez elinde evirip çevirdi. Beyaz kâğıt, küçük bir kare oluşturacak şekilde iki kere katlanmıştı. Neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu. Zararsız görünüyordu ama Duncan böyle olmadığını biliyordu. İçinde ne yazarsa yazsın, bu Duncan için bela anlamına geliyordu.

Eğer içinde dün akşamki olayla ilgili bir bilgi varsa, delil yerine geçiyordu ve Duncan da delil saklamaktan suçlu duruma düşüyordu.

Eğer kişisel bir notsa, o zaman daha da tehlikeliydi.

Birincisi yasal bir konuydu. İkincisi ise ahlaki.

Notu DeeDee'ye göstermek için hâlâ geç değildi. Notu daha önce ona neden göstermediğine dair bir bahane uydurabilirdi, DeeDee buna inanmasa bile notun içeriğini çok merak ettiği için bahanesini kabul ederdi. Birlikte notu açar, okur ve ne anlama geldiğini analiz ederlerdi.

Ya da onurlu bir davranışta bulunup notu yok edebilir ve ölçene kadar notun içinde yazanları mcraak ederek yaşardı.

Bunun yerine, terli elleriyle, nefesi daralmış bir halde ve kalbi hızla çarparak ulusun kurucularının ruhlarının onu onaylamayan dik bakışları ve sanki hatasını Tanrı'nın dikkatine sunar gibi göğsüne yükselen kilisenin kuleleri arasında yavaşça notu açtı. Kelimeler düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı.

Sizinle yalnız görüşmeliyim. Lütfen.

YEDİNCİ BÖLÜM

Elic, DVD'de film izliyordu. Film, Jane Austen'ın bir romanının uyarlamasıydı. Filmi daha önce en azından on kere seyretmişti ve diyalogları neredeyse ezberlemişti. Kostümler ve filmin çekildiği mekânlar çok göz alıcıydı. Sinematografi muhteşemdi. Başkadın karakterin çektiği sıkıntılar çok yüzeyseldi ve kolaylıkla çözülüyordu. Film, mutlu sonla bitiyordu.

Gerçek hayattan farklıydı. Bu yüzden bu hikâyeyi bu kadar çok seviyordu.

Cato geniş ekran televizyonun ve Elise'nin büyük DVD kütüphanesinin bulunduğu küçük çalışma odasına girerken, "Haklıydım," dedi.

Elise uzaktan kumandayı bulup sesi kısıtı. "Hangi konuda?"

Cato kanepede onun yanına oturdu. "Gary Ray Trotter mahkeme salonumda hiç bulunmamış. Dedektifler gider gitmez, ofisimi aradım ve kayıtların baştan aşağı incelenmesini istedim. Gary Ray Trotter'ın davasına ben bakmamışım."

"Başka bir dava için tanık olarak çağrılıp çağrılmadığını da biliyor musun?"

"Bunu öğrenmek, harcamak istemediğim kadar iş saatine mal olur. Ayrıca, dedektiflere anlattıklarımın doğru olduğuna neredeyse eminim. Adamı daha önce hiç görmedim. Sen de onu tanımadığını söyledin."

"Böyle söyledim, çünkü doğru olan bu."

Cato kısa bir an durduktan sonra, "Tersini ima etmeye çalışmıyordum, Elise."

"Özür dilerim. Bu kadar kaba olmak istememiştim."

"Mazeretin var." Nazikçe karısını öptü. Ayrıldıklarında, Elise, ona bir şey içmek isteyip istemediğini sordu. "İsterim, teşekkürler."

Elise küçük içki barına gitti ve ağır, kristal bir sürahideki viskiyi viski bardağına doldurmaya başladı.

"Robert Savich'i tanıyor musun?"

Elise neredeyse sürahiyi düşürüyordu. "Pardon, ne?"

"Savich. İsmi hiç duydun mu?"

Dikkatini yine viski doldurmaya yöneltti. "Hımm, ismi biraz tanıdık geliyor."

"Gelir. Sürekli haberlere çıkıyor. Uyuşturucu kralı. Başka marifetleri de var."

Elise duygularını belli etmeyen yüz ifadesini koruyarak, Cato'nun içkisine iki buz küpü attı, içkiyle birlikte kanepeye geri döndü ve viskiyi Cato'ya uzattı. "Umarım, sevdiğin gibi olmuştur."

Cato bir yudum alıp mükemmel olduğunu söyledi ve bardağın üzerinden ona bakmaya devam etti. "Hatcher, Savich yüzünden senin üzerine bu kadar çok geliyor."

Elise küçük bir yastık alıp göğsünün üzerine koydu. "Bu konunun benimle ne ilgisi var ki?"

"Hatcher'ı mahkemeye saygısızlıktan hapse attığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Düşen bir dava yüzünden sinirlendiğini söylemiştin."

"Bu, Savich'in davasıydı."

"Oh."

Cato, "Dedektif Hatcher hâlâ bana kin besliyor," dedi. "Bunun cezasını da sen çekiyorsun."

Elise parmaklarını yastığın püsküllü saçakları arasından geçirdi. "O sadece işini yapıyor."

"Her soruşturmada zor sorular sorması gerektiğini kabul ediyorum ama seni başlangıçtan itibaren savunma yapmak zorunda bıraktı. Ortağı da."

"Dedektif Bowen benden hiç hoşlanmıyor."

Cato önemsemeyen bir ifadeyle, "Kıskançlıktan," dedi. "Kıskandığı çok belli ve insan nedenini çok net anlayabiliyor. Ama o önemsiz biri."

Elise, kadının ona geçen akşam ve bu sabahki şüpheli bakışlarını hatırlayarak, "Bende böyle bir izlenim bırakmadı," diye mırıldandı.

"Bowen, senin de bildiğin gibi birkaç ödül kazandı. Ama kendine ölçüt olarak aldığı standart Hatcher." Kıkırdayarak, bardağındaki buzları karıştırdı. "Ve Hatcher da esaslı bir mukayese standardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hatcher zeki ve dürüst bir polis. Bowen ona saygı duyuyor. Onun dostlarını kendi dostları olarak görüyor. Düşmanlarına da iki kat nefret besliyor."

"Hatcher'ın seni düşmanı olarak gördüğünü sanmıyorum, Cato."

"Belki bu kelime biraz abartılı oldu ama uzun zamandır benimle ilgili bir karın ağrısı var ve bunu senden çıkarıyor."

"Düşen davadan öncesi de mi var?"

"Benim hakkımda söylediklerini duydum. Benim yeteri kadar sert olmadığımı düşünüyormuş." Bu eleştiriyi önemsemyormuş gibi omuzlarını silkti. "Bu büyük burunlu polislerin ortak şikâyeti."

"Onda pek Kirli Harry^(*) havası yok."

Cato, Elise'nin bu benzetmesine güldü. "Hayır, *o kadar* büyük burunlu değil. Aslında, adam tutarsız biri. Bir keresinde, çocuk öldürmekle suçlanan bir katilin davasında ifade verirken olay mahallini ve kurbanın minik cesedini anlatırken gözleri doldu. O gün onu tanık sandalyesinde görseydin, yumuşak biri olduğunu sanırdın.

"Ama bir şüpheliyi sorgularken başka bir karaktere büründüğünü duydum, özellikle de şüphelinin ona yalan söylediğini veya ona kaçamak cevaplar verdiğini biliyorsa. Kendini kaybettiği ve hatta fiziksel şiddete başvurduğu söyleniyor." Karısının saçlarını okşadı. "Bugün onun bu yönü hakkında biraz fikir sahibi oldun, öyle değil mi?"

Elise hafif şaka yollu, "Fiziksel bir tehdit hissetmedim," dedi.

Cato müşfik bir şekilde karşılık verdi. "Buna cesaret edemez. Ama ilk önce kimin ateş ettiğini sana soruş tarzı, tacize yakındı." Düşünceli bir ifadeyle içkisini yudumladı. "Belki de amiri Bill Gerard'ı ya da Başkomiser Taylor'ı aramam gerekiyor."

"Lütfen arama."

Elise'nin sert ses tonu onu şaşırttı. "Neden?"

"Çünkü..." Elise, makul bir cevap bulmak için durdu. "Çünkü olayın üzerine dikkat çekmek istemiyorum. Bu konunun daha fazla uzamasını istemiyorum."

Cato, ona bakarak içkisini sehpanın üzerine bıraktı ve elini karısının boynuna koydu. Parmakları çok soğuktu. "Neden korkuyorsun, Elise?"

Elise'nin yüreği ağzına geldi ama şaşırılmış bir ifadeyle gülümsemeyi becerebildi. "Korkmuyorum."

"Hatcher ve Bowen'ın dün geceyle ilgili sorunlarının bir.... şeye varmasından mı korkuyorsun? Olanlardan daha kötü bir şeye."

(*) Başrolde Clint Eastwood'un oynadığı film.

"Bir adamın *ölmüş* olmasından daha kötü ne olabilir ki?"

Cato birkaç saniye onu inceledi ve sonra da ona sevecen bir ifadeyle gülümsedi. "Haklısın. Boş ver. Aptalca bir düşünceydi." Onu bırakıp ayağa kalktı. "Filmini bitir. Bayan Berry'nin sana bir şey getirmesini ister misin?"

Başını iki yana sallayarak istemediğini belirtti.

Cato viski bardağını yanına aldı. Kapıya vardığında, arkasını dönüp "Hayatım?" diye seslendi.

"Efendim?"

"Dün gece aşağıda olmasaydın, bu olay yaşanmazdı. Trotter belki evimizi soyardı ama bu da dünyanın sonu olmazdı. Her şey sigortalı. Belki de bundan sonra, gecenin bir yarısında evde yaptığın gezintileri üst katla sınırlandırmalısın."

Elise hafifçe gülümsedi. "Sanırım, bu iyi bir fikir."

Cato da ona gülümsedi, tam giderken tekrar durdu. "Hatcher'ın taczilerinin başka bir nedeni de ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Sana bakmak için bir bahanesi oluyor." Kıkırdadı. "Zavallı piç kurusu."

Duncan ofisinde darmadağınık masasına oturmuş, DeeDee'ye ve o öğlen masalarında bulunan diğer dedektiflere meşgulmüş gibi görünmek için telefon mesajlarını karıştırıyor ve o notu açmış olduğu için büyük bir pişmanlık duyuyordu.

Elise Laird'in ona notu vermekteki amacını tahmin edemezdi. Ama not sayesinde, Elise'nin Gary Ray Trotter'ın vurulmasıyla ilgili açıklamalarının sahte olduğuna emin olmuştu. Bu olay, aptal bir hırsızın şansının sonunda tükenmesinden fazlasını içeriyordu. Bu gerçekten bir nefsi mü-

dafaa olayı olsaydı, Elise soruşturmayı yürüten dedektifin eline bir not bırakmaz ve onunla yalnız görüşmeyi istemezdi.

Ki bu görüşme gerçekleşmeyecekti.

Gerçekleşmeyecekti.

Cevaplanmamış telefon mesajlarını bir kenara itti, ayaklarını masasının üzerine koydu ve aklına gelenleri yazmak için sarı not defterine uzandı.

Nota ek olarak, o -ve DeeDee'nin- Elise Laird'in hikâyesine inanmakta zorlanmalarının başka sebepleri de vardı. Birincisi hırsızlık olayının kendisiydi. Trotter'ın, Ardsley Park gibi şık bir semte arabasız gelmiş olması tuhaftı. Bu bölge trafiği yoğun ana caddelerle çevriliydi ama bölgedeki sokaklarda ancak bebek arabalarını iten anneler ve egzersiz yapan insanlar görebilirdiniz. Gece yarısından yarım saat sonra sokaklarda tek başına yürüyen bir adam hemen dikkatleri üzerine çekerek. Tecrübeli bir hırsız -başarısız bir hırsız bile- bunu bilir ve yakınlarda kaçabileceği bir araba bulundururdu.

Ayrıca, Trotter'ın eve girmek için, Bayan Laird'in alarm sistemini çalıştırmadığı yegâne geceyi seçmiş olması tuhaf bir rastlantıydı.

Pekâlâ, şarap ve seks yüzünden yorulmuştu. Ama seksin verdiği rahatlık hissi bile uykusuzluk hastalığını yenememişti. Huzurlu bir seks sonrası uykusuna dalamamıştı. Hayır, aşağı inip uyumasına yardımcı olması için bir bardak süt almıştı. Karanlık evin içinde dolaşırken alarmı kurmadığını hatırlaması gerekmez miydi?

İkinci olarak, çalışma odasından gelen bir ses duyduğunda, neden sessizce mutfığa geri dönüp 91'i aramamıştı? Neden ilk tepkisi, bir tabanca alıp hırsızla yüzleşmek olmuştu?

Üçüncü olarak, Trotter suçüstü yakalandığında işi pişkinliğe vuracak bir adama benzemiyordu. Kuyruğunu kıstırıp oradan hemen kaçacak tip-te biriydi. Sadece kendine son derece güvenen bir hırsız orada kalıp yüz-

leşmeyi göze alırdı, özellikle de orada sadece bir şey çalmak için bulunuyorsa.

Duncan bu fikri kafasında evirip çevirdi. Düşüncelerinde geri gidip her şeyi yeniden düşündü. *Eğer orada sadece bir şey çalmak için bulunuyorsa* cümlesinin altını çizip yanına büyük bir soru işareti koydu.

"Hey, Dunk."

Bir dedektif kapıdan içeri kafasını uzatmıştı. Adı Harvey Reynolds'tı ama bir goril kadar tüylü olduğu için herkes ona Kong derdi. Vücudunun açıkta kalan kısımları bile kalın, kıvrıkcık siyah tüylerle kaplıydı. İnsanlar vücudunun görünmeyen kısımlarının nasıl olduğuna dair tahminlerde bulunmaya kalkışmıyordu bile.

Kalın ensesi, fıçı gibi göğsü ve kısa bacakları maymuna benzeyen görüntüsünü daha da kuvvetlendiriyordu. Korkutucu görüntüsüne rağmen, son derece kibar bir adamdı. İkiz oğullarının yer aldığı Küçükler Ligi'nde koçluk yapıyor, kendi halinde bir kadın olan karısına deli divane oluyor ve onun gibi bir ödül kazandığı için kendini şanslı sayıyordu. Birkaç ortamda karısıyla karşılaşan Duncan, bu konuda Kong'a hak veriyordu. Karısı gerçekten de bir ödüldü. Çiftin birbirleri için deli oldukları her hallerinden belliydi.

"Bir dakikanı alabilir miyim?"

Duncan son yazdığı düşünceyi enine boyuna irdelemek için can atıyordu, ama not defterini masaya fırlattı ve Kong'a içeri girmesini işaret etti. "Küçükler Ligi bu hafta ne satıyor? Çubuk şeker mi? Dergi aboneliği mi?"

Kong, ona sevimli bir ifadeyle gülümsedi. "Vadiden turuncgiller."

"Hangi vadiden?"

"Bu iş canıma okuyor. Bu konuda seni daha sonra rahatsız edeceğim. İş konuşmaya geldim." Kong özel kurbanlar biriminde kayıp insanlar konusunda çalışıyordu. Bazen dosyaları arasında bağlantılar olurdu. Kong bir sandalye çekip ata biner gibi oturdu ve kılı kollarını sandalyenin arkılığı

üzerinde kavuşturdu. "Dava düştükten sonra Savich'le ilgili yeni bir şeyler yakalayabildin mi?"

"Hiçbir şey yok."

"İşini bilen piç."

"Sorma."

"O iki adamdan da onun sorumlu olduğu asla ispatlanamadı... neydi adı... Bonnet mi?"

Duncan sıkıntıyla, "Evet, ondan önceki de Chet Rollins diye bir adamdı," dedi.

"Doğru. Bu ikisi için sorgulamaya bile alınmadı, öyle değil mi?"

Duncan başını iki yana salladı.

"Onu bu sefer kesinlikle yakalayacağını düşünmüştüm. Freddy Morris olayından da mı paçayı kurtaracak?"

"Elimden gelen hiçbir şey yok."

Kong, "Savcı bir boka yaramıyor ki," diye homurdandı.

Duncan omuzlarını silkti. "Daha somut bir şeylerle karşısına gelmediğimiz takdirde, elinin kolunun bağlı olduğunu söylüyor."

"Evet, ama yine de... Federallerin elinde bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Hâlâ kızgınlar mı?"

"Oh, evet. Kalbim kırılıyor. Ne arıyor ne de soruyorlar."

Kong kıkırdadı. "O orospu çocuğu Savich'i yakalaman için yardım edebileceğim bir şey olursa..."

"Teşekkürler." Duncan, Kong'un kılıklı ellerindeki kâğıda çenesini uzatarak baktı. "Ne bu?"

"Meyer Napoli."

Polis teşkilatı Meyer Napoli'yi çok iyi tanırdı. Napoli nadiren yerine getirdiği garantiler vermekten başka hemen hemen hiçbir şey yapmadan müşterilerini soyup soğana çevirmekte uzman bir özel dedektifti.

Ortaya karşı iki uçta çalışmak tam onluk bir şeydi. Sadakatsiz bir kocanın mallarını alması için bir eş tarafından tutulduğunda, Napoli'nin gidip bu kocaya bir ücret karşılığında karısını beş kuruşsuz bırakmayı söz verdiği biliniyordu. Ayrıca, kalbi kırık kadını tekrar arzu edilen bir kadın gibi hissettirecek şekilde teselli de ederdi.

"Napoli yine hangi taşın altından çıktı?"

Kong siyah kıllar fışkıran kulak memesini çekti. "Şey, sorun da bu. Hiçbir taşın altından çıkmadı."

"Ha?"

"Napoli'nin sekreteri bu sabah bizi arayıp onun bugün bir müşteriyle görüşmesi olduğu halde ofise gelmediğini haber verdi. Evini ve cep telefonunu yüzlerce kez aramasına rağmen ona bir türlü ulaşamamış. Bu hiç olmazmış. Kadının dediğine göre, her zaman irtibat halinde olurmuş. Her zaman. İstisnasız.

"Bu yüzden sağ olup olmadığını kontrol etmek için Napoli'nin evine gitmiş. Ondan hiçbir ize rastlamamış. O zaman da bizi aramış. Ondan be-ri saat başı arayıp başına bir şey gelmiş olduğu konusunda ısrar ediyor. Kadın, ne olursa olsun, onun müşterileriyle olan toplantılarını asla kaçırmadığını söyledi. Kadının söylediğine göre, asla hastalık ya da tatil izni almazmış, olsa bile bunu ona haber vermeden asla yapmazmış."

"Kadın o kadar çok başımızın etini yedi ki, sonunda pes ettim. Adamın ofisine gidip tehlikeli bir şeyler olduğuna dair bir delil olmadığı sürece yetişkin birinin kayıp sayılması için son görüldüğü andan itibaren yirmi dört saat geçmesi gerektiğini açıkladım. Sekreteri, Napoli'nin evinde ters bir şeyler olduğuna dair bir kanıt olmadığını ama başına bir şey gelmiş olduğunu, yoksa mutlaka işte olacağını söyledi."

Duncan, Kong'un bütün bunları ona anlatmasının bir nedeni olduğunu düşünüyor ve onun bir an önce sadede gelmesini istiyordu. Midesi ona akşam yemeği vaktinin geçtiğini hatırlatıyordu. Çok kısa bir gecenin

ardından çok uzun bir gün olmuştu. Eve hazır tavuk götürüp bir bira açmayı ve Trooter'ın Lairdlerin evinde ne yaptığını ve yakalandığında neden kaçmadığını ayrıntılarıyla düşünebilmesine yardımcı olması için piyano çalmayı istiyordu.

Ayrıca, Elise Laird'in notu ona neden verdiğini ve bu notu ortağıyla neden paylaşmadığını da düşünmesi gerekiyordu.

Kong hâlâ konuşuyordu. "Napoli'nin ofisinin neredeyse kutsal bir yer gibi korunduğunu düşünmüştüm. Bilirsin, her şeyin kilitli olacağını falan sanmıştım. Ama sekreteri ellerini ovuşturup patronunun nerede olabileceğini merak ederken o kadar gergindi ki, Napoli'nin masasının üzerindeki kâğıtları incelediğimi fark etmedi."

Kong bunu söylerken yanında getirdiği kâğıdı uzattı. Duncan, kâğıdın üzerindeki daktiloyle yazılmış isim listesini gördü. Kong, "Napoli'nin masasının üzerine yayılmış kâğıtların üzerinde gördüğüm isimlerin bazılarını ezberledim," diye açıkladı. "Unutmamak için de ofise döner dönmeyiz bu listeyi hazırladım."

"Açıkgası, canını sıkkan birinden kaçmak için yerin dibine girdiğini düşünüyorum. Bu ya öfkeli, memnun kalmamış bir müşteri ya da düzdüğü bir fahişe. Ama aşağılık herif tehlikeli bir durumla karşı karşıya kaldıysa -ki sekreteri buna emin- bu isimlerin işe yarayabileceğini düşündüm. Onu aramaya nereden başlayacağımız hakkında bize bir fikir verir."

Duncan, Kong'un mantığını anladığını göstermek için başını salladı.

"Şimdi, bunu sana neden getirdiğime gelince..." Kong listenin ortalarındaki bir ismi gösterdi. "Bu senin adamın değil mi?"

Duncan ismi okudu. Yavaşça ayaklarını masasının üzerinden indirdi, kâğıdı Kong'un elinden alıp tekrar okudu. Sonra kuru, çatlak bir sesle, "Evet, benim adamım," dedi.

"Rezil bir şey. Tanışmalarıyla mihraba yürümeleri arasındaki süre üç aydan kısa."

Polis merkeziyle, Meyer Napoli'nin şehir merkezindeki ofisi arasındaki mesafe kısaydı. DeeDee bunu Elise Laird'in geçmişi hakkında topladığı bilgileri paylaşma fırsatı olarak kullandı.

Duncan, "Kısa flörtler o kadar da olağandı ve rezil değildir," diye yorum yaptı.

"Seçkin bir yüksek mahkeme yargıcı bir kokteyl garsonuyla evlenmiyorsa." Duncan'ın keskin bakışlarına karşılık olarak, "Doğruuuuu," diye uzattı. "Elise, Yargıç Laird'in şehir kulübündeki barda çalışıyormuş."

"Hangisinde?"

"Tabii ki, Silver Tide. Her neyse, yargıç onunla tanıştıktan sonra her gün golf oynamaya başlamış, bazen günde iki kere ama vaktinin çoğunu on dokuzuncu delikte geçiriyormuş."

Duncan kare ofis binasının önündeki kaldırıma park etti ve Savannah'ın adı kötüye çıkmış parkometre görevlilerinden bilet almamak için ön camına polis olduğunu gösteren bir işaret koydu. Hafif bir rüzgârla karşılaşmayı umut ederek arabasının kapısını açtı ve dışarı çıktı. Hava hareketsiz ve boğucuydu. Güneş batmıştı, ama kaldırımdan hâlâ sıcaklık yayılıyordu ve ayakkabılarının tabanını pişiriyordu.

DeeDee ofis binasının kapısına doğru yürürlerken, "Sıska hakkındakileri şimdi mi sonra mı dinlemek istersin?" diye sordu.

"Şimdi."

"Yargıç, dul ve boşanmış kadınlarla geçici ilişkiler yaşamaktan hoşlanan ve evlenmeye hiç niyeti olmayan müzmin bir bekârmış. Aile servetini neden paylaşmak istesin ki? Ama Elise, onu büyülemiş. Çok kötü âşık olmuş. Dedikodulara göre, Elise, onu şapşala çevirmiş, kendine bağlamış, sonra da yargıçla evlenene kadar onunla yatmayı kabul etmemiş."

"Bu asansörün gelmesi neden bu kadar uzun sürdü?" Binanın içindeki havalandırma iyi olsa da Duncan'ın boğucu sıcağa bağladığı huysuzluğuna iyi gelmemişti. Asansörün yukarı çıkış düğmesine birçok kez bastı,

ama asansörün içinde bir hareket olduğunu gösteren dişlilerin gıcırtısı yine de duyulmadı. "Merdivenlerden çıkalım. Sadece iki kat."

DeeDee, onun arkasından taş merdivenleri çıktı. Yıllardır üzerlerinden gelip geçen yaya trafiği yüzünden yıpranmışlardı. Burası değerli bir mülk değildi. Küf kokusu duvarlara işlemişti.

DeeDee, "Bu nişan, yargıcın arkadaşlarını ve meslektaşlarını şok etmiş," dedi. "Ona aldığı taş... yüzüğünü fark ettin mi?"

"Hayır."

"Markiz bir yüzük, altı karat olduğu söyleniyor. Bunun alçakgönüllü bir tahmin olduğunu söyleyebilirim."

"Sen fark ettin mi?" Mücevher DeeDee'nin genellikle dikkat etmediği bir şeydi.

İkinci katın merdivenine geldiklerinde, DeeDee, onun arkasından, "Fark etmemek elde değildi," dedi. "Lanet şey, bu öğlen pencereci odadayken neredeyse beni kör ediyordu. Duvarda oluşturduğu gökkuşağını fark etmedin mi?"

"Sanırım, gözümden kaçmış."

"Onun gözlerine bakmakla meşguldün."

Duncan durup omzunun üzerinden ona baktı.

DeeDee savunmaya geçerek, "Ama öyleydin," dedi.

"Onu sorguluyordum. Ne yapmam gerekiyordu, gözlerimi mi kapatacaktım?"

"Boş ver. Sadece..." Ona ilerlemesini işaret etti. Duncan merdivenleri çıkmaya başladı ve DeeDee hikâyesine kaldığı yerden devam etti. "Böylece, aşk sarhoşu yargıç kendine büyük, gösterişli bir düğün yapmış. O şartlar altında, bazıları bunun kalitesizliğin ve zevksizliğin dik alası olduğunu düşünmüş ve onun bu savurganlığını, gelinin açgözlülüğüne ve hırsına bağlamış."

Duncan üçüncü kata ulaşmıştı. Önünde, her iki tarafında da ofis kapıları bulunan bir koridor uzanıyordu. İsimler, buzlu camların üzerine siyah renkte basılmıştı. Bir yeminli mali müşavir firması, bir avukat, yirmi beş dolar kadar ucuz bir fiyata dolgu yaptığıının reklamını yapan bir dişçi. Hepsi gece olduğu için kapalıydı. Ama koridorun ortasındaki bir kapı açık duruyordu ve karanlık koridoru biraz aydınlatıyordu. Duncan, Napoli'nin sekreteriyle konuşan Kong'un sesini duyabiliyordu. Sekreterin sesi duygularına göre yükselip alçalıyordu.

Duncan, onların yanına gitmeden önce DeeDee'ye yaptığı konuşmayı sonlandırmak istedi. Ona dönerek yolunu kesti. "Hangi 'şartlar'?"

"Efendim?"

"Şartların, düğünü kalitesiz ve zevksiz yaptığını söyledin."

"Gelinin hiçbir akrabası yokmuş. En azından hiçbir düğüne gelmemiş. Gelinin bir eğitimi, mal varlığı, vakıf fonu, hisse senedi, ona bonservis olabilecek hiçbir şeyi yokmuş. İlişkiye hiçbir katkısı olmamış... şeyden başka, ne olduğunu anlarsın."

"Ve beyaz giymiş. Sade bir elbiseymiş, çok şık bir şey değilmiş ama tam anlamıyla beyazmış ve insanlar bunun görgü kurallarına aykırı olduğunu düşünmüş. Şahsa özel mektup kâğıtları ve zarflar sipariş etmiş. Kaliteli ve fildişi renkli zarfların üzerlerinde pembeli gri harflerle geri gönderim adresi yazıyormuş. Onlara düğün hediyesi veren herkese yargıç ve kendi adına el yazısıyla yazılmış teşekkür notları göndermiş. Ve el yazısı da çok güzelmış."

Evet. Duncan, onun el yazısını görmüştü. Kaşlarını çatarak, "Bütün bunları uyduruyor musun?" diye sordu.

"Hayır, yemin ederim."

"Bunları nereden öğrendin?"

"Sana bahsettiğim arkadaşşımdan. Katolik okulundan beri arkadaşız. Ailem okul taksitlerini ödemek için kuruşları bile biriktirirdi. Onun aile-

sinin durumu iyiydi, ama birbirimize bağlanmıştık çünkü ikimiz de okuldan nefret ediyorduk."

"Her neyse, onu arayıp Lairdlerin evindeki olayı anlattım, olanları zaten biliyordu, çünkü haber çoktan yayılmış. Annesi fısıltı gazetesine üyedir. Eğer böyle şeylere meraklıysan, kadın tam anlamıyla güvenilir bir kaynaktır."

Duncan gömleğinin koluyla alnını sildi. Kumaş sıırıslıklam oldu. "Başka bir şey var mı? Resepsiyonda verilen punç ne renkmiş?"

DeeDee kaşlarını çatarak ona baktı ama anlatmaya devam etti. "Bayan Laird davetiyelerin üzerindeki LCV (lütfen cevap veriniz) notuna mutlaka cevap verip davete katılıp katılmayacağını haber verirmiş. Anlaşılan Bayan Cato olduktan sonra birkaç nezaket kuralı öğrenmiş ve giyim zevki şaşırtıcı derecede gelişmiş, ama hâlâ *ayak takımından* sayılıyor-muş... ve bu kelime imalı bir şekilde vurgulandı. Yargıcın hatrına ona katlanıyorlarmış ama onu hâlâ aralarına kabul etmemişler. Anlayacağın, onu bağırllarına basamamışlar."

Duncan, "Bütün bunlar bana ne gibi geldi biliyor musun? Bence, Savannah sosyetaesi kötülük yapabilecekleri kolay bir hedef bulmuşlar. Elise Laird gibi görünebilmek için asaletlerinden vazgeçebilecek bir sürü kibirli, kıskanç dedikoducu kadın. Eminim, onunki gibi göğüslere sahip olmak için büyükbüyükannelerinin incilerini gözden çıkarırlardı."

"Böyle bir benzetme yapman tuhaf." DeeDee, onun yanına gitmek için son basamakları çıktı. "Elise'nin şehir kulübünün barında çalışmış olduğu gerçeğine rağmen yargıcın arkadaş çevresi onun diğer kusurlarını yine de görmezden gelebilirdi. Sonuçta, orası seçkin bir kulüp, üyeliği de sadece 'mükemmel insanlara' açık. Ama unutamadıkları şey, Elise'nin bir kokteyl garsonu olmadan önce yaptığı iş."

"Neymiş o?"

"Üstsüz bir kokteyl garsonuymuş."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oya ağacından nem damlıyordu, Duncan'dan damladığı gibi. Kollarını düzgün ağaç gövdesine sarmıştı, dirsekleri birbirine kenetlenmişti, sol baldırının kaslarını esnetirken vücudu ağaçla neredeyse kırk beş derecelik bir açı oluşturuyordu.

Başı, kolları arasında duruyordu. Evinin önündeki yosun kaplı tuğla kaldırıma yüzünden ter damlıyordu. Kaldırım, sokağı kaplayan ve sokağın üzerinde adeta bir gölgelik oluşturan kışın yapraklarını dökmeyen meşe ağaçlarının kökleri yüzünden yamulmuştu. Duncan gölge olduğu için minnettardı.

Alışkanlığını bozarak, erkenden kalkmış ve güneş tam anlamıyla doğmadan, altı buçuktaki 27 derecelik ısı, dokuza kadar 32 dereceye çıkmadan koşuya çıkmaya karar vermişti. Şimdi bile her nefes alışında, nefesi kesiliyordu. Hava, elle tutulacak kadar yoğundu.

Birçok insan bu cumartesi sabahında hâlâ uyuyordu. Bir sonraki blokta verandasındaki eğreliotlarını sulayan bir kadın gördü. Duncan daha önce de Forsyth Park'ta köpeğini gezdiren bir adam görmüştü. Sokaklarda sadece birkaç araba vardı.

Diğer baldırını esnetmek için ayak değiştirdi. Dün gece Meyer Napoli'nin ofisinden çıktıktan sonra hazır tavuk almayıp doğrudan eve gitmeyi tercih ettiği için midesi gurulduyordu. Oradayken iştahı kaçmıştı ve akşam yemeğini atlamıştı.

Televizyondaki beysbol maçını izlemeye çalışmıştı. İlgisini maça veremeyince piyanonun başına gitmişti, ama çok yavan çalmıştı ve ilk kez, piyano çalmak onu rahatsız edici düşüncelerden uzaklaştırmaya yardımcı olmamıştı. Uzun süreli uykusuzluklar arasında kısa uykulara dalmıştı. Şafak sökerken sinir bozucu yorganı üzerinden atıp kalkmıştı ve aklı tıpkı bir gece önceki kadar karışık.

"Dedektif Hatcher?"

İrkilerek, arkasını döndü. Kadın, en fazla üç metre uzağında duruyordu. Esneme hareketleri sırasında normale, egzersiz sonrası ritmine dönen nabızı, onu görünce hızlanmıştı.

Kadının yüzüne şöyle bir bakıp sanki ona eşek şakası yapanları bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. O anda orada ellerinde balonlar ve borazanlar olan gürültücü bir grup onunla dalga geçiyor olsa bu kadar şaşırmazdı.

Ama kaldırım boştu. Eğreltiotlarını sulayan kadın artık verandada değildi. Köpek ve sahibi de ortalıkta yoktu. Yoğun havada yaprak bile kıpırdamıyordu. Sessizliği bozan sadece onun hızlı soluklarıydı.

"Burada ne işin var?"

Kadın, "Notumu okumadınız mı?" diye sordu.

"Evet, okudum."

"O zaman."

"Yalnız görüşmemiz kötü bir fikir. Aslına bakarsan, bu görüşme burada bitmiştir."

Evinin merdivenlerine doğru ilerlemeye başladı, ama Elise, onun yolunu kesti. "Lütfen, gitmeyin. Sizinle konuşmam gerek."

"Evinizde olanlarla mı ilgili?"

"Evet."

"Pekâlâ. Söyleyeceklerinizi dinlemek isterim. Ofisime gelin. Bana yarım saat verin. Dedektif Bowen ve ben sizinle orada buluşuruz."

"Hayır. Sizinle yalnız konuşmam gerekiyor. Özel olarak."

Duncan, kadının yumuşak ısrarı karşında çelik gibi sert durdu. "Benimle karakolda görüşebilirsiniz."

"Hayır, yapamam. Bu, orada konuşulmayacak kadar hassas bir mesele."

Hassas. Kesinlikle, can sıkıcı bir kelime. Duncan, "Sizin ve benim konuşabileceğimiz tek konu, ölü ve kadavra haline gelmiş Gary Ray Trotter."

Dağınık topuzundan birkaç tutam saç dökülüyordu. Saçının şekli, tam kapıdan çıkarken yapılmış izlenimi veriyordu. Dar, pamuklu bir tişört ve kalçalarının üzerinde geniş bir kemeri olan, diz boyunda bir etek giymişti. Ayağında deri parmak arası terlikler vardı. Tipik bir yaz kıyafetiydi, hiçbir özelliği yoktu, ama içindeki kadın sıradan giysilerin görüntüsünü bile değiştiriyordu.

Elise, Duncan'ın evinin ön kapısına çıkan merdivenleri işaret ederek, "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

"Bu imkânsız."

Heyecanla, "Sizinle birlikte görünmemem lazım," dedi.

"Bu konuda çok haklısın. Bunu gelmeden önce düşünmen gerekirdi. Bu arada buraya nasıl geldin?"

"Arabamı Jones'a park ettim."

Jones, bir üst sokaktı. Böylece, kendisi isteyene kadar sesini duyurmadan ve kendini göstermeden Duncan'ın arkasından yaklaşabilmişti. "Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"Telefon rehberinden. Listedeki A. D. Hatcher'ın siz olabileceğinizi düşündüm. A neyi temsil ediyor?" Duncan cevap vermeyince, "Buraya gelerek büyük bir riske girdim," dedi.

"Risk almaktan hoşlanan biri olmalısınız. Kocanızın burnunun dibinde elime bir not tutuşturacak kadar hem de."

"Evet, Cato'nun görmesi ve sizin de beni ele vermeniz risklerini göze aldım. Ama beni ele vermediniz. Notumu Dedektif Bowen'a gösterdiniz mi?"

Duncan yüzünün kızardığını hissetti ve cevap vermedi.

Elise yumuşak bir sesle, "Göstereceğinizi hiç düşünmedim," dedi.

Utanan ve öfkelenen Duncan, "Bu sabah ne yaptınız, yargıcın yanından gizlice kaçtınız mı? Onu yatakta uyurken mi bıraktınız?" diye sordu.

"Erkenden golf maçı vardı." Elise, ona yaklaştı. "Bana yardım etmek zorundasınız. Lütfen."

Elise, ona dokunmuyordu ama Duncan'ın kasıklarına sanki ona dokunmuş gibi bir sıcaklık yayılmıştı. DeeDee'nin, "*Kasık çekilmesi*," deyişini hatırladı. Son derece doğru bir tarifti. Naylon koşu şortundan daha koruyucu bir şey giymiş olmayı tercih ederdi.

Tarafsız bir ses tonuyla, "Size yardım edeceğim," dedi. "Bir kanun sözcüsü olarak size yardım etmek benim görevim, sizinle ilgili bu davayı çözmek de. Ama burada ve şu anda değil. Bana üzerimi değiştirmek için biraz zaman verin. Dedektif Bowen'ı arayacağım. Buluşmak için bir zaman belirleyeceğiz. Karakolda görüşmek zorunda değiliz. Neresi olacağını siz söyleyin, biz de oraya geliriz."

Duncan sözlerini bitirmeden Elise başını öne eğmiş ve pişmanlıkla iki yana sallamaya başlamıştı. "Anlamıyorsunuz." Zar zor duyabileceği kadar alçak bir sesle konuşuyordu. "Bu konudan başkasına bahsedemem."

"Bana neden anlatıyorsunuz?"

O zaman başını kaldırıp ona anlamlı bir ifadeyle baktı. Bakışları kilitlendi. Aralarında sessiz bir anlaşma yaşandı. Havada termal sıcaklıktan fazlası vardı.

Duncan için onun yüzü dışında her şey yok olmuştu. Bunu yapmasının çok tehlikeli olduğu konusunda uyarılmış olmasına rağmen bir zamanlar balıklama daldığı deniz kadar derindi o gözler. Sanki zevk vermek için yaratılmış olan o dudaklar.

Aniden komşu evin ön kapısı açılınca irkildiler. Elise görünmemek için ön basamakların altındaki gizli kapıdan içeri girdi.

Komşu kadın verandadan gazetesini alırken, "Günaydın, Duncan," diye seslendi. "Çok erken kalkmışsın."

"Hava iyice ısınmadan egzersizlerimi yapayım dedim."

"Vay, vay, çok disiplisin. Ama, tatlım, bu sıcakta dikkatli ol. Kendini fazla zorlama."

"Zorlamam."

Kadın evine girip ön kapıyı kapattı. Duncan basamakların altına eğilip şaşırtıcı derecede serin ve karanlık olan mağaraya benzeyen bölmeye baktı. Burası, evi ilk aldığı anda kiraya verdiği zemin dairenin girişiydi. Son kiracısı, üç aylık kira borcuyla birlikte kaçmıştı. Orayı tekrar kiraya vermekle uğraşmamıştı. Ek gelirini kaybetmişti ama evin dört katının da kendine kalmasından memnundu.

Elise sırtını duvara yaslamış bir halde karanlıkta duruyordu.

Duncan öfkeyle, "Buradan gitmeni istiyorum," dedi. "Hemen. Ve bana başka not verme. Ne bu, lisede miyiz? Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama..."

"Gary Ray Trotter eve beni öldürmeye gelmişti."

Duncan'ın hızlı nefes alıp verişleri yarı kapalı alanda çok fazla ses çıkarıyordu. Başı neredeyse harçta oluşmuş çatlaklardan eğreltiotlarının

çıktığı alçak tuğla tavana değiyordu. İçeride iki kişiye yetecek kadar yer yoktu. Duncan, Elise'nin cteğinin kenarlarını bacaklarında, nefesini ise çıplak göğsünde hissedebilecek kadar yakınında duruyordu.

"Ne?"

"Onu kendimi korumak için vurdum. Başka şansım yoktu. Onu vurmasaydım, beni öldürecekti. Eve bu yüzden gönderilmişti. Beni öldürmesi için kiralanmıştı." Çok hızlı konuşuyor, kelimeler birbirinin üzerine biniyordu. Sözlerini bitirdiğinde durup kısa ama derin bir nefes aldı.

Duncan, onun aceleyle söylenmiş kelimelerini toparlayıp mantıklı bir anlam kazandırmaya çalışırken ona baktı. Ama Elise'nin sözlerinden bir anlam çıkardıysa da, buna inanamadı. "Ciddi olamazsın."

"Şaka yapıyormuş gibi bir halim mi var?"

"Trotter kiralık katil miydi?"

"Evet."

"Kim tarafından tutulmuştu?"

"Kocam."

Elise'ye ön kapıdan içeri sokarken -daha doğrusu onu neredeyse içeri iterken- Duncan'ın telefonu çalıyordu. Elise'nin arkasından dolanıp telefonu kaldırdı ve ahizeyi kulağına götürürken Elise'ye baktı. "Evet?"

DeeDee, "Uyandın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Nefes nefesesin."

"Koşudan yeni döndüm."

"Dün gece öğrendiklerimiz hakkında bazı fikirlerim var."

Kararlı bir konsantrasyonla Elise'ye bakmaya devam ediyordu. Elise de onu aynı yoğunlukla izliyordu.

"Duncan?"

"Buradayım." Duncan biraz tereddüt ettikten sonra, "Dinle, Dee-Dee, her tarafımdan ter damlıyor, eriyip salona dökülmek üzereyim. Bir duş yapıp seni ararım."

"Peki, ama çabuk ol."

Telefonu kapattıktan sonra yine kötü bir karar verdiğini düşündü. DeeDec'yc nattan bahsetmeyerek kendini zaten tehlikeli bir duruma sokmuştu. Şimdi de, Elise'nin salonunda olduğunu ve araştırdıkları suç hakkında mantıksız iddialarda bulunduğunu ona söylememiştir. Her iki olayda da, polis yöntemini ve kendi etik kurallarını ihlal etmişti. Bu işin bir noktasında bunlardan sorumlu tutulacağını biliyordu.

Görevini kötüye kullanmasından ve yanında olduğu, hatta olmadığı zaman çelişkili duygulara kapılmasından sorumlu bu kadına son derece kızılıyordu.

Duncan telefonu sehpanın üzerine bırakırken Elise boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Henüz teşekkür etme. Hâlâ morgda ölü bir adamı olan bir polisim ve sen de elinde dumanı tüten silahı olan kadınsın."

"O zaman neden ortağına burada olduğumu söylemedin?"

Aslında hissetmediği bir ciddiyetsizlikle, "Bu sabah kendimi çok yüce gönüllü hissediyorum," dedi. "Özellikle de, sıkıntılı küçük hanımlara karşı." Ölçülü adımlarla ona doğru yürüdü. Elise kendine güvenen bir tavırla yerinden kıpırdamadı ve geri çekilmedi. "Bu senin oyun tarzın öyle değil mi?"

"Ben oyun oynamıyorum. Sana geldim, çünkü başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Beni enayi sandığın için bana geldin."

"Sen bir polissin!"

"Evet, seni becermek istediğini söylemiş olan bir polis!"

Duncan'ın dobralığı karşısında şaşırmıştı, ama hemen kendini toparladı. "Bana söylediğin bu şey benden çok kocamla ilgiliydi."

Duncan, "Öyle," dedi. Elise'nin buna gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyordu. *Kendisinin de* inanıp inanmadığını merak ediyordu. Ona doğru yürümeye devam ederek, Elise'nin geri geri gitmesine neden oldu. "Ama başını belaya sokunca, bu olayı hatırladın. Hâlâ bilinmeyen birtakım nedenlerden ötürü bir adamı öldürdün. Ama, şansına, bu olayı araştıran dedektif yenecek kadar güzel olduğunu düşünüyor."

Duncan, Elise'yi duvara kadar geriletmişti ve artık burun buruna duruyorlardı. Elini Elise'nin başının yakınına koyup ona doğru eğildi. "Ve şefkatimi uyandırıp beni pelte haline getirmek ve işlediğin suçu göremeyecek kadar kör etmek için kiralık katille ilgili bu hikâyeyi uyduruyorsun."

"Bu bir hikâye değil. Gerçek."

"Yargıç Laird hemen boşanmak mı istiyor?"

"Hayır, o benim *ölmemi* istiyor."

İkna edici konuşması Duncan'ın bir an duraksamasına neden oldu. Elise bunu onun elinden kurtulmak için bir fırsat olarak kullandı. "Belki de düş almalısınız."

"Üzgünüm. Kokuya katlanmak zorundasınız."

"Kötü kokmuyorsunuz, ama kurumuş ter kaşındırmıyor mu?"

Duncan refleks olarak göğsünün ortasını kaşdı. Göğsündeki kıllar sertleşmiş ve tuzlanmıştı. "Buna dayanabilirim."

"Düş almanızı memnuniyetle..."

Duncan, onun lafını keserek, "Kocanız neden ölmenizi istiyor?" diye sordu. "Ve bu neden sadece bana anlatabileceğiniz büyük bir sır oluyor?"

Gözlerini kısa bir an kapatıp açtı. "Size geldim ve sizinle özel olarak görüşmek istedim çünkü sizin daha..."

"Daha ahmak olduğumu mu düşündünüz?"

"Anlayışlı olduğunuzu düşündüm. Kesinlikle, Dedektif Bowen'dan daha anlayışlısınız."

"Ben bir erkek o da bir kadın olduğu için mi?"

"Ortağınız düşmanca davranıyor. Her nedense, onunla kimyamız uyuşmadı."

"Ama bizim kimyamızın uyuştüğünü düşünüyorsunuz?"

Bakışlarını yere indirdi. "Hissettim ki... düşündüm ki..." Başını kaldırıp ona baktığında, gözleriyle yalvarıyordu. "Beni en azından açık fikirli bir şekilde dinleyecek misiniz?"

Duncan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bunun bilinçaltından gelen ve kendini koruma amaçlı bir hareket olduğunun tamamen farkındaydı. Elise, ona bu şekilde bakınca gözleriyle sanki ona dokunuyordu ve Duncan'ın verdiği fiziksel tepkiler sanki gerçekten ona dokunmuş gibi oluyordu.

"Pekâlâ, dinliyorum. Kocanız neden ölmenizi istiyor?"

Elise sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi bir süre durdu. "Siz ve Dedektif Bowen alarımın neden kurulu olmadığını sormuştunuz."

"Nedeni, yargıçla seks yapmış olmanızdı."

"Evet. Sonra, kalkıp alarmı kurmak istedim. Ama Cato yataktan kalkmama izin vermedi. Beni geri çekti ve..."

"Gerisini tahmin edebiliyorum. Yargıç azmıştı."

Elise bu yorumdan hoşlanmamıştı. Yüz ifadesi değişti ama Duncan'ın argo sözleri için bir yorumda bulunmadı. "Cato o gece alarmın kurulmasını istemedi. Trotter'ın eve girmesini istiyordu. Ben öldükten sonra dürüst bir şekilde, alarmı kurmanın benim gündelik işlerimden biri olduğunu ve o gece bunu yapmamı engellediğini söyleyecekti. Bu yüzden kendini asla affetmeyeceğini, eğer yataktan kalkmama izin verseydi bu

trajedinin engellenebileceğini söyleyecekti. Benim cinayetimden kendini sorumlu tuttuğunu söyleyecek ve bunu yaparak herkesin şefkatini kazanacaktı. Çok akıllıca bir strateji. Anlamıyor musunuz?"

"Evet, anlıyorum. Ama mutfakta sesi duyduğunuzda, neden hemen 911'i arayıp yardım istemediniz?"

Hemen, "Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdi. Bu soruyu soracağını sanki önceden biliyormuş ve soruyu hemen cevaplaması gerektiğini düşünüyormuş gibiydi. "İçgüdüsel olarak kendimi korumak istedim. Bu yüzden antredeki masanın çekmecesinden silahı aldım."

Duncan alt dudağını çekiştirerek söylediklerini düşünüyormuş gibi yaptı. "Trotter, 911'i aramana fırsat kalmadan sana saldırırsa diye silahı almak istedin."

"Sanırım, düşündüğüm şey buydu. O sırada düşünebildiğime bile emin değilim. Sadece tepki verdim. Korkmuştum."

Elise kendini piyano taburesinin üzerine bırakıp elleriyle yüzünü kapadı ve parmak uçlarıyla alnına masaj yapmaya başladı. Bu duruşu, ensesini açıkta bıraktı ve Duncan tıpkı ödül gecesinde olduğu gibi buraya odaklandı. Ensesini öpme hayalini gözlerini kapatarak geçiştirmeye çalıştı.

"Korkmuştunuz," dedi. "Ama yine de çalışma odasına gidecek cesaretiniz vardı."

"Bu cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum. Belki de, yanılmış olmayı umut ediyordum. Duyduğum sesin, saçaklara çarpan bir ağaç dalı ya da çatıya çıkmış bir rakun olduğunu umut ediyordum. Ama öyle olmadığını biliyordum. Birinin içeride beni beklediğini biliyordum."

"Bunu birkaç aydır bekliyordum. Beklediğim şey, tam olarak bir hırsızlık olayı değildi. Ama *bir şey* olmasını bekliyordum. Korktuğum an

gelmişti." Yumruğunu göğsünün ortasına, tam kalbinin üzerine bastırarak, göğüslerini sıkıca saran tişörtün kumaşını çekiştirirdi. "Biliyordum, dedektif. Biliyordum." Bu sözleri fısıldarken başını kaldırıp ona baktı. "Gary Ray Trotter suçüstü yakaladığım bir hırsız değildi. Beni öldürmek için gelmişti."

Duncan iyice konsantre olmaya ve aklındaki tüm ayrıntıları çözmeye çalışırken burnunu sıkıp gözlerini kapadı. İşin aslı, Elise'nin o lanetli gözlerinde boğulmaktan kurtulmak ve gözlerini Elise'nin göğüslerinden çekmek için bir şey yapması gerekiyordu. Onu kendine çekip öpmek ve dudaklarının gerçekten görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını anlamak istiyordu. Bunun yerine, canı yanana kadar gözkapaklarını sıkıca kapattı. Bu, yeniden odaklanmasını sağladı. Biraz.

"Gary Ray Trotter, kiralık katil profiline pek uymuyor, Bayan Laird." Onun kim olduğunu beynine iyice yerleştirmek için ismini kullanmıştı.

"Bunun açıklamasını ben yapamam."

"Deneyin."

Elise çatlak bir sesle, "*Yapamam*," dedi.

Duncan, onun önüne diz döküp ellerini dizlerine koydu. Artık yüz yüze duruyorlardı ve aralarında sadece birkaç santim vardı. Duncan bu yakınlıktan herhangi bir sahtekârlığı yakalardı. Yakalaması *gerekirdi*.

"Yargıç Cato Laird ölmenizi istiyor."

"Evet."

"O zengin ve güçlü bir adam."

"Bu onun beni öldürmek istemesine engel değil."

"Ama bunu yapması için neden indirimli satış reyonundan bir kiralık katil tutsun ki?" Şüpheyle başını iki yana salladı.

"Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum, ama size yemin ederim doğru söylüyorum."

Duncan gözlerinde uyuşturucu kaynaklı paranoya ya da halüsinasyon işaretleri aradı ama yoktu.

Kocasının üzerine titriyordu, bu yüzden biraz heyecan yaratarak sıkıcı hayatını renklendirmeye çalışıyor olamazdı.

Şizofren miydi? Belki. Yalancı mıydı? Belki.

Doğru söylüyor olma ihtimali de vardı ama bu ciddiye alınmayacak kadar düşük bir ihtimaldi. Cato Laird ve Gary Ray Trotter'ın kim olduklarını bildikten sonra bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Duncan'ın şüphelendiği ve onu iyi bir dedektif yapan içgüdüleriyle hissettiği şey, Elise'nin kendi güzel kızını kurtarmaya çalıştığı idi ve ona ödül gecesinde söylediklerinden dolayı bunu yapabilmek için Duncan'ı kullanmaya çalışıyordu.

Duncan, onun güzel kızını neden kurtarmaya çalıştığını ise henüz bilmiyordu. Ama onun ve DeeDee'nin dün gece Meyer Napoli'nin ofisinde buldukları şeye göre, bunu yakında öğrenecekti. Bu arada, Elise'nin onun bu kadar kolay yönlendirilebilir biri olduğunu düşünmesi canını sıkıyordu ve bunu ona söylemek istiyordu.

Ama şimdilik oynamaya devam edecekti. "İnanılmaz, kesinlikle aklıma gelen kelime, Bayan Laird. Yargıç Laird'in Trotter kadar beceriksiz biriyle anlaşma yaptığı fikrine bir türlü inanamıyorum."

"Tek bildiğim şu; eğer o anda ateş etmeseydim -ve her ne kadar aksi-ne dair teoriler üretseniz de ilk önce ben ateş *etmedim*- şu anda ölü olacaktım. Cato suçüstü yakalanmış hırsız hakkındaki bu hikâyeyi anlatacaktı ve herkes ona inanacaktı."

O kadar hızlı ayağa kalktı ki, neredeyse Duncan'ı yere düşürüyordu. "O bir yüksek mahkeme yargıç. Varlıklı ve nüfuzlu bir aileden. Karısını öldürmek için bir kiralık katil tutmuş olabileceği kimsenin aklına gelmeyecekti."

"Kesinlikle benim de aklıma gelmedi."

Duncan'ın sesinin tonlaması, Elise'nin yavaşça dönüp ona bakması-na neden oldu.

Duncan omuzlarını silkti. "Yani, deli olması gerekiyor, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

Gülümsemesi kadar alaycı bir sesle, "Hadi ama," dedi. "Aklı başında hangi adam sizin gibi bir eşten kurtulmak ister ki?"

Elise, ona birkaç saniye dikkatle baktıktan sonra hayal kırıklığına uğramış bir halde yumuşak bir sesle, "Bana inanmıyorsunuz," dedi.

Duncan'ın gülümsemesi kayboldu ve ses tonu sertleşti. "Tek bir kelimesine bile."

"Niye?" Elise'nin sesi incelmmişti. Eğer kafası çalışmayan bir adam olsaydı, Elise'nin gerçekten şaşırması olduğuna inanırdı.

Buna aldanmadan alaycı bir ifadeyle burnundan nefes verdi. "Yargıç kendine evinde çalışacak üstsüz bir garson bulmuş."

Elise daha büyük bir hayal kırıklığıyla derin bir nefes aldı. "Oh."

"Evet. Oh."

"Üstsüz çalıştığını için kesinlikle yalancı oluyorum, öyle mi?"

"Hiç de değil. Ama hikâyenizin inandırıcılığına fazla katkıda bulunduğu söylenemez. Yargıç yemeğine bakabilir, yemeğine dokunabilir, yemeğini becerebilir ve üstelik bahşış vermek zorunda da değil. Siz her erkeğin ıslak rüyasisiniz."

Elise birkaç saniye ona bakmaya devam etti, kırılganlığı ve şaşkınlığı bir anda öfkeye dönüşmüştü. "Çok acımasısınız, dedektif."

"Bunu çok sık duyuyorum. Özellikle de bana yalan söyleyen insanlardan."

Elise, ona arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Duncan üç adımda odayı arşınlayıp kapıyı açmaya çalışan Elise'yi yakaladı. Onu omuzlarından tutup kendine çevirdi.

"Buraya neden geldiniz?"

"Size nedenini söyledim!"

"Yargıç, sizi öldürmesi için Trotter'ı tuttu."

"Evet!"

"Yalan! Onu seninle birlikte gördüm. Ellerini üzerinden çekmiyor."

Elise, Duncan'ın elinden kurtulmaya çalıştı, ama Duncan onu bırakmadı.

"Siz onun kıymetli malısınız, Bayan Laird. Sol elinizdeki o altı karatlık markiz yüzük sizi piyasadan çekip aldı; ona jakuziler ve yatakta yemek servisleri kazandırdı. Ayrıca, evlilik cüzdanı olduğu için bütün bunlar yasal ve uygun. Şimdi, sizi neden öldürmek istesin ki?"

Elise sessiz kalıp ona baktı.

"Neden? Eğer bu göz yaşartıcı hikâyeye inanacaksam, bunun için bir nedenim olmalı. Bana bir neden gösterin."

"Gösteremem!"

"Çünkü yok."

"Var ama size söyleyerek riske giremem. Şimdi... şimdi değil."

"Niye?"

"Çünkü bana inanmazsınız."

"İnanabilirim."

"Diğerlerine inanmadınız."

"Bu doğru. İnanmadım. Cato Laird'in sizi öldürmek için bir nedeni yok. Ama diğer taraftan, sizin buraya gelip beni kendi tarafınıza çekmeye çalışmak için mükemmel bir nedeniniz var."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"O gece neler olduğunu öğrenmemi istemiyorsunuz."

"Ben..."

"Trotter'ı nereden tanıyordunuz?"

"Tanımiyordum. Onu daha önce hiç görmedim."

"Oh, bence görmüştünüz. Bence, çalışma odasında sizi kimin beklediğini biliyordunuz ve 911'i aramak yerine elinize dolu bir silah aldınız ve ayrıca bu silahı ateşlemeyi çok iyi biliyordunuz."

Duncan yüzünü onunkine yaklaştırdı ve fısıltıyla, "Sizi cinayetten içeri atmaya bu kadar yakınım," dedi. Bu doğru değildi ama onun ne tepki vereceğini görmek istiyordu.

Çok şiddetli bir tepki verdi. Donup kalmıştı, yüzü bembeyaz olmuştu ve çok korkmuş görünüyordu.

"Evet, gördüğüm kadarıyla bu ilginizi çekti," dedi. "Şimdi hikâyenizi değiştirmek istiyor musunuz?"

Elise, onun elinden kurtulmak için daha fazla mücadele etmeye başladı. "Buraya gelmem bir hataydı."

"Bu konuda son derece haklısın."

"Sizin hakkınızda yanlışmışım. Bana inanacağınızı sanmıştım."

"Hayır, dağınık bir yatak kadar davetkâr bir halde evime gelerseniz, zavallı Gary Ray Trotter'ı unutacağımı sandınız. Ve eğer olaylar birbirini izleyip kendimizi yatakta bulsaydık, ben de bu olayı araştırmaya bir son verebilirdim."

Öfkeden gözü dönen Elise sertçe Duncan'ın göğsüne vurdu. "Bırak beni."

Duncan, onu hafifçe sallayarak, "Bu gizli buluşmanın nedeni bu değil miydi?" diye sordu.

"Hayır!"

"O zaman bana Cato Laird'in seni öldürmek için ne gibi bir nedeni olabileceğini söyle."

"Bana inanmazsınız."

"Dene."

"Zaten denedim!"

Elise kelimeleri neredeyse onun yüzüne fırlattı ve onun öfkeli bakışlarına aynı öfkeyle karşılık verdi. Şimdi her ikisi de kımıldamıyordu. Sadece Elise'nin onun vücuduna değen göğsü inip kalkıyordu. Duncan birbirlerine değdikleri noktaların ne kadar tehlikeli olduğunun son derece farkındaydı.

"Buraya gelmemin tek nedeni, kocamın beni öldürmek istediğine sizi ikna etmektir." Sesi heyecandan boğuk çıkıyor ve vücudunu titretiyordu. "Ve siz, bana inanmadığınız için bunu başaracak. Dahası, bundan paçayı sıyracak."

DOKUZUNCU BÖLÜM

DeeDee ağzına bir sürü balık kraker atarken, "İkinci golf maçı, on biri on geçeymiş," dedi.

O ve Duncan, Silver Tide Şehir Kulübü'nün barındaydılar. Kulüp bu cumartesi öğle vaktinde çok kalabalıktı. Ralph Lauren'in yaz koleksiyonu çok güzel temsil ediliyordu. Duncan spor ceketi içinde fazla göze battığını hissediyordu, ama koltuk altındaki dokuz milimetreliği daha da fazla dikkat çekmesine neden oluyordu.

İçki içenler arasında güneyin golf sahalarına her kış göç eden binlerce ispinozu katleden yerel politika adamları, özel çalışan doktorlar, müteahhitler ve suçu kariyer edinmiş bir zümrenin -ki bunların arasında en tanınmış Robert Savich'ti- vekili olan savunma avukatı Stan Adams vardı. DeeDee ve Duncan içeri girdiklerinde, Adams gözlerine inanabilmek için iki kez bakmak zorunda kaldı, sonra da sanki onları görmemiş gibi davrandı.

Duncan *canıma minnet*, diye düşündü. Avukat, onu meşhur müvekkiliyle ilgili tahrik ederse, şu anki ruh haliyle sakinliğini koruyabileceğini hiç sanmıyordu. Savich düşen davadan sonra ortalıkta fazla görünmese

de, Duncan bir an için bile onun suç eylemlerine ara verdiğini düşünmemişti. Savich ortalık sakinleşene dek son derece dikkatli davranacak kadar akıllıydı.

Duncan ayrıca Savich'in ona saldırmak için en uygun zamanı ve en etkili yolu planladığını tahmin edebiliyordu. Savich'in bunu yapacağını biliyordu. O gün mahkeme salonunda bunu ima etmişti. Harekete geçmesi an meselesiydi. Maalesef, Duncan bir polis olarak herhangi bir kıskırtma olmadan Savich'in peşine düşemezdi. Oturup merak içinde beklemesi gerekiyordu. Büyük ihtimalle, bu da Savich'i çok eğlendiriyor olmalıydı.

Silver Tide'in barmeni, rozetlerini gördükten sonra içkilerinin parasını almamıştı. Barın hoş bir atmosferi vardı -koyu renk ahşap, saksıda orman bitkileri, pirinç lambalar, enerjik ama rahatsız etmeyen bir müzik. Duncan'ın sipariş ettiği limonata elde sıkılmıştı. Havalandırma, büyük, renkli pencerelerin diğer tarafındaki sıcaklığın ve nemin içeri girmesine engel oluyordu. Zümrüt yeşili golf sahasının görüntüsü muhteşemdi. Boğucu öğle sıcaklığını geçirmek için fena bir yer değildi.

Duncan başka bir yerde olmayı tercih ederdi.

DeeDee balık krakerin kırıntılarını parmaklarından temizlerken, "Bu Bayan Laird'in yerine geçen kız olmalı," dedi.

Başıyla, orta yaşlı dört erkeğe içki servisi yapan çekici genç kadını gösterdi. Golf oyunlarından bahsetmeyi keserek kızı süzmeye ve onunla flört etmeye başladılar.

Duncan, "Yargıçla yaklaşık üç yıl önce evlenmiş," dedi. "Bana böyle söylemiştin, değil mi? Bayan Laird işten ayrıldıktan sonra kulüp büyük ihtimalle en azından on tane garson değiştirmiştir."

DeeDee kapıya doğru dönüp içeri giren yeni erkek grubuna baktı. Cato Laird aralarında yoktu. "Sabah yedide başlayıp arka arkaya iki oyun oynadı. Bu gönüllü yapacak biri olabileceğine inanabiliyor musun?"

"Kafama silah dayaman gerek."

"Golf sevmez misin?"

"Çok yavaş. Çok pasif. Yeteri kadar hareket yok."

"Piyano çalmak da pek hareketli bir spor sayılmaz."

"Ben piyano çalmıyorum."

"Tabii." DeeDee kol saatine baktı. "Danışmadaki çocuk, yargıcın maçının birazdan biteceğini söyledi."

Elise en azından kocasının golf maçı hakkında yalan söylememişti. Erken saatlerde maçı olduğunu söylemişti.

Bir sürü şey söylemişti.

Söylediği son şey, kocasının onu öldüreceği, bundan paçayı kurtaracağı ve ona inanmadığı için bundan Duncan'ın sorumlu olacağı olmuştu.

Sonra onun elinden kurtulmuş ve ön kapıyı çarparak çıkıp gitmişti. Elinden kurtulmaya çalışırken kıvranışı, Duncan'ın ereksiyon olmasına neden olmuş ve tatlı sabah havasında yaptığı sekiz kilometrelik koşudan daha fazla nefesini daraltmıştı. Elise'nin onu küçük oyununa alet etmesine ve kendisinin de buna izin vermesine o kadar sinirlenmişti ki, ön kapıya yumruk atmıştı.

Eli hâlâ acıyordu. Zonklayan ağrıyı azaltmak için parmaklarını büküp kasıyordu.

Bu öfke patlamasından sonra terlemesini azaltan ve hayal kırıklığına uğramış, ama umutlu cinsel organını indiren soğuk duşun altında iki litre su yutmuştu. Sonra söz verdiği gibi DeeDee'yi aramıştı.

DeeDee kararlaştırdıkları saatte Duncan'ın evine gelmiş ve beraberrinde çeşitli kahvaltı kekleri ve iki bardak hazır kahve getirmişti, çünkü onunkilerin berbat, olduğunu düşünüyordu.

DeeDee günü planlamıştı. Duncan suratını asarak, takımın kıdemlisinin, yol göstericisinin kendisi olduğunu hatırlatmıştı. "Sen yol gösterilensin."

"Üstünlüğünü kullanmak istiyorsun, pekâlâ. Sence ne yapmalıyız?"

"Bence dün gece öğrendiklerimizi yargıca anlatmalıyız. Tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de az önce aynı şeyi söyledim."

"Bu yüzden benim ortağım olmanı kabul ettim zaten. Akıllı olduğun için." DeeDee'nin getirdiklerini karıştırırken kaşlarını çatı. "Yabanmer-sinli almadın mı?"

Kasıtlı olarak, her zamanki ağız dalaşına başlamıştı, çünkü evde oldukları süre boyunca DeeDee'nin Elise'nin oraya gelmiş olduğunu anlamasından korkmuştu. Duncan ortağını ön kapıdan içeri aldığı anda DeeDee'nin durup Elise Laird mi buradaydı, demesini beklemişti. Çünkü Duncan'a göre Elise'nin varlığı çok güçlüydü ve her tarafa yayılıyordu. Duncan bunu hissedebiliyor, kokusunu ve tadını alabiliyordu.

İkinci kekini yerken, DeeDee'ye Silver Tide Şehir Kulübü'nü aramasını önermişti.

"Neden?"

"Bugün cumartesi. İçimden bir ses yargıcın golf oynadığını söylüyor."

DeeDee'nin kulüple yaptığı telefon görüşmesi, Elise'nin ona anlattıklarını doğrulamıştı. DeeDee'ye yargıcın ikinci rauntu oynadığı söylenmişti. Planları, onun maçı bitirmesini beklemek, onu rahatlatmış ve hazırlıksız yakalamak dün gece öğrendiklerini ona anlatmak ve tepkisini ölçmekti.

Yarım saatten fazladır bekliyorlardı. Barmen onlara doğru yaklaşıırken, Duncan yapacak daha iyi bir şey olmadığı için bir limonata daha istemek üzereydi. "Danışmadan arayıp Yargıç Laird'in terasta öğle yemeği yediğini size bildirmemi istediler."

Barmen barın bir ucundaki, avluya açılan çift kanatlı cam kapıları gösterdi. Asma dallarıyla gizlenmiş açık hava geçiti, barmene göre bir avluydu. "Buradan direkt yemek terasına çıkarsınız."

Duncan, "Umarım, gölgedir," diye mırıldandı.

Terasa konulmuş masalar gerçekten de paraşüt kadar büyük, saç ör-
gülü koton saçaklı beyaz şemsiyelerle gölgelendirilmişti. Her masanın or-
tasında canlı sardunya çiçeği saksısı vardı. Yargıç keten pantolonun üze-
rinde katlanmış bir bez peçete ve elinde viskiye benzeyen bir içkiyle ma-
salardan birinde oturuyordu.

Yargıç, onlar masaya yaklaşırken ayağa kalktı. Onlara yargıcın teras-
ta olduğu haber verildiği gibi, yargıca da dedektiflerin barda onu bekle-
dikleri haber verilmişti. Yargıç onları gördüğüne şaşırmamıştı, ama ra-
hatsız olmuşa da benzemiyordu.

Tabii ki, yargıcın bir sürü seyircisi vardı. Yargıç ellerini sıkıp onları
masaya davet ederken Duncan yemek yiyen diğer insanlar tarafından on-
lara yöneltilen meraklı bakışları fark etmişti.

"Yemek yemek üzereydim. Umarım, bana eşlik edersiniz."

DeeDee, "Hayır, teşekkür ederiz," dedi. "Geç kahvaltı ettik."

"En azından birer içki için." İşaret ettiği garson koşturarak yanlarına
geldi. DeeDee bir diyet kola Duncan da bu kez buzlu çay istedi.

"Oyununuz nasıldı?" DeeDee, yargıca en güzel gülümsemesini göste-
rerek, "Oyunlarınız?" diye düzeltti. Askılı elbiseler ve boyundan bağlı
bluzlar giymiş etraftaki kadınlar yanık tenlerini ve pedikürlü ayaklarını
gösteriyorlardı. DeeDee koyu renkli, üzerine oturan tayıöründen ve sade
yürüyüş ayakkabılarından utansa da, bunu hiç belli etmiyordu. Duncan,
onun bu yönüne hayranlık duyuyordu.

Yargıç alçakgönüllülükle ilk rauntta^(*) seksen, ikinci rauntta seksen
dört yaptığını söyledi. DeeDee, onu tebrik ederken yargıç, Duncan'ın al-
nındaki teri sildiğini fark etti.

"Burasının çok sıcak olduğunun farkındayım." Yargıç özür diler gibi
gülümsedi. "Havalandırmadan üşüyen eşimin tercihlerine uyuyorum. Te-
rası, içerideki on beş derecelik sıcaklığa tercih ediyor."

(*) Bir oyun süresince golfsahasındaki 18 çukurun tamamının oynanmasıdır.

Duncan bariz olanı -yani eşinin orada olmayışını- belirtmek üzereyken, yargıcın yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı ve aynı anda kendisi de içinin çekildiğini hissetti. "İşte geliyor."

Yargıç ayağa kalkıp peçetesini masaya bıraktı ve bir garson kadın eşliğinde masaya doğru gelen Elise'yi karşılamaya gitti. Cato Laird, karısına sarıldı. Elise de güneş gözlüğünü çıkarıp ona sarıldı ve kocasının omzunun üzerinden sandalyesinin yanında ayakta duran ama ayağa kalktığıнын farkında bile olmayan Duncan'ı gördü.

Elise'nin hayretten gözleri açıldı ama gözlerini ondan o kadar çabuk kaçırdı ki, Duncan bu bakışı kendisinin hayal etmiş olabileceğini düşündü. Yargıç, onu bırakır bırakmaz, hemen gözlüklerini taktı.

Elise sanki şemsiyelerle renk uyumu içinde olmak için beyazlar giyinmişti. Üzerinde sade, kolsuz bir bluz ve bol bir etek vardı. Kıyafeti zevkli, yerinde ve muhafazakârdı.

Peki o zaman Duncan neden hemen kıyafetinin altında ne olduğunu düşünmüştü?

Duncan, hayalarına bir tekme yemiş gibi hissediyordu. Elise Laird'in beklenmedik şekilde ortaya çıkışıyla, bu sabah ikinci kez kendini zincirinden kurtulmuş bir köpek gibi hissediyordu, ki bu Duncan'a yabancı bir duyguydu.

Şimdiye kadar kadınlarla ilişkisi kendi ruh haline, ilgi derecesine ve zamanın müsait olmasına bağlıydı. Kadınların ilgisi genelde garantiydi. Çekiciliğinin zararını hiç görmemişti ve eski kız arkadaşlarının çoğuyla da arkadaş kalabilmişti. İlgisinin karşılık görmediği ender durumlarda, bunu kabullenip bir daha arkasına bakmamıştı. Hiçbir kadın kalbini kırmamıştı.

Sadece bir kez evlilik teklifinde bulunmuştu: çok yakın olduğu bir çocukluk arkadaşına. Bu olay otuz beşinci doğum günü kutlamasında

gerçekleşmişti. Arkadaşına, giderek gençleşmediklerini, her ikisinin de bekâr kalmasının bir nedeni olduğunu ve belki de birbirleriyle evlenmeleri gerektiği için şimdiye kadar bekâr kaldıklarını söylemişti. Arkadaşının, "*Sen kafayı mı yedin?*" sorusunu hayır olarak kabul etmiş ve arkadaşının zaten bildiği şeyi sonunda anlamıştı. Birbirlerini çok seviyorlardı, ama birbirlerine âşık değillerdi.

Hayatına bazı erkeklere oranla daha çok kadın girmişti. Bazılarına oranla da çok daha az. Ama bu kadınlar, *kesinlikle* bir soruşturmanın en önemli tanığı değillerdi. Ve *kesinlikle* evli değillerdi. Elise her ikisiydi de. Bu yüzden, ona hissettiği bu sıradışı güçlü çekim hem uygunsuzdu hem de yasaktı.

Ama bunu karıncalanan duyularına anlatmak imkânsızdı.

Yargıç, karısını masaya getirip sandalyesini tuttu. Sonra, oturup peçetesini kucağına koydu ve karısının elini iki eli arasına aldı. "Elise'yi arayıp bana öğle yemeğinde eşlik etmesini istedim. Dışarı çıkmanın ona iyi geleceğini düşündüm." Sevgiyle Elise'ye gülümsedi.

"Ben de böyle düşündüm. Davet için teşekkürler." Elise, kocasına gülümsedi ve sonra sardunya çiçeği saksısının karşısında oturan DeeDee'ye baktı. "Merhaba, Dedektif Bowen."

"Size öğle yemeğinizde baskın yapmak istemezdik, Bayan Laird. Ama sanırım sizin de burada olmanız iyi oldu. Biz de tam yargıca dün gelecek gelişmeleri anlatmak üzereydik."

Elise hemen Duncan'a döndü. "Ne gelişmesi?"

"Dün gece olan bir şey." Duncan bunları söylerken, Elise'nin evine yaptığı ziyareti DeeDee'ye anlatmadığına onu ikna etmeye çalıştığını fark etti. Ama Elise'nin rahatladığını belli ediş, kendisini daha iyi hissetmesinin neden olmadı.

Garson, Duncan ve DeeDee'nin içkileri ve Elise'nin limonatasıyla birlikte masaya geldi. Limonata, Duncan'ın barda içtiğine benziyordu

ama Elise'ninkinde plastik bir şişe takılmış, elma kadar büyük bir çilek vardı.

Yargıç, bir viski daha sipariş verdi. Garson menüyü görmek isteyip istemediklerini sordu ve yargıç hazır olduklarına ona haber vereceğini söyledi. DeeDee kamış istedi ve garson getirmemiş olduğu için birçok kez özür diledi. Tüm bu dikkat dağıtan olaylar, Duncan ve Elise'nin birbirlerine uzun uzun bakmalarına fırsat tanıdı. En azından, Elise, ona bakarak konuşuyordu. Duncan gölge yüzünden onun gözlerini göremiyordu.

Ter damlaları Duncan'ın gövdesinden aşağı süzülüyordu ve bunun nedeni sadece sıcak hava değildi. Masadaki gerginlik gözle görülebilecek kadar barizdi. Bu sanki gündemi olmayan sıradan bir buluşmaymış gibi davranıp birbirlerinin yanında son derece rahatmış gibi hareket etseler de, öyle olmadığını biliyorlardı.

DeeDee'nin kamışı gelene dek hiçbiri konuşmadı. DeeDee başını sallayarak garsona teşekkür etti ve kamışın kâğıdını çıkarıp bardağının içine koydu. "Yargıç Laird, Meyer Napoli'yi tanıyor musunuz?"

Yargıç güldü. "Tabii ki. Sayılamayacak kadar çok kez mahkeme salonunda bulundu."

DeeDee, "Sanık olarak mı?" diye sordu.

Yargıç soğukkanlı bir şekilde, "Tanık olarak," diye cevap verdi.

"Hangi taraf adına?"

"Davaya göre değişiyordu, hem davalı hem de davacı adına şahitlik yapmıştı."

"Kim bu adam?"

"Özür dilerim, hayatım." Yargıç, Elise'ye döndü. "Meyer Napoli, bir özel dedektif."

"Siz, onun adını hiç duydunuz mu, Bayan Laird?"

Elise güneş gözlüklerini çıkarıp anlamlı bir şekilde DeeDee'ye baktı. "Duymuş olsaydım, kim olduğunu sormazdım."

Yargıcın iki kaşının ortasında bir kırıksıklık oluşmuştu. "Bir gelişmeden bahsetmiştiniz."

Yargıç, Duncan'a doğru konuşmuştu, bu yüzden Duncan cevap verdi. "Meyer Napoli kayıp. Bu sabah resmileşti. Yirmi dört saatten uzun zamandır onu gören ya da ondan haber alan olmamış. Ona en yakın kişi olduğu anlaşılan sekreteri, başına kötü bir şey geldiğine emin."

Yargıç her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Duncan konuşmasını bitirdiğinde, yargıç hafifçe omuzlarını kaldırdı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım, sekreteri yanılıyordur ama bunun bizimle ne ilgisi var? Bir özel dedektifin ortadan kayboluşunun, iki gece önce bizim evimizde olan olayla ne gibi bir ilgisi olabilir?"

Duncan bakışlarını Elise'ye kilitledi. "Napoli'nin masasının üzerindeki kâğıtların arasında Gary Ray Trotter'ın ismine rastladık."

Elise'nin dudakları hafifçe aralandı ama Duncan, onun bir şey söylemesini beklemiyordu, zaten o da söylemedi. Aslında, oldukça uzun bir süre kimse konuşmadı.

Sonunda DeeDee boğazını temizledi. "Napoli'nin kayboluşunu araştıran dedektif, Trotter'ın adını bir notta görmüş. Daha doğrusu, kişisel bir hatırlatma kâğıdında 'Meyer Napoli'nin masasında.' Trotter yeni öldüğü için dedektif bunun büyük bir tesadüf olduğunu düşünmüş. Dedektif Hatcher ve benim bunu çok ilginç bulacağımızı düşünmüş ve bu konuda haklı da. Dün gece Napoli'nin sekreteriyle konuştuk."

Yargıç, "Ve?" diye sordu.

DeeDee, "Ve hiçbir şey," diye cevap verdi. "Trotter, Napoli'yle görüşmek için sekreterden randevu almış. Kadın bu isimde birinin ofise geldiğini hatırlamıyor ama tabii ki bu Trotter ve Napoli'nin başka bir yerde buluşmadığı anlamına gelmez. Buluştukları çok açık. Ya da bir şekilde ir-

tibata geçmişler çünkü sekreter kâğıdın üzerindeki el yazısının Napoli'ye ait olduğunu doğruladı."

Yargıç kendi kendine güldü. "Ortaya bir sürü varsayım attınız, dedektif. İşlerinden biri doğru olabilir. Ya da hiçbiri doğru olmayabilir. Belki de Trotter'ın suç işlerken öldüğü Napoli'nin kulağına geldi. İsmi ona bir şey hatırlattı ve unutmamak için not aldı. Yollarının nasıl kesiştiğini kimbilir? Belki de Trotter'ın ona borcu vardı." Yargıç, DeeDee'ye ki-bâr ama patronluk taslayan bir ifadeyle gülümsedi. "Bunlar da sizin varsayımlarınız kadar mantıklı değil mi?"

DeeDee masanın üzerinden atlayıp yargıcı o hor gören kıçının üzerine oturtsa, Duncan buna hiç şaşırmasdı. Onu bu yüzden suçlamazdı da.

Bunun yerine, DeeDee, yargıca mahçup bir ifadeyle gülümsedi. "Dedektif Hatcher, acele hükümler verdiğim için beni hep azarlar. Bu, kötü huylarımdan biri. Ama, bu kez benimle aynı fikirde."

Yargıç ayrıntıları öğrenmek için Duncan'a baktı. Duncan başıyla DeeDee'yi göstererek, söz hakkının hâlâ onda olduğunu ima etti.

DeeDee, "Meyer Napoli'nin etik değerleri tartışılır, ama çelik gibi bir zekâyâ sahip olduğunu herkes bilir. Kendine bir hatırlatma notu yazmaya ihtiyacı yoktu. Gary Ray Trotter'ın adını yazmasının bir nedeni vardı."

Elise bu konuşmaları sessizce ama büyük bir dikkatle dinliyordu. "Yani demeye çalıştığınız şey..." Akli karışmış gibi başını iki yana sallayıp "Ne demeye çalışıyorsunuz?"

Yargıç, "Buna ben cevap verebilirim, hayatım," dedi. "Napoli'yle Trotter arasında bir bağlantı olduğunu ve dolayısıyla bizimle de Napoli arasında bir bağlantı olduğunu ima ediyorlar. Öyle değil mi, Dedektif Bowen?"

Yargıcın aksi tavırlarına rağmen DeeDee son derece sakin cevap verdi. "Bir şey ima etmiyoruz, Yargıç Laird. Ama Trotter'ın sizin evinizde öldürülmesinin üzerinden kırk sekiz saat geçmeden, kayıp olduğu bildiri-

len bir özel dedektifin masasının üzerinde onun adına rastlamamız bize çok büyük bir rastlantı gibi geldi. En azından çok tuhaf."

"Üzgünüm, ama bu durumun tuhaflığını ben açıklayamam."

DeeDee tipik inatçılığıyla devam etti. "Lütfen, deneyin, Yargıç Laird. Ne kadar uzak ya da eski olsa da eğer bir bağlantı varsa, Trotter'ın hırsızlık için neden sizin evinizi seçtiğini açıklayabilir. Evinizi gelişiğüzcel seçmiş olması uzak bir ihtimal. Bu da bu olayda bir türlü anlayamadığınız tuhaf bir faktör. Soymak için neden sizin evinizi seçti?"

Yargıç, "Maalesef Bay Trotter, bize bunu anlatacak durumda değil, bu yüzden asla bilemeyeceğiz," dedi. "Eğer bir geçmişleri varsa, bizi Napoli'den duymuş olabilir, tesadüfen duymuş da olabilir. Bundan başka bir tahminde bulunamıyorum."

"Napoli'yle doğrudan bir ilişkiniz olmuş muydu?"

"Mahkeme salonu dışında hayır. Eşim de onun adını birkaç dakika öncesine kadar duymamıştı."

"Bu doğru mu, Bayan Laird?"

"Doğru. Napoli'nin adını hiç duymadım. Trotter'ın da."

DeeDee, kolanın sonunu kamışıyla içti. "O zaman, sanırım, vaktinizi boşa harcadık. Kola için teşekkürler." DeeDee çantasına uzandı ve yargıç bunu görüşmenin bittiğine dair bir işaret olarak algıladı.

Yargıç, "Buranın karides salatası mükemmeldir," dedi. "Size ısmarlamak isterim."

DeeDee teşekkür edip teklifini reddetti. Yargıç ayağa kalkıp ikisinin de elini sıktı. DeeDee, Elise'ye gülümseyip ona hoşça kal dedi.

Duncan, Elise'nin sandalyesinin yanından geçip gidecekken durdu ve neredeyse kendine meydan okuyarak ona elini uzattı. Her şeyden önce, insanın ereksiyon olmasına neden olan ve bunu bilen bir kadınla el sı-

kışmak kolay bir şey değildi. İkincisi, en son el sıkıştıklarında olan şeyi düşünüyordu. "Hoşça kalın, Bayan Laird."

Elise biraz tereddüt ettikten sonra Duncan'ın elini tuttu. Yoksa *sıkıca kavradı* daha doğru bir tanım mı olurdu? "Güle güle."

Duncan için ondan gözlerini ayırmak, elini çekmekten çok daha zordu. DeeDee'nin arkasından kulüp binasının ve yemek salonunun içinden geçti. Lobiye varıp DeeDee valeyeye park fişini verene dek konuşmadılar. "Ne düşünüyorsun?"

Duncan tam cevap vermek üzereyken, Stan Adams yanlarına geldi. "Dedektif Hatcher, bakıyorum da, Savich'in davasından sonra Yargıç Laird'le öpüşüp barışmışsınız." Duncan'a sırtıtp DeeDee'yi selamladı.

DeeDee, "Boş vakitlerinizde bunu mu yapıyorsunuz?" diye sordu. "Savich başka bir suç işleyene dek şehir kulübünde mi takılıyorsunuz?"

Avukat bir kahkaha attı ama sonra ciddileşip Duncan'a döndü. "Geçen gece yargıcın evinde gerçekleşen vurulma olayını mı araştırıyorsunuz? Adamın adı neydi, Trotter mı?"

Duncan, Adams'ın olayı bilmesine şaşırmadı. DeeDee'nin sosyetik arkadaşının dediği gibi hikâye kulaktan kulağa yayılmıştı. Ayrıca, gazete de haberi çıkmıştı. Ama hikâye incelikle yazılmıştı. Genellikle medyanın ilgisinin keyfini çıkaran yargıç yazı işleri müdüründen bir iyilik istemiş olmalıydı.

Hikâye, onuncu sayfada çıkmıştı ve ayrıntılar yazılmamıştı. Kısa hikâyeye göre, Trotter, Bayan Laird'in canına kast ettikten sonra ölen bir hırsızdı. Halk okuduğu hikâyeden onun kalp krizi ya da koleradan öldüğünü düşünebilirdi.

Stan Adams, "Bunun nefsi müdafaa olduğunu sanıyordum. Neden hepiniz bu olayın peşindesiniz?" dedi.

"Biz de sizin gibi sürekli iş yapmaya çalışıyoruz." Duncan'ın sırtışı avukatınki kadar hoş ve eşit derecede sahteydi.

Adams, onlardan daha fazla bilgi alamayacağını anladı. "Görünüşe bakılırsa, Bayan Laird'in iyi bir savunma avukatına ihtiyacı olacak, umarım beni tavsiye edersiniz."

Adams arkasını dönüp yürümeye başladı, giriş kapısına vardığında, DeeDee arkasından seslendi. "Oh, Bay Adams şimdi hatırladım. Dişçiniz aradı. Dişlerinizi beyazlatma zamanınız gelmiş." DeeDee ön dişlerine hafifçe vurdu.

Avukat eliyle ateş ediyormuş gibi bir hareket yaparak, "Bu iyiydi, dedektif. Çok iyi," dedi.

Sonra da gitti. DeeDee, "Pislik herif. Düşen davayı her hatırladığımda..." diye söylendi. Hırlar gibi bir ses çıkarıp yumruğunu sıktı.

Duncan, ona bakıyordu ama sanki onu görmüyordu. Aklı, Savich'te ya da onun yağcı avukatında değildi. Aklı, yargıçtaydı. Krem rengi pantolonunda, sakın ve nazik tavırlarındaydı.

"En azından bir içki... Burasının karides salatası mükemmeldir."

Adam bir damla terlememişti bile.

DeeDee, "Araba geldi," diyerek, kapıya doğru ilerledi. Duncan'ın arkasından gelmediğini fark edince, ona dönüp "Duncan?" diye seslendi.

Ama Duncan'ın aklı hâlâ yargıçtaydı. Karısının koluna girmesini sağlayışını. Ona sahip çıkışı.

"Cato Laird'in sizi öldürmek için ne gibi bir sebebi olabileceğini bana söyleyin."

"Bana inanmazsınız."

Duncan anlık bir karar vererek, DeeDee'ye yalnız gitmesini söyledi. "Ben burada biraz takılacağım."

ONUNCU BÖLÜM

Yargıç ve Bayan Laird öğle yemeğinin tadını çıkarıyorlardı. Duncan, bir saat on iki dakikadır -kol saatine bakmıştı- onları izliyordu.

DeeDee, gittiği takdirde Duncan'ın arabasız kalacağını ona hatırlatarak, kalmak için ısrar etmişti. Duncan taksi çağıracağını söylemiş ve onun polis merkezine dönüp Lairdlerin evinde ateşlenen iki silahın balistik raporlarının gelip gelmediğini kontrol etmesini istemişti.

Öncelikle Trotter'ın tabancasının başka bir suçta kullanılıp kullanılmadığını öğrenmek istemişler, ama sonra hazır bu işe girişmişken Elise Laird'in kullandığı silahı da test etmekten bir zarar gelmeyeceğine karar vermişlerdi.

Duncan ayrıca DeeDee'den Kong'la görüşüp Meyer Napoli'yle ilgili yeni bir gelişme olup olmadığını öğrenmesini istemişti. "Eğer Kong bugün ofiste değilse, cep telefonundan ara." Özel dedektifin sekreteri yanıtlıyor ve patronu yeni bir kız arkadaşla aşk yaşıyor olabilirdi. Eğer öyleyse, bu olay ve bunun uzantısı olan Duncan'ın hayatı kolaylaşacaktı.

Duncan, DeeDee'nin gittiğini gördükten sonra şehir kulübünün yemek salonuna dönüp Lairdlerin terastaki masasını net bir şekilde gören

bir masaya oturdu. Yargıç biftekli sandviç, Elise ise tavsiye edilen karidesli salatadan ısmarlamıştı. İki grup masalarına uğramış ama daha çok yargıçla sohbet etmişlerdi.

Lairdlerin birbirleriyle yaptıkları sohbetlerin arasında çok az boşluk oluyordu ve her ikisi de sohbetten keyif alıyor gibiydi. Yemeklerini bitirip garsonun tabaklarını kaldırmasını beklerlerken yargıç, karısının çıplak kolunu, omzundan dirseğine kadar okşadı ve karısının elini dudaklarına götürüp avucunu öptü.

Duncan onları izlediği yetmiş iki dakika boyunca yargıcın, karısının ölmesini istediğine dair hiçbir işaret görmedi. Cato Laird öldürme niyetinde olan birine değil, aksine, ölene kadar birlikte olmak istediği kadına sırlıslıkla âşık olan bir adama benziyordu.

Yargıç, garsona hesabı getirmesi için işaret ettiğinde, Elise izin isteyip masadan kalktı. Duncan'ın oturduğu yemek salonundan geçerken onu fark etmedi. Duncan ayağa kalkıp Elise'yi boş koridorda takip etti ve onun bayanlar tuvaletine girdiğini gördü.

Duncan volta atarak beklerken bir yandan da terası gözlüyordu. Yargıç hesabı imzalayıp faturayı cebine koydu ve masadan kalktı. Duncan, "Kahretsin!" diye mırıldandı. Ama, şansına, yargıç tam kapıya varmak üzereyken başka bir masadan bir grup adam ona seslendi ve o da onlarla sohbet etmek için durdu. Duncan konuşacak bir sürü şeyleri olmasını diledi.

Duncan arkasında bir hareket hissedince, dönüp baktı. Elise, onu görünce, olduğu yerde kaldı. Vücudunun yarısı tuvaletin içinde, yarısı dışarıdaydı.

"Dışarı çıkmakla, tuvalete geri dönmek arasında karar vermeye mi çalışıyorsunuz?"

Elise koridora çıkıp kapıyı arkasından kapadı. "Gittiğinizi sanıyordum."

"Ben de fikrinizi değiştirmiş olabileceğinizi düşündüm."

"Hangi konuda?"

"Bu sabah bana anlattığınız saçmalıklar hakkında."

"Hepsi gerçektir."

"Ne kadar ayıp. Size bu romantik öğle yemeğini ısmarlayan kocanız hakkında böyle konuşmanız doğru mu?" Elise'nin gözleri öfkeyle parlıyordu. Duncan'ın yanından geçmeye çalıştı ama Duncan, ona engel olup "Kirazla yaptığınız numarayı gördüm," dedi.

Yargıç ve Elise tatlı olarak üzerinde kremşanti olan buzlu kahve içmişlerdi. Yargıç kendi bardağındaki kirazı eşine vermeyi teklif etmişti.

"Eğilip kirazı dudaklarınızla sapından ayırışınızı gördüm. Bayan Laird şunu söylemeliyim ki, hayal bile edilemeyecek kadar seksi bir hareketti. Bir erkeğin kesinlikle anlayabileceği bir seks davetiydi. Aramızdaki renkli cama rağmen, ereksiyon oldum."

"Her şey normalmiş gibi davranmak zorundayım."

"Normalde onun için meyveleri emmek gibi şeyler mi yaparsınız?" Duncan, burnundan nefes vererek güldü. "Piç kurusu çok şanslı."

Elise göğsünden yanaklarına kadar kızardı. Duncan bu kızarıklığın utançtan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama onun her geçen saniye daha çok sinirlendiğini hissediyordu. Elise dudaklarını neredeyse kıpırdatmadan dişlerinin arasından konuştu. "Anlamıyor musunuz? Eğer anladığımı belli edersem, ölürüm."

"Hımm. Peki. Kulağa mantıklı geliyor. Ve kocanızın sizin ölmenizi istemesinin nedeni... neydi?"

Elise sessiz kaldı.

"Oh, doğru ya." Duncan, parmaklarını şaklattı. "Bir nedeni yok."

-"Bir nedeni var."

Duncan, ona yaklaşıp sesini alçattı ama sesine daha sert bir ton verdi. "O zaman bana ne olduğunu anlatın."

"Anlatamam!" Duncan'ın arkasına bakıp telaşla, "Cato," dedi.

Duncan arkasını dönünce Laird'in yemek salonuna girdiğini gördü. Cato, onları hemen gördü. Duncan, Elise'nin arkasına geçip, "BiliyORSUnuz değil mi, ona şu anda sizi neden öldürmek istediğini sorabilirim," dedi.

Bunu Elise'nin tepkisini görmek için söylemişti.

Saniyeler önce yüzüne hücum eden kan çekilmişti. Korkusu gerçkti. Ya da çok iyi bir oyuncuydu.

Hayır. Lütfen.

Dudaklarından okunan sessiz kelimeler, sesli söylenmiş olsalar bu kadar etkili olmazdı.

"Dedektif Hatcher, saatler önce gittiğinizi sanıyordum." Yargıç yanlarına geldiğinde, gülümsüyordu ama Duncan, yargıcın onu gördüğüne memnun olmadığını anlayabiliyordu. Yargıç, Elise'yle ona meraklı gözlerle baktı. "Koyu bir sohbe dalmış gibiydiniz."

Elise, "Tuvalet'e giderken, dedektife rastladım," dedim.

"Ve ben de Bayan Laird'e sizinle konuşmak istediğimi söyledim. Yalnız." Duncan, göz ucuyla Elise'ye bakıyordu. Elise'nin nefesinin kesildiğini gördü.

Yargıç, "Masaj için randevu almıştım," dedi. "Benimle soyunma odasına gelebilirsiniz, üzerimi değiştirirken konuşabiliriz."

"Aşağıda mı?" Yargıç başını salladı. "Sizi orada bekliyorum. Bayan Laird."

Duncan, Elise'nin gözlerinin içine baktıktan sonra arkasını dönüp yanlarından ayrıldı.

Yargıç birkaç dakika sonra soyunma odasına girdi. "Elise hâlâ kendinde değil," diye söze başladı. "Endişeli ve gergin. Sanırım, bunu atlattması biraz zaman alacak."

"Korkutucu bir olaydı."

"Evet ve biraz daha fazlası. Dolabım şurada." Yargıç, Duncan'ı bir dizi dolabın yanından geçirdi ve kendi dolabının yanına gelince şifreli kilidi açmaya başladı.

Duncan yakındaki minderli banka oturdu. "Unutmadan söyleyeyim, öğle yemeğimi sizin hesabınıza yazdırdım. Kulüp sandviç ve buzlu çay. İçeceğinizi tazelediklerinde para aldıklarını biliyor muydunuz? Ayrıca, hesaba yüzde yirmi beş bahşiş ekledim."

"Yüzde yirmi beş mi? Çok cömertsiniz."

"Buradaki garsonlara çok düşkün olduğunuzu öğrendim."

Yargıç yüzünü ekşiterek ona baktı. "Geçmişe dair birtakım araştırmalar yapmışsınız."

"Benim işim bu."

"Demek, Elise'nin iş geçmişini biliyorsunuz. Sanırım, bu kulüpte çalışmaya başlamadan önce ne iş yaptığını da biliyorsunuzdur." Bunu soru olarak sormamış, sadece düşüncesini belirtmişti. "Bu yüzden onu aşağı mı görüyorsunuz?"

"Hayır. Ya siz?"

Duncan'ın kaba karşılığı yargıcın tepesini attırdı. Yargıç ağır kilidi sarı tahta dolaba hızla çarptı. Öfkeyle Duncan'a döndü. Sonra kavga etmek yerine, sakinleşti. Bankın diğer ucuna oturdu.

Sonra kendini küçümser bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sanırım, ben bir klişeyim. Aslına bakılırsa, öyle olduğumu *biliyorum*. Elise'yle görüşmeye başladığımda, sadece burada kulüpte değil, onu dışarı çıkardığımda da böyle olacağımı biliyordum."

"Ve onunla yatarken."

Yargıç umursamaz bir ifadeyle omzunu silkti. "Dedikodu, arkadaşlarım ve tanıdıklarım arasında bir yangın gibi yayıldı. İlişkimiz bütün kulü-

bün konuştuğu bir olay haline geldi. Sonra da tüm Savannah'ın. Ya da bana öyle geldi."

"Bu sizi rahatsız etmiyor muydu?"

"Hayır, çünkü âşıktım. Hâlâ da öyleyim. Mümkün olduğu kadar dedikodulara kulak asmadım." Elleriyle tırnak işareti yaparak, "Sonra 'iyi niyetli bir arkadaşım' görüştüğüm kokteyl garsonunun benim pozisyonumdaki ve sosyal statümdeki bir adam için uygun bir arkadaş olmadığını söylemek için bir gün beni öğle yemeğine davet etti. Bana, onun Silver Tide'dan önce nerede çalıştığını söyledi. Benim şok olup dehşete kapılmamı bekliyordu. Ama ben zaten Elise'nin eski işini biliyordum."

"Kendi araştırmanızı yapmıştınız."

"Hayır, Elise, bana kendisi anlatmıştı. Başından beri bu konuda dürüsttü, bu da onu daha çok sevmeme neden oldu. Açık bir şekilde onu hor gören tanıdıklarımı artık *eski* arkadaşlarım olarak görüyorum. Onlar gibi arkadaşlara kimin ihtiyacı var? Ama Elise buna üzülüyor. Evliliğimiz yüzünden benim sıkıntı yaşadığımı düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Pek sayılmaz."

"Onunla evlendiğinizden beri seçim olmadı. Oy kullananlar eski arkadaşlarınızın tarafını tutabilirler."

"Bana karşı adaylığını koyan kişinin Elise'nin geçmişini eşeleyeceğine eminim. Buna hazırlıklıyız. İtiraf edip bunun konuyla bir ilgisi olmadığını söyleyeceğiz, hepsi bu."

"Seçimi kaybetmenize mal olabilir. Bu sizin için sorun olmaz mı?"

"Siz hangisini tercih ederdimiz, dedektif? Yargıçlığı mı yoksa Elise'nin her gece yatağınızda olmasını mı?"

Duncan sınıandığını anladı. Birkaç saniye yargıcın gözlerinin içine baktıktan sonra, boş bir yüz ifadesiyle, "Tercihiniz nedir?" diye sordu.

Yargıç güldü. "Kesinlikle duygularım." Avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Birçok insanın gözünde ben acınacak bir adam, bir aşk budalasıyım. Elise'yi gördüğüm an ona âşık oldum ve ona hâlâ âşığım."

Duncan ayaklarını yargıcın önüne doğru uzatıp ayakkabılarının burnlarını inceledi. "Buna inanıyorum." Birkaç saniye bekledikten sonra, "İnanmadığım şey, Meyer Napoli'yle mahkeme salonu dışında bir münasebetiniz olmadığı." Ayakkabılarını incelemekten vazgeçip yargıca doğru döndü. "Bu konuda yalan söylediniz, yargıç."

Duncan bakışma yarışmasını kazandı. Yargıcın keskin bakışlarındaki meydan okuyuş yavaşça kayboldu. Sonunda teslim olup içini çekti. "İşinizde çok iyisiniz, dedektif."

"Teşekkürler, ama iltifatlarınıza ihtiyacım yok. Neden yalan söyledinize dair bir açıklamaya ihtiyacım var."

Yargıç derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Elise, onu izletmek için Meyer Napoli'yi tuttuğumu öğrenmesin diye."

Duncan böyle bir şey olabileceğini tahmin etmişti. "Neden onu tuttunuz?"

"Bundan gurur duymuyorum."

"Size bunu sormadım."

"Böyle bir adamı tutmaya kalkıştığım inanamıyorum, böyle..."

İstediği cevabı alamadığı için sabırsızlanan Duncan, "Ahlaksız, iğrenç bir adamı," diye onun yerine tamamladı. "Napoli karakter referanslarına sahip biri değildi, ama onu yine de tuttunuz. Onu karınızı takip etmesi için tuttunuz. Neden?"

"Yine, bu bir klişe. Dünyadaki en eski neden." Üzgün bir ifadeyle Duncan'a baktı.

"Bir ilişkisi vardı."

Yargıcın kırılğan gülümsemesi, Duncan'ın tanıdığı adamın karakterine pek uygun değildi ama Duncan, karısı tarafından aldatılan bir erkeğin mütevazı bir varlığa dönüştüğünü düşündü. Yargıç, "Şüpheleniyordum," diye karşılık verdi. "Ama daha fazla bir şey anlatmadan önce bunun aylar önce olduğunu bilmenizi istiyorum. Geçen seneydi."

"Peki."

Yargıç ısrarla, "Biteli uzun zaman oldu," dedi.

"Peki."

Bu önemli noktanın iyice anlaşıldığına emin olduktan sonra, "Aylarca işaretleri görmezden geldim," dedi.

"Her gece başı mı ağrıyordu?"

Yargıç güldü. "Hayır. Şüphelerimin en çok arttığı dönemde bile Eli se yatakta her zamanki gibi tutkuluydu. Birbirimize karşı hissettiğimiz cinsel çekim hiç azalmadı."

Duncan duygularını yüzüne yansıtmamaya çalıştı, ama yansıtmış olsaydı bile yargıç fark etmezdi. O kendi anılarına dalmıştı.

"Başka şeyler vardı," dedi. "Klasik işaretler. Yanlış numara olduğunu söylediği telefonlar. İyi bir bahanesi olmadığı halde akşam yemeğine geç kalmalar. Zamanın farkına varmamalar."

"Bana bir ilişkisi varmış gibi geldi." Duncan, yargıcın karısının ona karşı hissettiği cinsel çekimden şüphe etmesine neden olmaktan tuhaf bir zevk alıyordu.

"Ben de böyle düşündüm. Onun başka bir adamla yattığı düşüncesi sürekli aklımı meşgul ediyordu. Tek düşünebildiğim buydu. Bu doğruysa bunu bilmek ve bu adamın kim olduğunu öğrenmek zorundaydım."

"Ve bu yüzden Meyer Napoli'yi tuttunuz."

"Bu da ne kadar çaresiz bir durumda olduğumu gösteriyor. Ofisine gitmek istemedim. Bir gece geç saatlerde antreman sahasında buluştuk. Ben beden hareketlerine çalışırken o da bana konuyla ilgili sorular sordu.

Sevgilisinin kim olduğunu biliyor muydum? Bu ilişki ne kadar zamandır devam ediyordu?"

Kendinden utanıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Onun gibi bir adamla karımı konuştuğuma inanamıyordum. İfade tarzını, kullandığı bayağı kelimeleri Elise'yle bağdaştıramadım. Bana bunlar o kadar yanlış geldi ki, o anda bu işten tamamen vazgeçmeye karar verdim.

İçini çekerek, "Ama," diye devam etti. "İşleri bu noktaya getirmiştım ve bilmemek kendimi çaresiz hissettiriyordu. Bu yüzden ona ücretinin avansını verip oradan ayrıldım. Onu en son o zaman gördüm."

Duncan hikâyeyi büyük bir dikkatle takip ediyor ve yargıcın söyleyeceği her bir kelimeyi önceden tahmin edebiliyordu. Bu, kariyeri boyunca birçok kez duyduğu tanıdık bir hikâyeydi. Tutku, birçok kaosa ve genellikle de cinayete neden olan sahiplenme ve kıskançlık duygularını beraberinde getiriyordu.

Ama yargıcın son sözü diğer söyledikleriyle örtüşmüyordu. "Onu en son o zaman mı gördünüz? Napoli, size geri dönmedi mi?"

Yargıç gergin bir ifadeyle, "Hayır, bana geri döndü," dedi.

"Eşinizin *gerçekten* bir ilişkisi mi varmış?"

"Bilmiyorum."

"Özür dilerim, yargıç. Ama anlamıyorum."

Yargıç, "Napoli, bana geri döndü," diye açıklamaya başladı. "Elise'yi birçok gizli buluşmasında takip etmiş. Adamı bana tarif etti. Bana buluşmaların tarihlerini ve yerlerini söyledi. Ama... ama ona durmasını söyledim. Daha fazlasını duymak istemiyordum. Eşimin bir ilişki yaşadığının bana onaylanmasını istemedim."

Duncan kısık sesle, "Bu, pek de normal bir tepki değil, yargıç," dedi. "Bir koca son öğrenen kişi olabilir ama genellikle *bilmek* ister."

"Bilmek, ona olan sevgimi değiştirmeyecekti. Onu terk etmezdim."

Duncan peki onu bu yüzden öldürmek ister miydin, diye aklından geçirdi. "Yani, bu gizli buluşmaların ayrıntılarını hiç öğrenmediniz?"

Yargıç acı dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hayır."

"Eşiniz öğrendiğinizi anladı mı?"

"Hayır. Onu takip ettirecek kadar alçaldığımı bilmesini istemedim. Bundan utanıyordum. Ayrıca, birkaç hafta sonra Napoli'nin işine son verdim, olay böylece kapandı."

Duncan anlayamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Eşiniz adamla görüşmeyi kesti mi?"

"Bir anlamda." Biraz durduktan sonra, "Elise'nin buluştuğu adam Coleman Greer'di," dedi.

Akşamüzeri olmasına rağmen, White Tie and Tails Kulübü, sahnede dans eden kızın üzerinde yanıp sönen ışıklar ve tavanda parıldayan pembe ve mavi neon yıldızlar dışında, gece gibi karanlıktı.

Cumartesi akşamı mekânı dolduracak kalabalığın öncüsü bir avuç müşteri yarı yuvarlak sahnenin etrafında oturmuş, içkilerini içiyor ve keyifle dansçının performansını izliyordu. İçlerinden sadece bir tanesi ısıklık çalıyor ve performansı çılgın gibi alkışlıyordu.

Savich müziğin sesinin nispeten daha az duyulduğu, sahneden uzak-taki bir bölmede oturuyordu. Duvara bitişik banketin üzerine odayı görecektir şekilde oturmuştu. Sırtını asla korunmasız bırakmazdı.

Siyah deri sutyenli ve kovboy pantolonlu bir garson kızın, boş masalar ve sandalyeler arasından Elise'ye yol gösterişini izledi. Elise ve kız, bölmeye vardıklarında, Savich, Elise'ye oturmasını işaret etti.

Garson kız, "Size bir şey getireyim mi, Bayan Savich?" diye sordu.

Savich keskin gözlerle Elise'ye baktı. Elise başını iki yana salladı. Savich, "Emin misin?" diye sordu. "Bunu söylediğim için beni affet ama bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Hayır, teşekkür ederim."

Savich, garson kıza gitmesini söyledi. "Rahatsız edilmek istemiyorum."

Garson kız, çıplak kalçalarını sallayarak, uzaklaştı. "Bu yeni. Dansçılığa yükselmeye çalışıyor." Savich gülümseyerek, Elise'ye döndü. "Bunca yolu gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Kenny sesinin çok telaşlı geldiğini söyledi."

"Bu kadar kısa bir süre içinde beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Kısa süreden bahsetmişken, bana fazla zaman tanımadın, Elise. Geçen gün bana söylediğinden daha çok acelen olmalı."

"Öyle."

"Neden? Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Yeni bir şey olmadı. Sadece senden bir an önce haber almak istedim."

Savich, onun yalan söylediğini biliyordu, ama üzerinde durmadı. Elise'nin yeni bir gelişmenin canını sıktığını ondan saklamak için gösterdiği boşuna çaba onu eğlendiriyordu. Aksi takdirde, Elise, onu Kenny'nin dediğine göre "kesinlikle kendini kaybetmiş" bir ses tonuyla, cumartesi öğleden sonra aramazdı. Savich'i görmeyi o kadar çok istiyordu ki, onunla ilk tanıştıkları yer olan üstsüz barında buluşmayı kabul etmişti. Burası, Elise'nin evinden, şehir kulübünden, Bayan Cato Laird olarak şu anki yaşantısından kilometrelerce -ve binlerce ışık yılı- uzaktaydı.

"Yeniden White Tie and Tails'de olmak nasıl bir duygu?"

Elise etrafa göz gezdirdi. "Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor."

"Seni hâlâ özlüyoruz."

"Bu konuda ciddi şüphelerim var. Yeni yeteneğinizi gördüm."

"Ama bazı kızlar kalıcı bir izlenim bırakır." Savich'in sözleri birkaç saniye havada asılı kaldı. Sonra minderli banketin üzerinde arkasına yaslanıp altın sigara kutusunu ve çakmağını çıkardı.

"Savich, acaba sen..."

"Hatcher."

Elise şaşkınlıkla irkildi. Büyük ihtimalle bu irkilmenin nedeni başkaydı. "Ne olmuş ona?"

Savich, sigarasını yakarken oyalandı. "Davaya hâlâ o mu bakıyor?"

"Bir saat öncesine kadar öyleydi."

Savich, "Duncan Hatcher, *cinayet* dedektifi," dedi. "Neden bu olayı araştırmaya devam ediyor?"

"Dosyayı kapatmadan önce açığa çıkartılması gereken eksik parçalar olduğunu söyledi."

Savich, Elise'nin saflığını hor gören bir ifadeyle, "Ve sen de buna inandın?" dedi. "Olayı kurcalıyor, Elise. Senin nefsi müdafaa hikâyende bir açık bulmaya çalışıyor."

"Sadece bizimle konuşuyor, hepsi bu."

"Sen ve kocanla mı?"

"Şu anda Cato'yla yalnız görüşüyor."

"Neden yalnız?"

Elise derin bir nefes aldı ve, "Bilmiyorum," derken nefesini verdi.

"Hımm. Demek, bu yüzden ödün koptu."

"Ödüm kopmadı."

Elise'nin sert ses tonu, Savich'in kaşının havaya kalkmasına neden oldu ve Elise, ondan kendisinin yardım istediğini ve onunla yardım isteyen birinin nezaketiyle konuşmadığını fark etti. İşe yaramıştı. Elise yumuşadı.

"Senden rica ettiğim şeyi yapabildin mi?" diye sordu.

Savich sigarasının dumanını tavana doğru üfledi. Duman, pembe ve mavi neon yıldızların ışığında girdap gibi döndü. "Söylesene Elise, Duncan Hatcher hakkında ne düşünüyorsun?"

"Beni uyardığın kadar sert biri."

Savich sesini alçaltarak, "Belki de, Dedektif Hatcher'ın *senin* hakkında ne düşündüğünü sormak daha ilginç bir soru olur, tatlı Elise?" dedi.

"Benim bir yalancı olduğumu düşünüyor."

"Gerçekten mi?" Savich mavi gözlerini ona dikerek, tembel tembel yanacağını ovuşturdu. "Yalancı mısın?"

"Hayır."

"O zaman korkman gereken bir şey yok."

"Dedektif Hatcher'ın yalancı olduğumu düşünmeye devam etmesinden korkuyorum."

Savich basitçe, "Fikrini değiştir," dedi.

"Denedim. Bana inanmadı."

"Bu beni şaşırtmadı. Çekici biri olabilir. En azından böyle olduğunu duydum. Ama o sert güneyli çocuk, yanık tenli yakışıklı görüntüsünün altında hâlâ bir polis." Hatcher'a duyduğu nefreti gösteren bir ifadeyle, "Lanet bir polis," dedi.

"Aklında bunun nefsi müdafaa olmadığına dair en ufak bir şüphe varsa, bu dosyayı kapatmayacaktır. Beni iyi dinle, Elise. Her taşın altına bakacaktır. Ve pis bir şey bulduğunda bundan zevk alacaktır. Onunla kocan arasında husumet var."

"Bunu biliyorum. Senin düşen davan yüzünden kısa süre önce tartışmışlar."

"Evet ve bu yüzden Hatcher, seni ve yargıcı küçük düşürmekten büyük zevk alacaktır. Elinde gelirse, halkın gözünde hem de. Ama bu benim için kurduğu planların yanında hiç kalır. O misyonu olan bir adam. Asla unutmaz ve asla pes etmez."

"Bu özelliğini ben de anladım."

"Tehlikeli bir durumdasın, Elise."

Elise alt dudağını ısırды. "Elinde, nefsi müdafaa olmadığını kanıtlayacak bir delil yok."

"Ama Hatcher elinde hiçbir şey yokken dava yaratmakla tanınır ve benim son davam bir istisna teşkil etse de, suçları kanıtlar ve temyize gidilse bile sonuç değişmez." Savich neredeyse şaşırılmış bir ifadeyle, "Adam yaptığı işe inanıyor. Doğruya karşı yanlış. İyiye karşı kötü. O bir savaşçı. Sözü'nün eri biri. Görünüşte namuslu bir adam."

Kendi sözlerine takılan Savich, *görünüşte* namuslu diye düşündü.

Sigara dumanının sisi altında misafirini inceledi. Elise gerçekten çok güzel bir kızdı. Klas ve seksapel enfes bir pakette toplanmıştı. İştah kabartan bir bileşimdi. Bir savaşçı bile buna karşı koymakta zorlanırdı.

Düşüncelerinden kaynaklanan gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı. Ağzından bal damlayan bir ifadeyle, "Tatlı Elise," dedi. "Benden istediğin şu iyiliği konuşalım. Çoktan yerine getirdiğimi duyunca çok mutlu olacaksınız."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Yüksek sesli uyarı sinyali, evin ana kapısının açıldığını haber verince, Elise hızla odasından çıktı. Şifrenin girildiğini gösteren sesleri duyduğunda, merdivenin başına ulaşmıştı. Cato eve gelmişti.

Cato aşağıdaki antrede duruyordu. Elise'nin adını seslendi. Yukarı bakınca, Elise'nin merdivenlerin başında durduğunu gördü. "Merhaba, Elise. Hâlâ uyanıksın. Acaba buna neden şaşırmadım?" Cato yukarı çıkmak yerine, antrede ilerleyip gözden kayboldu.

Savich'le yaptığı görüşme Elise'yi sarsmıştı. Savich'le yaptığı görüşmeler her zaman sarsıcı olurdu.

Eve döndüğünde, evde kimse yoktu. Bayan Berry cumartesi akşamları izinliydi bu yüzden Elise zaten onu evde bulmayı beklemiyordu. Ama Cato'nun da evde olmaması onu şaşırtmıştı. Akşam geceye dönerken, Elise, kocasını cep telefonundan birçok kez aramıştı ama her seferinde telesekreter cevap vermişti. Cato mesajlarına da cevap vermemişti.

Aramamak Cato'ya göre bir davranış değildi. Bu aynı zamanda kötüye işaretti. Elise bütün akşamı ve gece yarısından sonraki saatleri, De-

dektif Hatcher'ın kocasına ne söylemiş olabileceğini düşünerek endişe içinde geçirdi.

Elise hızla merdivenleri indi. "Cato?"

"Buradayım."

Elise, kocasının sesinin geldiği yönü takip ederek, mutfağa gitti. Elise mutfağa girince, Cato elinde bir kasap bıçağıyla ona doğru döndü. Elise, önce pırıltılar saçan bıçağa sonra da kocasına baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Sandviç." Cato yana çekilip tezgâhın üzerindeki jambonu ve diğer sandviç malzemelerini görmesini sağladı. "Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kahvaltı istemez misin? Sana..."

"Bu yeterli." Cato arkasını dönüp jambonu kesmeye devam etti.

"Bütün akşam cep telefonundan seni aradım. Neredeydin?"

"Mesajı almadın mı?"

"Hayır."

"Kulübün resepsiyon görevlisine seni arayıp yüksek bahisli bir poker oyununa davet edildiğimi ve eve geç döneceğimi haber vermesini söylemiştim."

Cato telefona uzanıp hoparlörü devreye sokan düğmeye bastı. Parazitli çevir sesinden bekleyen bir mesaj olmadığı anlaşılıyordu. "Hımın. Çok garip. Genellikle güvenilir biridir."

Elise, onun resepsiyon görevlisinden böyle bir istekte bulunduğundan şüpheliydi. Eğer onun endişelenmemesini gerçekten isteseydi, onu kendisi aramaz mıydı?

Cato sandviçini yapıp kasap bıçağıyla ortadan ikiye kesti. "Sen eve kaçta geldin Elise?"

"Sanırım, beş gibi. Seninle kulüpte ayrıldıktan sonra terzi arayıp taidilatlarımın hazır olduğunu söyledi. Onları almaya gittim ve biraz alışveriş yaptım."

Bu kadarı doğrudu. Ama genellikle alışveriş yaptığı butiğe gitmeden önce Robert Savich'le buluşmak için şehrin diğer ucuna, White Tie and Tails Kulübü'ne gitmişti.

Cato, sandviçi bir tabağa koyup kahvaltı köşesindeki masaya taşıdı. "Bir şey aldın mı?"

"Bir pantolon takım ve bir de kokteyl elbisesi."

Cato parmağına bulaşan mayonezi yaladı. "Sonra bana defile yaparsın."

"Sanırım, aldıklarımı beğeneceksin." Elise, onun karşısına oturup yüz ifadesini inceledi, onunla göz teması kurmaya çalışıyordu ama Cato gözlerini ondan kaçırıyordu. "Daha önce gecceyi hiç dışarıda geçirmemiştin. Evlendiğimizden beri."

Cato bir ısırik alıp ağzını sildi. "Evlendiğimizden beri hiç dünkü gibi bir gün yaşamamıştım."

Cato bir ısırik daha alıp çiğnedi ve tekrar ağzını sildi. Ve hâlâ Elise'ye bakmıyordu. Elise şüphe içinde kıvranıyordu.

"Duncan Hatcher'la yaptığım görüşme son derece sinir bozucuydu."

Elise'nin boğazı düğümlendi.

"Omuzlarımdaki ve boynumdaki gerginliği masaj bile geçiremez." Cato bir ısırik daha aldı.

"Sinirlerini bozacak ne söyledi? Ne hakkında konuştunuz?"

"İlişkimiz hakkında." Keyifsiz bir gülümsemeyle, "Senin ve benim ilişkimiz hakkında, onun ve benim ilişkisi hakkında değil," diye ekledi.

"Bizim ilişkimiz onu ilgilendirmez."

Cato bu lafın üzerine ona baktı. "Belki de o ilgilendirdiğini düşünüyor."

"Neden?"

"Sen söyle."

"Üzgünüm, Cato. Ne demek istediğini anlamıyorum."

"İki seferdir sizi kafa kafaya, koyu bir sohbete dalmış bir halde yakalıyorum. Birincisi ödül gecesinde. İkincisi de bugün kulüpte. Her ikisinden de hoşlanmadım."

"Ödül gecesinde, benden bozukluk isteyen bir yabancından başka bir şey değildi. Bugün, bayanlar tuvaletine giderken onunla koridorda karşılaştım, seni arıyordu."

Cato, onun gözlerinin içine baktı. "Bugün beni bulmak o kadar da zor değildi. Ayrıca, o gece etrafta bozuk para isteyebileceği bir düzine başka insan vardı. Özellikle, senin karşına çıkıyor. Neden olduğunu anlıyor olmalısın, Elise. O kadar saf olamazsın."

"Hatcher'ın benimle romantik anlamda ilgilendiğini mi düşünüyorsun?"

Cato sandviçi ağzına tıktırdı. "Bunun romantizmle ilgisi yok. Beni aptal yerine koymak için seninle yatmak istiyor."

Cato kıskançlık ve öfke yüzünden bütün geceyi dışarıda geçirmişti. Elise yüreğine su serpildiğini hissetti.

Cato, "Böylece onu hapse atmamın karşılığını en güzel şekilde vermiş olur, öyle değil mi?" dedi. "Karımı baştan çıkararak?"

Duncan Hatcher, ona ödül gecesinde yeteri kadar şey söylemiş olsa da Elise başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun, Cato. Benimle bu soruşturma dışında ilgilenmiyor."

"Sana hangi erkek ilgisiz kalabilir?"

Elise bu iltifat karşısında gülümsedi.

"Peki ya sen, Elise?"

"Ne olmuş bana?"

"Sen dedektif hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sormana gerek var mı?" Elise, elinin Cato'nun masanın üzerinde duran koluna koyup hafifçe sıktı. "Cato, o olayın yaşandığı gecedan beri De-

dektif Hatcher bana gözdağı vermekten başka bir şey yapmadı. Onu görmek bile tüylerimi diken diken ediyor."

Cato'nun yüz ifadesi yumuşadı. "Bunu duyduğuma sevindim." Cato tabağını kenara itti, masanın üzerinden uzanıp Elise'nin yanağını okşadı. "Hadi, havuza girelim."

"Şimdi mi? Daha yeni yemek yedin ve neredeyse sabah oluyor. Yüzmek için çok yorgun değil misin?"

"Cin gibiyim. Görünüşe bakılırsa, sen de öylesin. Ayrıca, yüzmek istediğimi söylemedim."

Cato, Elise'nin elini tuttu ve birlikte dışarıya çıktılar. Elise, havuzun ışığını ve ortasındaki çeşmeyi açan düğmeye uzandı. Cato, "Hayır, bırak kapalı kalsınlar."

Cato, çırılçıplak soyundu. Hiç de yorgun olmadığı çok açıktı. Elise'nin yanına gidip sabahlığının kuşağını çözdü ve kombinezonuyla birlikte üzerinden çıkardı. Ellerini her zamankinden daha sahiplenici ve daha saldırgan bir şekilde onun üzerinde gezdirmeye başladı.

Elise her zamanki gibi ona karşılık verdi, ama aklı başka yerdeydi. Duncan Hatcher'ı düşünüyordu. Ona söylediklerini Cato'ya anlatmamıştı. Bu ona inandığı anlamına mı geliyordu? Biraz olsa bile?

Cato, Elise'nin elini tutup onu havuzun merdivenlerinden havuzun içine doğru çekti. Ayakları yere değmeyecek şekilde onu belinden kavradı. Elise, Cato'nun vücudu üzerinde suda süzülürken havuzun ortasının derin ve karanlık olduğunu fark etti. Tıpkı sırlar gibi.

"Duncan?"

Duncan, bir homurtuyla karşılık verdi.

"Bu seninki."

"Hımın?" Duncan kafasını yastıktan kaldırıp tek gözünü açtı.

"Cep telefonun çalıyor."

"Oh. Teşekkürler." Bir eliyle gözlerini ovuştururken, diğeriyle de telefonuna uzandı. Telefonunu açıp, "Evet?" dedi.

"Bil bakalım dün gece kimi yakalayıp içeri atmışlar?"

Alarmlı saatindeki rakamları çözmeye çalışırken, "Saat kaç?" diye homurdandı.

"Gordon Ballew."

"Kim?" Nasıl oluyordu da, DeeDee'nin sesi pazar sabahı bile akşamdan kalmış gibi gelmiyordu?

DeeDee, "Gordie," diye bağırdı. "Gordie Ballew. Savich'in adamlarından biri."

"Anladım." Duncan, inler gibi bir ses çıkarıp sırtüstü yattı ve sonra doğruldu. Yanında yatan kadın kalkmıştı ve odaya dağılmış giysilerini toplamış giyyordu. "Ne yapmış?"

DeeDee, "Kimin umurunda?" dedi. "Önemli olan, onu pazarlık havasına sokmak. Orada görüşürüz."

DeeDee, Duncan başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Duncan telefonunu komodinin üzerine bırakıp yere bastı. "Üzgünüm, ama gitmem gerekiyor. İş."

Kadın bluzunun yakasından başını çıkarırken, "Önemli değil," dedi. "Benim de gitmem gerekiyor zaten."

Duncan onunla dün gece Market Square'daki gece kulüplerinden birinde tanışmıştı. Ufak tefek, sevimli ve esmer bir kızdı. Duncan'ın onun hakkında bildikleri sadece bu kadardı. Kız, ona bir şeyler anlatmıştı ama müziğin sesi çok yüksekti ve Duncan, onun söylediği şeylerle pek ilgilenmediği için zaten onu tam anlamıyla dinlememişti.

Yaptıkları konuşmalardan hiçbirini, hatta kızın ismini bile hatırlamıyordu. Onu evine davet ettiğini bile tam olarak hatırlamıyordu, ama burada olduğuna göre etmiş olmalıydı. Birlikte olmaları dışında, hatırladığı

tek şey, prezervatif kullanmış olduğuydu. Kızın üzerinden indikten hemen sonra uykuya dalmıştı.

Eve yabancı getirmek Duncan'ın huyu değildi ama düşüncesizce, hatta anlamsızca seks yapmanın, Elise Laird'i düşünmesine engel olacağını düşünmüştü.

Çok aptaldı.

Aklının başka yerde olduğu anlaşılıyordu ve bu her kadın için büyük bir haksızlıktı. Duncan bu yüzden kendini kötü hissederek, "Dinle, ben gidiyorum diye sen de gitmek zorunda değilsin. Kal. Uyu. Kendini evinde hisset. Eğer işim uzun sürmezse, daha sonra birlikte kahvaltıya gideriz."

"Hayır, teşekkürler."

"Peki, o zaman, telefon numaranı bırak." Ses tonuna biraz olsun istek katmaya çalıştı ama bunu başaramadığına son derece emindi. "Seni tekrar görmek isterim."

"Hayır, istemezsin, ama sorun değil." Kız kapıya doğru yürüdü, sonra dönüp ona gülümsedi. "İyi sevişiyorsun. Savich bu konuda iyi olacağını tahmin etmişti."

Gordon Ballew ilk nefesini bile almadan lanetlenmiş insanlardan biriydi. Annesi, babasının kim olduğunu bilmiyordu ve bebeğe kendisi bakmayacağı için bunun çok da önemli olmadığını düşünmüştü.

Bir çocuk evlat edinmek için yanıp tutuşan kısır bir çift bile kırık bir tabak almak istemezdi, bu yüzden Gordie doğum odasından doğruca devletin bakımı altına girmiş, sistemden çıkıp kendi geçimini sağlayabilecek yaşa gelene kadar bir koruyucu aileden diğerine mekik dokumuştü.

Çarpık ağız, konuşma bozukluğu ve ufak tefek görüntüsü yüzünden tüm yaşamı alay ve suistimalle geçmişti. Şimdi, otuz üç yaşında, yaklaşık 54 kilo ve zayıf karakterli biriydi.

Doğum kanalından kendine yol açıp dışarı çıktığından beri hayatının aşağı doğru giden spiralini tersine çevirmek için bir çabada bulunmuş ya da kaderini değiştirmeye çalışmış olsaydı, Duncan, ona acıyabilirdi.

Sonuncu koruyucu ailesine hoşça kal dedikten sonra o kadar çok hapse girip çıkmıştı ki, Duncan onun hapishane hücrelerini ev gibi gördüğünü düşünüyordu.

Sorgu odasına bitişik odadaki video monitöründen düşünceli bir ifadeyle onu izliyordu. Uyuşturucuyla Savaş ekibinden biri saatlerdir onu konuşturmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu.

"Uyuşturucu ile Mücadele Bürosu'na haber verildi mi?"

Başka bir narkotik memuru başını iki yana sallayıp burnundan soluyan bir ifadeyle, "Freddy Morris'in öldürülmesinden bizi sorumlu tutarak büyük adilik ettiler, bence bunu onlara borçlu değiliz," dedi.

Duncan, "Freddy Morris'in öldürülmesinden biz mi sorumluyuz?" diye sordu.

Memur sakın ama kızgın bir vurguyla, "Tabii ki, hayır," diye cevap verdi.

"Onu elinizden kaçırmanızın nedeni Savich."

Memur, suçu kabullenmeden, aynı fikirde olduğunu belirten bir şekilde homurdandı. "Bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyorum."

Duncan, "Yardım almadan yapamazdı," dedi.

Narkotik memuru sert bir ifadeyle ona baktı. "İçeriden mi? Ekipten birinin bize ihanet ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Bu, daha önce her iki tarafın da bir sürü itirazda bulunduğu hassas bir konuydu. Bu fikir sürekli Duncan'ın aklının bir ucundaydı, ama şimdilik bu konunun üzerine gitmedi.

"Ballew'in avukatı nerede?"

Narkotik, "Avukat hakkında feragat etti," dedi. "İtirafını imzalama-ya, direkt hapse girmeye ve başlangıç noktasından geçse de 200 lirasını almamaya^(*) hazır olduğunu söyledi."

DeeDee sabırsızlıktan olduğu yerde dört dönüyordu. "Onu sorgulayacak mıyız, sorgulamayacak mıyız?"

Narkotik polisi, "Keyfinize bakın," dedi.

Sorgulama odasına giderlerken DeeDee, Duncan'a, "Gordie'yi son sorguladığımızda sen iyi polis miydin, kötü polis miydin?" diye sordu.

"Kötü. Buna sadık kalalım."

"Peki."

Narkotik polisi, küçük, kasvetli odanın kapısını açtı ve sorgulama memuruna telefonu olduğunu söyledi. "Ayrıca, cinayet masasının buradaki adamımıza soracakları var."

Gordie tiz bir sesle, "Cinayet masası mı?" diye sordu.

Narkotik memuru, Duncan ve DeeDee'ye yer açmak için kenara çekildi. "Sizindir. Hepinize iyi eğlenceler." Dışarı çıktı ve kapı arkasından kapandı.

"Merhaba, Gordie." DeeDee küçük masada onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Nasılsın?"

Gordie, "Nasıl görünüyorum?" diye mırıldandı.

DeeDee, onun cevabının ardındaki tavrı görmezden gelerek, kendini ismiyle tanıttı. "Bizi hatırladın mı? Oradaki de ortağım Duncan Hatcher."

"Sizi tanıyorum." Gordie kollarını göğsü üzerinde kavuşturmuş, ayaklarını çapraz yapmış duvara yaslanmış bir halde ayakta duran Duncan'a dikkatli bir ifadeyle baktı.

"Narkotikler sana içecek bir şey vermediler mi? Bir şey ister misin?" DeeDee, ayağa kalkmak için hamle yaptı.

^(*) Monopol oyunundan.

Duncan, "Yerine otur, DeeDee," dedi. "İçecek bir şeye ihtiyacı yok."

DeeDee sahte bir öfkeyle kaşlarını çatıp ona baktı ve tekrar sandalyesine oturdu. "İçeri tıklamak için kötü bir zaman seçtin, Gordie. Duncan'ın canı sıkkın. Bu sabah için planları vardı, ama şimdi bunun yerine seninle birlikte."

"Ben, size engel olmayayım, dedektif."

Dolandırıcının küstah cesareti kısa sürdü. Duncan'ın sert bakışları altında sindi. Duncan, DeeDee'ye, "Saçmalamayı keselim," dedi. "Onu ikinci dereceden cinayetle suçlayalım ve ben de yoluma gideyim."

Gordie tiz bir sesle, "Adam öldü mü?" diye sordu. "O kadar çok kanaması yoktu. Yemin ederim bir kazaydı. Ona o kadar çok zarar vermek istememiştim. Dudağım hakkında bir şey söyledi. Kafam iyiydi. Olan bi-tenin farkına bile varamadım. Oh Tanrım. İkinci dereceden cinayet mi? Ona saldırdığımı kabul edeceğim ama... Oh Tanrım."

"Sakin ol, Gordie." Duncan'ın can sıkıcı ses tonu ve duvardan ayrılıp masaya doğru sallana sallana yürüyüşü hiç de rahatlık hissi vermiyordu.

Gordie Ballew ağlamaya başladı, sıska omuzları aşağı yukarı inip kalkıyordu.

DeeDee nazikçe, "Duncan, kâğıt mendile ihtiyacı var," dedi.

"Hayır, yok." Duncan, masanın köşesine oturdu.

Gordie akan burnunu gömleğinin koluna sildi ve korkuyla Duncan'a baktı. "Öldü mü? O kırık şeyle ona tam anlamıyla vurmamıştım bile."

"Dün akşam saldırdığın adam tedavi edilip taburcu edildi."

Gordie gürültüyle burnunu çekti. Şaşkınlıktan ağzı açık bir halde önce Duncan'a sonra da cesaret verici bir ifadeyle başını sallayan DeeDee'ye baktı. "O zaman neden ikinci derece cinayetten bahsediyorsunuz?"

"Başka bir dava için Gordie. Freddy Morris."

Birkaç saniye önce endişeden kıpkırmızı olan yüzünün rengi uçmuştu. Deforme olmuş üst dudagina bulaşmış sümüğü yaladı. Gözleri korkudan çılgına dönmüş halde, ikisi arasında gidip geliyordu. "Sen delisin, Hatcher. Freddy Morris'le hiçbir ilgim yok. Ben mi? Sen dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Dalga geçmiyorum. Avukat konusunda fikrini değiştirmek ister misin?"

Gordie bunun ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar sarsılmıştı. "Ben... ben kimseyi vurmadım. Ben silahlardan korkarım. Beni heyecanlandırırlar."

"Bu yüzden seni birinci dereceden cinayetle suçlamıyoruz. Zavallı Freddy'yi bataklığa atıp dilini kestiğine ve sonra da bir kırk beşlikle kafasının arkasına ateş ettiğine inanmıyoruz." Duncan, bir tabanca ateşliymiş gibi yapıp ağzıyla yüksek bir ses çıkardı.

Gordie irkildi. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

"Tutabilirsin."

DeeDee, "Duncan," dedi.

"Tutabilir, *dedim*."

DeeDee şefkatle Gordie'ye bakıp çaresiz bir ifadeyle omuzlarını silkti.

Duncan, "Bak, Gordie," dedi. "Biz, dışarıdaki narkotikler, Federal-ler, hepimiz, Freddy Morris'i Savich'e senin gammazladığını biliyoruz."

"Siz deli misiniz? *Savich mi*? O beni silahlardan bile çok korkutuyor. Eğer Freddy daha akıllı olsaydı, o da Savich'ten korkardı ve çenesini kapalı tutardı."

Duncan sayı yaptığı için sanki onu kutlamasını bekler gibi kendinden hoşnut bir ifadeyle DeeDee'ye bakıp sırtıttı. Gordie kendini ele verdiğini fark ettiğinde artık çok geçti. Hemen hatasını düzeltmeye çalıştı. "En azından sokakta böyle konuşuluyordu. Bilirsiniz, ben, ah, ben Freddy

Morris'in sizlerle konuştuğunu duydum. Bu konuda kişisel bir bilgim yoktu."

Duncan sakince, "Bence vardı, Gordie," diye karşılık verdi.

Gordie, fikrinden caymayarak başını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Ben değildim. I-ıhh."

Sandalyesinde kıpırdandı. Terli ellerini kirli kot pantolona sildi. Görünüşünü düzeltmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Duncan birkaç saniye onun kıvrınmasını izledikten sonra, "Bana Savich'ten bahset," dedi.

"Sert bir müşteridir. Öyle duydum. Onu sadece namından tanıyorum."

"Onun için çalışıyorsun. Onun için meth yapıp satıyorsun."

"Evet, ara sıra biraz uyuşturucu satıyorum. Ama uyuşturucunun nereden geldiğini bilmiyorum."

"Savich'ten geliyor."

"Hayır, hayır, o tamirci, öyle değil mi? Makine gibi şeyler yapmıyor mu?"

Duncan öfkeyle, "Sen, beni aptal mı sanıyorsun, Gordie?" diye sordu.

"Hah? Hayır!"

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, ben..."

"O zaman beni aptal yerine koymayı kes. Beni alt edebilecek kadar akıllı değilsin. Sen Savich'in en güvenilir adamlarından birisin. Son zamanda senin aleyhine ifade veren öğrenciler var, Gordie hatırladın mı? Yeminli ifadelerinde iyi mal için sana gittiklerini söylediler."

"Ara sıra uyuşturucu sattığımı itiraf ettim. Öyle değil mi?" Dee-Dee'ye dönüp ümitsizce ona arka çıkmasını bekledi. "Az önce bunu itiraf ettiğimi duymadınız mı?"

Duncan, "Çok alçakgönüllüsün, Gordie," dedi. "Savich, çocuklardan uyuşturucu bağımlıları ve geleceğin müşterilerini yaratmak için sana güveniyor. Onları meth'le sen tanıştırdın. Anne babalarının ilaç dolaplarından Sudafed aşırımlarına sen neden oldun. Sen, Savich'in işinin en değerli varlığısın."

Ufak tefek adam yutkundu. "Bildiğim kadarıyla, onun işi o makine atölyesi."

"Bize ondan bahsedersen, sonunun Freddy Morris gibi olacağından mı korkuyorsun?"

"Duyduğum ne biliyor musunuz? Duyduğum kadarıyla... Ben, bunun Freddy'nin başına bir kadın yüzünden geldiğini duydum. Kim olduğunu bilmediğim bir adam, kendi kadınına becerdiği için onu öldürmüştü. Benim bildiğim hikâye bu."

Duncan sakın ama tehditkâr bir sesle, "Beni yine aptal yerine koyuyorsun," dedi.

Mahkûm çatlak bir sesle, "Savich hakkında konuşmayacağım," diye bağırdı. Kirli ve kırılmış tırnağıyla masanın üzerine vurdu. "Beni konuşramayacaksınız da. Ne şimdi ne de başka bir zaman."

DeeDee'ye dönüp, "İtiraf nerede? Ve beni tutuklayan polisler? Evrakların hazırlanması biraz zaman alır demişlerdi. Beni burada beklettiler ve bu arada narkotikçiler gelip beni taciz etmeye başladılar. Şimdi hepiniz, bırakın da, dün akşam kırık bir cam şişeyle o adama saldırdığımı söyleyen itirafı imzalayayım. Beni içeri atın. Cezamı çekmeye hazırım," diye sızlandı.

DeeDee, "Bir anlaşma yapabiliriz..." diye söze başladı.

Gordie başını inatçı bir ifadeyle iki yana sallayarak, "Anlaşma yok," dedi.

"Öldürücü bir silahla yapılmış bu saldırıyı bu şekilde yok edebiliriz." Duncan, Gordie'nin düz burnundan birkaç santim ileride parmaklarını şaklattı. "Ya da üzerine birkaç suç daha atabiliriz. Bu suçu, cinayete teşebbüse kadar bile çıkartabiliriz. İçeride daha çok yatarsın."

Gordie, Duncan'ın blöfünü görerek, "İyi. Böyle yap, Hatcher," dedi. "Hapse girmeyi tercih ederim... şeye. Hiçbir şeye," diye mırıldandı.

DeeDee, "Sonunun Freddy Morris gibi olmasına mı?" diye sordu.

Ama DeeDee'nin şefkati bile işe yaramadı. O ve Duncan, yarım saat daha Gordie'yle uğraştılar. Savich hakkında suçlamada bulunmuyordu. "Kaldırıma bile tükürmemiştir," diye belirtti.

Onu odada yalnız bıraktılar ve odadan çıkana kadar yorgunluklarını ona belli etmediler. DeeDec duvara yaslandı. "Kibar olmak için kendimi hiç bu kadar zorlamamıştım. O küçük pislği zorla konuşturmak isterdim."

"Çok inandırıcıydın. Ben bile yumuşadığını düşündüm." Duncan, ona sataşıyordu ve DeeDee de bunu biliyordu, ama her ikisi de şakalaşacak halde değildi.

Kanayan tırnak derisini kemiren Gordie'nin görüldüğü video ekrana somurtarak bakan narkotik memurlarından biri, "Elinizden geleni yaptınız," dedi. "Onu suçladığımı söyleyemem. Freddy Morris'in dili ke-silmişti. Savich, Chet Rollins'e hapiste bile ulaştı. Birisi, gırtlığına bir ka-lıp sabun tıkmış. Yavaş yavaş öldü. Ve Andre... soyadı neydi?"

Duncan, "Bonnet," diye belirtti.

"Uyuşturucu ile Mücadele Bürosu, Savich'in aleyhine ifade vermesi için onunla bir anlaşma yaptıktan kısa bir süre sonra evi havaya uçtu. An-nesi, kız arkadaşı, kız arkadaşının iki çocuğu ve kendisi de içindeydi."

Duncan, "Jüri oybirliğine varamadı ve o pislik savcı yardımcısı yeni-den dava açmamızı engelledi," dedi. "Öldürdüğü beş insan yanına kâr kaldı. Bebek üç aylıktı."

Narkotik polisi sinirini sakızından çıkararak, "Morris'in tam anlamıyla gözetimimiz altında olduğunu sanıyorduk," dedi. "Bu Savich çok akıllı bir piç kurusu."

Duncan, "O kadar da akıllı değil," diye homurdandı. "Onu yakalayacağız."

Diğer narkotik polisi, "Onu Gordie Ballew'in yardımıyla yakalayamayacağımız kesin," dedi.

"Bizimle anlaşma yapsaydı bile, Gordie bu iş için iyi bir aday değil." Hepsi, bu beyanını ayrıntılarıyla açıklamasını bekleyerek Duncan'a baktı. "İlk olarak, Savich'ten ödö kopuyor. Siz tuzağı hazırlamadan kendini ele verirdi. İkincisi, hayatının çoğunu parmaklıkların arkasında geçirmeye razı olmuş.

"Aslında, bence bunu istiyor. Günde üç öğün yemek yiyebileceği ve herkesin onun kadar kötü olduğu bir yuva garantisi varken Savich'e ihanet edip vahşice öldürölmeıyı neden göze alsın ki? Bu, Gordie kadar zavallı birinin sahip olabileceğı en iyi imkân."

Hepsi birtakım şeyler mırıldanıp bu sözlere katıldıklarını ifade ettiler. Duncan ve DeeDee, Gordon Ballew'in itirafını saldırı suçuna çevirme işini diğerlerine bıraktılar.

"Evimde dinleme cihazı olup olmadığını araştırabilecek kimi tanıyoruz?"

Duncan ve DeeDee sözsüz bir anlaşmayla Duncan'ın ofisinde tekrar bir araya gelmişlerdi. Duncan sürpriz sorusunu sorduğunda, kendine bir diyet kola açan DeeDee neredeyse içeceği döküyordu.

"Evine dinleme cihazı yerleştirdiğini mi düşünüyorsun?"

Duncan, ona dün geceki misafirinden bahsetti.

DeeDee şaşkınlıktan ağzı açık bir halde onu dinledi. "Duncan, seni aptal..."

"Biliyorum, biliyorum." Duncan teslim olmuş bir ifadeyle ellerini havaya kaldırdı. "Aptallık ettim. İtiraf ediyorum. Ama oldu işte. Şimdi, hasar kontrolü yapmak zorundayım."

"Seni öldürebilirdi."

"Savich bu şerefi kendisine saklıyor. Bu sadece başka bir sataşmaydı, bana ne kadar savunmasız olduğumu göstermesinin bir yoluydu."

"Bari kız buna değer miydi?"

Duncan, "Hatırlamıyorum bile," diye itiraf etti. "Sen, beni arayıp uyandırmadan önce hiçbir şey bilmiyordum. Kız bombayı patlatınca yataktan fırlayıp arkasından aşağı indim. Kaldırımdan koşarak uzaklaştı. Peşinden gidebilirdim, ama çıplak ve silahsız olduğumu hatırladım. Büyük ihtimalle, bu da planın bir parçasıydı. Savich ortaya çıktığım anda işimi bitirmek için çalılarının arkasında beni bekliyor olabilirdi. Bu yüzden içeri girip silahımı aldım ve Savich'in içeride olabileceğini düşünerek evi aradım. Tabii ki, evde değildi. Görebildiğim kadarıyla da, hiçbir şeye dokunulmamıştı."

"Yatakta kızın yattığı taraf hariç."

"Yine kendine engel olamadın, öyle değil mi?"

"Bir şey almış mı?"

"Sanmıyorum. Kayıp bir şey fark etmedim. Ama ben uyurken eve izleme aleti yerleştirmiş olabilir. Bunun mümkün olduğu kadar çabuk kontrol edilmesini istiyorum."

Yarım saat içinde ara sıra teşkilat için çalışan teftiş uzmanına ulaşmışlardı. Adam o sabah ilerleyen saatlerde araştırmayı yapacağına söz verdi. Duncan, ona alarm sisteminin evden çıkmadan önce değiştirdiği şifresiyle, gizli anahtarının yerini söyledi.

Duncan telefonu kapattıktan sonra DeeDee ellerini bulaşık teli gibi saçlarının tepesine koyup içini çekti. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Odama mı göndereceksin'?"

"Prezervatif kullandın mı bari?"

"Kullandım."

"Eh, bu da bir şeydir. Ayrıca, evinin alarımını kurmaya özen gösteriyorsun. Bu iyi. Ama şu andan itibaren bir kadını yatağa atmadan önce referans iste, tamam mı? Eğer Savich..."

"Cato Laird, bize yalan söyledi."

DeeDee ellerini başından çekti. "Savich hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

"Şu anda Lairdler hakkında konuşuyoruz."

"Dün beni şehir kulübünden gönderdikten sonra bir şey öğrendin, öyle değil mi? Yargıçla soyunma odasında yaptığın konuşmadan bir şey çıkmadığını söylerken yalan söylüyordun. Zaman kaybıydı demiştin."

Duncan şehir kulübünden evine gitmek için tuttuğu taksiden cep telefonu ile DeeDee'yi aramıştı. "Evet, yalan söyledim."

"Neden?"

"Çünkü bir akşamı kendime ayırmak istedim."

DeeDee alaycı bir ifadeyle, "Evet, bunun sonu ne oldu, gördün," dedi.

"Önemli olabilecek bir şey öğrendiğimi ima bile etseydim, ikimiz de rahat bir akşam geçiremeyecektik ve tahminimce ikimizin de buna ihtiyacı vardı."

DeeDee, "Seni öldürebilirim," diye homurdandı. "Ama bana ne öğrendiğini söylemeden değil."

"Bize Meyer Napoli hakkında yalan söyledi."

Duncan, yargıcın Elise'yi takip etmesi için özel dedektif tutuşuyla ilgili her şeyi DeeDee'ye anlattı. "Cato, deli gibi âşık, evliliklerinin arkadaşlarının ve tanıdıklarının saygısını kaybetmesine mal olması, hatta bir

daha seçilememesine neden olması umurunda bile değil. Aralarında büyük bir cinsel çekim var. Karısını o kadar çok seviyor ki, bir ilişkisi olduğunu bildiği halde, bu konuda onunla yüzleşmemiş. İlişki bitmiş. Tarih olmuş. Evlilik hâlâ devam ediyor. Herkes mutlu."

"Elise, yargıcın Napoli'yi tuttuğunu bilmiyor mu?"

"Yargıç bilmediğini söylüyor."

"Yani kadın, onu tanımadığını söylerken doğru söylüyordu."

"Sanırım."

"Ve yargıç ilişkinin bittiğine emin, öyle mi?"

"Oh, bitmiş, her şey yolunda."

DeeDee sorgulayan bir ifadeyle ona baktı.

"Bayan Laird'in âşığı Coleman Greer'miş."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Polis merkezinin yakınındaki bir kafeye kahvaltıya gittiler. DeeDee yumurta beyazından, yağsız peynirli, taze domatesli bir omlet ve kızarmış tam buğday ekmeği istemişti. Duncan erimiş tereyağ ve sosisli doğal yulaf ezmesinin üzerinde iki yumurta ve et soslu çörek istedi.

DeeDee, Duncan'ın bir parça sosisi et suyuna bandırışını izlerken, "Bu haksızlık," dedi. "Senin bir vodoo bebeğini yaptırıyorum. Düşük kalorili şeyler yemek zorunda olduğumda, sana bir iğne saplayacağım."

"Yakında ben de rejim yapmak zorunda kalacağım."

DeeDee, "Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı. "Bu genetik bir şey. Tanrı'nın insan ırkı üzerindeki kötü şakalarından biri de ileride neye benzeyeceğini görebilmen. Annemin poposunu gördün mü? Ahır kadar büyük."

"Ama hiç kırıışığı yok."

"Çünkü yüzü pasta tabağı kadar yuvarlak. Bugün onları görmeye gideceğim." DeeDee'nin aile ziyaretleri onu her zaman kötü ve kendini eleştiren bir ruh haline sokardı.

"Orada güzel bir yemek yersin."

"Ancak, mezarlığa gidip kıymetli Steven'a saygılarımızı sunduktan sonra." Sonra avucunu alına koyup sertçe ovuşturdu. "Söylediklerime bak. Ağabeyim öldü, ben yaşıyorum ve *ona* kızıyorum? Bu benim nasıl bir insan olduğumu gösterir? Kesinlikle, berbat bir insan olduğumu."

"Dinle, eğer yalnız kalıp bunu düşünmek istiyorsan gidebilirim, sonra tekrar gelirim."

Alaycı bir ifadeyle Duncan'a gülümsedi. "Kusura bakma. Ama Steven'ın mezarına yaptığımız bu hac ziyaretlerinden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Annem hıçkırarak ağlıyor. Babam bir mezartaşı kadar sessizleşiyor. Mezarlıktan ayrılırken babam, bana bakıyor ve ben aklımdan neler geçtiğini tahmin edebiliyorum. Kaybettiği çocuğunun neden Steven olduğunu düşünüyor."

"Düşündüğü şey bu değil."

"Oh, öyle mi? O zaman neden kendimi kötü hissetmememe neden oluyor?"

"Sadece ne kadar gurur duyduğunu sana nasıl göstereceğini bilmiyor. Baban seni seviyor." Duncan bunu DeeDee'ye her zaman söylüyordu, ama *ona* inanmadığını da biliyordu. Buna kendisinin inandığından bile emin değildi.

DeeDee'nin ağabeyi, mezuniyetine bir hafta kala trafik kazasında ölmüştü. Ondan birkaç yaş küçük olan DeeDee, onun yerini alma görevini üstlenmiş, en azından bunu denemişti. Trajediden yirmi yıl sonra anne ve babası hâlâ onun yasını tutuyordu. DeeDee hâlâ onların kaybını telafi etmeye ve ölü ağabeyine, sarı saçlı çocuklarına duydukları sevgiyi kazanmaya çalışıyordu.

DeeDee'nin babası askerdi. Bu yüzden DeeDee kolejden sonra doğrudan Deniz Kuvvetleri'ne katılmıştı. Mükemmel bir hizmet sicili vardı

ama bu babasını etkilemeye yetmemiştir. DeeDee hizmet süresi dolunca kaydını yenilememiş ve bunun yerine Savannah Polis Merkezi'nde göreve başlamıştır. Rütbesi artmış ve hızlı bir şekilde dedektif olmuştur, Şiddet İçeren Suçlar Birimi'ni istemiş ve kabul edilmiştir.

Polislik mesleğine doğal bir yeteneği vardı ve kendini sürekli geliştiriyordu. Ama Duncan, onun meslek seçiminin, anne ve babasına zor bir işi bir erkek kadar hatta bir erkekten bile daha iyi yapabileceğini kanıtlama girişimi olduğundan şüphelenirdi.

Amaçlarını belirlemesi ve beklenenden daha başarılı olması takdir edilecek bir durumdu. Ama onu iyi bir polis yapan mükemmelliyetçiliği aynı zamanda onu hoşnutsuz bir kişi yapmıştı. Performansından asla memnun olmazdı, her zaman daha iyisini yapmaya çalışırdı. Kendini başka her şeyden mahrum bırakacak kadar çok çalışırdı. Çok az arkadaşı vardı ve sosyalleşmek için eline çok az fırsat geçerdi. Romantik bir ilişki fikrine burun kıvrır, ilişkiyi sürdürmek için gösterilmesi gereken çabaya değmediğini, eğer bir mucize eseri sürerse de kariyeriyle birlikte yürümeceğini söylerdi.

Duncan, DeeDee'ye birçok kez hayatının tek bir tarafa fazla meyilli olduğunu söylemiş ve biraz dengelemesini tavsiye etmişti. Ama saplantı, karşı gelinemeyecek kadar zorlu bir rakipti. Bir insan bir şeye bu kadar bağlandığında, bu onun hayatını kontrol ediyor, kararlarını etkiliyor ve eninde sonunda felakete götürüyordu.

Aklı bu son düşünceye takıldı.

Kimin saplantısını düşünüyordu? DeeDee'ninkini mi, kendisinininkini mi? Tehlikeli bir şekilde Savich'i saplantı haline getirmişti. Şimdi de Elise Laird'i.

"Duncan?"

DeeDee, onu rahatsız edici ruh halinden çekip çıkardı. "Ha?"

"Elise Laird'in, Coleman Greer'le olan ilişkisinden söz edelim mi dedim."

Harika.

DeeDee, Elvis'in şarkısının melodisiyle, "Şu yakıcı aşk," dedi.

"Bu kadar büyük bir taraftar olduğumu bilmiyordum," dedi.

"Hah."

"İyi bir top oyuncusu."

"İyi mi? O yıldız oyuncu, Duncan. Üç sezondur Braves'le."

"İstatistikleri biliyorum. Emin ol, senden daha iyi biliyorum," derken, aniden tüm dünyaya ve özellikle de DeeDee'ye neden bu kadar kızgın olduğunu merak etti. O ve Elise, Coleman Greer'in yakıcı aşk olduğunu düşündüğü için olabilir miydi?

DeeDee, "İlişkileri hakkındaki düşüncelerin nedir?" diye sordu.

Duncan zaman kazanmak için garsona kahve fincanını doldurmasını işaret etti. Tabakları kaldırılıp Duncan yeni kahvesini yudumlayana kadar DeeDee'nin sorusu cevapsız kaldı.

"Bir ilişki yaşadıkları henüz doğrulanmadı." Duncan bunu söylerken DeeDee'nin tepkisinin büyük olacağını biliyordu. Öyle de oldu.

"Oh, lütfen! Yapma, Tanrı aşkına. Bir kadın Coleman Greer'la gizli gizli buluşuyor ve sen onların ayıp şeyler yapmadıklarını düşünüyorsun? Başka ne yapıyor olabilirler?"

Duncan'ın aklına, ayıp şeylere alternatif olabilecek makul bir şey gelmedi.

DeeDee, "Sana ne düşündüğümü söyleyeyim," dedi.

"Bir fikrin olduğuna şüphem yoktu zaten."

"Bence, Bayan Laird, Meyer Napoli'yi tanımadığını söylerken büyük ihtimalle yalan söylüyordu." Duncan'ın sözünü keseceğini anlayınca, "Hayır, bırak da bitireyim," dedi. "Bizim ve kocasının hatırı için masum rolü

oyladı. Bence, bir şekilde Napoli'nin onu izlediğini anlamıştı. Bunu yapması için onu tutan kişinin kocası olduğunu düşündü ve Napoli'yle yüzleşti."

"Kendini aşıyorsun, DeeDee. Elinde tahminlerini destekleyecek hiçbir şey yokken peşin hükümlere varıyorsun. Yetersiz. Sıfır."

"Dinle beni."

Omuzlarını silkerek devam etmesini ima etti.

"Bir kurdun ahlakına sahip olduğunu bildiğimiz Napoli'yle yüzleşti. Ona, kocasının verdiğinden daha fazla para ödedi. Napoli, Cato'ya eli boş döndü." Duncan başını iki yana sallamaya başlayınca, "Ne var?" diye sordu.

"Cato, bana Napoli'nin ona ilişkiye dair kanıtlar getirdiğini ama kendisinin bunları görmeyi ve dinlemeyi reddettiğini söyledi, hatırlamıyor musun?"

DeeDee bir süre bunu düşündükten sonra, "Peki, o zaman, belki de Napoli, Elise'ye gitti. Sonra. Yargıç, onun işine son verdikten sonra. Elise'ye fotoğraflarını, videoyu ve ihanetine dair birtakım kanıtlar gösterdi. Elise'ye kocasının artık bu konuyla ilgilenmediğini ama başkalarının, belki de medyanın ilgilenebileceğini söyledi. Coleman Greer haber demekti... Elise'ye şantaj yaptı. Böyle ikili oynamak, Napoli'den beklenir bir şey."

"Evet, ama Gary Ray Trotter nerede devreye giriyor?"

"Haberci çocuk."

"Haberciyi mi vurdu?"

"Bunun gibi bir şey."

Duncan dün yargıçla yaptığı konuşmadan sonra düşüncelerinin aynı şekilde seyrettiğini itiraf etmekte isteksizdi. Cato Laird, Meyer Napoli'yi mahkeme salonu dışında tanımadığı konusunda yalan söylemişti. Elise de daha rahat ve hatta daha ikna edici bir şekilde yalan söylemiş olabilirdi.

Duncan, "Senaryonun doğruluk payı var," dedi. "Ama madem yaratıcı oluyoruz ve inanırmış gibi yapıyoruz..."

DeeDee yüzünü buruşturdu.

"...o zaman bu olaya başka bir açıdan bakalım. Napoli'nin yargıca şantaj yaptığını farz edelim. Elinde, yargıcın karısı ve ünlü beysbol oyuncusu âşığı hakkında bilgiler vardı. Yargıç korkunç ayrıntıları bilmek istememiş olabilir ama halkın bilmek isteyeceğine emin olabilirsin."

DeeDee, "Yargıç, bunların açığa çıkmasını engellemek ve karısının ilişkisini bir aile sırrı olarak saklamak için Napoli'ye para verdi," dedi.

"Kesinlikle. Sayın Yargıç, çıkarı için iki taraflı oynuyor. Karısının pisliğinin ortaya çıkmasını istemiyor ve bu pisliği ortaya çıkardığını karısının öğrenmesini istemiyor." Duncan daha iyi konsantre olabilmek için gözlerini kapattı.

DeeDee bir süre sonra, "Ne?" dedi.

Kurduğu senaryo, onu Elise'nin savına inanmaktan ancak kıl payı uzaklaştırıyordu. Ama bunu DeeDee'ye sunuş şekli konusunda çok dikkatli olmalıydı. "Peki ya..."

DeeDee, "Ne?" diye bastırdı.

"Ya yargıç bu ilişki hakkında beni inandırmak istediği kadar affedici ve kayıtsız değilse? Ya bu onun içini kemirip durduysa? Bu, onun evliliğine, karısına duyduğu aşka, egosuna ve erkekliğine bulaşan bir kanser gibiyse?"

DeeDee kaşlarını çatı. "O zaman çok iyi bir aktör olmalı. Karısının bastığı yere tapıyormuş gibi görünüyor."

Duncan üzerine bastırarak, "Ben sadece 'peki ya?' oynuyorum," dedi.

"Peki. Devam et."

"Ateş edilen gece yargıç onu yataktan kaldırmadı ve alarmı kurmasına izin vermedi."

"Onu yataktan *kaldırmadığını* bilmiyoruz."

Duncan biliyordu. En azından Elise, ona böyle anlatmıştı. "Öyle farz edelim."

DeeDee, trafik polisi gibi elini kaldırarak, "Bekle," dedi. "Söylemeye çalıştığın şey?... Sen ne diyorsun? Nereye varmaya çalışıyorsun? Trotter'ın, Napoli'nin aracısı olmadığını, orada daha kötü bir amaç için bulunduğunu mu söylüyorsun?"

Duncan bunun mümkün olduğunu söyler gibi omuzlarını silkti, olmaz mıydı? "Tabancası vardı ve ateş etti."

"Gary Ray Trotter mı? Birisi için kötü işler yapan biri mi? Yargıç Laird'in üzerinde baskı kurmak için kiralanan bir tür tetikçi mi?"

"Ya da Bayan Laird'in."

"Ölmüş birinin arkasından saygısızca konuşmak istemiyorum ama Duncan, lütfen yapma. Gary Ray Trotter kiralık bir katil mi yani?"

"Bu fikrin bir dayanağı olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Tahta bacağı bile yok."

Aslına bakılırsa, Duncan da buna inanmıyordu. Bu konuyu daha ayırtıcı düşündükçe, Cato Laird kadar zeki ve kaynakları olan bir adamın onun yerine birini öldürmesi için Trotter gibi kronik bir zavallıyı kiralamış olması ona daha olanaksız geliyordu. Elise Laird, onu aptal yerine koyuyordu ve bunun nedenini de bilmiyordu. Ve ona inandığı için kendine kızıyordu.

Ama Elise neden böyle bir hikâye uydursundu ki? *Kendisi hakkında dava açılmasını önlemek için, aptal.*

Neden bu hikâyeyle ona gelmişti? Daha da aptallık ediyordu. Duncan, onu arzuluyordu ve o da bunu biliyordu.

Ama, lanet olsun, Cato Laird'e karısının ölmesini neden istediğini sorabileceğini söylediğinde, Elise gerçekten çok korkmuştu. Cato'nun nedeni Elise'nin Coleman Greer'la yaşadığı ilişki miydi?

"Kahretsin!"

DeeDee, onun bela okuduğunu duyunca, "Ne var?" diye sordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Bu konuyu uzun uzun düşündüm ama elimizde hâlâ sadece nedenini bilmediğimiz bir vurulma olayı var. Bu çok..."

"Tuhaf."

"Daha iyi bir kelime bulamıyorum. Ama ne kadar derine inersek, o kadar az..."

"Nefsi müdafaa gibi görünüyor."

"Ama elimizde nefsi müdafaa olmadığını gösteren bir şey de yok."

"O zaman neden bu olayla bu kadar vakit harcıyoruz?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Evet, biliyordu, ama henüz DeeDee'ye, Elise Laird'in notu, evine yaptığı ziyaret ve kocasının onu öldürmek için Gary Ray Trotter'ı tuttuğuna dair savı hakkında bir şey anlatmak istemiyordu.

DeeDee, "Önsezilerimiz yüzünden bu dosyayı kapatmıyoruz. İkimiz de gözden kaçırdığımız bir şey olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Ve bu şey, iki şey arasındaki farkı gösterebilir. A: Kendini evine giren bir hırsızdan korumaya çalışan bir kadın."

"B: Bir cinayet."

DeeDee, "Belirgin bir fark," dedi. Bir yandan da, müşteriye hindistancevizli kremalı turta servisi yapan garson kızı izliyordu. "Eğer Elise Laird böyle yiyorsa, kendimi öldürürüm."

"Ondan hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?"

DeeDee açıkça, "Ondan nefret ediyorum," dedi. "Truvalı Helen gibi görünmesi ve kahrolası bir malikânede lüks bir hayat yaşaması yetmiyor-muş gibi Coleman Greer'ı çıplak gördüğünü kabullenmek fazla geliyor."

"Bu nefret değil, kıskançlık."

DeeDee, "Önceleri kıskançlıktı," dedi. "Coleman Greer'la ilişkisini öğrendikten sonra nefrete dönüştü."

"Bu konuda onunla yüzleşmeliyiz." Duncan, Elise'nin beysbol oyuncusuyla olan ilişkisini sadece iş için merak ettiğine kendini inandırmaya çalışıyordu. Bu, soruşturmalarının tamamlayıcı bir parçası olabilirdi. Greer'ın ismini söylediklerinde, Elise'nin vereceği tepkiyi görmesi gerekiyordu. Ama *sadece* bu tepkisi, bir şeyleri açıklayabileceği ve bu yüzden de dava için önemli olabileceği için. Gerçekten.

DeeDee, "Kesinlikle sana katılıyorum," dedi. "Bu konuyu ona sor-malı ve bildiğimizden onu haberdar etmeliyiz." DeeDee'nin gözleri atış poligonunda bir hedefe nişan alıyormuş gibi kısıldı. "Özellikle de Greer'ın intiharından onun sorumlu olup olmadığını bilmek istiyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DeeDee, pazartesi günü öğleden sonra Duncan'ın ofisine daldı ve, "Biraz önce onunla telefonda konuştum. Beş dakika içinde burada olacak," dedi.

"Bu kadar çabuk mu?"

"Bu kadar çabuk. Onu cep telefonundan aradım. İşlerini bitirmek üzereymiş, doğrudan buraya geleceğini söyledi."

Kahvaltıdan sonra kendilerine ve Elise Laird'e rahat bir pazar geçirtmeye karar vermişlerdi. DeeDee akşam yemeği için ailesinin evine gitmişti. DeeDee bu ziyaretlere "kefaret ödeme" diyordu.

Duncan akşamüstü spor salonuna gitmiş, egzersiz yapmış ve havuzda elli tur yüzmüştü. Günün geri kalan kısmını, teftiş uzmanının dinleme cihazı yerleştirilmemiş olduğunu söylediği evinde geçirmişti. Duncan bunu duyduğuna o kadar çok sevinmemişti.

Savich, kadını dinleme cihazı yerleştirmesi için değil bir mesaj iletmek için göndermişti: Savich, ona istediği ve hazır olduğu zaman ulaşabilirdi ve Duncan büyük ihtimalle son ana kadar bunun farkına bile varamazdı.

Duncan televizyon izlemiş, çapraz bulmaca çözmüş, piyano çalmıştı. Bu işler, bir insanın öldürücü bir silah taşımamasını gerektirmiyordu. Duncan yine de tabancasını yanından ayırmadı. Hatta tabancasıyla birlikte uyudu.

Elise'yi düşünmüştü. Gereğinden fazla.

Bu sabah o ve DeeDee ofise geldiklerinde, Elise'yle yapacakları görüşmeyi nasıl idare edeceklerini konuşmuşlardı. Coleman Greer'la olan ilişkisini kocasından öğrendiklerini açıklamadan bu konuda onu sorgulamak büyük bir ustalık gerektiriyordu. Duncan, yargıcın gazabına maruz kalmak istemiyordu.

DeeDee'ye, "Onunla ne hakkında konuşmak istediğimizi sordu mu?" diye sordu.

"Bunun hassas bir konu olduğunu ve onun mahremiyetini korumak istediğimizi söyledim."

"Hah. Daha fazla soru sormadı mı?"

"Hayır."

"Yargıçla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Sadece ondan görüşmeye katılmasını isteyeceğini söyledi."

"Kahretsin."

"Ama bu konuyu gizli tutmak isteyebileceğini ima ederek onu vazgeçirdim."

"Yargıç bunu öğrenirse, derimizi yüzer."

DeeDee, "Bunu ona Elise'nin söylemeyeceğine bahse girerim. Eğer Yargıç Laird haklıysa, Elise ilişkisinden yargıcın haberi olduğunu bilmiyor. Bunu ona neden şimdi itiraf etsin ki?"

"Bu iki kötü ihtimalden daha az kötü olanı olurdu. Elise bir suçlamayla karşı karşıya kalırsa, ilişkisini itiraf edebilir."

"Zina yaptığını itiraf edecek ama Trotter'ı öldürdüğünü de inkâr edecek."

Duncan, "Zor bir tercih değil," dedi. "Özellikle de kocan seni zaten affetmişse."

DeeDee, "Ayrıca, kocası cinayet davalarının girdisini çıktısını biliyor," dedi. "En iyi savunma avukatlarının ve ücretin bir sorun olmadığını biliyor. Yargıç, onun sıkı kışını kurtarabilir."

Duncan, ama kurtarır mı, diye düşündü. Eğer Elise'nin onu öldürmek istediğine dair savı doğruysa, hayır.

DeeDee, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak, "Napoli'yle konuşabilseydik, birçok şeyi çözebilirdik," dedi.

"Kong elinde hiçbir ipucu olmadığını söylüyor. Arabasını bile bulamıyorlar. Uçak bileti ya da otobüs bileti de yok."

"Kiralık tekne?"

Duncan başını iki yana sallarken masasının üzerindeki telefon çaldı.

"Belki de, Napoli'nin ruhu bedenden ayrılıp cennete gitti."

"Bu da ikinci tahminimdi." Duncan telefona cevap verdi. Bayan Laird'in geldiği ve lobide beklediği haber veriliyordu. Duncan telefonun ağız kısmını eliyle kapattı. "Onunla nerede konuşalım? Sorgulama odasında mı?"

DeeDee, "Mümkün olduğunca samimi bir ortam yaratalım," diye öneride bulundu. "Burada konuşmaya ne dersin?"

Duncan resepsiyon görevlisine Dedektif Bowen'ın aşağı inip Bayan Laird'e Şiddet İçeren Suçlar Birimi'ne kadar eşlik edeceğini söyledi. DeeDee gittikten sonra Duncan sıkışık ofisine bir sandalye daha koydu. Daha sonra gömleğinin pantolonunun içinde olup olmadığını kontrol ettiğini ve kravatını düzelttiğini fark etti. Sonra, canı cehenneme, diye söylendi. Onunla randevusu yoktu, bu sadece bir sorgulamaydı.

DeeDee saksığan gibi şakıyor, Elise'yi dedektiflerin masalarının dışında kalan alandan geçirirken samimi bir şekilde onunla sohbet ediyordu. Ama Elise, Duncan'ın ofisinin açık kapısına varana kadar dek bir kelime bile etmedi. "Merhaba, Dedektif Hatcher."

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler."

Dedektif oturması için sandalyeyi gösterdi. DccDcc de diğer sandalyeye oturdu. Duncan masasına oturdu. "Biz..."

"Bir avukat çağırmam gerekiyor mu?"

Duncan, "Eğer istiyorsanız," diye cevap verdi.

Elise, önce DccDee'ye sonra Duncan'a baktı. "Siz bana soru sormadan önce benim size bir sorum var."

"Pekâlâ."

"Neden evimde yaşanan olayı bir cinayetmiş gibi araştırıyorsunuz?"

DeeDee, "Böyle bir şey yapmıyoruz," dedi.

Elise gözlerini Duncan'dan ayırmamıştı. "O adamı kendimi korumak için vurduğumu kabullenmenizi engelleyen ne biliyorsunuz ya da ne bildiğinizi sanıyorsunuz?"

"Bayan Laird hapisteki katillere bir anket yapılırsa, büyük ihtimalle yüzde doksan dokuzu nefsi müdafaa için öldürdüklerini söyleyecektir. Sözlerine inanamayız."

"Görünüşe bakılırsa, benimkine de."

Ses tonundaki yumuşak vurgu, sadece nefsi müdafaadan bahsetmediğini ima ediyordu. Duncan, Cato Laird'in onu öldürtmek istediğine de inanmamıştı. "Sizinkine de," dedi.

Elise sakinleşmek için nefes aldı. "Bugün buraya gelmemi istemenizin sebebi nedir?"

DeeDee, "Avukat konusunda bir karar verdiniz mi?" diye sordu.

"Önce, bana neden burada olduğumu söyleyin."

"Coleman Greer."

Hazırlıksız yakalanan Elise'nin nefesi kesilir gibi oldu. "Ne?"

"Atlanta Braves'in birinci kalecisi, yıldız oyuncu Coleman Greer'i tanıyordunuz."

Elise, Duncan'a ok gibi bir bakış fırlattı ve sonra başını evet anlamında sallayarak DeeDee'ye baktı. "Onu iyi tanırdım. Arkadaşımdı."

"Arkadaş mı?"

"Evet."

Birkaç saniye kimse konuşmadı. Duncan ve DeeDee, onun ayrıntılara girmesini beklediler ama Elise donmuş gibiydi. Sonunda Duncan'a baktı. "Ne olmuş Coleman'a?"

Duncan'ın cevap vermesine fırsat kalmadan DeeDee, "Muhteşem bir sporcuydu," dedi.

"Çok yetenekliydi."

"Hayranı mıydınız?"

"Hayranı olmaktan çok arkadaşıyım. Beysbolu çok yakından takip etmem."

"Nasıl tanışmıştınız?"

"Biz birlikte büyüdük." Şaşırdıklarını gören Elise devam etti. "Ortaokul. Lise. İkimiz de Orta Georgia'nın küçük bir kasabasındanız."

"Lisede sevgili miydiniz?"

"Hayır, Dedektif Bowen. Arkadaştık."

"Liseden sonra bu arkadaşlığı devam ettirdiniz mi?"

Duncan'a bakarak, "Bu çok zordu. Coleman beysbol bursu almıştı. Üniversiteden sonra minör ligine girmişti. Bütün bunları bildiğinize eminim," dedi.

"Beysbol kariyerini biliyorum. Özel ilişkilerini bilmiyorum. Bizim bilmek istediğimiz de bu. Onunla olan ilişkiniz."

"Niye? Ne ilgisi var?"

"Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz."

"*Anlayacak* bir şey yok," dedi. "Ayrıca Coleman'la arkadaş olduğumuzu nereden öğrendiniz?"

"Kendimize ait yöntemlerimiz var."

Bu o kadar ahmakça bir laftı ki, alaycı bir ifadeyle DeeDee'ye bakan Elise'yi taklit etmek zorunda kaldı. Duncan, "Coleman üniversitede okurken ve minör ligindeyken onunla irtibatınız kesildi, öyle mi?"

"Beysbol tüm zamanını alıyordu. Birbirimize doğum günü ve Noel kartları gönderiyorduk. Ama bunun dışında, çok yakın değildik."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

Uzaklara bakıp alçak sesle, "Ölümünden birkaç gün önce," dedi.

DeeDee sözünü sakınmadan, "Kendini öldürmeden önce," diye düzeltti.

Elise başını önüne eğip evet anlamında salladı.

"Hayatına son vermeyi plandığına dair bir imada bulundu mu?"

Elise başını kaldırıp DeeDee'ye baktı. "Eğer böyle bir şey yapsaydı, sizce ona engel olmak için bir şey yapmaz mıydım?"

"Bilmiyorum. Yapar mıydınız?"

DeeDee'nin acımasız sorusu onu hayretler içinde bıraktı. Birkaç saniye DeeDee'ye bakıp Duncan'a döndü. "Anlamıyorum. Neden bana, Coleman'la ilgili sorular soruyorsunuz?"

"Bu size acı mı veriyor?"

"Tabii ki."

"Niye?"

"O benim arkadaşımdı!"

"Ve sevgiliniz."

"Ne?"

"Tekrar etmeme gerek var mı?"

"Hayır, ama yanıyorsunuz. Biz sevgili değildik. Arkadaştık." Dee-Dee inanmadığını gösteren bir ses çıkardı, ama Elise umursamadı. Dikkatini Duncan'a odaklamıştı. "Bu görüşmenin Gary Ray Trotter hakkındaki olacağını sanıyordum. Coleman'ın bunlarla ne ilgisi var? Ya da herhangi bir şeyle?"

"Onunla tekrar görüşmeye ne zaman başladınız? Doğum günü kartları gibi şeylerin dışında."

"Beni arayıp onu ziyaret etmem için Atlanta'ya davet etti."

"Bu buluşmada kocanız da var mıydı?"

"Hayır, bu olduğunda Coleman Braves'de oynamaya yeni başlamıştı. Cato'yla henüz tanışmamıştım. Evlendikten sonra Coleman'ı evimizde akşam yemeğine davet ettim. Cato, Braves taraftarıdır, bu yüzden Coleman ve benim arkadaş olduğumuzu duyunca çok sevinmişti."

"Birbirlerini sevmişler miydi?"

"Evet çok."

"O akşam yemeğinden sonra birlikte zaman geçirdiler mi?"

"Coleman, takımın kendi sahasında oynadığı bir maçta bize yedek kulübesinde yer ayarlamıştı. Maçtan sonra onunla akşam yemeğinde buluştuk. Bildiğim kadarıyla, o ve Cato sadece bu iki olayda bir araya geldi."

Duncan sandalyesinden kalkıp masasının köşesine oturdu. Böylece yüksekte olmanın avantajını kullanıp ona tepeden bakacaktı. "Birbirlerini bir daha asla görmediklerini biliyorsunuz çünkü sevgiliniz ve kocanızın bir araya gelmesi işleri oldukça karıştırdı..."

"Coleman, benim sevgilim değildi."

"Onunla kocanız olmadan hiç görüşmediniz mi?"

Elise biraz durakladıktan sonra, "Ben böyle bir şey söylemedim," dedi.

"Yani onunla yalnız görüştünüz."

"Bazen."

"Sık sık mı?"

"Coleman'ın programı..."

"Sık sık mı?"

Elise, Duncan'ın üstelemesi üzerine başını salladı. "Programlarımız uygun olduğunda."

"Nerede buluşuyordunuz?"

"Genellikle burada, Savannah'ta."

"Savannah'ta nerede?"

"Farklı yerlerde."

"Restoran? Bar?"

"Coleman halka açık yerlerden uzak durmaya çalışırdı. Hayranları onu rahat bırakmıyordu."

"Yani, baş başa kalabileceğiniz yerlerde buluştunuz?"

"Evet."

"Otel odaları gibi mi?"

Biraz durduktan sonra başını salladı.

"Otel odalarındaki bu randevular hakkında kocanız ne düşünüyor-du?"

Elise cevap vermedi.

"Bu buluşmalardan haberi yoktu, öyle değil mi?" Duncan devam etti.

"Coleman Greer gibi popüler, yakışıklı bir süper yıldızla bir otel odasında buluşmaya giderken kocanıza haber vermiyordunuz, öyle değil mi? Çünkü bundan hiç de hoşlanmayacaktı."

Elise hızla sandalyesinden kalktı. "Bunu dinlemek zorunda değilim."

Duncan elini onun omzuna koydu. "Bunu ya şimdi, burada, yalnız dinlersiniz ya da daha sonra bir avukat ve kocanız eşliğinde."

Duncan, onun vücut ısının eline yayıldığını hissedebiliyordu. Nefes alış hızı, hafif ve telaşlıydı. "Coleman ve ben arkadaşık. Sadece arkadaş."

"Otel odalarında gizli gizli buluşan arkadaşlar."

"Neden bana inanmıyorsunuz?"

"Çünkü bana anlattığınız hiçbir şey inanılır gibi değil." Duncan'ın gözleri onunkileri ok gibi deldi. "*Hiçbir şey.*"

"Size doğruyu anlattım."

"Siz ve Coleman Greer hakkında mı?"

"Her şey hakkında."

"Bu samimi buluşmalar ne kadar sürüyordu? Bir saat? İki saat? Daha uzun?"

"Değişiyordu."

"Yaklaşık olarak. Kelime oyunu yapmıyorum."

"Bir ya da iki saat. Genellikle daha uzun sürmüyordu."

"Evden kaç saat kaçabilirsiniz, o kadar."

Elise yavaşça içini çekti. "Bu konuda haklısınız. Cato, Coleman'la buluştuğumu bilmiyordu."

"Ah."

"Ama durum düşündüğünüz gibi değildi. Bir ilişki yaşamıyorduk."

"Otel odaları iki şey için kullanılır. Birincisi uyumak. Ama Coleman Greer'la uyumak için buluştuğunuzu sanmıyorum."

"Konuşuyorduk."

"Konuşuyordunuz."

"Evet."

"Bu kadar mı?"

"Evet."

"Kıyafetleriniz üzerinizde mi oluyordu?"

"Evet!"

"Gerçekten bir otel odasında?..."

"Gerçek bu!"

"Bir erkekle buluşup..."

"Bir *arkadaşımla*."

"...onunla sevişmediğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Elise derin bir nefes aldı. Önce konuşacak gibi oldu ama sonra vazgeçti. Dudaklarını sıkıyordu.

Duncan sırıttı. "Ben de böyle düşünmüştüm."

Elise, Duncan'ın elini omzundan çekmesi için omzunu silkene kadar Duncan bunca zamandır onun omzunu sıkığının farkında bile değildi.

"Beni tutukluyor musunuz, Dedektif Hatcher?"

"Henüz değil."

Elise çantasını kapıp öfkeyle odayı terk etti.

Onun bu ani ayrılışı, küçük odada bir boşluk yarattı. Duncan, onun geçip gittiği boş kapıya bakarken parmaklarını saçları arasından geçirip bir dizi küfür mırıldandı. Saniyeler sonra DeeDee'nin hâlâ orada olduğunu ve onu izlediğini fark etti. DeeDee'nin kaşlarının arasında paralel çizgiler oluşmuştu.

Duncan omuzlarını kaldırarak, "Ne var?" dedi.

"Tüm bunlar neyin nesiydi?"

"Ne?"

"İkinizin..." Sanki göğsü ve boşlukta görünmeyen bir nokta arasında bir bağlantı oluşturmaya çalışıyormuş gibi el kol hareketleri yapıyordu.

"İkinizin arasındaki bu şey."

"İkimizin arasındaki ne?"

"Gerginlik. Bir şey. Bilmiyorum. Bu şey her ne ise, çatırdıyordu."

"Hayaller kuruyorsun. Çıplak Coleman Greer'den söz edilince, man-kafa oluverdin."

"Eğer bu kadının muhakeme yeteneğini engellemesine izin veriyorsan, mankafa olan sensin."

Duncan bu konunun üzerine gitti. "Muhakeme yeteneğimin ne zaman zayıfladığını söyler misin?"

"Buradan gitmesine izin verdiğinde."

Duncan yüksek sesle, "Onu burada tutabilmek için elimizde bir şey yok, DeeDee," dedi. "Elimizde bir kanıt olmadan, bunu nasıl yapabilir-dim? Tanrı biliyor ya onu alıkoymak isterdim."

DeeDee dışarı çıkmadan önce ona son bir bakış fırlattı. "*Alıkoymak?* O iş için kullanılan yeni bir kelime mi?"

DeeDee günün geri kalan kısmını masasında başka bir davayla ilgili evrak işlerini tamamlayarak geçirdi. Duncan da günü masasında oturup Elise'nin yalan mı yoksa doğru mu söylediğini düşünerek ama Savich'le ilgili araştırmayla uğraşır gibi yaparak geçirdi.

Âdet yerini bulsun diye, Uyuşturucu ile Mücadele Bürosu'yla konta-ğın aradı. Duncan, "Uzun zamandır sesi çıkmıyor," dedi. "Bu beni endi-şelendiriyor."

Ajan aldıkları bir ihbar üzerine Savich'in kamyonetlerinden birine baskın yaptıklarını söyledi. Ancak, tek bulabildikleri makineler ve kargo-ya ait, seri numarasına kadar doğru nakliye faturaları olmuştu.

Duncan buna şaşırmamıştı. Savich uyuşturucu nakletmek için eyalet-ler arası karayolunda şirket kamyonetlerini kullanmazdı. Kamyonet didik didik aranırken ağzına kadar dolu aile minibüsleri ve sıradan sedanlar doğu kıyı şeridindeki kazançlı pazarlara doğru yol alıyordu.

Başarısız olan operasyon için ajansı teselli etmeye çalıştı. "Ben de Freddy Morris olayıyla ilgili olduğunu kanıtlayamadım."

"Hâlâ bir şey bulamadınız mı?"

Duncan, "Hiçbir şey," diye itiraf etti. "Lucille Jones yerin dibine girdi ve savcı elimizde Savich'in Freddy'nin dilini keserken kullandığı bıçak gibi somut bir kanıt olmadan yeniden dava açmayacak. Bıçağın da üzerinde hâlâ kan olmasını istiyor."

"Bu asla mümkün olmaz."

"Ancak rüyalarda."

Duncan, federal ajanla aynı hayal kırıklığını yaşıyordu. Savich'in belki de bölümün içinden bir muhbirden bilgi edindiğinden şüpheleniyordu. Belki de, böyle bir şey yoktu. Savich'in, şaşmaz algıları ona suç kariyeri boyunca çok yardımcı olmuştu. Freddy Morris'in ihanetini hissetmiş ve işini şansa bırakmadan onu ortadan kaldırmak için aceleyle harekete geçmiş olabilirdi.

Duncan verimsiz geçen pazartesi gününü sonlandırmak için eve erken gitmeye karar verdi. Giderken DeeDee'nin masasına uğradı. "İçgüdülerin ne diyor?"

DeeDee başını kaldırmadan, "Ne hakkında?" diye sordu.

"Laird hakkında. Dosyayı kapatalım mı? Nefsi müdafaaydı. Dosya kapanmıştır."

"Yapmak istediğin şey bu mu?"

"Eğer Napoli'yle konuşabilseydik..."

"Ama konuşamayız."

Duncan, "Ve bu kaşıyamadığım bir yara gibi," dedi. "Bu, Napoli-Trotter-Laird bağlantısı."

"Napoli'nin Bayan Laird hakkında neler bulduğunu bilmek yararlı olabilirdi. Buldukları ne kadar zarar verici şeylerdi?"

Duncan bir süre camdan dışarı baktıktan sonra kararlı bir ifadeyle, "Üzerinde çalışmaya devam edelim. Birkaç gün daha bekleyelim. Belki Napoli ortaya çıkar," dedi.

DeeDee ancak o zaman başını kaldırıp ısılt ısılt bir gülümsemeyle ona baktı. "Yarın görüşürüz."

Ama yarım saatten kısa bir süre sonra onu cep telefonundan aradı. "Ne yapıyorsun?"

Duncan, "Mutfak alışverişı yapıyorum," diye cevap verdi.

"Mutfak alışverişı mi? Sen yemek pişiremezsin ki."

"Tuvalet kâğıdı ve bira aldım."

"Tabii, en gerekli şeyler."

Aralarındaki soğukluğun kalktığına sevinen Duncan, "Ne var?" diye sordu.

"Saat sekizde Lairdlerin evine davet edildik."

"Bu gece mi?"

"Evet."

"Ne için?"

"Akşam yemeğine davet edildiğimizi sanmıyorum."

"Orada buluşuruz."

Sekize otuz saniye kala yargıcın görkemli malikânesinin bahçe kapısında buluştular. Duncan, "Bu davet hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır, sadece saat sekizde bizi beklediklerini söyledi."

"Neden seni aramış?"

"Çünkü ben ofisteydim," diyerek DeeDee zili çaldı. "Tabii bize tüm gerçeği itiraf edecekleri umuduna kapılmayalım."

"Neye kapılalım?"

"Herhangi bir şey olabilir."

Bayan Berry kapıyı açtı ve onları aşağılarcasına baktı. "Sizi bekliyorlar," dedi.

Salonun kapısına kadar onlara eşlik etti. Cato Laird şöminenin önünde duruyordu. Elise ise kanepede oturuyordu. İkisinin de yüzleri asıktı, ama geldikleri için yargıç onlara içtenlikle teşekkür ederek oturmalarını işaret etti. Fakat içki ister misiniz, diye sormadı.

Karısının yanına oturup güvence verircesine onun elini okşadı.

"Elise bugün onunla yaptığınız konuşmayı bana anlattı. İlk önce, Bill Gerard'a telefon edip kıyameti koparmayı düşündüm. Karımı korkunç bir duruma düşürdünüz."

Duncan ve DeeDee, sessizce durdular.

"Ama iyice düşündükten sonra şikâyet etmekten vazgeçtim. Böyle bir numara çevirdiğiniz için gerçek bir cezayı hak etmişsiniz, ama Elise'yi daha fazla sıkıntıya sokmak istedim.

"Doğrusu sizden çok kendime kızmıştım. Benim hatam yüzünden Elise bu tatsız durumla karşı karşıya kalmıştı. Ve bu sıkıntıyla yaşayamazdım." Yan gözle karısına bakıp konuşmaya devam etti. "Ve Meyer Napoli'yi onu izlemesi için tuttuğumu itiraf ettim."

Duncan, Elise'ye baktı. Kadın aşikâr bir nefretle kocasına bakıyordu.

Yargıç, "Geçen gün kulüpteki soyunma odasında aramızda geçen konuşmayı harfi harfine Elise'nin de bilmesi gerektiğini düşündüm, Dedektif Hatcher. Napoli'yle kişisel bir ilişkim olmadığını söyleyerek sizleri yanılttığım için üzgünüm. Yalan söylediğim için üzgünüm. Onunla iş yaptığıma çok pişmanım. Özellikle de eğer Trotter'ın vurulmasının onunla bir nedenle ilişkisi varsa."

DeeDee, "Bugün Bayan Laird'le konuşurken bizim aklımızdaki şey de buydu," dedi. "Trotter'ın evinize girmesinin bir şekilde Meyer Napoli'yle bağlantısı olduğunu düşünüyorduk."

Yargıç, "Onunla çok kısa süre iş yaptım," dedi. "Hâlâ Trotter'ın yalnız çalıştığına ve onun Napoli'yle olan bağlantısının tesadüfi olduğuna

dair teorimi savunuyorum. Ama buna bir dedektifin bakış açısıyla bakıldığında, daha ayrıntılı bir araştırma gerektirdiğini itiraf etmek zorundayım, özellikle de Napoli'nin Coleman Greer'la eşim arasında bir ilişki olduğuna dair bir kanıt varsa.

"Bu yüzden," diye devam etti. "Havayı yumuşatmak gerektiğini düşündüm. Umarım, birkaç önemli konuyu açığa çıkartarak bu üzücü olayı arkamızda bırakabiliriz. Artık Elise'yle aramızda bir sır kalmadığına göre sizinle açık açık konuşabiliriz. Sorularınıza başlayabilirsiniz."

DeeDee hemen söze girdi. "Bayan Laird, Napoli'nin Coleman Greer'la ilişkiniz hakkında bir kanıt *var mı?*"

"Hiçbir kanıt yok, Dedektif Bowen. Ortada bir ilişki yoktu."

DeeDee'nin yüzündeki şüpheli ifadeyi gören yargıç, "İlişkilerinin özünü anlatınca ona inanacaksınız," dedi.

DeeDee, "Bize arkadaş olduklarını söyledi," dedi.

"Size *yakın* arkadaş olduğumuzu söyledim. Arkadaşlığımızdan çirkin sonuçlar çıkarılması beni son derece rahatsız ediyor." Bunu söyledikten sonra Duncan'a öldürücü bir bakış fırlattı. "Onun hakkında konuşmak bana acı veriyor ama bana başka seçenek bırakmadığınıza göre..." Susup derin bir nefes aldı. "Lisede birkaç kere çıkmıştık, ama platonik bir şeydi, cinsellik yoktu, romantizm bile yoktu. Biz arkadaş ve sırdaştık."

DeeDee, "Bu yakınsanız, onun intihar etmeyi planladığını neden bilmiyordunuz?" diye sordu.

"Coleman'ın depresyonda olduğunu biliyordum ama bu kadar ciddi olduğunu anlayamadım. Keşke anlasaydım."

Duncan, "Mesleğinin zirvesindeydi," dedi. "Depresyona girecek ne gibi bir sıkıntısı vardı?"

"Kalbi kırılmıştı."

Bu basit açıklama, Duncan ve DeeDee'yi şaşırttı. Duncan, "Bunu açıklamanızı isteyeceğim, Bayan Laird."

"Coleman'ın sevgilisi onu terk ediyordu."

"Ama o sevgili siz değildiniz."

Elise sertçe, "Hayır," dedi. "Değildim."

"Yani onunla gizlice buluştuğunuz zamanlarda, siz..."

"Omzunda ağladığı bir dosttum."

"Onunla cinsel ilişkiniz yoktu."

"Daha kaç kere tekrar etmeliyim, Dedektif Hatcher?"

Yargıç, "Sana hâlâ inanmıyorlar, hayatım. Bana anlattığın şeyi onlara anlatmadan sana inanmayacaklar," dedi.

Elise birazdan söyleyeceklerine inanmasını ister gibi Duncan'a uzun uzun ve ölçülü bir ifadeyle baktı. "Coleman'ın benimle ya da herhangi bir başka kadınla cinsel ilişkisi yoktu. Sevgilisi, takım arkadaşı Tony Esteban'dı."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Denizden ne kadar uzak olsa da, Atlanta en az Savannah kadar sıcaktı. Duncan bir taksi çevirmek için havaalanından çıktığında sıcak nefesini kesti. Cana yakın ve konuşkan biri olan taksi şoförü, Tony Esteban'ın yüksek bir binanın çatı katında yaşadığı Buckhead'e doğru otoban-da ilerlerken onunla hoşça sohbet ediyordu.

Duncan Atlanta'ya gideceğini bildiği için erken kalkmıştı. Gideceğini kimseye, hatta onunla gelmek isteyeceğini bildiği DeeDec'ye bile söylememişti. Braves'in Porto Riko'lu hazinesinin polislerle seks hayatını konuşmak istemeyeceğini, ama bir polisin iki polisten daha az göz korkutucu olacağını düşünmüştü.

Ayrıca, DeeDee'den bir süre ayrı kalacağına memnundu. Bir akşam önce yargıç ve karısının yanından ayrıldıktan sonra ayrı arabalarla bir restorana gitmişlerdi. Duncan akşam yemeğini geç yerken DeeDee bir litre diyet kolayla kafayı çekmiş ve Elise Laird'e ve onun yalanlarına küfredip durmuştu.

"Coleman Greer'in eşcinsel olduğunu söyleyecek kadar yüzsüz olması-na inanamıyorum! Buna inanmamızı mı bekliyor? Sanki doğruymuş gibi!"

"Bilinenlere ters düşüyor, ama bu yalan olduğu anlamına gelmez..."

"Coleman Greer eşcinsel değildi."

DeeDee aksi yönde bir görüşü kabul etmiyordu ve buna inandıkları için Duncan ve yargıca küfürler yağıdırıyordu. "Kocasını seksle ele geçirmiş. Adam buna inanacak, çünkü inanmak istiyor. Kadın çok akıllı. Kocasının onurunu koruyabileceği bir yalan uydurdu. Kendi paçasını kurtardı ve adamın kırılan gururunu onardı. Bu büyük bir yetenek ister. O bir oyuncu, Duncan. Hem de hiç görmediğim kadar iyi bir oyuncu. "

Duncan birkaç kelime söyleyebileceğini hissettiği anda, "Greer hakkında iddia ettikleri yalan bile olsa, bu onun sadece zina yaptığını kanıtlar. Gary Ray Trotter'ı nefsi müdafaa dışında bir neden için öldürdüğüne dair hâlâ bir kanıtımız yok," dedi.

"Yine de kuşku uyandırıcı, Duncan."

Evet, öyleydi. Savannah'tan Atlanta'ya uçmasını ve bilet parasını cebinden ödemesini sağlayacak kadar kuşku uyandırıcıydı. Daha sonra parasını geri almayı deneyecekti. Sonunda bu yolcuğun masrafını cebinden ödemek zorunda kalsa bile, gerçeği öğrenmek bir uçak bileti parasına değecekti. Elise Laird yönlendirici bir yalancı mıydı? Eğer öyleyse, bu olayla ilgili soruşturma devam edecekti. Eğer değilse, kendi hayatı tehlikeydi.

Hangisi olursa olsun, Duncan öğrenmek zorundaydı.

Şoför taksiyi yüksek binanın büyük kapısında durdurup binanın gösterişi hakkında yorum yaptı. Duncan onunla aynı fikirdeydi. Adama parasını verip onu soğutulmuş hava, zambak kokuları ve hafif müzikle karşılayan mermer lobiye girdi. Danışma masasında üniformalı bir kapıcı oturuyordu.

"Günaydın, efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Günaydın. Bay Anthony Esteban'ı göreceğim." Kimliğini almak için uzandı ve bunu yaparken de adamın, spor ceketinin altındaki tabanca kılıfını görmesini sağladı.

Kapıcı boğazını temizledi. "Bay Esteban, sizi bekliyor muydu?"

Duncan kocaman bir gülümsemeyle, "Sürprizi mahvetmek istemedim," dedi.

"Ona haber vermek zorundayım."

"Tabii. Acelem yok."

Duncan kayıtsızlığıyla çelişen bir hareketle, yüksek danışma masasına yaslanıp öne doğru eğildi ve telefonun ahizesini kulağına götürüp çatı katını aramak için bir düğmeye basan kapıcıyı izlemeye başladı. "Bay Esteban, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Burada sizi görmek isteyen bir beyefendi var. Ah, adı Bay, ah..."

"Savannah -Chatham Metropolitan Polis Merkezi'nden, Dedektif Duncan Hatcher." Şehir ve eyalet teşkilatları bir yıl önce resmen birleşmişti. Duncan çok nadir tam ismi kullanırdı. Birincisi, kullağa çok aptalca geldiği için. İkincisi çok uzun olduğu için. Bir suçluya kendinizi tanıtmak için harcayacağınız zaman içinde öldürülebilirdiniz. Bu ismi sadece önemli biri gibi görünmek istediğinde kullanırdı.

Kapıcı, onun söylediğini tekrar edip bir süre karşı tarafı dinledi, sonra beysbol oyuncusuna biraz beklemesini rica etti. "Neyle ilgili olduğunu öğrenmek istiyor."

"Elise Laird ve geçen hafta evinde yaşanan bir olayla ilgili."

Kapıcı ahizeye Duncan'ın sözlerini tekrar etti. Kısa bir aradan sonra, "Bay Esteban, Elise Laird adında birini tanımadığını söylüyor."

"Coleman Greer'in arkadaşı."

Kapıcının ağzı, yuvarlak bir O şekli aldı ve sonra bu mesajı Esteban'a ilettili. "Tabii, Bay Esteban." Telefonu kapattı. "Yukarı çıkabilirsiniz. Asansör, bu duvarın arkasında."

"Teşekkürler."

Asansör çok hızlıydı. Duncan'ın kulakları hızlı yükselmekten dolayı çınlıyordu. Asansörün kapıları büyük bir antreye açıldı. Tony Esteban kapısının önünde onu bekliyordu. Duncan'ından birkaç santim kısaydı, yapılı biriydi ve Duncan, onun beysbol topunun dikişlerini sökecek kadar kuvvetli kollara sahip olduğunu gördü. Üzerinde antrenman şortu dışında bir şey yoktu ve boynundaki bir buçuk santimlik zincirden altın bir süs sallanıyordu.

"Hatcher?"

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bay Esteban."

Esteban elini uzatarak, "Bana Tony diyebilirsiniz," dedi. "İçeri girin." Hafif İspanyol aksanıyla konuşuyordu.

Duncan çatı katına girip etrafa göz atarken, "Meşhur cam ev," diye belirtti. Yerden tavana dek olan pencereler, şehrin neredeyse 360 derecelik manzarasını sunuyordu.

"Beğendiniz mi? Bana bir servete mal oldu."

"Siz de bir servet kazandınız."

Onu taraftarları arasında ve medyada meşhur eden sırtışıyla sırtıttı. "İçecek bir şey ister misiniz?" Duncan'ı sade döşenmiş, bir dönüm gibi görünen oturma bölümünden, içki barına doğru götürdü. Barın arkasındaki aynalı kapıları açan gizli bir düğmeye basınca içkiler görüldü. "Ne istersiniz. Viski, burbon, buzlu sütlü içecek?"

"Bir bardak soğuk su olabilir mi?"

Esteban hayal kırıklığına uğramıştı, ama peki dedi. Duncan, onun barın arkasına geçeceğini düşünüyordu, bu yüzden, "Jenny!" diye seslenince şaşırdı.

Saniyeler içinde Jenny görüldü. Bir seksenlik boyu, ipek gibi cildi, havalı boya tabancasıyla kusursuzlaştırılmış gibi görünen bronz bacakları

vardı. Saçı, gün batımı rengindeydi, göğüsleri kocamandı ve muhteşem görünüyordu. Mini etek, yüksek topuklu sandalet ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak kadar küçük bir bluz giymişti. "Jenny, bu Bay Hatcher."

"Merhaba, Bay Hatcher."

Duncan sesini toparlayamaya çalışarak, "Nasılsın, Jenny," dedi.

"İyiyim. Siz de mi beysbolcusunuz?"

"Ah, hayır."

"Bay Hatcher, Savannah'lı bir polis ve çok da susamış. Ona buzlu su hazırla. Bana da protein içeceğimi."

"Çilck ve yoğurtlu mu?"

"Evet, o şeylerden."

Jenny, Esteban'ın isteğini yerine getirmek üzere barın arkasına geçti. Esteban, Duncan'ı alçak beyaz deri kanepelerden birine doğru götürdü. Etrafta buna benzeyen birçok mobilya vardı. Sehpa lar metal ve camdandı.

Kanepeye yerleştiklerinde Esteban, "Beysbol hayranı mısınız?" diye sordu.

"Evet."

"Braves'i mi tutuyorsunuz?"

"Tabii ki."

"Güzel." Yüzü sevinçle parlamıştı. "Hiç oynadınız mı?"

"Biraz. Daha çok futbol oynadım."

"Profesyonel olarak mı?"

Duncan gülümseyerek başını iki yana salladı. "Üniversitede."

Jenny içkileri hazırlarken spordan ve Braves'in o sezonki durumundan bahsettiler. Jenny içkileri ikram ettikten sonra Esteban, "Ona yüzüğünü göster, hayatım," dedi. Jenny sol elini Duncan'a uzatınca, Duncan ondan beklenen şekilde yüzüğü övdü.

Duncan sormadığı halde Esteban, "Neredeyse on karat," dedi.

"Vay canına." Duncan, Jenny'ye gülümsedi. "Nişan yüzüğü mü?"

Jenny yapmacık bir şekilde, "Bana sıcak hava balonunda cvlenme teklif etti," dedi.

Esteban, "Napa'da,"^(*) diye ekledi. "Şu şarap ülkesi şeylerinden birinde."

"Kulağa çok romantik geliyor."

Jenny, "Öyleydi," dedi.

"Düğün için bir tarih belirlediniz mi?"

"Şükran Günü'nün olduğu hafta sonu. Sezon devam ederken olmaz."

"Doğru."

"Düğün, düğün, düğün, tek konuştuğu bu. Çiçekler. Giysiler. Karides kokteylleri. Tüm bu zırvalar. Artık gidebilirsin, hayatım."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Hatcher. Hoşça kalın."

"Güle güle."

Jenny kırıtarak ve ayakkabılarının topuklarını mermer zeminde tıngırdatarak giderken Esteban, onun kalp şeklindeki kalçalarına küçük bir şaplak indirdi. Jenny kapıların ardında gözden kaybolunca, Esteban, "Çok güzel, öyle değil mi?" dedi.

"Büyüleyici."

"Onun için deli oluyorum. Hiç böyle bir vücut görmüş müydün?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır."

"Göğüslerine silikon taktırdı. Parasını ben ödedim. Daha büyük olmalarını istiyordum ve paranın canı cehenneme diye düşündüm. Ne kadar büyükse, o kadar güzel, öyle değil mi?"

"Ben de her zaman öyle düşünmüştür." Alaycı ifadesi, kendi sesinden başka bir şey duymayacak kadar kendini beğenmiş olan diğer adamın gözünden kaçmıştı.

(*) San Francisco'nun 1 saat kuzeyindeki Napa Vadisi, şarap ülkesi olarak tanınır.

"O, çok tatlı bir çocuk. Su gibi para harcıyor, ama bu onu mutlu ediyor. Ve o da beni mutlu ediyor. Şunu söyleyeyim... ve kesinlikle abartmıyorum." Duncan'a doğru eğildi. "Oral sekste gözlerinizi yerlerinden çıkarabilir."

"Çok etkileyici."

"Yarısını bile bilmiyorsunuz." İçeceğinden bir yudum alıp kol saatine baktı. "Bir saat sonra antrenmanım var. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Vahim bir vurulma olayını araştırıyorum."

"Vahim, biri öldü anlamına geliyor, öyle değil mi?"

"Evet. Bu olay, geçen perşembe akşamı Yargıç Laird'le eşi Elise'nin evlerinde yaşandı."

"Evet, Elise'yi hatırlıyorum. Onu şimdi hatırladım. Elise öldü mü?"

"Hayır." Duncan, ona olanları anlattı. Yedi harften uzun olmayan kelimeler kullanmaya çalıştı. "Görünüşe bakılırsa, Elise kendini korumak için ateş etmiş. Sadece birkaç noktayı açığa çıkarmaya çalışıyorum."

"Ne gibi?"

"Öğrendiğim kadarıyla, Coleman Greer'la yakın bir ilişkisi varmış."

Esteban kederle yüzünü buruşturdu. "Biz ona, King Cole derdik. Ne kadar aptalca bir şey yaptı. Biliyorsunuz, ölüsü birkaç gün sonra onu kontrol etmek için evine giden biri tarafından bulundu. Korkunç bir görüntü olduğunu duydum."

Coleman beynini uçurmuştu. Evet, bu gerçekten korkunç bir görüntü olabilirdi.

"Elise'yle ilişkisi hakkında ne biliyorsunuz?"

"İlişkileri geçmişe dayanıyordu. Seks arkadaşlığı nedir bilir misiniz? Hani, etrafta düzüşecek birisi olmadığında?"

"Bu tabiri biliyorum."

"İşte, bu tarz bir arkadaşlıkları vardı."

Duncan buzlu suyundan bir yudum alıp sakın görünmeye ve konuşmaya çalıştı. "Elise'yle ne zaman tanıştınız?"

"Coleman takımla antlaşmasını imzaladıktan kısa bir süre sonra onu Braves'in bir partisine getirmişti. Hepimizin dibi düşmüştü çünkü, Elise tam bir piliçti ve Coleman daha önce ondan hiç bahsetmemişti. Ama Coleman böyle ölçülü biriydi. Çılgın parti adamı değildi."

"Siz çılgın parti adamı mısınız?"

Esteban güldü. "Payıma düşeni yapıyorum."

"Evlilik yaşam tarzınızı engellemeyecek mi?"

Esteban kaşlarını kaldırdı. "Karda yürüyüp izini belli etmeyeceksin. Demek istediğimi anladınız mı?"

"Evet."

Esteban yumruğunu sıkıp Duncan'a uzattı. Yumruk tokuşturup erkeklere özgü bir tür sessizlik anlaşması yaptılar. "Pekâlâ, Coleman, Elise'yi Braves'in partisine getirdi ve Elise tam bir piliçti."

"Evet."

"Sonra?"

"Sonrası yok." Esteban içeceğinden bir yudum aldı. "Hepsi bu kadar."

"Gerçekten mi?"

"Onu bir daha hiç görmedim, ayrıca, dediğim gibi Coleman bu gibi şeylerden bahsetmezdi. Sanırım, bu konuda size anlatabileceklerim sadece bu kadar."

Duncan kanepenin sert deri arkılığına yaslanıp ayak bileğini diğer dizine koydu. "Elise, bana ne anlattı biliyor musun? Sen ve Coleman Greer'in seks arkadaşı olduğunuzu, senin ayrılmak istediğini ve bu yüzden de Coleman'ın av tüfeğinin namlusunu ağzına sokup tetiği çektiğini."

Esteban'ın ağzı beş karış açılmıştı. Önce öne doğru eğildi, sonra arkaya yaslandı. Konuşmak için ağzını açtı, ama söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Sonunda başını iki yana sallayarak, "Orospu. Yalancı orospu!" dedi.

"Bu doğru değil mi?"

"Tabii ki, doğru değil." Esteban yerinden kalkıp ateşli bir şekilde İspanyolca itirazlar savurarak mermer zemin üzerinde dolaşmaya başladı.

Duncan, "Neden böyle bir şey söylesin?" diye sordu.

Esteban, onun üzerine gitti. "Neden mi? Sana nedenini söyleyeyim. Nedenini öğrenmek ister misin?"

"Neden?"

"Pekâlâ, olay şöyle oldu. O parti gecesi var ya?"

"Hiçbir şey' olmadığını söylediğin parti gecesi mi?"

"Benim bir pislik olduğumu düşünmeni istemedim, bunu yapabilecek kadar..."

"Partide ne oldu, Tony?"

"Cole sarhoş oldu. Sızdı. O kız, Elise, benim üzerime geldi. Yani, adamım, çok ateşliydi. Ateşliydi, anlıyor musun?"

"Pekâlâ."

"Bana neredeyse saldırdı. Bu da beni tedirgin etti."

"Tedirgin mi?"

"Evet, yeni takım arkadaşımın bu piliç yüzünden bana sinirlenmesini istemiyordum ama Elise, Cole'la arasındaki şeyin önemli olmadığını söyledi. Arkadaş olduklarını ve Cole'un onun partide güzel vakit geçirmesini isteyeceğini söyledi. Elini pantolonumdan içeri sokarken buna benzer şeyler söylüyordu. Ben de ona istediği şeyi verdim. Birkaç kez. Yani, çok güzel bir kız. Neden olmasındı ki, anlıyor musun?"

Duncan anladığına dair bir ses çıkardı.

Esteban kanepeye geri oturdu. "Kız çok iyiydi, adamım. Yaptığımız bu şeyi tekrar etmek benim için sorun olmazdı ama ertesi sabah bana bütün telefon numaralarını yazıp onu ne zaman aracağım gibi şeyler sordu.

"O olaydan sonra her gün arayıp beni ne zaman görebileceğini, neden onu aramadığımı, yoksa ondan hoşlanmadığımı mı sormaya başladı, nasıl olur da onu kullanıp bir hiçmiş gibi onu terk ederdim."

Aniden sustu. "*Öldüren Cazibe* filmini izlemiş miydin? Kız aynen böyleydi. O kadar fahişeydi. Cehennemden çıkmış psikopat orospu. Bir gün eve geldiğimde ocağımda pişen bir tavşancık bulacağımı düşünmeye başlamıştım."

"Onu bir daha gördünüz mü?"

Başını iki yana salladı. "Böyle bir şeye ihtiyacım yoktu, adamım. Sanırım, vazgeçti. Sonunda beni aramayı bıraktı."

"Coleman bu konu hakkında ne diyordu?"

"Bilmiyordu. En azından, ona, ben anlatmadım. Elise'nin anlatıp anlatmadığını da bilmiyorum." Tikintiyle kaşlarını çattı. "Adamım, çatlak bir piliç olduğumu biliyordum, ayrıca onu terk ettiğim için benden intikamını alacağına yemin etmişti, ama eşcinsel olduğuma dair bir yalan söyleyeceği hiç aklıma gelmemişti. Eşcinsel mi? Tanrım!" Sonra bir kahkaha attı. "Aslında, düşününce komik geliyor."

"Atlanta'ya, Tony Esteban'ı görmeye gitmeyi görev edindin?"

"Evet."

Duncan, polis merkezinden içeri girer girmez, Bill Gerard'ın ofisine çağırılmıştı. Yüzbaşı Gerard yaklaşık kırk yıldır teşkilatta çalışan iyi bir polisti. Şiddet İçeren Suçlar Birimi'nde araştırılan bütün davaları yakından takip eden ve istendiğinde tavsiye veren adil bir şefti. Ama emri altındaki dedektiflerin yönetilmeye ihtiyaçları olmadan görevlerini yapacaklarına inanırdı.

Bununla birlikte, gerekli olduğunda onları fena halde azarlardı. Duncan, kendini iyi bir azar içitmeye hazırlamıştı.

Gerard çilli ellerini seyrek, kızıl saçları arasından geçirerek, "Braves'in yönetiminden aradılar," dedi. "Esteban'la görüşmek için onları aramadığın için burunlarından soluyorlardı."

"Onu hazırlıksız yakalamak istedim."

"Görünüşe bakılırsa, yakalamışsın, çünkü sen gittikten sonra oturup düşünmüş. Takımın halkla ilişkiler görevlisine bir adam öldürme olayına karışmış, doğru düzgün tanımadığı bir kadın hakkında sorular soran, Savannah'lı bir polis hakkında şikâyetle bulunmuş. Medyanın bunu öğrenip olayı abartacağından ve sonunda *The National Enquirer*'da kapak haberi olacağından korkmuş.

"Endişelenen halkla ilişkiler görevlisi Şef Taylor'ı aramış, o da beni arayıp neler olduğunu öğrenmek istedi." Çiğnediği tütünü kutuya tükürdü ve okuma gözlüklerinin arkasından Duncan'a baktı. "Ben de öğrenmek istiyorum, Dunk. Neler oluyor?"

"Gary Ray Trotter'ın nefsi müdafaa amaçlı vurulduğuna ikna olmadım."

"Ah, lanet olsun."

Gerard avlanmayı, balık tutmayı, Sivil Savaş hakkında kitaplar okumayı ve lise mezuniyetinden bir gece sonra evlendiği karısıyla sevişmekten hoşlanırdı. Emekliliğine sadece iki yıl kalmıştı ve bu hobilerinin tadını çıkarmayı dörtgözle bekliyordu. O zamana kadar da işini iyi yapmak, bu arada politik tuzaklardan uzak durmak ve polis teşkilatından iyi bir şekilde ayrılmak istiyordu.

"Yargıcın karısının sadece kendisini korumaya çalıştığına inanmıyormusun?"

"Onun yaşam tarzını korumaya çalıştığına inanıyorum."

Gerard tekrar, "Lanet olsun," dedi. "Bu Cato Laird'in pek hoşuna gitmeyecek."

"Bunun farkındayım, Bill. İnan bana, Atlanta'dan dönerken hep bunu düşündüm. O yüksek mahkemenin başyargıcı. Cinayet davalarına bakıyor. Polis teşkilatının en son isteyeceği şey, bu suçluları mahkemeye çıkaran polislere karşı kin besleyen bir yargıç. Bu teşkilatı çok zor durumda bırakır. Bunu anlıyor ve saygı duyuyorum. Ama benim görevim..."

Gerard elini kaldırdı. "Dedektiflerimden hiçbiri bana kendini anlatmak zorunda değil, Dunk. Sana güveniyorum. İçgüdülerine daha da çok güveniyorum."

Son zamanlarda Duncan'ın gizlediklerini çiğnediği etik kuralları bilseydi, ona bu kadar çok güvenmezdi. Elise'nin notu. Onunla kendi evinde yaptığı gizli görüşme. Duncan'ın Elise'ye karşı davayı sürdürme kararında ne kadar zorlandığını bilseydi, ona bu kadar güvenmezdi.

Gerard, "Esteban, kadınla ilgili ne söyledi?" diye sordu.

"Kong burada mı?"

Gerard kafası karışmış bir ifadeyle ona baktı. "Bilmiyorum, neden?"

"Onun ve DeeDee'nin burada olmasını istiyorum. Böylece her şeyi sadece bir kez anlatmış olurum."

"Ben tuvalete gidiyorum. Sen de onları buraya çağır."

Beş dakika sonra bir araya geldiler. DeeDee bir kutu diyet kola ve asık bir suratla içeri girdi. Atlanta'ya onsuz gittiği ve bu seyahatten ona önceden bahsetmediği için Duncan'a dargındı. Duncan, DeeDee'nin surat asmasının canını sıkmasına izin vermedi. Nasıl olsa, bunu unutacaktı. Eğer yanılmıyorsa, çok yakında. DeeDee başından beri Elise'nin gizli bir amacı olduğundan şüpheleniyordu ve Duncan, ona bir tane sunmak üzereydi.

Kong her zamanki gibi kıllı, terli ama nazikti. Gerard'a, "Sorun ne?" diye sordu.

Yüzbaşı, Duncan'ı işaret etti. "Bu onun toplantısı."

Duncan, "Öncelikle, şunu belirtmek isterim ki; büyüyünce profesyonel beysbol oyuncusu olmak istiyorum," diye sözlerine başladı. Asıl konuya girmeden önce onları güldürmek ve rahatlatmak için Tony Esteban'ın çatı katını tarif etti.

"Odanın ortasında kırmızı, metal bir heykel vardı. İşkence aletine ya da kuğuya benziyordu. Ve tıpkı filmlerdeki gibi bir düğmeye basınca aynalı kapılar açılıp akla gelebilecek her türlü içkiyle dolu bir bar ortaya çıkıyordu."

Duncan lafı Jenny'ye getirdiğinde hepsi kendini kaptırmış bir halde onu dinliyordu. "Hugh Hefner^(*) bile ondan iyisini bulamamıştır. Göğes kadar yükselen bacakları vardı. Göğüsleri bu kadardı." Ellerini göğsünden oldukça uzakta tutup büyüklüklerini gösterdi. "Tam önümde, o dar bluzun altında ve ben konuşmaya..."

DeeDee, "Anladık, Duncan," dedi. "Büyük göğüsleri vardı. Esteban neler söyledi?"

Duncan, erkeklere daha sonra Jenny'nin göğüslerinin daha ayrıntılı bir tarifini vereceğini söyleyen bir bakış fırlattıktan sonra onlara Esteban'la yaptığı görüşmeyi anlatmaya başladı.

Konuşmasını bitirince, Gerard birkaç noktayı açığa çıkarmayı istedi. "Coleman Greer'in eşcinsel olduğunu sana söyleyen Bayan Laird miydi?"

Duncan, "Dün gece kendi evlerinde," diye cevap verdi. "DeeDee ve beni görüşmeye çağırmışlardı. Bayan Laird, Coleman'ın haşın erkekliğine dair efsaneyi bozmak istemiyordu ama bize..."

DeeDee, "Bu bir efsane değildi," dedi.

"...lisede yaşadıkları planotik aşktan sonra..."

DeeDee, "Ki buna inanmıyorum," diye mırıldandı.

(*) *Playboy* dergisinin sahibi.

"...Coleman'ın ona yaşayan başka hiçbir canlıya söylemediği şeyi itiraf ettiğini anlattı. Coleman erkeklere ilgi duyuyordu."

"Tanrı şahidim olsun ki'..." DeeDee dramatik bir şekilde elini kalbinin üzerine koydu. "Á la Scarlett O'Hara buna ant içti."

Kong, "Tanrım, buna inanamıyorum," dedi. "Oğullarım yıkılacak. Yani, bunda yanlış bir taraf olduğu için demiyorum. Ben her zaman, hayatını yaşa, derim. Ama... insan beysbol kahramanlarının eşcinsel olmasını tercih eder." Fikirlerini öğrenmek ister gibi onlara baktı. "Siz de öyle düşünüyor musunuz?"

"Esteban'a göre, Coleman Greer eşcinsel değilmiş."

Duncan, "Düzelتيyorum, Bill," dedi. "Esteban'a göre, *kendisi* eşcinsel değil. Coleman Greer adına konuşmadı ve kesin olarak bilmiyor, ama onun eşcinsel olduğuna pek inanmıyor. Eşcinsel olduğunu nasıl olur da kimse anlamazdı? Altı ay boyunca erkeklerle birlikte yaşayıp seyahat ederken bunu nasıl bir sır olarak saklayabilirdi? Coleman Greer'ın eşcinsel olduğuna inanmıyor. Ama *onun* 'ibne' olmadığını *biliyor*."

DeeDee, "Bu da Elise'nin hikâyesinde büyük bir delik açıyor," dedi. "Kocasının iki eliyle tutanabileceği tek yalan bu olduğu için böyle bir şey uydurduğuna eminim. Bütün o randevularla beysbol oyuncusuyla yatmıyordu. Hayır, onu bozulan eşcinsel ilişkisi için teselli ediyordu." Alaycı bir ifadeyle burnundan ses çıkardı. "Çok komik. İlişki kocanın tuttuğu bir özel dedektif tarafından ortaya çıkarılıyor. Acilen bir yalana ihtiyacın var. Voila! Sevgilin sevgilin değil. O aslında kızlardan bile hoşlanmıyor."

Kong, "Özel dedektif mi?" dedi. "Bu noktada benim aradığım adam devreye giriyor, öyle değil mi? Özel dedektif Napoli mi?"

Duncan, "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Hayır. Yağlı saçından bir tel bile bulamadım."

Greer dehşete kapılmış bir halde, "Yargıç, *Napoli*'yi mi tutmuş?" diye sordu.

Duncan, "Karısının gerçekten bir ilişkisi mi var yoksa bu sadece onun hayal gücünün bir eseri mi, diye merak içinde kıvrandığını söyledi," diye açıkladı. "Napoli'nin ona elinde bir şeyle geldiğini bize itiraf etti ama son anda fikrini değiştirip bu şeyin ne olduğunu öğrenmemeye karar vermiş."

"Ve Kong, Meyer Napoli'nin masasının üzerindeki kâğıtların arasında Gary Ray Trotter'ın ismini gördü."

Yüzbaşı, "Şimdi nereye varacağınızı anlamaya başladım," dedi.

"Napoli'nin elinde Bayan Laird'in ilişkisiyle ilgili kanıt vardı. Yargıç bunu duymaya cesaret edemedi ve gerçeği öğrenmek istemeyip onu geri çevirdi. Ama Napoli açgözlülük yapıp kanıtı Bayan Laird'e götürdü. Elindeki kanıtlarla ona şantaj yaptı. Bayan Laird kendini ya da Coleman Greer'ı veya her ikisini birden korumak için büyük bir ödeme yapmayı kabul etti. Gary Ray Trotter teslimatçıydı." Biraz ara verdikten sonra, "Bütün bunlar tahmin, ama mantıklı."

Bir süre sessizce oturup Duncan'ın anlattıklarını düşündüler. İlk konuşan Kong oldu. "Ama Trotter'ın o gece evine gireceğini nereden biliyordu?"

"Daha önceden ayarlanmış olabilir." Duncan, Gerard ve Kong'a, Elise'nin uykusuzluk hastalığından ve aşağı inip süt içme alışkanlığından bahsetti. "Trotter, kanıtları kararlaştırıldığı gibi bırakmak üzereyken..."

DeeDee, "Önce Elise, ona ateş etti," dedi. "Belki de, kendini korumak için ateş eden Elise değil, oydu."

Duncan düşünceli bir ifadeyle dudağını çekiştirirken, "Belki," dedi. "Ama olaylar bu şekilde geliştirse, kanıtlar nerede? Yanında bir zarf olduğunu varsayarsak, Elise bu zarfı ne yaptı?"

DeeDee, "O çalışma odasında saklayacak bir sürü yer var," dedi. "Yargıç aşağı inmeden iki hukuk kitabının arasına sıkıştırmış olabilir. Ya

da büfenin çekmecelerinden birine. Kasıtsız bir hareket gibi görünebilirdi. Daha sonra yerini değiştirmiştir."

"Sanırım."

Kong, "Trotter söz verdiği kanıtlarla geliyorsa, Elise, onu neden vurdu?" diye sordu.

DecDec, "Gevşek kalan düğümü sıkmak için. Bu kadın cidden çok soğukkanlı," dedi.

Duncan, "Çok tuhaf," dedi, "Tony Esteban, onu ateşli biri olarak tarrif etmişti."

"Sanırım bu bakış açına göre değişir."

Duncan, DeeDee'nin iğneleyici sesini taklit ederek, "Sanırım, öyle," dedi.

Gerard, "Her şeyin anahtarı, Napoli. Eğer Trotter'ı Lairdlerin evine gönderdiyse ve Bayan Laird de onu bekliyorsa, elimizde bir kasıtlı cinayet davası var demektir."

Duncan, "Ya da," diye karşı fikir sundu. "Bu ters giden bir hırsızlık olayıydı ve kadının iddia ettiğı gibi bir nefsi müdafaa söz konusu." Ya da başka bir senaryo var, diye düşündü. Trotter'ın değil, Elise'nin ölmesini gerektiren bir senaryo. Ama bu konuda elinde sadece Elise'nin iddiası vardı ve Esteban'la yaptığı görüşmeden sonra bu ona daha az inandırıcı geliyordu.

Gerard, "İki tabancanın balistik raporları ne diyor?" diye sordu.

DeeDee, "Raporu bu sabah aldım," dedi. "İkisi de temiz. Yargıç tabancasını yedi sene önce almış."

Duncan, "Elise'yle tanışmadan çok önce," diye belirtti.

DeeDee, "Trotter'ınkinin de hiçbir suçla bağlantısı yok," dedi. "Tam bir çıkmaz sokak."

Bill Gerard, Kong'a bakarak, "Napoli mutlaka bulunmalı," dedi.

"Teşkilattaki tüm polisler gözünü kulağını dört açmış durumda. Şimdilik, Jimmy Hoffa^(*) profili çiziyor."

Yüzbaşı, Duncan'a döndü. "Senin bir sonraki adımın ne olacak?"

Duncan bunu bir süre düşündü. "Sanırım, Bayan Laird'e gidip Esteban'ın Coleman Greer'in sevgilisi olduğunu kesin bir dille inkâr ettiğini söyleyeceğim. Bakalım ne diyecek?"

DeeDee, "Onun yalan söylediğini söyleyecek," dedi.

Gerard kutusuna tükürdü. "Kaşların çatıldı, Dunk. Aklından neler geçiyor? İçimden bir ses bana ikna olmadığını söylüyor."

Duncan ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve düşünceli bir ifadeyle dışarı baktı. Dışarıda, turistlerle dolu bir fayton nal sesleriyle ilerliyordu. Turist rehberi, turistlere polis merkezinin mimari özelliklerini ve tarihini anlatıyordu.

Duncan, "İkna olmak," dedi. "İyi bir laf, Bill. Çünkü ben de Esteban'ın belki de beni heteroseksüel olduğuna ikna etmeye çalıştığını düşünüyordum. Söylediği şeyler, davranışları, biraz abartılıydı. Gemi çıpasından ağır ve büyük bir nişan yüzüğü Barbie bebeğine benzeyen nişanlısı. Esteban'ın parasını ödediği, kocaman göğüsleri. Oral sekste gözlerinin yuvalarından çıkışı."

"Efendim?"

Odaya doğru dönüp Kong'a gülümsedi. "Orada olmalıydın. Söylemeye çalıştığım şey şu, kadınlardan hoşlanan bir adam olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe kalmasın ister gibiydi."

Gerard, "O her zaman böyledir," dedi. "Hava atmadığı bir anı hatırlıyor musun?"

Kong, "Son derece kendini beğenmiş biridir," diye onu destekledi.

(*) Hoffa filmine de konu olmuş, kaçırıldıktan sonra bir daha ortaya çıkmayan, Amerikalı efsanevi Kamyon Şoförler Sendikası Başkanı.

"Evet, çalım satmak ve böbürlenmek, kişilik özellikleri olabilir," dedi. Duncan sandalyesine geri döndü ama oturmadı. Kollarını sandalyenin arkasına yasladı. "Ama, farz edelim ki, Esteban ve Coleman Greer *sevgililer*. Dünyada bunu bilebilecek ve bunu kamuya açıklayabilecek tek kişi kim?"

Gerard hemen cevabı verdi. "Coleman'ın eski arkadaşı ve sırdaşı, Elise Laird."

"Doğru. Esteban'ın oturduğu binanın kapıcısı, ona geldiğimi haber verdiğinde, onunla Coleman Greer'in arkadaşı Elise Laird hakkında konuşmak için geldiğimi söyledim. Belki de panikledi. Belki de, artık oyunun sona erdiğini ve homoseksüel olduğunun ortaya çıkacağını düşündü. Bu yüzden söylediği ve yaptığı her şey, Elise'nin bana takım arkadaşıyla olan ilişkisi hakkında anlattığı her şeyi yalanlamak için planlanmıştı."

DeeDee, "Ya da belki de, tıpkı Esteban'ın dediği gibi, Elise, onu terk ettiği için onunla ödeşmeye çalışıyordu," diyerek karşı çıktı.

"O bir egomanyak. Elise'nin onun üzerine geldiği hakkında anlattığı hikâye yalan olabilir."

DeeDee burnundan bir homurtu sesi çıkararak, "Onun cinayetten suçlu olmasını istemiyorsun," dedi.

Duncan, "Sen de olmasını istiyorsun," diye karşılık verdi.

DeeDee, yavaşça, "Hayır," dedi. "Ama bebek gibi bir yüzü ve harika bir vücudu olması, onun masum olduğunu göstermez."

"Onun suçlu olduğunu da göstermez."

"Neden onu diğer şüpheliler gibi sıkıştırmıyorsun?"

"Bugüne kadar bir şüpheli değildi."

DeeDee öfkeli bir şekilde, "Sen öyle olduğunu düşünmek istemediğin için," diye karşılık verdi.

"Hey!" Bill Gerard hararetli tartışmanın arasına girdi. "Sizin neyiniz var?"

"Duncan, ne zaman Elise Laird'i görse kendinden geçiyor."

"Beni sinirlendiriyorsun, DeeDee." Duncan neredeyse ağzını bile açmadan çok kısık bir sesle konuşuyordu. "Yapmayı ihmal ettiğim tek bir şey söyle." DeeDee konuşmadan ona bakıyordu. Duncan, "*Yapmayı ihmal ettiğim tek bir şey söyle,*" diye tekrar etti.

DeeDee, Bill Gerard'a doğru baktı ve teslim olmuş bir ifadeyle içini çekti. "Yapmayı ihmal ettiği bir şey olmadı. Eksiksiz bir soruşturma yürüttü."

Duncan sertçe, "Teşekkür ederim," dedi. "Fazla dikkatli mi davrandım? Normalde olduğumdan daha fazla mı kararsızdım? Evet, haklısın öyleydim. Çünkü bir yüksek mahkeme yargıcının eşini suçlamak üzereyiz. Bunu yapmadan önce sanırım her olasılığı araştırmak zorundayız. Çünkü eğer bu konuda yanılıyorsak, bizi düzecekler ve işsiz kalacağız."

Bu sözleri, uzun bir sessizlik takip etti. Kong, "Ah!" diyerek sessizliği bozdu.

Herkes rahatlayıp gülmeye başladı. Ama Duncan henüz DeeDee'yi affetmeye hazır değildi ve ona bakarken gülümsemedi.

Gerard, "Şu sonuca varıyoruz, Dunk," dedi. "İkisinden biri sizinle oyun oynuyor. Ya Bayan Laird ya da Tony Esteban. Sence hangisi?"

Duncan, Esteban'ın çatı katından ayrıldığından beri bu soruyu kendine binlerce kez sormuştu. Kendini beğenmiş beysbol oyuncusuna mı yoksa geçen hafta bir adam öldüren kadına mı inanıyordu?

Kısık sesle, "Elise Laird," dedi. Önce DeeDee'ye baktı ve sonra yüzüne dönerek, "Vurulma olayıyla ilgili bir sürü şey birbirini tutmuyor, Bill. Mantıklı *gelmeyen* bir sürü şey var. Bence, yarın onu buraya getirip bir mahkeme stenografıyla birlikte sorgulama odasına almalı ve bu işi resmileştirmeliyiz. Onu sıkıştırmalıyız. Bakalım, ağzından bir şey alabilecek miyiz?"

Gerard başını salladı, ama hiç de memnun görünmüyordu. "Ortalık çok karışacak. Bu akşam Şef Taylor'a haber vereceğim, çünkü yarın Yargıç Laird'den bir sürü laf işiteceğine eminim." Buna kimse karşı çıkmadı. "Kong, Napoli'yle ilgili bir şey öğrenir öğrenmez, onları haberdar et."

"Tamam."

Odada mutlu görünen tek kişi DeeDee'ydi. Ayağa kalkıp kola kutusunu çöp sepetine attı ve Duncan'a, "Eğer yarının planının üzerinden geçmek istersen, masamda olacağım," dedi.

"İyi."

Kong dışarı çıkarken Duncan'ı hafifçe dürttü ve kısık sesle, "Ben hâlâ gözleri yuvalarından çıkarmakla ilgili o şeyi dinlemek istiyorum," dedi.

Duncan, Gerard'la yalnız kalmıştı. Gerard kravatıyla okuma gözlüklerini silerken, "Ortağının söylediği şey doğru mu? Bu kadınla ilgili hayallere dalıyor musun?"

"Onu fark etmemek için hadım olmam lazım, Bill. Senin de."

"Kadını gördüm. Seni anlıyorum. Bu yüzden bilmem gerekiyor. At gözlüğü takıp objektif olabilecek misin?"

"O evli."

"Ben, onu sormadım, Dunk."

"O bir araştırmanın önemli bir tanığı."

"Tekrar ediyorum."

"Ona karşı bir cinayet davası açmak için elimizde somut deliller yok. Henüz. Ama tavsiyem üzerine, araştırmaya devam ediyoruz ve eğer gerekli olan kanıtı bulursak, hakkında takibat yapıldığına dair evrak çıkarttıracağım."

Gerard gözlüklerini taktı ve masasının üzerindeki kâğıt yığınının uzandı. "Ben de bunu duymak istiyordum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Elise?"

Suçlu göründüğünü fark ederek, arkasını döndü. Öyle olduğunu biliyordu. Nefes nefese gülerek, "Cato?" dedi. Cato elinde bir alışveriş torbasıyla açık kapı aralığında duruyordu. "Beni korkuttun. Eve ne zaman geldin?"

"Şimdi. Ne yapıyorsun?" Cato meraklı ve şüpheli bir yüz ifadesiyle çalışma odasına girdi.

"Bu oda beni tedirgin ediyor."

"O zaman neden buraya geliyorsun?"

"Tamiratı kontrol ediyordum."

Trotter'ın silahının kurşunu çıkarıldıktan sonra yamanmış duvarı gösterdi. Dün polisler olay yeri bandını kaldırmış ve artık odayı kullanabileceklerini söylemişlerdi. Cato çalışma odasını olaydan önceki haline getirecek insanlar çağırmıştı.

Kan lekeli halı sarılıp yok edilmek üzere dışarı çıkarılmıştı. Cato halıyı geri istemiyordu. Sonra tüm oda temizlenmiş ve profesyoneller tarafından sterilize edilmişti.

Elise, "İşçiliği beğenmedim ve senin de beğenmeyeceğini biliyordum," dedi. "Çalışma masanda sıvacının kartını arıyordum. Yarın ilk iş onu aramak istiyorum."

"Sıvacının kartı Bayan Berry'de."

"Oh."

"Bayan Berry'den ondan tekrar randevu almasını isteyeceğim."

"Bence de bunu yapmalısın. Sen her işin doğru yapılmasını istersin. Bu odayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Cato gülümseyerek, "Ne kadar düşüncelisin," dedi. "Yemekten önce benimle bir içki içmek ister misin?"

"Bu çok hoşuma gider." Elise masanın arkasından çıkarken, Cato'nun elindeki torbaya baktı. "O ne?"

"Bir hediye."

"Hımm." Torbadan dışarı çıkan pembe kâğıda uzandı.

"Sabırsızlanıyorum." Cato torbayı yere bıraktı, kollarını Elise'nin beline dolayıp onu öpmeye çalıştı ama Elise kendini geri çekti. "Sen eve gelmeden önce duş yapmayı planlıyordum. Bugün bana söylediğin gibi dinlendim ve uyumayı başarabildim. Daha dişlerimi bile fırçalamadım."

"Umrumda bile değil."

"Ama benim umrumda. Yukarı çıkıp kendime çeki düzen vereceğim. Sen de içkileri hazırla."

"Daha iyi bir fikrim var. İçkileri hazırlayıp yukarı getireceğim."

"Bu daha iyi." Elise ondan ayrılıp kapıya doğru ilerledi.

"Torbayı da yanına al." Cato torbayı yerden kaldırıp ona uzattı.

"Bakabilir miyim?"

Cato güldü. "İzin versem de vermesem de bakacaksın zaten, o yüzden, keyfine bak."

Elise, Cato'nun neşesine uyum sağlayan bir ifadeyle, odadan çıktı. Omzunun üzerinden, "Votka tonik, lütfen. Bir sürü limon ve bir sürü buz olsun," diye seslendi.

Koşarak merdivenleri çıktı ve doğrudan odasına gidip kapıyı kapattı. Nefes nefese ve kalbi küt küt atarak kapıya yaslandı. Her tarafı titriyordu. Az önce neredeyse Cato'ya yakalanacaktı.

Cato, özel dedektif tuttuğunu itiraf ettiğinden beri çok şefkatli olmuştu, sık sık güvensizliği için onu affedip affetmediğini soruyordu. Elise, onu affettiğine ikna etmeye çalışıyordu. Cato'nun davranışları sıcak ve sevecendi. Yüzeyden bakıldığında, ters giden hiçbir şey yoktu.

Elise dişlerini fırçaladı ve alışveriş torbasının içindeki kâğıda sarılmış yeni giysisini giydi. Cato elinde içkilerle içeri girdiğinde, parfümünü sıkıyordu. Cato, ona bakıp onaylayan bir ifadeyle başını salladı.

"Aradaki fark, beklediğime değdi."

"Teşekkür ederim."

"Üzerine tam oldu mu?"

"Mükemmel bir şekilde." Elise elbisenin eteklerini tutarak ayak uçlarında döndü.

Cato, "Çok gösterişli bir şey değil ama görünce çok beğendim," dedi.

"Ben de çok beğendim. Teşekkür ederim."

Cato ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Gömleğinin iki düğmesi açıktı. Elise'ye anlamlı bir ifadeyle bakarak yatak odasının kapısını kapattı. Elise, onun kol saatine bakarak, "Bayan Berry, birazdan akşam yemeğini hazırlayacak," dedi.

"Ona yemekleri sıcak tutmasını söyledim, yani acelemiz yok."

Yanına gelip ona içkisini verdi. Viski bardağıyla onunkine vurdu. "Geçen haftaki olayı ve tatsız sonuçlarını unutmaya."

"Buna içerim."

İkisi de içkilerinden bir yudum aldı, sonra Cato, onu yatağa doğru çekti. Yatağın kenarına oturup Elise'yi açık bacaklarının arasına doğru çekti. İçkisini komodinin üzerine bırakıp ellerini Elise'nin beline koydu. "İçkini bitirene kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Elise birkaç yudum alıp bardağını komodinin üzerine, Cato'nunkinin yanına bıraktı.

Cato ellerini nazikçe Elise'nin göğüs kafesinde gezdirdi. "Bana hâlâ kızgın mısın, Elise?"

"Özel dedektif yüzünden mi? Hayır, Cato. Sana yüzlerce kez söyledim. Başka ne düşünebilirdin ki? Bütün işaretler bir ilişki olduğunu gösteriyordu. Coleman'ın durumunu sana anlatmamam aptallıktı."

"Anlatmış olsaydın bile, onunla otel odalarında buluşmanı onaylamazdım."

Elise hafifçe gülerek, "Ben, onun şevvetini kabartmıyordum," dedi. "Liseyden bunu yapmaya çalışmıştım. Tam bir fiyaskoydu. Beni o şekilde istemiyordu."

"O zaman yalnızca eşcinsel değilmiş. Aynı zamanda da ölüymüş."

Telefon çaldı. Cato telefona baktı ve mutfak dahilisinin devrede olduğunu, yani telefona Bayan Berry'nin cevap verdiğini gösteren ışığın yandığını gördü. Elise'nin başını kendine doğru çekmek için elini onun ensesine koydu.

Bayan Berry dahili telefon sisteminden, "Yargıç Laird, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Dedektif Hatcher ısrarla sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Cato birkaç saniye Elise'ye baktıktan sonra ellerini ondan çekti ve ahizeyi kaldırdı. Telefonun panelinde yanıp sönen kırmızı ışığa bastı. "Dedektif Hatcher?"

Elise içkisine uzanırken ellerinin titrediğini fark etti ve Cato'nun bunu fark etmemiş olmasını umdu.

"Anlıyorum," dedi. Konuşma birkaç saniyeden uzun sürmedi. "Programımı buna göre ayarlayacağım. Orada olacağız." Yavaşça ahizeyi yerine bıraktı ve hiçbir şey söylemeden telefona bakmaya devam etti.

Elise endişesini bastıramadı. "Ne istiyor? Orada olacağımızı söyledin. Nerede olacağız?"

"Karakolda. Yarın sabah saat onda."

"Niye?"

Cato başını kaldırıp ona baktı. "Bir sorunumuz var, Elise. Ya da daha doğrusu, polisin bir sorunu var."

"Neyle ilgili?"

"Senin Coleman Greer'la olan ilişkinle ilgili. Sana inanmıyorlar."

Duncan aradığı adresi bulana kadar arabasıyla sokakta ilerledi. Arabayı kaldırıma çekip evin önünde durdu. Burası, kolaylıkla kenar mahalle olarak adlandırılabilir tehlikeli ve suç oranı yüksek bir mahalleydi. Sokaktaki bütün evlerde bakımsızlık ve ihmal göze çarpıyordu, ama özellikle bu ev tam bir harabeydi.

Karanlık, göz yanıltıyor olabilirdi, ama ahşap bina birkaç derece yan yatmış gibi görünüyordu. Bahçede üzerinde bir sürü İspanyol yosunu bulunan bir meşe ağacından başka bir şey yoktu. Ağacın kendisi kurumuştur.

Duncan motoru durdurdu ve tabancasını kılıfından çıkardı. Sağ elinde tabancasıyla, arabadan çıktı ve etrafa dikkatlice göz gezdirdi. Sokak boşaltılmış gibi görünüyordu. Belki de, "terk edilmiş" daha uygun bir kelimeydi. Bloktaki birkaç evin dışında çoğu karanlık ve görünüşe bakılırsa boştu. Hâlâ yanan birkaç sokak lambasından, sadece gölgeleri derinleştirmeye yarayan, güçsüz bir ışık yayılıyordu.

Yaya kaldırımını eğri büğrüydü. Üzerindeki geniş çatlaklardan otlar fırlamıştı. Duncan evi incelemek için bahçenin kenarına doğru yürürken ayaklarının altındaki beton toza dönüşüyordu. Ev tamamen karanlıktı.

Buraya gelmesinin ne kadar akıllıca bir hareket olduğunu sorguladı. En azından, yalnız gelmemeliydi. Bunu kendine itiraf ediyordu. Bu, düşüncesiz, aptalca ve biraz da bencilce bir hareketti.

"Savich hakkında. Yalnız gel."

Bu ve bu evin adresi, cep telefonunun posta kutusuna kısık bir kadın sesi tarafından bırakılan mesajın toplamıydı. Duncan arama kaydını kontrol edince, aramanın 22.37'de yapıldığını görmüştü. Arayan "Gizli Numara"ydı.

Çok şaşırtıcı!

Aklına hemen Savich'in geçen cumartesi akşamı ona ayarladığı kadının gelmişti. Kadını tekrar mı kullanıyordu? Savich niyetini bu kadar açık belli eder miydi? Bu kulağa pek Savich'in yapacağı bir şey gibi gelmiyordu ama onun hakkındaki tahminler yüzde doksan dokuz nokta dokuz yanlış çıkardı.

Evin verandasına giden yolu dikkatli bir şekilde yürümeye başladı. Her iki omzunun üzerinden de baktı, ama sokakta bir hareket görmedi ve hiçbir ses duymadı. Verandadan kapıya doğru ilerlerken eski tahtalar ağırlığı altında gıcırdadı.

Büyük ihtimalle sonunu getirecek bir tuzağa doğru yürüdüğüünün farkındaydı. Savich'in sürpriz bir saldırı düzenleyeceğini düşünmüştü. Yanılmış mıydı? Savich bunun yerine yüz yüze görüşmeye mi karar vermişti?

Ya da belki de, Savich'in onu bekleyen başka bir kanlı sürprizi vardı. Örneğin, Lucille Jones'un cesedi. Freddy Morris'in cinayetinden sonra Savich'i memnun eden fahişe hâlâ bulunamamıştı ve bu yüzden de polis onu sorgulayamıyordu. Büyük ihtimalle, Savich, onu sonsuza dek susturmuş ve cesedini de Duncan'ın bulması için buraya bırakmıştı.

Duncan'ın aklına Gordie Ballew de geldi. Savich muhbirlik yapması için onunla anlaşma yapmaya çalıştıklarını duymuş muydu? Neyse ki, Gordie şehir tutukevinde parmaklıkların arkasındaydı.

Bu evde onu her ne bekliyorsa gerçeği öğrenmenin zamanı gelmişti. Duncan tek menteşeyle ayakta duran paslı tel kapıyı kenara çekti, sonra kapı tokmağını tutup çevirdi. Rutubetten şişmiş kapının açılması için omuzuyla destek vermesi gerekti, sonra içeri girdi. İçerideki hava boğucuydu ve eski, boş evler gibi küf kokuyordu. Neyse ki, çürümüş et kokmuyor diye düşünerek rahatladı.

Dikkatle etrafı dinlerken eve alışmaya çalıştı. Geleneksel bir Güney eviydi. Havalandırma icat edilmeden önce, sıcak yaz aylarında serinlemek için çapraz vantilatörün gerekli olduğu zamanlarda inşa edilmişti. Bir zamanlar, belki yüz yıl önce, güzel bir ev olmalıydı.

Önünde, sonunda bir merdiven ve her iki tarafında da odalar bulunan bir koridor uzanıyordu. İlerleyip tedbirli bir şekilde sağ taraftaki odalardan birine baktı. Oda boştu. Lambri ve birkaç nesil görmüş solmuş, yırtılmış duvar kâğıdı. Bir zamanlar avizenin asılı durduğu tavanda bir delik. Büyük ihtimalle, burası yemek odası olarak tasarlanmıştı.

Koridorda ilerleyip misafir odası olan karşı odaya girdi. Başka bir duvar kâğıdı vardı, ama o da yırtılmıştı. Lime lime olmuş tül perdeler, pencerelerden sallanan örümcek ağları kadar kırılğan duruyordu. Odada tek tük mobilyalar vardı.

Elise Laird odanın ortasında duruyordu.

Duncan'ın kalbinde tuhaf bir şey oldu. Ama silahını kaldırıp ona doğrulttu.

"Buradasın." Sesi, fısıltıdan bile az çıkıyordu. Duncan'ın cep telefonuna mesaj bırakan aynı fısıltılı sestti. Duncan, Elise'nin sesini nasıl olup da tanımadığını düşündü.

Yoksa tanımış mıydı?

Savich'in adı telaffuz edilmiş olduğu halde, onu bu karanlık ve metruk evde kimin bekliyor olacağını biliyor muydu? Elise'nin sesini tanıma-

yı red mi etmişti, çünkü tanınmış olsaydı, buraya vicdanı rahat bir halde gelemezdi. Savich buraya gelmesini haklı çıkaran nedendi. Elise değil.

Duncan öfkeyle, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Seni buraya getirmek için o suçlunun adını kullandım."

"Onun adının beni buraya getireceğini nereden biliyordun?"

"C'ato, bana onunla geçmişini anlattı."

Duncan, Elise'yi uzun ve ağır ilerleyen saniyeler boyunca inceledi, sonra dokuz milimetreliğini indirdi. Ama fişek yatağında bir kurşun bıraktı ve tabancasını kılıfına geri koymadı. Sırtı, açık kapıya değil de, duvara gelecek şekilde durdu.

Elise, onun tetikte olduğunu hissedip, "Burada bizden başka kimse yok, eğer aklından geçen şey buysa. Seni yalnız görmek zorundaydım."

"Burası kimin?"

Duncan, onu ilk defa saçları açık bir halde görüyordu, daha önce hep arkadan bağlı şekilde görmüştü. Başını oynatırken saçları omuzlarına değiyordu. "Bir arkadaşımın."

"Arkadaşın evi yenilemeyi düşünse iyi olur."

"Uzun zamandır burada değil. Ara sıra havalandırmam koşuluyla, ihtiyacım olduğunda kullanmam için bana izin verdi."

Duncan sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi başını salladı, aslında hiçbir şeyi açıkladığı yoktu. Bu, daha çok soru anlamına geliyordu, ama bu sorular beklemek zorundaydı. Zaten konuşulması gereken yeteri kadar şey vardı.

"Pekâlâ, yemi yuttum ve beni buraya getirdin. Ne istiyorsun?"

"Mesele, benim ne istediğim değil, Duncan. Neye ihtiyacım olduğu. Yardımına ihtiyacım car. Çaresiz durumdayım."

Elise'nin ismini söylediğini duymak, midesine bir yumruk yemiş gibi hissetmesine neden oldu. Bu hissi önemsememeye çalıştı, ama bunu ya-

pamadı ve bu onu daha da sinirlendirdi. "Sanırım, kocanın yanından gizlice kaçtın."

"Bunu yapmama gerek kalmadı. Senin telefonun sinirlerini bozdu. Şehir kulübüne gitti." Onun şaşkınlığını görünce, "Meslektaşlarının çoğu, hatta savcı bile bir poker turnuvasında. Bu gece oynuyorlardı. Cato yarın polis tarafından sorgulanacağımın dedikodusunun yayılacağını biliyordu. Endişelenmiyormuş gibi görünmek istedi. Bunu bana söylemedi. Ama öyle düşündüğünü biliyorum. Neyse, o gittikten sonra Bayan Berry'nin eve gitmesini bekledim ve sonra da seni aradım."

"Ve beni buraya, Boo Radley'in^(*) evine getirdin. Neden?"

"Silahını bırakır mısın?"

"Hayır."

"Benden korkman için bir sebep yok."

Sebeb işimi kaybetmek, diye düşündü. Kariyerimi. İtibarımı.

"Korkması gereken kişi benim." Bunu söylerken Duncan'a doğru birkaç adım attı.

Duncan parfüm kokusu aldı. Hafif bir çiçek kokusuydu. Sarhoş ediciydi. Duncan'ın evine geldiği günkü kıyafetine benzer şeyler giymişti. Etek, sandalet ve bluz. Bluzu, Esteban'ın nişanlısınıninki kadar dar ve açık değildi. Ama Duncan'ın onun göğüslerinin şeklini fark edebileceği kadar dardı. Bu, Duncan'ı rahatsız eden bir farkındalıktı.

"Bu küçük oyunlarınızın ne için olduğunu biliyorum, Bayan Laird. Beni yolumdan alıkoymak, dikkatimi soruşturmadan uzaklaştırmak, sizi Gary Ray Trotter cinayetinden tutuklamama engel olmak için."

İşte. Bu kulağa çok iyi geliyordu. O dedektif, Elise de şüpheliydi. Her ne kadar Elise'ye dokunmak için yanıp tutuşsa da, olan ve olması gereken şey buydu.

(*) *Bülbülü Öldürmek* romanında, evden dışarı çıkmayan, karanlıkta yaşayan komşu.

"Trotter'ı kendimi korumak için vurduğuma neden inanmıyorsun? Cato hakkında söylediklerime neden inanmıyorsun? Ve Coleman hakkında söylediklerime."

Duncan etkili olmak için biraz durduktan sonra, "Bu konuyu açmana sevindim. Bugün Esteban'ı görmek için Atlanta'ya gittim."

Elise'nin tepkisinden bunu duyduğuna ne kadar şaşırılmış olduğu belli oluyordu. "Esteban'la mı konuştun?"

"Oh, evet. Çok samimi bir sohbet oldu."

"Ne söyledi?"

"Seni pek sevmiyor."

"Ben de onu."

"Aslına bakarsan, senin için psikopat orospu dedi ve daha kötü şeyler."

"Beni tanımıyor bile. Onu sadece bir kez bir partide gördüm."

"Coleman Greer'in sarhoş olup sızdığı; sen ve arkadaşı Tony'nin soyunup özel bir parti yaptığı partide."

"Ne?"

"Seni ağız sulandıran ayrıntıları tekrar etme utancından kurtaracağım. Her şeyi senin başlattığını söylemek yeterli olacak. Sen ve Esteban aptal flörtün kendinde değilken, gerçekten güzel zaman geçirmiştir."

"Ama ertesi sabah, her erkeğin kâbusu haline dönüşmüşsün. Sahiplenici ve yapışkan biri olmuşsun. Telefonla sürekli Tony'yi aramışsın. Ondan uzaklaşmamışsın ve onun senden o geceki birkaç ateşli yuvarlanmadan başka bir şey istemediği belli olunca, bir gün ondan intikamını alacağına yemin etmişsin. Dün Dedektif Bowen ve bana, Coleman Greer'in eşcinsel sevgilisinin o olduğunu söylediğinde de intikamını almış oldun."

Elise dehşet içinde ona bakıyordu. "Bütün bunlara inandın mı?"

"Senin versiyonuna inandığımdan daha fazla."

Odadaki tek tük eşyalardan biri olan, arkasında duran kanepenin kolunu el yordamıyla bularak yavaşça kanepeye oturdu. Birkaç dakika boşluğa baktı.

Sonunda ona bakarak, basitçe, "Yalan söylüyor," dedi. "*Yalan söylüyor*. Evet, Coleman, beni Braves'in partisine davet etti. Sana bunu anlatmıştım. Ve orada beni, Tony Esteban'la tanıştırdı. Coleman o gece sarhoş oldu. Sarhoş oldu, çünkü Tony, benimle flört ediyordu. Coleman, ona âşık olmuştu ve Tony, onun ilgisinin karşılıklı olduğuna inanmasını sağlamıştı."

Duncan sessiz kaldı, ifadesi şüpheliydi.

Elise üzerine basa basa, "Tony Esteban sahtekâr ve yalancı biri," dedi. "Eşcinsel ya da biseksüel ya da her ne ise, olmasaydı bile onu yine de çekici bulmazdım. O iğrenç biri. Bir ego manyak. Onunla ne o gece ne de daha sonra bir ilişkim olmadı."

"Onu, onun seni suçladığı şeyle mi suçluyorsun? Bana bütün bunları, onunla birlikte olmayı reddettiğin için senden intikam almak için mi anlattığını söylüyorsun?"

"Onun neyi ne için yaptığı benim zerre kadar umrumda değil. Benim hakkımda ne düşündüğü bile," dedi. "Ama Coleman'la ilişkisi hakkında yalan söylüyor. Tony, arkadaşımın kalbini kırdı. Tony, ilişkilerinin ortaya çıkmasından korkuyordu, bu yüzden artık Coleman'la yalnız görüşmek istemiyordu."

"Coleman bu ayrılık yüzünden aylarca acı çekti. O sırada o ve ben sık sık buluşuyorduk. Acı çekiyordu ve bu ilişki hakkında açıkça konuşabileceği, tamamen güvenilebileceği birine ihtiyacı vardı. Tony Esteban'ın onu terk edişiyle yıkılmıştı ve sonunda bu yüzden kendini öldürdü. Gerçek bu. Yemin ederim."

Duncan ceketini çıkardı ve gömleğinin koluyla alnındaki teri sildi. Sıcaktan bunalmış ve altüst olmuştu. Daha da kötüsü, Elise'ye inanmak üzereydi, bu yüzden söylediklerine şiddetle itiraz etmeye başladı. "Esteban'ın kızıl saçlı, bomba gibi bir nişanlısı var. Onun için eğitilmiş bir fok-balığı gibi iş yapıyor. Esteban, ona silikon göğüs taktırmış ve pırlanta yüzük almış ve bu büyük bir bağlılık işareti. Bu sonbaharda evleniyorlar."

"Tabii ki onun gibi bir kadını olacak. Her zaman olur. Bu, o ve Coleman arasında bir tartışma konusuydu. Tony ne zaman takım arkadaşlarına cinsel zaferleri hakkında böbürlense ya da son sevgiliyle ortalıkta dolaşsa, Coleman incinirdi.

"Ama Tony'nin maço tavırları, gösteriş için, Duncan. Evliliği, düzmece olacak. Bu evliliği, bir kılıf olarak kullanacağını anlamıyor musun? Kızıl saç, bir paravan. Bir sene içinde büyük ihtimalle hamile kalacak. Esteban bunun olmasını sağlayacaktır."

Duncan düşünceleri de benzer bir yol izlemişti, ama bunu itiraf etmeye henüz hazır değildi.

Elise, "Tony, Coleman'a çok kötü davrandı," dedi. "Onu bir gün sevgiye boğar, ertesi gün onu görmezden gelirdi. Dengesizliği Coleman'ı perişan etti."

"O zaman Coleman neden ona bu kadar kör kütük âşık?"

Elise bir süre konuşmadı, sonra kısık sesle, "Âşık olacağımız kişiyi seçebileceğimize inanmıyorum. Ya sen?" dedi.

Aniden oda sanki daha karanlık, küçük ve havasız oldu. Duncan'ın teni yapış yapıştı, vücudu diyafron gibi çınlıyordu. Gözlerini ondan kaçırdı.

Duncan, "Kimin eşcinsel, kimin heteroseksüel olduğunu ya da kimin kimi becerdiğini bilmiyorum ve açıkçası bu hiç önemli değil. Önemli olan şu; Meyer Napoli, senin hakkında bir şey bulmuştu. Yargıç parasını öde-

yip onun işine son verdi, ama Napoli uyanık bir adam olduğu için para kazanabileceği başka bir yol buldu.

"Sana geldi ve ona para ödemezsən, küçük kirli sırrın her ne ise, bunu kamuya açıklamakla seni tehdit etti. Sen de kabul ettin ve bir gece geç saatlerde seninle, kocanın çalışma odasında buluşmasını istedin. Napoli bunu kabul etti, ama o aptal değildi. Ona bir oyun hazırlama ihtimalini düşünüp kendi kışını korumak için budala, talihsiz Gary Ray Trotter'ı teslimatçısı olarak tuttu.

"Bu arada, Trotter o gece yanında ne getirmişti? Fotoğraf, ses kayıtları, müstehcen videolar? Belki de gerçekten Coleman Greer'la yatmıyordun. Belki de gerçekten en iyi arkadaşının özel hayatını ve halk arasındaki imajını korumaya çalışıyordun.

"Bunların da bir önemi yok. Napoli'nin senin hakkında bulduğu şey, sadece sana değil, arkadaşına ve -daha da önemlisi- kocana zarar verecek bir şeydi. Ve her şeyden önemlisi, Bayan Cato Laird olarak konumunu korumak istiyordun.

"Önceden kararlaştırıldığı gibi çalışma odasına gidip Napoli'yi beklemeye başladın. Ama Trotter geldi. Sana bir şey söyledi. Her ne kadar inkâr etsen de sana bir şey söylediğine eminim. Onu vurduktan sonra, getirdiği şeyleri sakladın ve sonra bunun bir hırsızlık olayı gibi görünmesini sağladın. O lastik levyeyi oraya sen koymuş ve camı da sen kırmış olabilirsin.

"Sonra Cato geldi. Sevgili karısını kaybetmeye ne kadar yaklaştığı düşüncesiyle altüst olmuş bir halde. Daha önce hiç olmadığı kadar üzerine titremesini sağladın. Nefsi müdafaa hikâyesini ve Trotter'ın seninle hiç konuşmadığını yuttu." Gözlerini kısarak Elise'ye baktı. "Şu anda içini kemiren şey, Meyer Napoli'nin nerede olduğu. Ortaya çıkmadığı sürece, masumsun. Bunu mahvedebilecek tek kişi o."

Elise'nin omuzları düştü ve başını öne eğdi.

Duncan, ona doğru yürüdü, elini onun çenesinin altına koyup başını yukarı kaldırdı. "Her şey böyle olmadı mı?"

"Evet." Elise, onu şaşırtan bir hareketle ayağa kalktı ve bileklerinin iç kısımlarını birleştirip ellerini ona doğru uzattı. "Beni kelepçele. Tutukla. Beni hapse at. En azından orada güvende olurum."

"Kocandan uzakta mı?"

"Evet!"

"Seni öldüreceği için mi?"

"Evet!" Sonra başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "O değil. Bunu kendisi yapmaz. O kadar aptal değil. Geçen gece havuzda bunu yapabiliyordu. Beni boğup bu işe son vereceğini düşündüm. Ama beni öldürmedi ve öldürmeyecek. Sadece ölmemi sağlayacak."

Duncan, "Neden?" diye sordu.

"O..."

"*Neden?*"

"Sana nedenini anlatamam."

"Çünkü ortada böyle bir *neden* yok."

Elise şiddetle başını iki yana salladı. "Lütfen bana güven."

"Sana güvenmek mi?" Duncan güldü. "Mümkün değil."

"Bana inanman için ne yapmam gerekiyor? Ölmem mi?"

"Bu bir başlangıç olabilir."

Elise derin bir nefes alıp geri adım attı.

Duncan aynı soğuk sesle, "Bu arada," dedi. "Polis merkezinde görüşürüz. Yarın. Saat onda."

Ona arkasını dönüp koridora doğru ilerledi. Elise, onun arkasından gitti, kolunu yakalayıp onu kendine doğru çevirdi. "Bana yardım edebilecek ya da yardım edecek başka kimsem yok. Korkuyorum. Cato biliyor..."

"Neyi?"

"Ne yapmaya çalıştığını bildiğimi biliyor ya da en azından bundan şüpheleniyor. Bu yüzden sana Napoli'yi anlattı. Böylece, aldatılan koca gibi görünecek ve sadakatsiz karısına karşı senin sempatin kazanacaktı. Beni suçlu göstermek için Napoli'yle Trotter arasında bir bağlantı kurup sonunda da bunu Coleman'a bağlamayı sağladı. Hepsi, büyük planının bir parçası."

Duncan, "Pekâlâ," dedi. "Eğer böyleyse, bunu resmi ifaden olarak sun. Yarın sorgulama sırasında bunun kayıtlara geçmesini sağla."

"Yapamam. Nasıl yapabilirim? Bunu yaparsam, kesin ölürüm." Elise, onun kolunu daha da sıktı. "Lütfen, Duncan."

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"*Beni* araştırmayı bırak. Cato'yu ve Trotter'ın o gece neden evimize geldiğini araştırmaya başla."

"Seni öldürmek için gelmişti?"

"Evet."

"Trotter gibi bir acemi senin gecenin bir yarısında evde dolaştığını nasıl bilebilir?"

"Ona Cato söylemiştir. Ben aşağı inene kadar -ki bu benim için kaçınılmaz bir şey- çalışma odasında beklemesini söylemiştir."

"Cato alarmı kurmaman ve Trotter'ın içeri girebilmesi için seni yataktaki tuttu."

"Bu sana inandırıcı gelmiyor mu?"

Evet, geliyordu. Duncan, Elise'nin yüzündeki umudu gördü ve bu onda Elise'ye inanma isteği uyandırdı. "Kocanın senin ölmeni neden istediğini söyle."

Kederli bir şekilde, "Söyleyemem," diye fısıldadı. "Bana inandığından emin olmadan söyleyemem."

"O zaman hiç şansın yok."

Duncan arkasını dönmeden önce Elise ellerini onun omzuna koyup ona doğru yaklaştı. "Bana inanmak istiyorsun."

Duncan, onun ellerini çekmek için yukarı uzandı. "Yapma," dedi ama Elise'nin elleri onun omuzlarında, kendi elleri de onunkilerin üzerinde kaldı.

"Bana inanmak istediğini biliyorum." Elise parmak ucunda yükselip dudaklarını onun dudaklarına değdirerek, "Bana inan Duncan. Lütfen," dedi.

Duncan öfke ve bastırılmış arzuyla inleyerek ceketini ve silahını yere attı ve onu saçlarından kavradı. Başını geriye çekti. Elise, onun bakışlarına karşılık verseydi ya da Duncan, onun gözlerinde bir zafer ya da meydan okuma işareti görseydi, onu bırakıp oradan ayrılabilirdi. Ama Elise'nin gözleri kapalıydı.

"Allah seni kahretsin," dedi. "Beni de kahretsin."

Dudaklarını sertçe onunkilere bastırdı. Beline sarılıp onu hızla kendine doğru çekerken dilini ağzına soktu. Vücuduna değen vücudunun verdiği his, kokusu, ağzının tadı, hepsi birleşerek ahlaki duygularından geriye kalan son parçayı da alıp götürmüştü. İçinde daha önce hiç hissetmediği bir arzu dolaşıyordu.

Elise kollarını onun boynuna dolayıp parmaklarını saçları arasında gezdirdi. Dudakları istekliydi, baştan çıkarıcı bir şekilde dilini içine alıyor ve Duncan'ın onun dudaklarını, onu ve her şeyini daha çok istemesine neden oluyordu.

Duncan, onu geri geri yürütüp duvara yasladı ve sonra bluzunun ucunu yukarı kaldırdı. Bluzunun altında hiçbir şey yoktu. Duncan bluzu çıkarmaya çalışırken, Elise kollarını havaya kaldırdı ve bluz dirseklerinde

toplandı. Duncan, onun iki bileğini de tek eliyle kavrayıp Elise'nin başının üzerinde duvara yasladı.

Daha sonra, biraz durup Elise'nin gerilmiş gövdesini incelemeye, onu ödöl gecesinde gördüğü andan itibaren fantezisini kurduğu şeyi bakmak için zaman ayırmadığına pişman olacaktı. Parmak uçlarıyla teninin keyfini çıkarmadığına, göğüslerine dokunmadığına ya da onları dudaklarıyla öpmediğine pişman olacaktı.

Ama o anda, ona sahip olmak için ilkel bir açlıkla hareket ediyordu. Eteğinin altına uzanıp poposunu avuçlayınca, teninden başka hiçbir şeyle karşılaşmadı. Küfürler ya da belki de umutsuz dualar mırıldanarak onu kucaklayıp kanepeye taşıdı.

Elise kanepeye uzanırken bluzunu çıkarıp kenara fırlattı. Duncan sabırsızlıkla omuz askılığını çıkarıp yere attı. Bir dizini kanepeye koydu ve Elise'nin eteğini beline kadar sıyırdı. Elise'nin külodunu aşağı indirip kaskıları arasındaki yumuşak tüylere baktı. Kemer tokası ve fermuarıyla boğuşurken nefes alıp veriş, sessiz odada şiddetli bir kamçı sesi yaratıyordu. Sonra, Elise'nin bacaklarını açıp ona sahip oldu.

Onun içindeyken ellerini saçlarının arasına soktu ve yüzünü de boyunun çukuruna yasladı. Onun içinde olmanın, onunla kuşatılmış olmanın, ona sahip olmanın, ne kadar güzel bir duygu olduğunu düşünerek, birkaç saniye öyle kaldı.

Sonra, hareket etmeye başladı. Sert ve derin hareketleri, tutkudan olduğu kadar şimdiye kadar kendini tutmuş olmasından da kaynaklanıyordu ve Elise'nin küçük, kesik sesler çıkarmasına neden oluyordu. Numara yapıyor olsa bile umrunda değildi. Bu sesler hoşuna gidiyor ve onu devam etmeye teşvik ediyordu.

Duncan, ellerini onun kalçalarının altına koyarak onu yukarı kaldırdı ve zevkten titreyene kadar artan bir güçle, hızlanan bir tempoyla, sür-

tünmeden artan sıcaklıkla içine girerken o şekilde kalmasını sağladı. Orgazmı, uzun, şiddetliydi ve tam anlamıyla doyurucuydu.

Gürültülü nefes alıp verişleriyle, Elise'nin boğazını nemlendirirken yavaşça kendini onun üzerine bıraktı. Orada öylece, altında Elise'yle, mutluluğun verdiği rehavetle sonsuza kadar yatabilirdi. Ama nefesi normale bile dönmeden, kendini kaldırıp ondan ayrılmaya çalıştı.

"Hayır." Elise, onu sıkıca kavradı. "Hayır."

Elise'nin vücudu gerilmişti. Kaşlarının ortasında hafif bir çizgi oluşmuştu. Gözleri kapalıydı ve hızla nefes alıp veriyordu. Dudaklarını ıslatıp içeri çekti.

Ellerini onun ıslak gömleğinin altına sokup parmaklarını terden kayganlaşmış sırtına geçirdi. Leğen kemiğini yavaşça onunkine bastırdı. Artan basınç nefesinin kesilmesine neden oldu. Duncan, ondan ayrılma fikrini unutup kalçalarını elleri arasına aldı ve vücudunu ona yasladı. Elise kısıp ve istekli bir ses çıkardı.

Duncan kalçalarını daha da sıkarak, ona sürtünmeye başladı. Elise'nin etine batan tırnaklarını hissetti. Çok hafifçe üzerinde gidip geliyordu ama bu yeterli oluyordu. Hatta gereğinden fazla. Elise hafif bir haykırıyla, sırtını kanepeden aşağı sallandırdı ve baldırlarıyla Duncan'ın kalçalarını sıktı. Elise'nin orgazmını penisinin ucunda hissetti, iyice içine, neredeyse boğazına kadar girdi.

Orgazmı bittiğinde, nefes nefese onun altında yatıyordu. Pencereden içeri vuran sokak lambasının ışığı, göğüslerinin üzerinde paçavraya dönmüş perdenin dantelli deseninin gölgelerini oluşturunuyordu. Gözlerinin kenarından bir damla yaş, bir damarın attığı şakağındaki nemli saçlarına doğru süzüldü. Saçları, başının arkasında solgun bir ipek yığını gibi duruyordu. Dudakları şişmiş ve çürümüş gibi görünüyordu.

Onunla birlikte yatmayı çok istiyordu. Onu ıslak ıslak ama yumuşakça ve nazıkçe öpmek istiyordu. Ama bu onu kesinlikle cehenneme gönderirdi. Kendini kaybetmiş ve daha sonra bunun için biyolojiyi suçlayabileceği bir cinsel dürtüye karşılık vermişti. Ama duygusallık gösterileri için hiçbir bahanesi olamazdı. Şu anda tamamen kendindeydi ve akılsızlığının büyüklüğü altında eziliyordu.

Elise gözlerini açıp ona baktı. İsmini mırıldanarak elini yanağına doğru uzattı. Duncan, ona dokunmasına fırsat vermeden, kendini geri çekti ve ayağa kalktı. Ona sırtını dönerek, pantolonunu giydi ve kemerini bağladı. Gömleğini dışarıda bıraktı. Tabanca kılıfını yerden aldı, ama takmadı.

Savannah tarihinin en canî suçlularından bazılarıyla karşı karşıya gelmişti ama şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en cesurca şey, arkasını dönüp bu kadına bakmaktı.

Neyse ki, Elise de ayağa kalkmıştı. Eteği üzerindeydi. Henüz bluzunu giymemişti, ama namuslu bir şekilde göğsünün üzerinde tutuyordu. Bu, klasik, kadınsı ve kendini sakınan hareket beynine kazınacak ve daha sonra onun o anda ne kadar savunmasız görüldüğünü hatırladığında kalbinin sızlamasına neden olacaktı.

Ama bu çok sonra olacaktı.

Şimdi ise, Duncan koridora çıkmış, spor ceketini ve silahını almak için yere eğiliyordu. Omzunun üzerinden, "Saat onda. Yanında avukatını da getir ve geç kalma."

ON ALTINCI BÖLÜM

Elise, nefes nefese, kalbi küt küt çarparak, uyandı ve doğrularak, dimdik oturdu.

Bir saniye önce derin bir uykudayken bir saniye sonra sanki başının içinde gürültüyle bir alarm çalmış gibi sıçrayarak uyanmıştı. Heyecanla etrafına bakındı ve her taraf karanlık olduğu halde hemen nerede olduğunu, neden burada olduğunu ve neler olduğunu hatırladı.

Duncan gittikten sonra, o kadar çok üzölmüştü ki, ağlaya ağlaya uyuyakalmıştı. *O uyumuş muydu?* O, kronik uykusuzluk hastası, rüyasız bir uykuya mı dalmıştı? Ne kadar uyumuştı? Yarım saat? Daha uzun? Bluzunu giyerken kol saatini okumaya çalışıyordu, ama içerisi çok karanlık olduğu için akrep ve yelkovanı göremiyordu. Cato! Ona ne söyleyecekti?

Kuruyan teri, cildini kurutmuş ve germişti. Yanaklarını silerken göz yaşlarının tuzlu izlerini hissetti. El yordamıyla yerde iç çamaşırını aradı. Külodunu giyerken, Cato'yu görmeden önce banyo yapması gerektiğini düşündü.

Çantasını aldı, uyanmasının üzerinden saniyeler geçmesine rağmen karanlık evde elinden geldiği kadar hızla hareket ediyordu. Eve Cato'dan önce varmalıydı. Yoksa, yokluğunu ona nasıl açıklayabilirdi? Nereden geldiğini ona nasıl açıklayabilirdi?

Bunun sadece tek bir açıklaması vardı. Cato, ona baktığı anda ne yaptığını anlardı.

Tanrım, ne olur, hâlâ poker oynuyor olsun.

Cato'nun ruh hali nasıl olursa olsun, buna katlanmak zorundaydı. Duncan soruşturmasına devam edeceğini açık bir şekilde belirttiği için şu anda Cato'yla mutlu bir evlilikleri varmış gibi davranmaya devam etmekten başka çaresi yoktu.

İçeri girdiği arka kapıdan dışarı çıktı. Çorak bahçeden koşarak geçerken yabancı otlar çıplak bacaklarını bereledi.

Bahçenin arkasındaki tel örgü çitin kapısı dar sokağa açılıyordu. Düşüncesiz bir toplumun çöp kutuları ve döküntüleriyle dolu -paslı araç gereçler, eski lastikler, iskartaya çıkarılmış mobilyalar, oyuncaklar, aletler ve çöp- tekerlek izli, asfaltsız bir yoldu.

Arabasını bıraktığı yola doğru ilerlerken Duncan'ın Boo Radley'in evi olarak tarif ettiği eve benzeyen iki evin arasından geçti. Duncan bunu bilmiyordu ama *Bülbülü Öldürmek* onun en sevdiği filmlerden biriydi. Çocukken ne zaman televizyonda oynasa mutlaka seyrederdi. Büyük ihtimalle, televizyonda gösterilen bütün filmleri izlemişti. Komediler, dramlar, gizemli filmler, hepsini severdi. Filmler, hayatının acımasız gerçeklerinden kaçış yoluydu.

Mahallede bir sürü Boo Radley evi vardı. Her iki tarafındaki evler de karanlıktı, panjurlu pencerelerin arkasından izlendiğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Ama tam kimseye görünmeden oradan geçeceğini düşü-

nürken, bir kedi cılız bir çalının içinden fırlayınca yüreği ağzına geldi. Kedi tıslayarak sırtını kabarttı ve sonra tekrar çalılarının arasına daldı.

Arabasını blokun ortasına park etmişti. Camlarının hiçbirinin kırılmadığını ve jant kapaklarının yerinde olduğunu görünce içi rahatladı. Arabasına zarar gelmiş olsaydı, bunu Cato'ya açıklamak çok zor olurdu.

Bir sokak lambasının altından geçerken tekrar kol saatine baktı ve saati görünce, eğri büğrü kaldırımında tökezledi. Saatlerdir uyuyordu.

Endişeden çılgına dönerek çantasını karıştırdı ve cep telefonunu çıkardı. Çalmışsa bile uyanmamıştı. Arama kaydına baktı. İyi! Cevapsız çağrı görünmüyordu.

Cato şehir kulübüne gitme planından bahsettiğinde, Elise bir uyku ilacı alıp sabahki sorgulamaya hazırlıklı olmak için biraz dinleceğini söylemişti. Cato çok gerekli olan uykusunu bölmemek için akşam onu aramayacağını söylemişti.

En azından, cep telefonunu aramamıştı. Ama evi aramış olabilirdi.

Elise nerede olduğunu anlamak için onu cep telefonundan aramayı düşündü. Eğer onu şehir kulübünde yakalarsa, sadece kontrol etmek için aradığını söyleyebilirdi. Eğer evdeyse, Elise'nin neden güvenli evinde olmadığını bilmek isteyecekti. İlaçlı uykusunda olması gerekirken bu saatte dışarıda ne yaptığını bilmek isteyecekti. O zaman ne olacaktı? Ona ne söyleyecekti?

Böyle spot ışığına tutulma riskine girmektense, onu aramamak daha iyiydi. Ne yaptığının ortaya çıkmaması için yapabileceği en iyi şey, Cato'dan önce eve varmaktı. Bunun için arabasına kalan mesafeyi koşmaya başladı.

Uzaktan kumandayla arabasını açtı. Araba öter gibi bir ses çıkardı ve ön farlar açılarak anında ıssız sokağın karanlığını aydınlattı ve ona Savich'le son görüşmesi sırasında titreyen flaş ışıklarını hatırlattı.

Arabanın kapısını açtı, çantasını yolcu koltuğuna fırlattı ve direksiyonun arkasına geçti. Kapıyı kapar kapamaz, otomotik kilitleme düğmesine bastı, sonra aceleyle arabayı çalıştırıp gaza bastı.

En iyi durum senaryosu: Cato hâlâ kulüpteydi ve söylediği şeyi yapıp uykusunda onu rahatsız etmemek için aramamıştı. Geçen cumartesi sabahın erken saatlerine kadar poker oynamıştı. Belki, bu akşam da aynı şeyi yapmıştı. Böyle yapmasını *umuyordu*.

Biraz can sıkıcı durum senaryosu: Hâlâ kulüpteydi, ama onu kontrol etmek için evi aramıştı. Eğer böyle olduysa, Elise, ona reçetesiz ilaçtan iki tablet aldığını söyleyebilirdi. İlaçlar düşündüğünden daha güçlü çıkmış, kendinden geçerek uyumasına ve telefonları duymamasına neden olmuştu.

En kötü durum senaryosu: Cato kızgın bir halde onun dönmesini bekliyordu. Elise aldığı uyku ilacına rağmen uyuyamadığını, bu yüzden arabayla dolaşmaya çıktığını söyleyerek evde olmayışını açıklayabilirdi. Bu pek tatmin edici bir açıklama değildi ama en azından inandırıcıydı.

Ama sevişmenin bariz işaretlerini nasıl açıklayacaktı? Duncan pek şefkatli davranmamıştı. Kendisi de.

"Âşık olacağınız kişiyi seçebileceğimize inanmıyorum. Ya sen?"

Duncan bu sorusuna cevap olarak hiçbir şey söylememişti. Söylemenin gerek yoktu. Yüz ifadesi, Elise'ye öğrenmek istediklerini anlatmıştı. Ki bunu zaten biliyordu.

Tutkusu harekete geçince, haşın ve dikkatsiz davranmıştı. İşaretler hırakmıştı. Elise, Cato'yu görmeden gerekli düzeltmeleri yapamazsa, Cato, onun karışmış saçlarını, buruşmuş bluzunu ve dudaklarının etrafındaki sakal tahrişlerini mutlaka fark ederdi.

Tahrişin hissettiği kadar belli olup olmadığını kontrol etmek için dikiz aynasına baktı.

Arka koltuktan bir yüz sırtarak ona bakıyordu.

Şok ve korkuyla çılgık attı ve refleks olarak, sertçe frene bastı.

"Bayan Laird. Resmen hiç tanışmamıştık. Lütfen kendimi tanıtmama izin verin." Adam işaret parmağı ve orta parmağı arasında tuttuğu iş kartını gösterişli bir hareketle ona uzattı. "Meyer Napoli."

Duncan, Elise'den ayrıldıktan sonra bir süre amaçsızca araba sürmüştü. Ne aradığını bilmiyordu. Belki de, günahlarından kurtuluş yolu nu.

Ama bu düşündüğü gibi şehrin sokaklarında, barda, spor salonunda ya da bir sinemada bulunacak bir şey değildi. Sonunda polis merkezine gitti.

Şiddet İçeren Suçlar Birimi'nde sadece bir dedektif daha vardı. Duncan içeri girince, memur geç saatlerde burada oluşları hakkında bir espri yaptı. Duncan uygun bir karşılık verdikten sonra ofisine girip kapıyı kapattı. Bu konuşmak istemediği anlamına geliyordu.

Eğer olay üzerinde çalışırsa -gerçekten masasında oturmuş, dava dosyasını gözden geçiyordu- Elise'yle yaptığı özel görüşmeye mantıklı bir kılıf uydurabileceğini düşünmüştü.

Evde onu kimin beklediğini görüp Savich konusunun bir aldatmacadan ibaret olduğunu anladığı halde orada kalışını, *sadece* gerçeğin, bir itirafın ve yeni kanıtların peşinde olmasına bağlayabilirdi.

Kendini buna inandırabilirse, olanlar için belki kendini affedebilirdi. Saatlerce bunu yapmayı denedi. Ama sonunda kendini kandırmaya çalışmaktan vazgeçti. Davada ilerleme kaydetmek için değil, onunla birlikte olmak istediği için o evde kalmıştı. O tozlu kanepede olanların mesleğiyle bir ilgisi yoktu.

Bunu itiraf etmek onu biraz rahatlatmıştı. Ama tamamen değil. Hâlâ suçluluk duygusuyla boğuşması gerekiyordu.

Madem suçluluk duygusuyla boğuşacaktı, bunu kendi evinin rahat ortamında yapmayı daha uygun buldu. Polis merkezinden ayrılıp birkaç blok uzaktaki evine doğru yola çıktı. Şafak sökmek üzereydi, ama eve girer girmez, teselli piyanosunda aradı.

Rock and roll, country ve klasik parçalar çaldı, ama sanki her melodi hüznünlü çıkıyordu. Müzik, her zamanki gibi ruhunu dinlendirmeye yardımcı olmadı. Kısa bir süre sonra teselli müzikte aramaktan vazgeçip kınnesine uzandı, kolunu gözlerinin üzerine koyup Elise'den ayrıldığını düşünürken berri kurtulmaya çalıştığı vicdan azabını serbest bıraktı.

Bu duygu, örs gibi üzerine indi.

Profesyonel açıdan, yaptığı şeyin bir mazareti yoktu. Bir şüpheliyle, polisin bir numaralı şüphelisi ile yakınlaşmıştı.

DeeDee ve diğer dedektif arkadaşları onu küçümseyeceklerdi. Üstleri onu hemen kovmasalar da, cezalandıracaklardı. Ama ona ne kadar ağır bir ceza verseler de, bu yine de hak ettiği ya da kendine vereceği ceza kadar ağır olmayacaktı. Bir soruşturmayı tehlikeye atmıştı. Bunun affı yoktu.

Bu affedilir bir şey olsaydı bile, başka bir şey daha vardı -Elise evliydi.

O diğer çocuklardan daha kutsal olmadığını kanıtlamaya çalışan tipik bir papaz çocuğuydu. Çocukluk yıllarında bela aramayı alışkanlık haline getirmişti ve genellikle de bulurdu.

Ergenlik çağlarında, gerçekten çok çılgın bir hayat yaşamaya başlamıştı. Aldığı en kötü ceza, cumartesi gecesi yaptığı içki âleminden sonra banyo ağrısından neredeyse ağlayacak bir halde üst üste iki pazar ayinine katılmak zorunda kalmaktı. Kokuşmuş safra ve elmalı şarap karışımını kusmak için kiliseden dışarı çıkmak zorunda kalmıştı.

Babası bu cezanın ona bir ders vereceğini ummuştı. Ama bu deneyim, ona sadece içkisini daha akılcıca seçmesi gerektiğini, içkiden kaynaklanan baş ağrısını nasıl önleyebileceğini ve bu taktikler işe yaramazsa bununla nasıl başa çıkacağını öğretmişti.

Sevgi dolu ailesinin umutsuzluğuna rağmen, babası papaz, diye farklı biri olmamaya kararlıydı ve bu onu birçok yeni yetmeden daha da mace-raperest yapıyordu. Özellikle de, cinsel keşifler konusunda. Buna çok erken yaşta başlamıştı ve bu deneyimlerin en unutulmazları kilise arazisinde gerçekleşmişti. Diyakozlar^(*), babasıyla yeni sıralar ya da ilahi kitaplar alımını konuşurken, o, kilise korosunun cüppelerinin saklandığı dolapta, onların kızlarını öpüyordu.

Bir göğüse ilk defa bir kilise kampında dokundu. Akşam ayininden sonra, seyyar kiliseden kulübelere doğru yürürken kuru yolunda. İki yaz sonra benzer bir şekilde bekâretini kaybetti. Ertesi sabah Şükran Günü duaları okunurken büyük ihtimalle en içten dua eden oydu.

Üniversite yıllarında bir sürü çılgın macerası olmuştu, ama kimin olmamıştır ki? Olgunlaştığında daha temkinli ve dikkatli davranmaya başlamıştı... geçen cumartesi akşamı bir istisnaydı.

Ona evet diyen bütün kız öğrencileri becermek isteyen azgın üniversiteli çocuktan, kadınlara gerçek bir sevgi ve saygı duyan daha sorumlu bir adama dönüşmüştü. Bir ilişki ne kadar sürerse sürsün, onurlu bir şekilde davranmaya çalışıyordu.

Buna başka bir adamın kadınına bakmamak dahildi. Bu, kesinlikle başka bir adamın karısıyla cinsel ilişkiye girmemek anlamına geliyordu.

Anne ve babası, kırk yıldan uzun süredir, sevgi dolu, istikrarlı ve mutlu bir evlilik sürdürüyorlardı. Birbirlerine hâlâ âşık olduklarına ve ak-

(*) Kilise işlerinde papaza yardımcı olan kişiler.

tif bir cinsel hayatları olduğuna emindi. Evlilik kurumunun kutsallığı, babasının vaazlarında en sık değindiği konulardan biriydi.

Duncan vaktiyle çok sorun çıkaran biri olduğu için bu ahlaki dersin başına geldiğini düşünüyordu. Zina, çiğneyemeyeceğin on emirden biriydi. Oraya girilmezdi. Daha önce hiç şeytana uymamıştı.

Ama şimdi, evli bir kadınla birlikte olmuştu ve bu yüzden kendinden utanıyordu.

Asıl utanç duyduğu şey, her şeye rağmen onu hâlâ istemesiydi.

Trotter'ın vurulmasıyla ilgili soruşturma nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Elise'ye *asla* sahip olamayacaktı.

Ve araştırmayı tamamlama görevi ona bırakılmayacaktı.

Saat ondaki sorgulamaya katılmayacaktı. Çünkü saat dokuz buçukta Yüzbaşı Bill Gerard'ın odasında olacak ve Bayan Laird hakkında iddia ettiği kadar objektif olmadığını itiraf edecekti. Olmak istediği kadar bile objektif olamamıştı. Gerard'a her şeyi itiraf edecek olanların sorumluluğunu tamamen üzerine alacak ve Elise'nin masum olduğunu söyleyecekti.

Gerard'dan Cato Laird'e davadan neden çekildiğini söylememesini isteyecekti ve Gerard büyük ihtimalle bu isteğini onu olmasa da yargıcı, Elise'yi ve polis teşkilatını büyük bir skandaldan korumak için kabul edecekti.

Gerard birtakım disiplin tedbirleri alacak ve büyük ihtimalle Duncan'ın rozetini isteyecekti. Yarın bu saatlerde işsiz olabilirdi. Bunu hak ediyordu.

İtirafıta bulunması gereken bir kişi daha vardı. DeeDee. Diğer çalışmaları arkadaşları yetkilerini artık neden kullanmadığına dair birtakım spekülasyonlarda bulunacaklardı ve büyük ihtimalle birkaçının tahminleri doğru olacaktı. Ama DeeDee gerçeği ondan duymayı hak ediyordu. Hem

ortağı hem de arkadaşı olarak ona bunu borçluydu. Çünkü DeeDee, Eli-se'ye olan hislerinin soruşturmayı etkilemesine izin vermemesi konusun-da onu uyarmıştı. Sana söylemiştim, diyeceğini sanmıyordu ama dese bile bunda da haklıydı.

Ne yapacağına karar verdikten sonra kanepeden kalkıp yukarı çıktı. DeeDee'yle konuşmadan önce Elise'nin izlerini yıkayarak üzerinden at-ması daha uygun ve sembolik olacaktı.

Banyoya girdi ve uzanıp muslukları açtı, sonra giysilerini çıkardı. Bir anlık zayıflığa teslim olarak, gömleğini yüzüne götürdü. Elise'nin kumaşa sinmiş parfümünü içine çekti. Sonra, gömleği romantik bir anı olarak saklamaya kalkışmamak için hemen çamaşır sepetine tıktırdı.

Düşün altına girdi.

Duygularının doğru kararlar vermesini engelleyeceğinden korkarak, onları kontrol altında tutmaya çalışmış ve yaptıklarına pratik, profesyonel ve ahlaki açıdan bakmıştı.

Ama düşün ılık suyu kontrolünü kaybettiriyordu. İnleyerek, fayans duvara yaslandı ve avuçlarını gözlerinin üzerine bastırdı. Göğsündeki ağ-rının nedeni *suçluluk duygusuydu*. Vicdan azabı *çekiyordu*. Pişmanlık, sivri tırnaklarını tenine geçirmişti.

Ama aldığı her nefeste Elise'yi istemeye devam ediyordu.

Onu tutsak alan bu arzuya engel olamıyordu. Bu güçlü ve ısrarcı duyguyu, daha önce hiçbir kadına karşı hissetmemişti. Bu arzu, Elise'yi gördüğü anda onu kavramış ve bu gece ona sahip olduktan sonra eskisin-den daha da şiddetli bir hale gelmişti.

Yarın bunun bedelini ödeyecekti. Fısıltıyla, "Yemin ederim, ödeye-ceğim," diye ant içti.

Ama bu gece...

Gözlerini sıkıca kapadı ve anıların, damarlarında akan kan gibi serbestçe zihninde dolaşmasına izin verdi. Her ayrıntıyı çok net hatırlıyordu. Her sesi her kokuyu her tadı her dokunuşu her duyguyu hayalinde yenisinden yaşıyordu. İlk vahşi öpücük. Orgazminin son dalgası.

Sıkışan boğazından bir inilti çıktı. Ilık su vücudundan aşağı akarken, içinde bir heyecan dalgası merhametsizce ilerliyordu. Bu dalga ondan boşalırken, titredi ve hissettiği heyecanla, daha önce söylememek için kendini tuttuğu şeyi söyledi. "Elise. Elise."

Belinde havluyla banyodan yatak odasına geçti ve yatağın üzerine oturdu. Fiziksel olarak tükenmişti, ama DeeDee'ye içini boşaltmadan dinlenemeyeceğini biliyordu. Bu iş sabahı bekleyemezdi.

Cep telefonunu eline alıp derin bir nefes aldı ve fikrinin değişmesine izin vermeden hızla numaraları çevirmeye başladı.

DeeDee telefona ilk çalışta cevap verdi. "Bu kadar çabuk nasıl duyuldu? Worley, seni de mi aradı?"

"Ha?"

"Napoli'den haberin var, öyle değil mi?"

"Napoli mi? Hayır. Ne olmuş ona?"

"Onu Talmadge Köprüsü'nde ölü bulmuşlar. Evine on dakika uzaklıktayım." Duncan'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Duncan birkaç saniye elindeki telefona baktı. Bu tuhaf konuşma gerçek miydi, yoksa bunu kendisi mi hayal etmişti, merak ediyordu. DeeDee'nin söylediklerini özüksedikten sonra yataktan fırlayıp aceleyle gitti. Islak saçlarını parmaklarıyla taradı ve koşarak aşağı indi. Evden çıkmadan önce alarmı kurmayı son anda hatırladı.

Evinin önündeki kaldırımda volta atarken, DeeDee'nin arabası sokakın köşesini döndü. Duncan, onu karşılamak için koşmaya başladı. DeeDee, onun içeri atlaması için arabayı durdurdu ve sonra gaza bastı.

"On dakikalık mesafeden daha uzaktaymışsın."

"Kahve almak için durdum, huysuz. Lütfen, günlük minimum kafein ihtiyacını almanı garantileyecek kadar nazik ve düşünceli olduğum için bana teşekkür etmenc hiç gerek yok."

Big Gulp'tan aldığı diyet kolayı baldırlarının arasına sıkıştırmıştı. Duncan kahve için o kadar minnettar olmuştu ki, yorum bile yapamamıştı.

DeeDec göz ucuyla ona bakarak, "Hâlâ birbirimize kızgın mıyız?" diye sordu.

Duncan kahvesinden bir yudum aldı. "Ben sana kızmamıştım."

"Kızmıştın."

"Fikir ayrılığımız vardı. Bu olur. Benzer fikirlere sahip insanlar arasında bile."

"Ama, ben sana kızmıştım." Duncan, ona baktı. DeeDec omuzlarını silkti. "Birincisi, bensiz gizlice Atlanta'ya gittiğin için."

"Tony Esteban'dan hiç hoşlanmazdın. Bu konuda bana güvenebilirsin."

"Sonra, Elise Laird konusunda inatçılık ettiğin için kızmıştım. Bir an için delirdiğini sandım. Yarın onu karakola getirmeye karar verdiğinde çok rahatladım. Daha doğrusu, bugün."

"Dur, DeeDec. Bana hiç de hak etmediğim daha fazla övgüde bulunmadan önce sana söylemem gereken bir şey var." Duncan durup itirafı için DeeDec'yi çılgına çevirmeyecek kelimeleri bulmaya çalıştı. "Bu gece ben..."

"Olayın olduğu gece Lairdlerin evine girdiğimiz anda, bu olayda bir terslik olduğunu hissettim," dedi. "Hâlâ da hissediyorum. Şimdi de bu."

"Şimdi de bu' mu? Ne demek istiyorsun?"

DeeDee köprünün giriş rampasını çok hızlı geçti. Köprüde hiçbir zaman tam anlamıyla rahat edemeyen Duncan kol dayama yerine tutundu ve sıcak kahvenin kucığına dökülmesine engel olmaya çalıştı.

Eugene Talmadge Köprüsü, Savannah şehir merkezinin hemen hemen her noktasından görülürdü. Özellikle de, iyi aydınlatılmış desteklerinin şehrin kuzey ufuk çizgisine hâkim olduğu akşam vakitlerinde. Bu gece, daha da belirgindi. Üzerindeki ambulansların yanıp sönen renkli ışıkları köprüyü Dört Temmuz günü olduğu kadar aydınlık gösteriyordu.

DeeDee adli tıbbın minibüsünü görünce, "Adli tıp gelmiş bile. İyi," dedi. Arabayı durdurup kapıyı açtı.

Duncan uzanıp dışarı çıkmasına engel oldu. "Şimdi de bu' derken neyi kastettin?"

Avucu yukarı gelecek şekilde elini uzattı. "Yumurta beyazından omlete karşı sıcak soslu dondurmasına bahse girerim ki, ölü Meyer Napoli'mizin, ölü Gary Ray Trotter'ımızla bir bağlantısı var."

Duncan, onun açık duran avucuna bakıp isteksizce bir şaplak indir-di.

DeeDee fişek gibi arabadan fırladı.

Duncan'ın itirafı beklemek zorundaydı.

Meyer Napoli'nin ölüsü, canlısı kadar şık değildi.

Kendini beğenmiş biri olan Napoli, cesedinin bu kadar kötü görüldüğünü bilse, çok rahatsız olurdu. Esmer teni bisküvi hamuru rengine dönmüştü. Suç mahalli fotoğrafçısının makinesinin flaşı altında daha da solgun görünüyordu.

Worley ağzında kürdanla, "Bahse girerim, iç kanama," dedi. Duncan ve DeeDee'nin, limana giden yolun banketinde duran arabanın içini daha iyi görebilmelerini sağlamak için kenara çekildi.

Napoli sürücü koltuğunda oturuyordu. Çenesi göğsünün üzerine düşmüştü; karnındaki kurşun deliğine bakarak ve büyük ihtimalle bu kadar küçük bir yaranın nasıl olup da bu kadar büyük bir hasar yaratabildiğini merak ederek ölmüştü.

Elleri, avuçları yukarı bakacak şekilde kucığında duruyordu. Öldürücü yaradan damlayan kan için bir havuz oluşturmuşlardı. Belki de, kaçınılmaz olanı kabullenene kadar kurşun deliğine bastırarak iç kanamayı kontrol altında tutmaya çalışmıştı.

Worley, "Kurşun, birkaç organını delmiş olmalı," diye açıkladı. "Onları su balonları gibi patlatmış. Kanamadan ölmüş."

"Dothan böyle mi söyledi?"

Worley, "Dothan henüz gelmedi," diye cevap verdi. "Ama ne olduğunu anlamama yetecek kadar midesi delinmiş adam gördüm."

"Bir silah buldunuz mu?"

"Henüz bulamadık."

"Aradınız mı?"

Worley kürdanını çıkarıp küçümseyen bir ifadeyle DeeDee'ye baktı. "Hayır, Dedektif Bowen. Ben aptal bir çaylağım. Ateş edilmiş bir olayda silah aramak aklıma gelmez."

Duncan, onlar her zamanki ağız dalaşlarına başlamadan önce araya girdi. "Silah olmaması intihar ihtimalini ortadan kaldırır."

"Doğru. Ayrıca, bu pislik kendini öldüremeyecek kadar kibirli biriydi. Ama kendi silahıyla vurulmuş olabileceğini düşünüyorum. Ayak bileğindeki tabanca kılıfında haznesinde bir kurşun bulunan yirmi beşlik bir Taurus taşırdı."

DeeDee, "Güvenilir adammış," dedi.

"Bununla övünürdü. Bir keresinde, pantolonunun paçasını kaldırıp onunla hava attığını görmüştüm." Worley eğilip tükenmezkaleminin

ucuyla, Napoli'nin pantolonunun sol paçasını yukarı kaldırdı. Tabanca kılıfı, Velcro^(*) kayış ile bileğine bağlanmıştı. Kılıf boştu.

Duncan, "Mermi kovarı?" diye sordu.

"Henüz izine rastlanmadı." DeeDee için, "Ve aradım," diye ekledi.

"Adli tıpla birlikte. Araba koltuğunun altına baktılar. Hiçbir şey yoktu."

DeeDee, "Ölüm saati?" diye sordu.

"Bunu Dothan belirleyecek. Ama kan tam olarak kurumamış, bu yüzden ölümünün üzerinden uzun bir zaman geçtiğini sanmıyorum. Ayrıca, çok uzun olamaz, çünkü o zaman daha önce bulunurdu."

Duncan, "Burada, köprüde vurulması çok tuhaf," dedi. "Bu köprüünün üzeri alışveriş merkezinden bile daha aydınlık. Buradan geçen herhangi biri olaya şahit olabilirdi."

Worley, "Bana da tuhaf geldi," dedi. "Sanırım, bir öfke cinayeti idi. Planlı değildi. Anlık bir hareketti. Sabahın bu saatinde, trafiğin ışıklarında. Onu kim öldürdüyse şanslıymış. Onu öldürmüş ve bir sonraki araba gelmeden buradan tüymüş."

"Tabii, yanından geçen kişi onun bayılmış olduğunu düşünmüş olabilir. Dik oturuyor. Görünürde kan yok. Onu otoban devriyesi bulmuş. Arabasını buradan çekmesini söylemek için durmuş." Köprüünün üzerinde yürünmesini, durulmasını ve park edilmesini yasaklayan işaretler düzenli aralıklarla yerleştirilmişti.

"Devriye polisini sorguladın mı?"

Worley başını salladı. "Gördüğünüzden fazlasını bilmiyorum," dedi.

"Arabanın kapısı kapalı mıydı?"

"Kapalıydı. Devriye polisi olayı haber verdikten sonra etrafı şöyle bir aramış. Arabanın etrafında ya da yakınında kimse olmadığını söyledi."

^(*) Naylon kayış.

Hiçbir şey görmemiş, sadece açarken kapıya dokunmuş ve izleri korumak için mendil kullanmış."

Duncan cesede baktı ve bir şey fark etti. "Sen hiç Napoli'yi dağınık bir saçla gördün mü?"

Worley, "Evet, görünüşe bakılırsa, bir mücadele yaşanmış," dedi. "Bütün saçlarını kafasına yapıştıran o yapışkan şeyi kullanırdı."

Napoli'nin saçları hâlâ yağlıydı ama sanki bir kasırgaya yakalanmış gibi görünüyordu. Kravatı yamuk duruyordu. Ama direksiyonun arkasında dimdik bir halde oturuyordu ve her iki ayağı da pedalların yanında duruyordu.

Hiç de hassas biri olmayan Worley kıkırdarak, "Bu halde fotoğrafının çekilmesi hiç hoşuna gitmezdi, öyle değil mi?" dedi.

Duncan, "Mücadele olduğunu gösteren başka işaret var mı?" diye sordu.

"Parmaklıkların orada ayakkabı izleri var. Onun olabilir de olmayabilir de. Ayakkabılarını çıkarıp karşılaştırma yapana kadar bunu bilemeyiz ama Baker ve ekibi her ihtimale karşı ayakkabısının izini çıkardı."

Duncan yükseklikten pek hoşlanmazdı. Ciddi akrofobi olan insanlar gibi midesi bulanmaz ya da başı dönmezdi, ama yüksek köprülerin ya da üst geçitlerin üzerinden geçerken orta şeritten giderdi ve havada asılı kalmak ya da derin vadilerin içine bakmak gibi şeyler yapmazdı.

Ama şimdi adli tıbbın, yaklaşık bir buçuk metrekairelik bir alanı çevirmek için turuncu trafik konileri ve sarı olay mahalli bantları koyduğu, köprü duvarına doğru yürüyordu. Duncan koni ve bantlara aldırmandan duvarın üzerine çıktı ve altmış metre aşağıdaki Savannah Nehri'ne baktı.

Gelgit yoktu, nehir okyanusa doğru akıyordu. Sular yükseldiğinde, ters yönde akardı. Buna şaşırان turistlere ve şehre yeni tanışananlara bu fenomeni açıklamak gerekirdi. Nehrin gelgitli ağzında, tatlı su deniz su-

yuyla karışıp bir haliç oluştururdu. Nehrin akıntısının yönü, gelgite bağlıydı. Nakliye kanalı olarak kullanılan nehrin bu uzantısı, çapraz akıntılardan dolayı tehlikeliydi.

Duncan, diğerlerinin yanına geri döndü. "Araba hırsızlığı teşebbüsü olabilir mi?" Şehirde bu olay çok sık yaşanıyordu. Sonunda genellikle ya kurban ya da hırsız ölüyordu.

"Bir yayanın anında şüpheli sayılacağı bu köprünün üzerinde mi?"

Worley, "DeeDee haklı, Dunk," dedi. "Bu başka bir şey. Bu araba Napoli'nin değil." Sırtarak, kürdanını ağzının diğer tarafına geçirdi. "Sizi bu yüzden çağırdım. Bu araba Cato Laird'in üzerine kayıtlı."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Duncan sanki ayaklarının altındaki köprü çöküyormuş ve kendisi de aşağı düşüyormuş gibi hissetti. Worley'ye baktı. "Seni doğru mu duydum?"

DeeDee sırtarak, "Onu doğru duydun," dedi. "Bana sıcak soslu dondurma borçlusun." Sonra Worley'ye yargıçla irtibata geçip geçmediklerini sordu.

"Ev telefonlarına kimse cevap vermedi ama Yüzbaşı Gerard, Trotter olayında yargıcın cep telefonunu almıştı. Onu aradığında, Silver Tide Şehir Kulübü'nde yasal golf arkadaşlarıyla poker oynuyormuş."

Elise bundan ona bahsettiğinde, Duncan bunu inanılmaz bulmuştu. Görünüşe bakılırsa, DeeDee de aynı şeyi düşünüyordu. "Karısının ölümle sonuçlanan bir olay hakkında sorgulanmasından bir gece önce poker mi oynuyor?"

Worley omuzlarını silkti. "Masum olduğundan emin olmalı. Ya da kendi forsundan fazlasıyla emin. Savcıyla birlikte paralı poker oynuyormuş. Arabanın ona ait olduğunu doğrulamış ve karısının kullandığı araba olduğunu söylemiş."

Duncan'ın durur gibi olan kalbi şimdi de hızla atmaya başlamıştı. Hâlâ düşüyormuş gibi hissediyordu.

Worley, "Bayan Laird'in çantası yolcu koltuğundaydı," dedi. "Onu delil torbasına koyduk."

DeeDee, "Neyin delili olarak?" diye sordu.

"Neyin olursa."

Duncan'ın oturması gerekiyordu. Kusması gerekiyordu. Ama kendine hâkim olmalıydı, bu olayla sadece bir cinayet dedektifi olarak ilgileniyormuş gibi görünmeli ve Elise Laird'i de bir cinayetin kilit oyuncusu olarak gördüğünü hissettirmeliydi.

Şimdi iki olmuştu.

Worley'ye, Bayan Laird'i gören ya da onunla konuşan olup olmadığını sormayı başarabildi.

"Olumsuz. Yargıç onu en son saat dokuz buçukla on arasında görmüş. Ona uyku ilacı alıp yatacağını söylemiş."

Ama uyku ilacı alıp yatmamıştı. Duncan'la buluşmuştu. Duncan, onu kocasından sonra görmüştü. Yanaklarında gözyaşı izleriyle, bluzunu göğüsleri üzerinde tutarken ve tecavüze uğramış gibi görünürken.

Worley, cesedi göstererek, "Gerard, yargıca bundan bahsedince," dedi. "Karısına evden ulaşmaya çalışmış. Bir cevap alamayınca, hizmetçiyi aramış ve eve gidip hanımının iyi olup olmadığını kontrol etmesini istemiş. O, hizmetçi, Gerard -bütün bunları bana telefonda o anlattı- yargıcın evinde buluşmuşlar. Malikânenin hanımı orada değilmiş ve yatağı da hiç bozulmamış."

DeeDee, "Cep telefonu?" diye sordu.

Worley, "Çantasının içindeydi," dedi. "Yani, ya telefon gelmeden önce çantasından ayrılmıştı ya da telefon geldiğinde cevap vermedi." Worley, DeeDee ve Duncan'm arkasına bakarak, "Dothan geldi," dedi.

Adli tabip arabasını bıraktığı yerden çıkmak zorunda kaldığı basamaklar yüzünden nefes nefese kalmış bir halde onlara yaklaşıyordu. Şişman yüzünden aşağı ter süzülüyordu. "Napoli'yi bulmuştunuz, ha?"

Kenara çekilip cesedi incelemesi için ona yer açtılar. Ama yine de iri cüssesini açık kapıdan içeri sokmakta zorlandılar. "Kurşun iyi yere isabet etmiş. Büyük ihtimalle kanamadan ölmüş."

Worley, kendini beğenmiş bir ifadeyle DeeDee'ye bakarak, "Söylemiştim," dedi.

"Ben kanamadan ölmediğini söylemedim."

Worley, "Onu kaldırmadan söylemek zor ama kurşunun çıkış yarası olduğunu sanmıyorum," diye belirtti. "Koltuğun sırtını yasladığı tarafında kan yok."

Adli tabip, "Kurşun arka kaburga kemiğinden sekmiş olmalı," diye yorum yaptı. "Kesinlikle midesini delmiş. Karaciğerine, dalağına ve birkaç atardamarına da isabet etmiş olabilir. Neleri tahrip ettiği belli olmuyor."

Duncan, "Ayak bileğindeki tabancası kayıp ve etrafta mermi kovarı yok," dedi.

Brooks cebinden bir el feneri çıkarıp Napoli'nin kanlı ellerine doğrulttu, sonra eğilip her ikisini de kokladı.

Worley, "Ona oral seks yapıyor gibi görünüyorsun," dedi.

DeeDee, "Domuzun kışındaki sivilceye benziyorsun, Worley," dedi.

Adli tabip onlara kulak asmadı. "Barut kokusu yok, bu yüzden kendini vurmuş olamaz. Mücadele olmuş mu?"

"Bir mücadele yaşandığını düşünüyoruz."

"Ellerini paketleyeceğim. Tırnaklarının altında doku olabilir."

Worley, "Elise Laird'i DNA testiyle yakalamamız, büyük bir şans olur," dedi.

"Hey, bakar mısınız?"

Ses, adli tıp görevlisi Baker'dan gelmişti. Köprü duvarının yakınında, arabadan bir hayli uzakta duruyordu. Kaldırımdaki bir şeyi işareti etti. Duncan onun yanına giden ilk kişi oldu. Yerdeki nesneyi görüp de aniden durunca, Worley ve DeeDee koşarak etrafına toplandılar.

DeeDee yere eğildi. "Tanrım. Duncan, bunu hatırlıyor musun?"

Başını hayır anlamında iki yana salladı ama yalan söylüyordu. Sandalet, birkaç saat önce Elise'nin sağ ayağındaydı.

"Ben hatırlıyorum." DeeDee ayağa kalkıp ona baktı. "Bayan Laird, yargıç ve onunla evde görüştüğümüz gün bu sandaleti giyiyordu. Üzerindeki turkuvaz taşları hatırlıyorum. Ona bu sandaletleri nereden aldığını soracaktım ama sonra benim gücümün yetmeyeceği bir yer olacağını düşünüp vazgeçmiştim."

Dedektifler, Baker'ın fotoğrafçısının, delil torbasına konmadan önce sandaletin fotoğrafını çekebilmesi için kenara çekildiler.

Worley, "Bundan ne sonuç çıkarıyorsun, Dunk?" diye sordu.

Duncan şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışarak, "Bilmiyorum," dedi.

"Sence Napoli'yi o mu öldürdü?"

"Sen hiçbir adamı vurup sonra da kolayca tanınabilir sandaletini arkasında bırakan bir katil gördün mü?"

Worley ve DeeDee bunu düşünürken karşı şeritten hızla yaklaşan bir polis aracının sirenleri duyuldu. Gücü arttırılmış SUV, Elise Laird'in arabasıyla aynı mesafeye gelince, köprünün gidiş ve geliş şeritlerini ayıran beton bariyerin yanında aniden durdu.

Araba durur durmaz, kapıları açıldı. Bill Gerard sürücü koltuğundan indi. Yargıç Cato Laird yolcu koltuğundaydı. Duncan, onu hiç bu kadar perişan görmemişti. Cato ve Gerard alçak duvarın üzerinden atlayıp hızla

iki geliş şeridini geçtiler ve banketin üzerindeki arabaya ulaştılar. Dedektifler de arabanın yanına geri dönüyorlardı.

Gerard, Worley'ye doğru bağırarak, "Yaklaşabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet, efendim. Adli tıp arabayla işini bitirdi."

Gerard, "Ne buldun, Dothan?" diye sordu.

Adli tabip onlara bulgularının kısa bir özetini geçti. "Fazla dayanabildiğini sanmıyorum."

"Ne kadar dayandığı umrumda değil." Laird, Gerard'ı kenara itip Dothan Brooks'un üzerine yürüdü. "Karım nerede?"

"Karınız hakkında bir şey bilmiyorum." Adli tabip arka cebinden masörtüsü büyüklüğünde bir mendil çıkarıp terli yüzünü sildi.

Gerard, dedektiflere döndü. "Ne biliyorsunuz?"

Gerard hiç olmadığı kadar sessizdi. Büyük ihtimalle artık Şiddet İçeren Suçlar Birimi'ndeki sorumluluğu daha çok idari düzeyde olduğu için. Bir cinayet mahalline gelmeyi uzun zaman olmuştu ve öldürülen kişi Napoli gibi kötü bir karakter olsa da, bu hiç de boş bir tecrübe değildi.

Ama Duncan daha çok patronunun, çabuk cevaplar almak isteyen yargıç yüzünden baskı altında olduğunu hissediyordu.

Worley kürdanını ağzından çıkarıp olanları kısaca anlattı. "Birkaç dakika önce bir ayakkabı bulduk, üzerinde turkuvaz taşlar olan bir sandalet. Orada." Fotoğrafçının fotoğraf çektiği yeri gösterdi.

"Oh, Tanrım." Laird elini yüzüne götürdü. "Elise'nin böyle bir çift sandaleti var. Görmek istiyorum." O yöne doğru ilerledi.

"İçinizden elinize almak gelebilir, Yargıç. Lütfen, sandalete dokunmayın."

Yargıç, Worley'ye baktı. "Geri zekâlı değilim."

Duncan yargıcın arkasından baktı, ondan her ne kadar hoşlanmasa da onunla aynı duyguları paylaşıyordu. Eğer şartlar farklı olsaydı, o da tıpkı yargıç gibi davranırdı. Endişeden çılgına döner, olasılıkları düşünür ve cevaplar almak isterdi.

Ama o, Elise'nin kocası değildi. Onun arkadaşı bile değildi. Onun için hakkında dava açılması için savcılığa suç duyurusunda bulunmak zorunda kalacak bir dedektiften başka biri değildi. Şüphe ve korkunun içini kemirmesine izin veremezdi. İşini yapmak zorundaydı.

Kısık bir sesle üstleriyle konuşan Gerard, "Şef Taylor, beni aradı," diyordu. "Şu anda üzerinde çalıştığımız her şeyden daha önemli olan bu soruşturmayı bizzat benim denetlememi istedi. Yargıca istediği her şeyi verin, dedi. Taylor herkesin çok dikkatli olmasını istiyor. Anlaşıldı mı?"

DeeDce, "Özür dilerim," dedi. "Bayan Laird, *kurban* mı sayılıyor?"

"Aksini öğrenene kadar." Gerard yanlarından ayrılıp yargıcın yanına gitti.

Worley, "Böylece soruşturmamız politikleşmiş oldu," diye mırıldandı. "Harika!"

Dothan Brooks nefes nefese yanlarına geldi. "Onu alabilir miyim?"

Duncan, cesedin morga götürülmesini adli tabiple konuşma işini DeeDee ve Worley'ye bıraktı. Ağır ağır yoldaki izleri çevreleyen konilerin yanına gitti ve izleri daha yakından incelemek için çömeldi. Bunlar Elise'nin ayak izleri çıkmayabilirdi. Silinmiş lastik izleri ya da başka birinin ayakkabı izleri olabilirdi. Bir ucunda Savannah şehir merkezinin önemli bulvarlarıyla, diğer ucunda ise Güney Carolina eyaletinin 17. Karayolu'yla birleşen yoğun trafikli köprünün kaldırımındaki bu siyah lekeler herhangi bir şeyin izleri olabilirdi.

Arabaya bakıp izlerden yaklaşık üç buçuk metre uzakta olduğunu tahmin etti. Sandalet, daha da uzakta bulunan duvarın üzerinde bulunmuştu.

Hepsi yolun dar banketinin üzerindeydi. Duncan ayağa kalktı ve kaldırımı dikkatle inceleyerek, arabaya doğru kendi ayak izlerini takip etti.

Onu gören Worley, "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Kan."

"Napoli arabada vuruldu."

"Belki. Belki de ayak izlerinin bulunduğu yerde bir mücadele sırasında vuruldu. Sendeleyerek geri gitti, arabanın sürücü koltuğuna oturmayı başardı ve kapıyı kapattı."

"Arabayla kaçabileceğini düşünerek."

"İç kanaması olabilir ama dışarıdan bakıldığında sadece bir damla gözükiyordu," dedi. "Yarayı tutuyorsa, hiç kan damlatmamıştır, ellerindeki ve gömleğindeki lekeler yaranın üzerine bastırıldığını gösteriyor."

"Onu bulduğumuz yerde, Bayan Laird'in arabasının direksiyonunda da vurulmuş olabilir."

Duncan, Worley'in söylediklerinin doğru olduğunu kabul ederek, "Lanet olsun!" dedi. "Bayan Laird'in arabasının direksiyonunda Napoli gibi bir ukala ne yapıyordu?"

Worley, "Ben de bunu merak ediyorum," dedi.

Ambulans hareket etmişti. Şoför ambulansı, geliş şeritlerini geçici olarak trafiğe kapayan devriye arabalarının arasından geçirdi. Normalde sabahın bu saatinde trafik akıcı olurdu. Worley, Dothan Brooks'la konuşan DeeDee'nin yanına geri döndü.

Yalnız kalan Duncan trafik konileriyle çevrelenmiş alana geri döndü ve dikkatli bir şekilde yakındaki köprü duvarından aşağı baktı. Bu sefer nehrin akışına değil, köprünün kendine bakıyordu.

Uzunluğu altı yüz metre olan köprü, Savannah önemli bir liman kenti haline gelince, nehrin üstündeki trafiği artık kaldıramayan bir asma köprünün yerine yapılmıştı.

Duncan bu köprünün üzerinden binlerce kez geçmişti, ama yükseklikten ve askılı donanımlardan hoşlanmadığı için gözlerini yoldan hiç ayırmazdı. Köprünün yapısını daha önce hiç incelememişti. Hayret uyandırıcı yapısı ve devasa ölçüleriyle hiç bu kadar yakınlaşmamıştı. Cesaret edebildiği kadar eğilip köprünün altyapısını inceledi. Ayakları desteklenen en yakındaki kulenin yüksekliğini hesap etmeye çalışırken köprünün alt tarafında duran bir mekanizmaya -buna ne dendiğini bile bilmiyordu- bağlanan metal merdiveni fark etti. Ve zeminde kımıldayan, oraya ait olmayan bir şey gördü.

Gözlerini noktadan ayırmadan kuleye doğru koştu. Dikkatini çeken şeyin, ne olduğunu anlayamadan kaybolmamasını diliyordu. Tam üzerine geldiğinde, duvardan aşağı sarktı ve aşağıdaki mekanizmaya baktı.

Gördüğü şey, bir parça kumaştı. Açık renkli ve yumuşak görünümlüydü. Demir, çelik ve betondan oluşan bu çirkin maskülen yapıya hiç uymuyordu.

Napoli'nin cesedi, arabadan sedyeye taşınıyordu. Adli tıbbın işi bittiği için Worley ve DeeDee arabanın içini incelemeye başlamışlardı. Gerard, Yargıç Laird'den bir dolu laf işitiyordu. Yargıç sözlerini vurgulamak için onu dürterek konuşuyordu.

Duncan, onun, "Dedektiflerin neden Napoli'nin başına gelenlere odaklanıyor?" diye sorduğunu duydu. "Benim karımı arıyor olmaları gerekirdi."

Duncan köprünün alt tarafına bağlı mekanizmayı ve onu kendisinin üzerinde durduğu seviyeye bağlayan merdiveni incelemeye kaldığı yerden devam etti. Baş dönmesine engel olmaya çalışarak dikkatini köprünün altında denizde ilerleyen dev tankere odakladı. Ama, tankerin hareketi başının daha çok dönmesine neden oldu.

Yine de, bacağını duvarın üzerinden sallandırıp merdivenin tepesindeki küçük platforma bastı ve aşağı inmeye başladı. Metal merdiven basamakları, silindirik şeklinde küçük bir kafes oluşturan parmaklıklarla çevriliydi, ama bu parmaklıkların arası oldukça açıktı ve Duncan ayağı kayıp üzerlerine basarsa onu tutabileceklerinden emin değildi.

Gerard'ın, "Dunk! Ne yapıyorsun?" diye bağırdığını duyduğunda merdiveni yarılammıştı.

Başını kaldırıp yukarı baktı. Bu bir hataydı. Köprü'nün üzerine yansıyan, kulenin tepesindeki ışıklar gözlerini kamaştırdı. Gerard'ın sesinin geldiği yöne doğru, "Aşağıda bir şey var," diye seslendi.

"Delirdin mi?"

Neredeyse çığlık gibi çıkan bu ses DeeDee'den geliyordu.

Duncan, "Galiba," diye mırıldandı.

"Çabuk yukarı çık!"

Duncan, ona kulak asmayıp aşağı inmeye devam etti. Neyse ki, çabucak hazırlanırken ayağına spor ayakkabılarını geçirmişti. Lastik tabanları, bastığı yeri normal ayakkabıdan daha iyi kavırıyordu. DeeDee'yle olay yerine vardıklarında ellerine hemen lateks eldivenlerini takmıştı. Heyecandan elleri eldivenin içinde terlemişti. Aşağıya, nehrin hızlı akıntısına bakmaya cesaret edemiyordu. Su, tankerin dümen suyu yüzünden çalkalanıyordu.

"Bill?" diye yukarı seslendi. "Bu aşağıdaki şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Taşıyıcı mı?"

"Sanırım."

"Onlardan üç tane var. Köprü'nün her bölümü için bir tane. Her iki tarafındaki raya bağlanıyor. İşçilerin sefer ışıklarına ulaşabilmeleri için

köprünün altında ilerliyorlar. Bakım yapıyorlar, kılavuzluk ediyorlar. Bunun gibi şeyler."

"Yani buraya bakım işçilerinden başka kimse inmiyor, öyle mi?"

DeeDee, "Bir de geri zekâlılar!" diye bağırdı.

Bakım işçileri, rüzgâr olmadığında uçuşan yumuşak kumaştan giysiler giymezi.

Aşağı baktı ve geriye sadece üç basamak kaldığını görünce rahatladı. Basamakları normal bir hızda inerek, taşıyıcının üzerine bastı. Sağlam makine, ustalık ve mühendisliğin etkileyici bir örneği idi, ama bunun üzerinde çalışan kişinin kendisi olmadığına memnundu. Onun için köprünün diğer tarafı çok uzak bir mesafeydi. Ayrıca, havadaydı. Aşağıda hiçbir şey olmadığını düşünmek istemiyordu.

Bunun yerine, onu çevreleyen alana odaklandı. Köprüyü altından aydınlatan elektrik teçhizatı güneş kadar parlak ve göz kamaştırıcıydı. Kalçaları üzerinde aşağı inerken onlara bakmamaya çalıştı. Kumaş parçası, merdiveni taşıyıcının tabanına bağlayan cıvataya takılmıştı.

Baskılı kumaşın bir tarafı, dikişliydi. Diğer tarafı bariz bir şekilde bir elbiseden parçalanmış gibi görünüyordu...bu Elise'nin bu gece giydiği ceketin kumaşıydı.

Kumaşı, eldivenli iki parmağı arasında sıkıştırarak dikkatli bir şekilde takılı durduğu metalden ayırdı ve sonra kahverengi bir delil torbasına koydu. Yavaşça ayağa kalkıp torbayı cebine koydu.

Meslektaşları, bağırarak ona sorular soruyordu. Artık onların görebileceği bir noktada değildi ve bu yüzden onun güvende olup olmadığını merak ediyorlardı. Hâlâ iyi olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Ona dikkatli olmasını tembihliyorlardı. Worley'in bir şey bulup bulmadığını sorduğunu duydu.

Kulaklarını onların seslerine tıkadı ve akrofobisini unutup altındaki nehre baktı. Bu noktada suyun derinliği on beş metreden fazla olmalıydı. Yüzen bir şehir gibi görünen ağır ağır ilerleyen tankere baktı. River Caddesi'ndeki restoran ve barların önünden, Westin Resort'taki iskelelere doğru ilerliyordu.

Elise'nin sandaletinin tekini ve elbisesinden yırtılmış bu kumaş parçasını bulmasının ne anlama geldiğinin farkına varınca, boğazı sıkıştı.

Bu lanet olası köprüden sağ kurtulmuş olması çok uzak bir ihtimaldi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yargıç Laird, kestane rengi çirkin halının üzerinde bir yol çizerek, Özel Kurbanlar Birimi'nin kısıtlı metrekarelerinde volta atıyor ve kendi kendine karısının hayatta olduğunu mırıldanıyordu. Ayrıca, ağır ve beceriksizce yürütülen polisin soruşturması hakkında periyodik tiratlar da atıyordu.

Kimsenin cevabını bilmediği sorularına hızlı cevaplar istiyordu. "Bilmiyoruz, ama öğrenmek için elimizden geleni yapıyoruz," gibi dürüst cevapları kabul etmeyi reddediyordu.

Yargıç, maalesef DeeDee'nin sorumluluğuna verilmişti.

DeeDee körünün, taşıyıcıyı ve ona inen merdiveni de içine alan daha geniş bir bölümünü kordon altına aldıktan sonra Bill Gerard ve yargıçla polis merkezine gitmiş, Duncan ve Worley ise birkaç teşkilatın daha katılacağı soruşturmayı koordine etmek için orada kalmışlardı.

DeeDee, onlar işin eğlenceli kısmını yaparken kendisi bebek bakıcılığı yapacağı için içerlemişti. Ama emri Yüzbaşı Gerard vermişti ve komiser tartışacak havada değildi.

Aslında, bu kadar alçak bir herif olmasa, Yargıç Laird için üzülebilirdi. Ona çok nadiren bir soru yöneltiyordu. Yaptığı tahminler ya da öneriler yargıç tarafından önemsenmiyordu. Yargıç sadece mecbur olduğu için ona tahammül ediyordu.

Dünyadaki, bütün Cato Laird'ler, ismarlama dikilmiş kıyafetlerin gerçek kimliklerini gizleyemediği iyi aile çocukları, ona ebeveynleri, özellikle de babası tarafından işlenen güvensizliği ortaya çıkarıyordu. Yargıcın kibiri, onun başarılarını basite indiriyor ve önemsiz bir şeymiş gibi gösteriyordu. Yargıç, ona kendini saf altın olan ağabeyinin yerini almaya çalışan bir kalay yaprağı gibi hissettiren babası gibi davranıyordu.

Yargıca, Napoli'nin, karısının arabasında öldürüldüğünü öğrenmeden önce neler yaptığını ve karısının aynı saatlerde neler yaptığıyla ilgili bildiklerini sorma işi de DeeDee'ye düşmüştü.

Bu boktan ayrıntının en boktan yanı da buydu.

Yargıç aşırı heyecanlı biriydi. Sadece birkaç dakika kıpırdamadan oturabiliyordu. Birimden içeri giren ya da dışarı çıkan biri kolaylıkla dikkatini dağıtabiliyordu. Ne zaman telefon çalsa -ki bu çok sık oluyordu- aşırı bir tepki veriyordu.

DeeDee, onun dikkatini çekmeyi başardığında, son derece kibar konuşmasına rağmen, yargıç, onun sorularına ya abartılı bir uysallıkla cevap veriyor ya da alınıyordu.

"Bayan Laird'i en son ne zaman gördünüz?"

"Dokuz buçuk gibi. Akşam yemeği yedik. Elise erken yatmak istedi. Ona şehir kulübüne gitmemim bir sakıncası olup olmadığını sordum. Geçen cumartesi akşamı bir poker turnuvası düzenlenmişti. Dün akşam arkadaşlarımdan bazılarının oynayacağını biliyordum."

"Bayan Laird'in uykusuzluk hastalığı göz önüne alındığında, erkenden yatması pek de alışıldık bir durum değil, öyle değil mi?"

"Uyumasına yardımcı olabileceğini düşündüğü bir uyku hapı almıştı."

"Hafta arasında hep böyle poker oynar mısınız?"

"Hayır, ama ikimizin de sinirleri bozuktu ve aklımızı sabahki sorgulamadan uzaklaştıracak bir şeylere ihtiyacımız vardı."

"Sorgulama neden sinirlerinizi bozmuştu?"

"Dedektif Hatcher yanımızda avukatımızı getirmemizi istemişti. Elise sanki suçluymuş gibi konuşmuştu."

"Ona Coleman Greer'la olan ilişkisi hakkında başka sorularımız vardı."

"Elise, size onunla olan ilişkisi hakkında tam bir açıklama yaptı."

DeeDee şimdilik bu konunun üzerine gitmedi. "Dün akşam evden ayrıldıktan sonra Bayan Laird'le telefonda konuştunuz mu ya da herhangi bir şekilde irtibata geçtiniz mi?"

"Hayır. Uyku hapının işe yaramış olmasını umarak, onu arayıp rahatsız etmek istemedim."

"O ilacı aldığına şüpheliyim, Sayın Yargıç. Uyumadığını biliyoruz." DeeDee'nin onun öfkeli bakışlarının konunun üzerine gitmesine engel olmasına izin vermedi. "Onu son gördüğünüzde üzerinde ne vardı?"

"Etek ve kolsuz bir bluz. Bunu zaten biliyorsunuz, Dedektif Bowen. Ortağınızın taşıyıcının üzerinde bulunduğu kumaş parçasını tanıdım. Elise'nin eteğinin kumaşıydı."

"Emin misiniz? Birçok koca böyle şeylerin farkına varmaz ya da..."

Yargıç buz gibi bir sesle, "Ben o kocalardan değilim," dedi. "Etek yeniydi. Ona yeni hediye etmiştim. Benim için denemişti."

"Ayağında turkuvaz sandaletleri mi vardı?"

"Ayakları çıplaktı."

"Akşam yemeğinde?"

"Akşam yemeğimizi yatak odamızda tepside yedik."

"Anlıyorum. Size servisi Bayan Berry mi yaptı?" Yargıç başını salladı. "Bayan Berry evden ne zaman ayrıldı?"

"Yüzbaşı Gerard'a on buçuk gibi çıktığını söylediğini duydum."

"Yani, sizden sonra."

"Evet. Elisc'nin ona ihtiyacı olmadığına emin olduktan sonra çıkmış."

"Bayan Berry evden çıktıktan sonra karınız ayakkabılarını giyip arabasıyla evden ayrılmış."

Yargıç, "Hangi şartlar altında evden ayrıldığını bilmiyoruz," dedi. "Evden zorla çıkarılmış da olabilir."

"Belki, ama evinize giden Yüzbaşı Gerard'a göre, evde bir mücadeleyi ya da zorla girildiğini gösteren herhangi bir işaret yokmuş. Hırsızlık olasılığını atlayabiliriz, çünkü Gerard mücevherlerini, her ikisinde de oldukça büyük pırlantalar bulunan evlilik yüzüğünü ve küpelerini tuvalet masasının üzerinde bulduğunuzu söyledi."

"Bu doğru."

"Evden aceleyle fırlamış gibi görünüyor, öyle değil mi? Yani, evlilik yüzüğünü takmayı bile unutmuş. Ve bu ancak aklınız çok karışıksa untabileceğiniz türden bir yüzük."

Yargıç sessiz kaldı. DeeDee kalemiyle üzerine notlar aldığı bloknota vuruyordu. "Karınızın nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı, Sayın Yargıç?"

"Eğer olsaydı, sizce onu orada aramaz mıydım?"

"Ailesi ya da arkadaşları var mı?"

"Hayır."

"Aniden ziyaret etmeye karar verebileceği biri yok mu?"

Yargıç başını iki yana salladı. "Bana söylemeden gitmez."

DeeDee, size Coleman Greer'la buluştuğunu söylemedi ama, diye düşündü. Laf cambazlığından sıkılan DeeDee sadede geldi. "Sizce bu gece Meyer Napoli'yle buluşmuş olabilir mi?"

Yargıç, ona doğru eğildi, ifadesi öfkeden sertleşmişti. "Suçları bu şekilde mi çözüyorsunuz, Dedektif Bowen? Kurbanın yakınlarını saşma sorularla tahrik edip aptalca sonuçlara vararak mı?"

Büyük ihtimalle bir cevap beklemiyordu, ama DeeDee yine de ona cevap verdi. "Bazen. Tanıkların ne bildiklerinin farkında olmadan neler bildiklerine şaşırırsınız. Belki bir şey çıkar diye, ihtimalleri dile getiriyorum. Genellikle çıkıyor ve bu şey, sonunda davayı çözen, önemsiz gibi görünen aptalca bir gerçek oluyor."

Yargıç sanki imdadına koşacak birini arıyormuş gibi etrafına bakındı. Gerard ortadan kaybolmuştu; DeeDee, onun ofisinde olduğunu tahmin ediyordu. Etrafta dolanan dedektifler meşgulmüş gibi görünmeye çalışıyorlardı ama aslında ışığa gelen güveler gibi heyecanın olduğu yerde toplanmışlardı.

Yargıç, "Titiz ve ayrıntıcı olmanın önemini biliyorum, Dedektif Bowen. Kürsüde geçirdiğim onca yıldan sonra suçları çözen altın anahtarın bir tanığın hafızasından elde edilebileceğini biliyorum. Ama *tekrar ediyorum*, sadece size anlattığım kadarını biliyorum," dedi.

DeeDee temiz bir sayfaya not alabilmek için bloknotun sayfasını çevirdi. "Devam edebilir miyim?"

Böyle yorucu bir yarım saat daha geçti. DeeDee sonunda, yargıcın ona anlatabileceği ve anlatmak istediği başka bir şey olmadığına karar verince, volta atıp kendi kendine konuşabilmesi için yargıcı serbest bıraktı.

DeeDee, Şiddet İçeren Suçlar Birimi'nin dışındaki bir telefondan Silver Tide Şehir Kulübü'nün yöneticisini aradı. Karısını uyandırmıştı. DeeDee arama nedeninin acil olduğunu belirtince, kadın kocasını uyan-

dırdı. DeeDee, adamdan kulübün o gece görevli olan valesinin ve barmenin telefon numaralarını aldı.

DeeDee, onları ev numaralarından aradı. Her ikisi de bu kadar uzun saatler çalıştıktan sonra gecenin bu saatinde aranmaktan hiç hoşlanmamışlardı. Ama ikisi de yargıcın saat ondan önce kulübe geldiğini ve hararetti bir poker oyununa katıldığını onayladı. Yargıç, polisten Bayan Laird'in arabasının, içinde ölü bir adamla Talmadge Köprüsü'nün dar banketinde bulunduğunu öğrenince kulüpten ayrılmıştı.

Barmen, DeeDee'ye, "Karısından hiçbir iz olmadığı söylendiğinde, çılgına döndü," dedi.

"Tahmin edebiliyorum." DeeDee, yargıcın bütün gece kimlerle poker oynadığını sordu. Yıldızlarla dolu bir topluluktu, savcı ve onun gibi otorite sahibi kişilerle birlikteydi.

Yargıç, sek viskisiyle bir poker akşamı sefası yaparken, Elise Laird'in, Meyer Napoli'yle saygın bir nedenden ötürü buluşmadığı ortaya çıkarsa, yargıcın bir sürü dedikoduya göğüs germesi gerekecekti. Aşkı yüzünden eskisinden bile daha aptal görünecekti. Bazı siyasi düşmanları ve hatta sadık destekçileri, bu kadar aptal birinin yüksek mahkemenin başyargıcı olmasını sorgulayacaklardı.

Bu durumun profesyonel alandaki yansımaları, onun zayıflığına bağlanabilirdi.

Gerard, yargıcın ne durumda olduğunu kontrol etmek ve DeeDee'den Napoli'nin sekreterine patronunun vefatını haber vermesini ve Napoli'nin yakın akrabalarıyla irtibata geçmesini istemek için yeniden ortaya çıktı.

Sekreter haberi duyunca perişan oldu. Napoli'nin bir insanda bu kadar yoğun duygular -kızgınlık ya da nefret harici- uyandırabilmesi DeeDee'yi şaşırtmıştı. Sekreter sakinleştikten sonra Napoli'nin bildiği kada-

rıyla hiçbir akrabası olmadığını söyledi ve cesedini teşhis etmek için sabah morga gitmeyi kabul etti.

Sekreter ayrıca, onu vuran "canavar"ın yakalanması için neler yapıldığını öğrenmek istedi. DeeDee, onu cinayet dedektiflerinin davanın üzerinde çalıştıklarına inandırmaya çalıştı.

Gökyüzü şafakla birlikte grileşmeye başlamıştı ve Duncan'la Worley içeri girdiklerinde, DeeDee altılık diyet kola paketinden üçüncüsünü bitirmek üzereydi. Worley yorgun ve üzgün görünüyordu. Duncan ise yandaki Koloni Mezarlığı'ndan çıkarılmış cesete benziyordu.

Kapıdan henüz girmişlerdi ki, Laird üzerlerine saldırdı. "Evet?"

"Bize biraz kahve getirir misin?"

DeeDee, Worley'ye ona kahve getirmenin iş tanımında yer almadığını hatırlatmak üzereyken, Duncan'ın yorgun yüzünü daha yakından gördü ve onu kendine getirecek bir şeye acilen ihtiyacı olduğunu farkına vardı. İki bardak kahve doldurmaya gitti ama kulağı konuşulanlardaydı.

Worley, "Ulaştırma Bakanlığı ve Georgia Liman Müdürlüğü, köprü'nün dış şeridini^(*) bir süre daha kullanmamızı kabul etti," dedi. "Bundan pek memnun değiller. Bu, yoğun sabah trafiğinde büyük sorun yaratacak bir şey, ama olay mahallini mümkün olduğu kadar uzun süre elimizde tutmak istiyoruz. Gece karanlığında gözden kaçırdığımız bir şey gündüz görünebilir."

Suni köpükten yapılmış kahve bardağını DeeDee'nin elinden minnettar bir ifadeyle aldı. Duncan, DeeDee, onun omzunu dürtene kadar uzatılan bardağın farkına bile varmadı. Birkaç saniye DeeDee'ye boş gözlerle baktıktan sonra bardağa uzandı.

Laird, "Trafik sıkışıklığını boş verin şimdi," dedi. "Elise'yi bulmak için ne yapıyorsunuz?" Bu soruyu Duncan'a yöneltmişti.

^(*) Deniz trafiği için düzenlenmiş yol.

"K-9 biriminin bütün köpekleri dışarıda. Nehrin her iki kıyısını ve Hutchinson Adası'nı tarıyorlar."

Yargıç, "Bu çok sınırlı bir bölge. Burasıyla okyanusun arasında kalan diğer adalar ne olacak?" diye sordu. "Onlar da aranıyor mu?"

Bir insanın o kadar uzağa, nehrin ağzına kadar gidebilmesinin pek de mümkün olmadığını kimsenin ona söylemeye dili varmıyordu. Köprüden aşağı kazara düşenlerden ve atlayanlardan DeeDee'nin bildiği kadarıyla sadece bir tanesi kurtulmuştu. Genellikle ceset, mevsime ve sıcaklığa bağlı olarak birkaç gün içinde su üzerine çıkardı. River Caddesi boyunca ya da nehri iki kanala bölen Hutchinson Adası'ndaki Askeri Mühendislik Bürosu'nun iskelesinin yakınlarında ortaya çıkardı.

Gerard diplomatikçe, "Arama alanını genişleteceğiz, Sayın Yargıç," dedi. "Başka bir şey var mı, Dunk?"

"Bayan Laird'in fiziksel tarifi çıkarıldı, böylece eyalet polisi, bu teşkilat ve şerifin ofisi bağlantıda olacak. Deniz devriyesi nehrin her kanalını arıyor. Sahil Güvenlik bir teknesini indirdi bile," dedi. "Atlantik kıyı şeridini dolaşıyor ama..."

Ama, diye düşündü DeeDee bir ceset ortaya çıkmadan o kadar uzaklaşmış olamazdı. Eğer o kadar uzağa gitmişse, büyük ihtimalle sonsuza dek kaybolmuş demekti.

Duncan, "Sahil Güvenlik, helikopterli arama-kurtarma ekipleri de kulanacak," dedi. "Şu anda biz konuşurken onlar da harekete geçmeye hazırlanıyor. Siz köprüden ayrılıp buraya geldiğinizden beri teşkilatın helikopterleri havadan arama yapıyorlar." Bu bilgilendirme, Duncan'ın kalan son enerjisini de tüketmiş benziyordu. Kahvesini içmek için ara verdi.

Gerard, "Telefon santralının gelen telefonlardan kilitlendiğini duydum," dedi. "İnsanlar nehir boyunca helikopterlerin arama ışıklarını görüp ne olduğunu öğrenmek istiyorlarmış."

Laird, "İnsanların rahatsız olması umurumda değil," değil. "O helikopterleri havada tutun."

"Tabii ki." Gerard bitkin ve sıkıntılı görünüyordu. Yargıcın hükmeden tavrı onu yormuştu. "Size bunu anlatıyorum, çünkü insanlar cevap isterse, medyanın da isteyeceğine emin olabilirsiniz. Er geç, aşağıda toplanmış muhabirlerle konuşmak zorunda kalacağız."

Worley, "Gelirken aralarından güçlükle geçebildik," dedi. "Tabii ki, onlara bir şey anlatmadık."

Gerard, "Bayan Laird hakkında sahte bilgiler veren, gelen telefonlardan yarım düzinesine ben cevap verdim," diye devam etti. "Basın, köprüde vurulan kişinin Meyer Napoli olduğunu biliyor. Muhabirler de Bayan Laird'in bir şekilde işin içinde olduğunu biliyorlar, ama nasıl ve ne şekilde olduğunu bilmiyorlar. Bu konuyu nasıl ele alacağınızı düşünmelisiniz, Sayın Yargıç."

Laird'in havası söndü ve yavaşça yakındaki sandalyeye oturdu. Birkaç saniye içinde içindeki savaşa mağlup oldu ve bir kurbanın kayıp kırılğan ve mağlup olmuş tavırlarını sergiledi. Öne doğru eğilip yere bakmaya başladı.

Onu birkaç saniye kendi haline bıraktılar. Hiç kimse bir şey söylemedi. Worley bile, ilk kez, çenesini kapalı tutacak duyarlılığı gösterdi.

Sonunda Yargıç Laird başını kaldırıp Duncan'a baktı. "*Bir şey bulabildiniz mi? Nerede olabileceğine dair bir ipucu?*"

"O kumaş parçası." Duncan boğazını temizleyerek parmaklarını saçları arasında gezdirdi. Saçının görünüşüne bakılırsa, bu şekilde birçok kez arkaya taranmışlardı. "Siz, ah, siz, bunun Bayan Laird'in eteğinin kumaşı olabileceğini düşündüğünüzü söylemiştiniz."

"Düşünmüyorum, bundan *eminim*."

DeeDee, "Bu konuyu konuştuk. Etek bugün alınmış. Hediye olarak," dedi.

DeeDee, bunun Duncan'ın neden bu kadar üzgün görünmesine neden olduğunu tahmin edemiyordu. Hatta ürkmüş gibiydi. Duncan, "Taşıyıcının üzerine nasıl geldiğini bilmiyoruz," dedi. "Adti tıp merdiven basamaklarındaki izleri aldı ve merdivenden inip çıkan bu kadar çok işçi varken..." Duncan, yine gücü tükenmiş gibi, cümlelerin sonunu getiremedi.

"Diğer sandaletten bir iz var mı?"

Duncan başını iki yana salladı. "Ondan ya da Bayan Laird'e ait başka bir şeyde hiçbir iz yok. Güneş doğar doğmaz, dalış ekibi aramalarına... başlayacak."

Yargıçtan gelen ses kuru bir hıçkırık gibiydi.

DeeDee, Duncan'ın Worley'ye baktığını gördü. Worley bu tatsız görevi Duncan'a bırakmanın yolunu, suni köpükten yapılmış bardağını tırnağıyla oymakta bulmuştu.

Duncan, "Daha önce bir şey atladığımızı fark ettik," diye devam etti. "Sandaleti ayağından isteyerek çıkarılmamış. Kopçası hâlâ bağlıydı."

DeeDee, "Sandalet kopçayı açmadan ayağa giyilip çıkarılabilir. Bundan neredeyse eminim."

Başını salladı. "Ama topuk kayışı yırtılıp tabandan ayrılmıştı."

Gerard, "Bu nasıl olabilir, Dunk?" diye sordu.

Duncan omuzlarını sanki ağrıyormuş gibi hareket ettirdi. "Bunun için güç kullanılması gerekiyor, sanırım." Bu tam bir cevap değildi ama yeteri kadar şey anlatıyordu. Hatta bilmek istediklerinden daha fazlasını.

Duncan konuşmakta zorluk çekiyor gibiydi. DeeDee buna daha önce hiç şahit olmamıştı. Bir cinayet kurbanının yakın akrabasına sevdiği insanın başına hayal edilebilecek en kötü şeyin geldiğini bildirirken bile.

Duncan, "Kaldırımdaki izleri, Napoli'nin ayakkabısının izleriyle karşılaştırıyoruz," dedi. "O ve Bayan Laird, duvarın yakınında mücadele etmişler gibi görünüyor." Doğrudan yargıçla konuşuyordu. "Belki de, Napoli Bayan Laird'in sandaletinin arkasına basıp kayışın kopmasına neden oldu. O kumaş parçasını taşıyıcının üzerinde bulmam, kumaşın etekten orada yırtıldığı anlamına gelmez. Köprü'nün üzerindeki bir mücadele sırasında yırtılıp aşağı sürüklenmiş olabilir."

Sonunda bir katkıda bulunmaya karar veren Worley, "Belki de, silah için bir mücadele sırasında," dedi. Herkesin dikkati ona yöneldi. "Napoli'nin tabancasını bulamadık, ama onun kendi silahıyla vurulduğunu tahmin ediyoruz. Sayın Yargıç, eve gider gitmez, silahlarınızın dökümünü çıkarırsanız, çok minnettar oluruz."

Yargıç öfkelen-di. "Elise'nin evden bir silahla çıkıp Meyer Napoli'yle buluşmaya gittiğini mi ima ediyorsunuz?"

DeeDee, "Tabanca kullanmak için eğitim almıştı," diye belirtti. Görünüşe bakılırsa, odada bunu söylemeye cesaret edebilecek tek polis oldu. "Bize böyle söylenmemiş miydi?"

Yargıç öfke dolu gözlerle ona baktı. "Evet, size böyle söylenmişti. Ayrıca, size bu eğitimi benim ısrarım doğrultusunda kabul ettiği de söylenmişti. Silahlara dokunmayı sevmezdi. Evden bir silahla çıkmış olamaz."

Duncan, "Eğer sahip olduğunuz bütün tabancaların listesini çıkarabilirseniz," dedi. "...ki bunu yapabileceğinize eminim, o zaman Napoli'nin size ait bir silahla öldürüldüğüne karar verebiliriz. Şimdilik, onun kendi silahıyla öldürüldüğünü varsayıyoruz."

"Tabanca için bir mücadele sırasında, köprü'nün duvarının yanında mı?"

Worley, Gerard'ın sorusuna karşılık olarak, "Bu bir teori," dedi. "Şu noktada sadece bir varsayım."

Yargıç öfkeyle, "Varsayım," dedi. "Ama gerçekten neler olduğuna dair *hiçbir* fikriniz yok, öyle değil mi?"

Worley, yargıçla aynı hırçınlıkta, "Bildığımız tek bir şey var," dedi. "O da, bir ara, içlerinden birinin arka koltukta olduğu."

"Arka koltuk mu?"

Worley soruyu başarıyla cevapladığı için ukalalık taslamakla o kadar meşguldü ki, bu soruyu cevaplama işi Duncan'a kaldı. "Baker'ın adamları, arabanın yer döşemesinden bir bileşimin doku örneklerini topladı. Sü-rücü koltuğunun, yolcu koltuğunun ve arka koltuğun yer döşemesinden."

"Sen neden bahsediyorsun? Ne bileşimi?"

Worley, "Laboratuvar onaylamadan emin olamayız, ama çimentoya benziyor," dedi. Parmaklarını birbirine sürttü. "Toz halinde. Morgu arayıp Dr. Brooks'un asistanından Napoli'nin ayakkabılarını kontrol etmesini istedik. Ayakkabısının tabanlarında gri bir şeyler olduğunu onayladı. İçinde parçalar olan kuma benziyormuş.

"Ve aynı şeyden Bayan Laird'in sandaletinin tabanında da varmış," diye devam etti. "Dediğim gibi, içlerinden biri ya da her ikisi de hem ön koltukta hem de arka koltukta oturmuş." Etkili olmak için ara verdi. "Eğer laboratuvar bu şeyin tam olarak ne olduğunu belirleyebilir ve orijini hakkında bir tahminde bulunabilirse, bu bize Meyer Napoli ve Bayan Laird'in nerede buluştuklarına dair bir fikir verebilir."

Elini yüzünde gezdiren Duncan, DeeDee'nin dikkatini çekti. DeeDee, onu hiç bu kadar sarsılmış görmemişti, en korkunç cinayetlerin en korkuncunu gördükten sonra bile. DeeDee bir kez daha onun Elise Laird'e duyduğu ilginin yoğunluğunu merak etti.

Herhangi bir davayı soruşturan objektif bir polis gibi davranmıyordu. Doğal olarak, birinin öldürüldüğü bir olay yerinden kaybolan herhangi bir vatandaş için endişelenirdi. Ama özellikle bu olay yeri aşırı derecede sinirlerini bozmuş gibi görünüyordu.

DeeDee, ona hissetmesini sağlayacak kadar uzun baktı. Duncan ona baktıkça, DeeDee sadece dudaklarını kıpırdatarak, *iyi misin?* diye sordu. O da aynı şekilde, *sadece yorgunum*, diye karşılık verdi ve terminolojisine itiraz eden yargıca açıklama yapan Worley'yi dinlemeye devam etti.

"Ben 'buluşmak' derken, yasadışı bir şey kastetmiyordum, yargıç. Sadece lafın gelişi idi."

"Elise, o adamla buluşmayı kabul etmez. Özellikle de yalnız. Napoli'nin onun arabasına zorla girdiğine eminim."

Worley kuru bir öksürüğün arkasından, "Belki de," dedi. "Arabada herhangi bir hasar yok. Patlak lastik ya da buna benzer bir şey yok. Bu yüzden, her yüz metrede bir park yapılmaz işareti olduğu halde, köprü'nün en yüksek noktasında neden kenara çekip durduklarını bilmiyoruz. Ve bir de, neden şehre doğru gittikleri sorusu var. Bu onların daha önce başka bir yerde olduğunu ve oradan geri döndüklerini gösteriyor. Bu konuda herhangi bir fikriniz var mı?"

"Hayır."

Yargıcın kısa cevaplarından hiç rahatsız olmayan Worley konuşmaya devam etti. "Olası tanıklardan ortaya çıkmalarını isteyeceğiz. Otoban devriyesinin önünde köprüde ilerleyen herhangi biri bir şey görmüş olabilir. Bu halkın ne kadar ilgisini çeker bilmiyoruz. Normalde pek çekmez, ama belli bu sefer bir istisna olur."

Duncan, "Dedektif Worley ve ben, bir ara arabadan inip köprü duvarının yanında durdukları konusunda hemfikiriz. Ama bunun nedenini bilmiyoruz," dedi.

DeeDee, "Kimliğinin üzerinde oturuyordu," dedi. Yargıca ve Gerard'a, Napoli'nin cesedi kaldırıldığında, kimliğinin sürücü koltuğunda bulduklarını anlattı. "Dışarı çıkıp sonra tekrar içeri girmeden, kartın üzerinde oturması pek olası değil."

Duncan başını salladı. "Neden dışarı çıktıklarını bilmiyoruz, ama eğer işaretleri doğru okuyorsak duvarın orada bir tartışma yaşanmış. Bu teoriyi, hasar görmüş sandaletten, Bayan Laird'in eteğinden yırtılan kuşmaş parçasından ve kaldırımdaki sürtünme izlerinden dolayı üretebiliriz."

Gerard aydınlanmak için, "Napoli'nin onu silahla tehdit ettiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Duncan, "Bu yine bir varsayım, Bill, ama ihtimali yüksek," dedi. "Eğer Napoli'nin silahını bulabilirsek ve ölümcül kurşunun ondan sığıttığını belirleyebilirsek, daha da büyük bir olasılık olacak."

"Nasıl?"

"İşaretler, yakın mesafeden direkt midesine ateş edildiğini gösteriyor, bu yüzden onu vuran kişiyi görmüş olması çok yüksek bir ihtimal. Ama arabanın direksiyonunda yüzü karşıya bakacak şekilde oturuyordu. Ateş eden kişi, onu bu şekilde ancak yan taraftan uzanarak vurabilir. Bu, açık kapının dışında duran ya da yolcu koltuğunda oturan biri için hem zahmetli hem de tuhaf bir açı. Bu yüzden belki de *-belkiyi* vurguluyorum- arabanın dışında vurulmuş olabileceğini düşünüyoruz."

Gerard, "Çıkış yarası var mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Ceset kaldırılınca Dothan ilk bunu kontrol etti. Bu yüzden bu kadar az kan vardı, çoğu da Napoli'nin ellerinde birikmişti." Biraz durduktan sonra özetledi. "Worley ve ben, tabanca için mücadele ederken tabancanın patlamış olabileceğini düşünüyoruz. Napoli yarasını tutarak ölmeden önce arabaya geri binmeyi başarabilmiş."

Yargıç çılgına dönmüş bir halde etrafına bakınarak, "Ama bu Eli-se'nin nerede olduğunu açıklamıyor," dedi. "Eğer... eğer dediğiniz gibi ol-

duysa, o zaman Elise kendisini korumaya çalışmış, hayatı için mücadele etmiş. Doğru mu? Belki de, Napoli, onu köprüden aşağı atmaya..."

Worley tekrar elini ağzına götürüp öksürdü. "Belki de."

Duncan köpek gibi hırlamaya hazır görünüyordu.

Yargıç çökmüştü. "Oh Tanrım! O nerede? Napoli ona ne yaptı?"

İçinde bulunduğu ruh haline bakarak kimse bir tahminde bulunmadı. Biraz sonra Gerard, onun yanına gidip elini teselli edici bir şekilde omzuna koydu. "Sizden evinize gitmenizi rica ediyorum, Sayın Yargıç. Yeni haberleri orada bekleyin."

"Gidemem. Her an bir şey olabilir."

"Olabilir ve olduğu anda size hemen haber verilecek. Bu sırada sizin burada yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Bundan sonraki dedektiflik işleri can sıkıcı. Her şeyin tekrar üzerinden geçeceğiz, ama temel olarak biz de oturup bekleyeceğiz. Bu eyaletteki bütün kanun uygulayıcılar arama halinde. Bayan Laird bulunur bulunmaz..."

Yargıç öfkeyle Gerard'ın elini iterek, "Bana maval okumayı kes, Bill," dedi. "Napoli'nin onu köprüden aşağı ittiğini düşünüyorsunuz. Onun öldüğünü düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

Gerard sakın yüz ifadesini korudu. "Ben *bildiklerimle* hareket ediyorum, *düşündüklerimle* değil ve şu anda, çok az şey biliyoruz. Bayan Laird'in cesedini görmeden onu ölmüş saymam. Bayan Laird köprüde olanlar yüzünden sarsılmış olabilir. Yarı şuursuz bir halde etrafta dolaşıyor olabilir. Trotter'dan başlayarak bu hafta olanları göz önünde bulundurursak, bu anlaşılır bir şey. Bayan Laird bulunduğu ya da kendisine geldiğinde, evine geri dönecek. Evin yolunu bulduğunda, siz de mutlaka orada olmak istersiniz."

"Bu argüman diğerlerinden daha etkili olmuştu. Laird boş bir ifadeyle evet anlamında başını sallayarak yavaşça ayağa kalktı. Gerard'ın onu

kapıya doğru götürmesine izin verdi. Gerard, "Sizinle birlikte aşağı ineceğim ve sizi evinize götürmesi ve evde sizinle birlikte kalması için bir memur görevlendireceğim."

"Buna hiç gerek yok."

"İtiraz istemiyorum. Napoli'nin birçok düşmanı vardı, bu yüzden birçoğu öldüğüne üzülmeyecektir. Ama bir, iki dostu da olabilir. Bu ihtimal çok düşük olsa da ne ben ne de Şef Taylor, riske giremeyiz. Biz bu olayı çözene kadar polis korumasında olacaksınız." Biraz durduktan sonra, "Bayan Laird'den haber alırsanız, bize hiç vakit kaybetmeden haber vermenizi söylememe gerek yoktur, sanırım," dedi.

Yargıç durdu ve şaşkın bir ifadeyle ona döndü. "Elise'yi hayatım pa-hasına korurum," dedi. Her bir dedektifle sırayla göz teması kurdu. "Ama aynı zamanda da doğru olan şeyi yaparım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yargıç ve Gerard, işitme mesafesinden çıktıklarında, DeeDee, "San-ki, doğru olan şeyi yaparmış gibi," diye mırıldandı. "Elise'yi korumak için bize Napoli hakkında yalan söyledi. Şimdi de yalan söylüyor olabilir. O köprüde tam olarak neler olduğunu biliyor olabilir."

"Sanmıyorum." Duncan neredeyse konuşamayacak kadar yorgundu. Deli gibi tükettiği kafein yüzünden yerinde duramayan DeeDee'nin hızına yetişemeyecek kadar halsizdi. DeeDee ayrıca geçen gecenin şaşırtıcı olaylarıyla kendinden geçmişti. Ona bakarken gözleri hiç olmadığı kadar parlak ve canlı görünüyordu. "Sence yalan söylemiyor mu?"

"Bazı konularda yalan söylüyor olabilir, ama o köprüde neler olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Napoli ve o fahişe dışında kim biliyor ki." Worley kürdanını kemire kemire paramparça etmişti ve şimdi de iki sene önce bıraktığı sigarayı bulabilmek için ceplerini yokluyordu. Stresli zamanlarda, alışkanlığa olmasa da, koşullu hareketlere geri dönüyordu. "Biri öldü, diğeri de kayıp."

DeeDee, "Baktığımız diğer davalardan hiç de farklı bir durum değil," diye belirtti. "Bana, katili ayağının dibinde silahla, elleri havada, öldürdüğü kişinin başında bulduğumuz tek bir örnek verin."

"Evet ama bu olayda..."

Gerard, "Yargıç Laird eve gidiyor. Üzgün ama itiatkâr bir halde," diyerek içeri girince, Worley düşüncesinin geri kalanını söyleyemedi.

"Medya ne âlemde?"

"Üzerimize üşüştüler. Televizyonlar, gazeteler, hepsi dışarıda. Onlara standart 'yorum yok' cevabını verdik, ama yakında bir demeç vermek zorunda kalacağız."

"Bu demeçi Yargıç Laird ve şefle birlikte mi vereceksiniz?"

Gerard başını salladı. "Aslında, Şef Taylor büyük ihtimalle, basın toplantısını kendisi yürütmek isteyecektir. Yargıç Laird saygın bir toplum lideri, yüksek mevkiide bulunan bir kamu görevlisi, verdiği sağlam kararlar ve kuşku duyulmayan adaletiyle ünlü. Bütün teşkilatların desteği arkasında ve bu teşkilatlar Bayan Laird'i bulmak için aralıksız çalışıyor." İçini çekerek sözlerini bitirdi. "İşte böyle."

DeeDee, "Bayan Laird'in, Napoli gibi adı kötüye çıkmış biriyle gecenin bir yarısında birlikte olması hakkında ne söyleyecek?" diye üsteledi.

Gerard, "En ufak bir fikrim yok," diye cevap verdi. "Bu konuyu çevirmek, halkla ilişkiler bölümünün sorunu. Benim sorunum -bizim sorunumuz- Bayan Laird'in yerini bulmak ve bu konuyu çözmek."

Worley, "Bayan Laird'i ya da cesedini," dedi.

Duncan'ın kalbi sıkıştı. Neyse ki, Worley'in sözlerinin üzerine DeeDee atladı ve onu yorum yapmak zorunda kalmaktan kurtardı. "Yargıca anlattığın senaryodan vaz mı geçtin?"

Worley, "Tam olarak değil," diye itiraf etti.

DeeDee, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Çünkü eğer Napoli tabanca için mücadele ederken vurulsaydı, Bayan Laird dehşet içinde tabancayı bırakıp yardım isterdi. Yani, sen öyle yapmaz mıydın? Hayatın için mücadele ediyor olsaydın bile, diğer adam vurulduğunda, hemen yar-

clım bulmaya çalışıp hangi şartlar altında vurulduğunu açıklamaya çalışmaz mıydın?"

Duncan kısık sesle, "Trotter da böyle yapmıştı," diye yorum yaptı. "Ona inanmamıştık. Belki yoğurdu üfleyerek yemiştir."

DeeDee azimle, "Bu da beni B noktasına getiriyor," dedi. "Eğer bir insan hayatında bir kere kazara birini vurmuşsa, bu tuhaf bir olaydır, kaderin bir oyunudur ve kötü şanstır. Bu şey, bu kadının başına *bir haftada iki kez* mi geldi? Yapmayın lütfen."

Worley, "Dunk, çelişkili fikirler sunuyor," dedi. "Biz de seninle aynı sonuca vardık. Buraya gelmeden önce bu konuyu konuştuk. İkimiz de, Bayan Laird eğer Napoli vurulduğunda yardım isteyebilecek durumda olsaydı, isterdi diye düşünüyoruz."

DeeDee, "İsteyebilecek durumda derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordu.

Worley, "Yaşıyorsa anlamında," dedi. "Ya da kötü bir niyeti olmadığı anlamında."

"Birinci seçenek, Napoli'nin vurulduğu anda onu köprüden aşağı attığı anlamına geliyor." DeeDee bunun çok uzak bir ihtimal olduğunu düşünerek kaşlarını çattı. "Ben ikinciye seçiyorum. Bayan Laird tabancayı eline geçirdi, Napoli'yi arabanın sürücü koltuğuna götürdü ve son aylarda ona çektiirdiği tüm sıkıntılar yüzünden Napoli'yi midesinden vurdu. Sonra yaya olarak..."

Duncan, "Tek ayakkabıyla," diyerek araya girdi.

"...tabancayla birlikte kaçtı. Ya da tabancayı nehre attı."

Duncan öfkeyle ayağa kalkarak, "Bir cinayet işliyor ve arkasında delil olarak ayakkabısının tekini bırakıyor, öyle mi?" dedi. "Çantasını, kredi kartlarını, parasını almadan 'kaçıyor', öyle mi?"

DeeDee, "Sen ne düşünüyorsun, peki?" diye karşılık verdi.

"Ben..."

Dişlerini hafifçe sıkarak, ağzını kapattı. Ne düşündüğünü bilmiyordu.

Elise'nin evliliğini ve Cato Laird sayesinde kavuştuğu hayat standardını korumak için bir hafta içerisinde iki adamı öldürebilecek kadar soğukkanlı olduğunu düşünmek istemiyordu.

Ama onun bir geminin dümen suyunda sürüklenmeden, nehre gömüldüğünü düşünmek daha da kötüydü.

Ayrıca, onun korkunç bir şekilde ölmesinden saatler önce ona yardım etmesi için yalvardığını ve kendisinin de bunu reddettiğini düşünmeye dayanamıyordu.

Eğer eteğinden yırtılan o kumaş parçasını ayrıntılı olarak incelerlerse, insan derisi hücreleri bulacaklardı ve bunlardan bazıları da Duncan'a ait olacaktı. Bu yumuşak kumaşı avuçlayıp Elise'nin belinde toplamıştı.

Duncan'ın ayakkabılarını kontrol etseler, tabanında gri kum taneleri bulacaklardı. Duncan, Worley'ye toz haline gelecek kadar bakımsız olan böyle bir kaldırımı nerede bulabileceğini söyleyebilirdi.

Napoli'nin ayakkabılarında bulunan benzer gri kalıntılar, dün gece onun da aynı mahallede olduğunun bir kanıtıydı. Duncan bunun kesinlikle bir rastlantı olmadığını düşünüyordu. Ama içini kemiren bir şey vardı: Elisel, onunla metruk evde görüştüktan sonra Napoli'yle mi buluşacaktı? Yoksa, Elise arabasına bindiğinde Napoli, onu kaçırıp arabayı köprüye sürmesini mi istemişti?

Araba, geliş şeridindeydi. Nereden dönüyorlardı?

Elise masum bir kurban mıydı? Yoksa iki cinayetten suçlu muydu?

Bu sorular, meslektaşlarıyla ciddi beyin fırtınaları yapmasını gerektiriyordu. Elise'nin Napoli'yle buluşmadan önce ne yaptığı bilgisi, kendi

suçlarının ortaya çıkmasından korkarak bilgi vermek istemeyen önemli tanıklardan zorla kopardığı kanıt değerindeki bilgilerdendi.

Şimdi, o önemli tanık, kendisiydi. Gerekli bilgileri saklıyordu. Meslektaşları onu izliyordu. Gerard ve Worley şaşkınlıkla, DeeDee ise tehlikeli bir algılama yeteneğiyle.

Onlara hemen Elise'den bahsetmeliydi. Karar verdiği gibi itiraf etmeliydi. Napoli ölmeden ve Elise' kaybolmadan birkaç saat önce olanları onlara anlatmalıydı.

Ama eğer bunu yaparsa, *eğer yaparsa*, anında davadan alınırdı. Büyük ihtimalle kovulur ve hapse atılırdı, ama hangisi olursa olsun, polis teşkilatından uzaklaştırılırdı. İtiraf, Elise'den vazgeçmek anlamına geliyordu.

Bunu şimdi, özellikle de dün gecedен sonra yapamazdı. Çoktan ölmüş ya da hâlâ hayatta olsa da, onun başına gelenleri öğrenmek zorundaydı. Eğer, Elise o iki adamın da katiliyse, onun adalete teslim edildiğini görecekti ve kendi suçunun bedelini de ödeyecekti. Eğer onun kurban olduğuna karar verilirse, onun kurtarıldığını ya da cesedinin çıkarıldığını görene dek onu aramaktan vazgeçmeyecekti.

Ama her iki kararını da uygulayabilmek için soruşturmanın merkezinde kalmak zorundaydı. Bu gerekliydi.

Diğerleri bir cevap bekliyordu. Kendini döner sandalyenin üzerine bırakıp, "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı.

Worley sigara yerine, ağzına yeni bir kürdan koydu. DeeDee oda sıcaklığındaki diyet kolasından bir yudum aldı. Sessizliği bozan Gerard oldu.

"Zamanlamayı düşünüyordum," dedi. "Kâhya kadın, evden on buçuk gibi ayrılmış. Dothan biraz önce beni arayıp Napoli'nin ölüm saatini iki buçukla üç arası olarak belirlediğini söyledi. Aradaki bu saat içinde o ve Bayan Laird neredeydiler ve ne yapıyorlardı?"

Duncan, Elise'nin bir saatini onunla birlikte geçirdiğini söyleyebilirdi.

Elise, Duncan metruk evden ayrılır ayrılmaz, Napoli'yle mi buluşmuştu? Ya da daha sonra?

DeeDee, "Eğer nereden geldiklerini biliyor olsaydık, o zamanı nasıl geçirdiklerini anlayabilirdik," dedi.

Worley, "Napoli'nin arabanın dışında vurulmasıyla ilgili bir sorunum var," dedi. "Otoban devriyesi bana arabanın kapısının kapalı olduğunu söyledi. Bunu çok net hatırlıyor, çünkü içeriye yakından bakıp Napoli'nin öldüğünü görmeden önce camı tıkladım."

DeeDee, "Pekâlâ," dedi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Kapıyı kim kapattı?"

DeeDee, "Napoli," diye cevap verdi.

Worley'in nereye varmaya çalıştığını anlayan Duncan, "O kapatmış olamaz," dedi. "Kapının kolunda ya da panelde kan izi yoktu."

Worley, "Evet," dedi. "Napoli'nin elleri kanlıydı."

Gerard, "Yani Napoli arabanın içindeydi ve kapıyı ya onu vuran kişi kapattı ya da katili arabada onunla birlikteydi," dedi.

Worley, "Hangisi olursa olsun, bizi yine bir muammayla baş başa bırakıyor," dedi. "Kıç kurtarmakta usta Napoli, neden orada oturup katilin yandan uzanarak onu en çok hasara neden olacak noktadan onu vurmaya izin verdi?"

Duncan, "Özellikle de başa sıkılacak bir kurşun çok daha kolay ve aynı derecede öldürücü olacakken," dedi.

DeeDee, "Ama bu aynı zamanda etrafı çok pisletirdi," dedi. "Yoldan geçen insanlar camlardaki kan pıhtılarını görürdü."

"Ayrıca, başa sıkılan kurşun çok hızlı ve acısız olur." Hepsi devam etmesi için Worley'ye baktı. "Demek istediğim, mideye ateş ettiğinizde, öl-

ölürücü olan, ama yavaş öldüren bir yara hedefliyorsunuzdur. Kurbanınıza, lanet olsun, öleceğim, diye düşünmesi için zaman tanımak istiyorsunuzdur."

DeeDee, "Sanırım bizim bayan bunu yapabilir," dedi. Kimse tepki vermeyince, ilk Worley'ye baktı. "Worley?"

Omuzlarını silkti. "Onu tanımıyorum, ama senin içgüdülerine güveniyorum. Dunk, sen ne düşünüyorsun?"

"Eğer Napoli'yi o öldürdüyse, neredeyse ondan elli kilo daha ağır olan Napoli'yi orada oturtup onu öldürmesine izin vermesini nasıl sağladığı?"

DeeDee, "Belki de, kulağına tatlı sözler fısıldıyordu?" dedi.

Erkeklerden hiçbiri gülmedi, özellikle de Duncan. "Peki. O zaman bunu neden kendi arabasında yaptı? Neden arkasında bu kadar çok delil bıraktı? Sandalet. Eteğinden yırtılmış kumaş. Nasıl koşabilirdi ve cüzdanından para almadan nereye gidebilirdi? Baker'ın söylediğine göre cüzdanda birkaç yüz dolar varmış."

Worley kaşlarını çatarak, "Bunların hepsi, Napoli'nin Elise tetiği çektiği anda onu köprüden aşağı atması kadar imkânsız görünüyor," dedi. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorum."

DeeDee, "Üçüncü şahıslar?" diyerek fikrini söyledi.

Worley, "Elimizde buna dair bir kanıt yok," dedi.

Gerard yavaşça, "Başka bir olasılık daha var," dedi.

Duncan, Gerard'ın ne söyleyeceğini biliyordu. Bu diğer olasılık onun da aklına gelmişti ama bunu kabullenmeyi inatla reddetmişti.

"Sanırım, Bayan Laird'in Coleman Greer konusunda başını derde soktuğunu söylemek yalan olmaz. Eşcinsel, biseksüel ya da ne olursa olsun, önce Trotter, sonra da Napoli, onu çirkin bir skandal çıkarmakla tehdit ettiler. Bayan Laird'in hayatı kısa bir süre içinde harikadan berba-

ta dönuştü. Trotter'la olan olay, meşru müdafaa olarak açıklanabilir. Bunu mantıklı buluyorum.

"Ama Napoli'yle aralarında ne geçtiyse, çirkindi ve sonunda Bayan Laird ikinci bir ölüyle kalakaldı. Bu hem soruları hem de şüpheleri beraberinde getirecekti ve büyük ihtimalle de suçlu olduğuna karar verilecekti. Hapse girmese bile, skandal kocasının kariyerine, daha da önemlisi Bayan Laird'in kendi yaşam tarzına zarar verecekti.

"Belki bu sonucun korkusuna katlanamadı." Sözlerinin yankılanmasını bekledikten sonra, "Elise Laird, ölmek istediği için köprüden atlamış olabilir."

Duncan, ertesi gün döndüğünde ilk iş raporunu yazmaya kendi kendine söz vererek, ofisten herkesten önce ayrıldı.

Ya da bunu yapmayı denedi.

Binadan çıkıp muhabirlerin arasında ilerlemeye çalışırken DeeDee karşısına çıktı. "Duncan, iyi misin?"

"Evet."

"Hayır."

Duncan ısrarla, "Evet," diye tekrar etti. "Sadece yorgunum."

"Sanmıyorum. Neyin var?"

"Hiçbir şeyim yok!"

"Bana bağırmayı kes!"

"Bağırmiyorum. Bir noktayı vurguluyorum. Bütün bu belirsizliklerin dışında iyiyim."

"Belirsizlik mi?"

Duncan arabasının kapısının kilidini açıp ona doğru döndü. "Şunu bir düşün. Araştırdığımız son iki olayın da cinayet olduğu tam anlamıyla belli değil. Keşke, cesede bakıp 'bu klasik, eski moda, kesinlikle kasıtlı iş-

lenmiş ve Tanrı'nın günah saydığı bir cinayet,' diyebileceğimiz bir davaya baksaydık."

DeeDee, "Bunu düşündüm," dedi. "Ve ne var biliyor musun? Sanırım, elimizde olan şey bu. Kesinlikle, günah sayılan cinayetler. Sana komik gelmiyor mu -komik derken, gülünecek bir şeyden bahsetmiyorum-bu iki *belirsiz* olayda da kurbanların Elise'ye bakarken ölmüş olmaları sana da komik gelmiyor mu?"

Duncan arabanın kapısını açıp içine girdi. "Sonra görüşürüz." Tam kapıyı kapatmak üzereyken DeeDee engel oldu. Duncan kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu konuyu sonra konuşuruz, DeeDee. O kadar yorgunum ki, şu anda düşünemiyorum bile, kafamı veremiyorum."

"Bu yorgunluktan başka bir şey. Seni daha önce yorgun gördüm. Sen yorgun değilsin."

"Daha iyi bak. Yorgunum." Kapıyı, DeeDee pes edene dek çekti. "Sonra görüşürüz."

Duncan uzaklaşırken dikiz aynasından ona baktı. DeeDee endişeli bir ifadeyle, arkasından bakıyordu. Sonra da arkasını dönüp binaya doğru yürümeye başladı. DeeDee içeri girer girmez, Duncan hızını saatte otuz kilometre artırdı.

Birkaç dakika sonra geçen gece Elise'yle buluştuğu mahalledeydi. Erken gün ışığı, normalde en çirkin ortamın bile görüntüsünü yumuşatırdı. Ama bu sokaklarda işe yaramamıştı. En az geçen geceki kadar ürkütücü görünüyorlardı.

Yavaşça evin önünden geçerek içeride herhangi bir hareket görmeye çalıştı, ama göremedi. Geçen gece buraya geldiğinde de içeride birisi varmış gibi bir izlenim edinmediğini hatırladı.

Elise arabasını nereye park etmişti?

Elise, onun evine geldiğinde, arabasını görülmemesi için başka bir sokağa park etmişti. Geçen gece de aynı taktiği uyguladığına karar verecek, bir sonraki köşeden dönüp blokun etrafında dolaştı.

Bu sokaktaki evlerin arka sokaktaki komşularından farkı yoktu. Elise'nin isimsiz arkadaşının -bu arada böyle birinin varlığından şüpheliydi- evinin arkasında kalan bir evin önüne park etti.

Arabadan dışarı çıkmadan önce torpidodan bir el feneri aldı. Kolu- nun altındaki silahının ağırlığını hissetmek içini rahatlattı, ama dün gecenin aksine, şu anda korktuğu şey, Savich değildi.

Birkaç evden kahvaltı kokuları geliyordu. Birinin televizyonundan çizgi film sesleri duyuluyordu. Ama genel olarak, sokak ona kalmış gibiydi. Her iki kaldırımda da birkaç blok yukarı aşağı yürüdü ve Elise'nin kaldırım kenarına park etmiş olduğunu gösterebilecek bir işaret aradı. Diğer sokaktaki parçalanmış kaldırımın aynısından başka hiçbir şey bulamadı.

Arabasının yanına geri döndü. Ve iki evin arasındaki yolda yürümeye başladı. Her iki evin de panjurları kapalıydı ve boş gibi görünüyorlardı. Yapışkan otlar, biçimsiz zemin ve oradan geçtiği için ona tıslayan kötü huylu bir kedi dışında onu rahatsız eden bir şey olmadı.

İlerlerken, dikkatle yeri inceliyordu. Çamurun içinde, Elise'nin sandaletinin kısa topuğunun yapmış olabileceği küçük, yuvarlak bir çöküntüye rastladı. Ama o iz uzmanı değildi. Bu, başka bir şeyin de izi olabilirdi.

Ara yolu geçti. Buluştukları ev arkadan daha da köhne görünüyor- du. Oynak tel çitin üzerinden atlayıp arka bahçenin uzun otları arasından koşarak geçti. Sinek telli kapıyı açarken, gıcırdadı. Olduğu yerde kaldı ve nefesini tutarak etrafı dinledi. Hiçbir şey duymayınca, telli kapının arkasına geçip kapı kolunu açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi, ama kilit eski ve dayanıksızdı. Cebindeki çakı yardımıyla, kilidi saniyeler içinde açtı.

Kapı, mutfığa açılıyordu. El fenerini yakıp karanlık odanın içinde gezdirdi. Uzun zamandır kimse buraya uğramamış gibiydi. Çatlamış ve kıvrılmış muşamba yer döşemesinin üzerinde ilerledi ve açılır kapanır kapıdan geçip uzun koridora çıktı. Karanlığın içinde gezinen el fenerinin hareket halinde yakaladığı tek şey, toz zerrecikleriydi.

Duncan, Elise'nin adını seslendiğinde, sesi ürkütücü bir şekilde yankı yaptı. Hızla salona doğru yürüdü. Salona vardığında, beklenti içinde nefesini tuttuğunu fark etti.

Elise'nin kokusu, onların kokusu dışında oda boştu.

Napoli'nin cinayet mahalline çağrıldığında, saat üçü biraz geçiyordu. Bu, yaklaşık beş saat önceydi. Ve bu süre içinde, olay mahallini incelerken neler olduğunu ve Elise'nin başına gelenleri çözmeye çalışırken onu en son gördüğü yerde, travma yüzünden kafası karışmış ve korkudan sinmiş bir halde bulacağı umuduna sarılmıştı. Onu ne halde bulursa bulsun, en azından hayatta olacaktı.

Şimdi derin bir düş kırıklığı hissediyordu ve umutsuzluk üzerini demir bir zırh gibi kaplamıştı. Giriş katındaki diğer odaları rastgele arayışı da hiçbir sonuç vermedi. Üst kattaki odaları kontrol etmek için gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıktı, ama yayları ve kendisi paslı bir demir karyolanın bulunduğu oda dışında hepsi bomboştu.

Salona geri döndü. Acınacak kadar duygusal bir hareket olduğunun farkında olduğu halde, kanepeye oturup ellerini döşemenin üzerinde gezdirdi ve vücutlarından çıkan sıcaklık yüzünden hâlâ sıcak olduğunu hayal etti.

O gittikten sonra burada ne olmuştu? *Ne?* Elise o gittikten sonra ne yapmıştı?

Duncan cinsel birleşmeyi itiraf etmese bile, Elise'yle bu evde buluştuklarından meslektaşlarına bahsetmeliydi. Bu soruşturma için gerekli bir bilgiydi.

Hâlâ çok geç değildi. Şimdi DeeDee'yi arayıp bu adresi verebilirdi. DeeDee rekor sayılabilecek kadar kısa bir süre içinde burada olurdu. Duncan, ona dün gece bu odada yaşananları özetleyebilirdi. Ona olanları anlatmak içini rahatlatabilir ve üzerine çullanan suçluluk duygusunu hafifletebilirdi.

Ama DeeDee doğru olan şeyi yapardı. Buna hiç şüphe yoktu. Doğrudan Gerard'a giderdi. Gerard, onun Elise'yle gizlice buluşmasının, onu davadan almak için yeterli bir sebep olduğunu düşünebilir, görevini askıya alabilirdi.

Duncan bunun olmasına izin veremezdi. Bu yüzden şimdilik, bu onun sırrı olarak kalacaktı ve bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorundaydı.

Suçluluk duyacağı bir sürü şey vardı. Elise, ona inanması için yalvarmıştı. Hayatı için endişe ediyordu. Ona yardım etmesi için yalvarmıştı. Ama o reddetmişti. Bunu yaparak ya onun Napoli'yi öldürmesine neden olmuş ya da onu öldürmesi için Napoli'nin ellerine teslim etmişti veya Elise son yardım talebi de reddedilince kendini köprüden atıp intihar etmişti.

"Tanrım." Yüzünü elleriyle kapatıp kanepeye yaslandı.

Yedi yaşındayken kedileri doğurmuştu. Ebeveynleri, içlerinden birini besleyebileceğini söylemişlerdi. Diğerlerini vereceklerdi.

Beslemek istediği kediye hemen seçmişti. İçlerinden en tatlısı oydu. Kedi yavrularının bulunduğu kutunun başında nöbet bekliyordu. Her gün beslemek için kediye odasına ne zaman götürebileceğini soruyordu.

Annesi, ona sürekli, "Sütten kesildiğinde, Duncan," diye tekrarlıyordu.

Bu çok uzun sürdü. Kedi tam anlamıyla onun olmadan evlat edinecek ailelerden birinin kedi üzerinde hak iddia etmelerinden korkuyordu.

Bir gece anne ve babası yattıktan sonra gizlice mutfığa girdi ve yeni doğmuş kediyi annesinin yanından aldı. Yatağa, kendi yanına yatırdı. Korkmuş kedi yavrusu, o uykuya dalarken hâlâ miyavlıyordu.

Ertesi sabah kedi ölmüştü.

Günlerce ağladı ve kimse onu teselli edemedi. Niyeti kötü olmasa da, ailesi ona kızmasa da, kendini suçladı ve yaptığı şey için kendini affedemedi. O kedi yavrusunu hayatta her şeyden çok istiyordu. Onu yedi yastındaki bir çocuğun kontrolsüz tutkusuyla seviyordu. Ama bencilliği onu öldürmüştü.

Sadece birkaç saat önce kendinden geçtiği yerde, umutsuzluktan perişan bir halde bir saatten uzun bir süre oturdu. Onunla hiç tanışmamış olmayı dilemesi gerekiyordu. Ayrıca, ona hiç yaklaşmamış, hiç dokunmamış olmayı dilemesi gerekiyordu. Bunun yerine, ona dokunmak için daha fazla zaman ayırmış olmayı diliyordu. Ona daha nazik dokunmuş olmayı diliyordu. En azından bir kere sevgiyle öpüşmüş olmalarını diliyordu.

Ama eğer ona daha fazla zaman ayırıp daha fazla şefkat göstermiş olsaydı, bu kişisel cehenneminin ateşini hafifletir miydi, yoksa daha da mı alevlendirirdi?

Ve haşince sevişmelerine rağmen, Elise, onun aslında daha farklı olması için yanıp tutuştuğunu hissetmiş miydi? Onun göstermek istediği ama gösteremediği duygularını hissetmiş miydi? Hissedebilmiş miydi?

Bunu asla bilemeyecekti.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Duncan, öğleden önce Şiddet İçeren Suçlar Birimi'ne geri döndü. Kapıda belirmediği anda Worley, onu, "Bir gelişme var," diye bilgilendirdi.

Duncan olduğu yerde kaldı. "Onu buldunuz mu?"

"Gelişme var dedim, mucize değil."

Duncan metruk evden çıkıp güya birkaç saat uyumak için kendi evine gitmişti. Uzanmıştı, ama hem Elise'nin bulunduğunu -ölü ya da dirihaber veren bir telefon beklentisi içinde olduğundan hem de duyacaklarından korktuğundan uyuyamamıştı.

Sonunda uyumaya çalışmaktan vazgeçmişti. Duşla tıraş arasında, aramada yer alan her teşkilatı arayıp en azından bir düzine telefon görüşmesi yaptı. Başdedektif olarak, amirlerle görüşmekte ısrar etmişti. Hiçbirinin söyleyebileceği önemli bir şey yoktu, zaten o da büyük bir gelişme duymayı beklemiyordu. Bir gelişme olduğu anda ona haber verilecekti. Ama hepsine teşvik edici bir konuşma yaptı ve onlara Yargıç Laird'in

toplum içindeki saygınlığını ve Şef Taylor'ın Bayan Laird'in kayboluşuna öncelik verdiğini hatırlattı.

Sahil Güvenlik'in havadaki helikopterleri kıyı şeridinde alçak uçuş yapıyorlardı. Plajlarda devriye geziyordu. Arama-kurtarma uçakları kıyı şeridinin dışını arıyorlardı. Bu faaliyetler göze ve kulağa iyi geliyordu, ama hiç kimse Elise'nin Atlantik'e ulaşabileceğine aslında inanmıyordu.

Yorgun köpekler ve eğitimcileri hâlâ nehir kıyılarını ve bataklıkları arıyordu. Polis gemileri nehri ve bütün kollarını arıyorlardı. Chatnam şerifi ve eyalet polisi ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Dalış ekibi hava aydınlandığından beri nakliye kanalını arıyordu.

Yerel televizyon istasyonları, hikâyenin özetini vermek ve izleyicileri aramayla ilgili gelişmelerden haberdar etmek için sık sık yayınlarını kesiyorlardı. Bu haber bültenleri yeni bir haber olmadığını haber vermekten öteye gitmiyordu.

Worley, "Bunu söylediğim için beni affet, Dunk," dedi. "Ama bok gibi görünüyorsun."

"Ben de sana bugün ne kadar canlı ve yakışıklı göründüğünü söyleyecektim."

Worley endişesini dile getirmeye devam etti. "Bir şey yedin mi?"

Duncan, "Buraya gelirken yoldan bir şeyler aldım," diye yalan söyledi. "Ne gibi bir gelişme oldu?"

Worley kapıya gidip koridora doğru seslendi. "Hey, Kong? Dunk geldi."

Kong elinde bir kupayla ve kılıklı elinin tersiyle dudağındaki pudra şekerini silerek geldi. "Hey, Dunk. İyi görünmüyorsun."

"Öyle dediler."

"Evet, hepinizin uzun bir gece geçirdiğini duydum. Adamımı benim için bulmuşsunuz. Haberiniz olsun, onu canlı tercih ederdim."

"Ben de. Gelişmc nedir?"

Duncan'ın ses tonundan gevezelik edecek halde olmadığı anlaşılıyordu. Kong, "Napoli kaybolduğundan beri onun arabasını arıyorduk. Bu sabah bulundu," dedi.

"Nerede?"

"Bir kilisenin otoparkında."

Worley kıkırdarak, "Napoli'yi aramayı düşünceğimiz en son yerde," dedi.

Duncan kapıya doğru yürüdü. "Hadi, gidip bakalım."

"DeeDee gitti bile."

"Oh."

Worley, "Sadece bu kadar değil," dedi. "Napoli'nin kiliseye dua etmeye gitmediğini öğrendim. Orası araba bırakmak için uygun bir yer -ve bizim bakacağımız en son yer- olduğu için arabasını oraya bırakmış."

Geçen gece, eğer Meyer Napoli, Lairdlerden birine şantaj yapıyorsa, son birkaç gündür bilerek kaybolmuş gibi yaptığına karar vermişlerdi.

"Şehirdeki bütün taksi duraklarını kontrol ettim ve bilin bakalım ne buldum?"

Duncan'ın gevezelik edecek hali olmadığı gibi Worley'in tahmin oyunları için de hali yoktu, ama yine de bir tahminde bulundu. "Napoli, onu kiliseden alması için bir taksi çağırmış."

Worley memnun bir ifadeyle, "Gece yarısı on ikiyi on altı gece," diye belirtti. "Şoför, onu gideceği yere on iki yirmi altıda bırakmış."

Kong, "Kısa bir yolculuk," diye yorum yaptı.

"Birkaç kilometre."

Duncan, "Nereye gitmiş?" diye sordu.

Worley spiral not defterine bakıp adresi okudu.

Duncan sokağı biliyordu; birkaç saat önce Elise'den ya da onun arabasından bir iz bulabilmek için her iki kaldırımında da aşağı yukarı yürümüştü. Sesinin doğal çıkmasını umut ederek, "Orası tam bir kenar mahallesi," dedi.

Worley, "Napoli'nin ilgilendiği şey, sokak değildi," dedi. "Sokağa park edilmiş arabaydı. Sokağa uymayan ve göze batan arabayı. Şoför, Napoli'nin özel bir numarada bırakılmayı istemediğini ve onu gördüğünü unutması için ona bolca bahşış verdiğini söyledi.

"Ama adam bu sabah Napoli'nin fotoğrafını televizyonda görünce, canı cehenneme, diye düşünmüş. Olanları anlatsa Napoli, ona artık ne yapabilirdi ki? Bu yüzden aradığında, konuşmaya hevesliydi. Öldürülmeden birkaç saat önce bir cinayet kurbanını gezdirmiş olmak, bu adamı meslektaşları arasında bir şöhret yapmış."

Worley en yakındaki sandalyeye ata biner gibi oturdu ve Kong'a çörek kalıp kalmadığını sordu. Kong sonuncuyu da yemiş olduğu için özür diledi.

Duncan, "Taksi şoförü, Napoli'yi bıraktığı sokakta park edilmiş arabayı tarif etti mi?" diye sordu.

Worley bütün çörekleri yediği için Kong'a öfkeyle bakarak, "Elise Laird'in arabası," diye cevapverdi. "Plakayı almamış, ama arabayı aynen tarif etti. Böylece nerede buluştuklarına dair muamma çözülmüş oldu. Ay. Sakın, sayın yargıca 'kaba' tabiri yine kullandığımı söylemeyin." Kong'a, sevgili karısının Napoli'yle buluşmasının önceden ayarlanmış olabileceğini ima ettiğinde, Yargıç Laird'in üzerine nasıl atladığını anlattı.

Duncan, "Bunun önceden ayarlanmış olduğunu henüz ispat etmedik," diye ona hatırlattı.

Worley hafif kızgın bir ifadeyle, "Hayır," diye karşılık verdi. "Bu henüz ispat edilmedi, ama Bayan Laird o mahallede başka ne yapıyor olabilir?"

Duncan bir polisle yatıyordu, diye aklından geçirdi.

Elise'nin yanından on bir kırk, on bir kırk beş gibi ayrılmıştı. Elise, orada kalıp Napoli'nin on ikiyi yirmi altı gece gelmesini mi beklemişti? Niye? Duncan, onu reddedince, ondan yardım istemek için mi? Yoksa, sorununu kökten halletmek için mi? Eğer bu önceden ayarlanmış bir buluşma değilse, Napoli, onu nerede bulacağını nasıl biliyordu?

Aniden aklına bir şey geldi ve, "Arabası şimdi nerede?" diye sordu.

"Garajda."

Duncan kapıya doğru yürüyüp omzunun üzerinden, "Herhangi bir gelişme olursa, beni arayın," dedi.

Duncan bir saat sonra kahverengi delil torbasını açıp küçük, yuvarlak nesneyi Bill Gerard'ın masasının üzerine bıraktı. "İzleme cihazı."

DeeDee, "Duncan bunu Bayan Laird'in arabasının altında buldu," diye açıkladı.

Duncan'la araba garajında buluşmuşlardı. DeeDee kilisenin otoparkından garaja çekilen Napoli'nin arabasına eşlik etmişti. Duncan, ona Napoli'nin taksi yolculuğu hakkında bilgi vermişti.

DeeDee, "Peki burada ne işin var?" diye sormuştu.

"İzleme cihazı arıyorum."

Napoli izleme cihazını iyi saklayamamıştı. Duncan, onu bir dakikadan kısa bir süre içerisinde bulmuştu. Cihazı hiç vakit kaybetmeden polis merkezine götürmüştü.

Duncan, komiserin masasının etrafında toplanmış, yabancı bir madenin numunesiymiş gibi izleme cihazına bakan Gerard, DeeDee ve Worley'ye, "Onunla orada *buluşmamış*," dedi. "Napoli, onu oraya kadar takip etmiş."

Worley, "Bu şeyi arabasına nasıl takmış?" diye sordu.

"Hayatını böyle şeyler yaparak kazanıyordu. İzleme aletlerini internetten sipariş edebilirsin. Arabası kuaförün önünde dururken takmış olabilir. Elise kocasıyla yemek yerken aleti takması için Trotter gibi dalkavuk tutmuş olabilir. Çok zor olmamıştır. Birkaç saniye içinde işi bitirmiştir."

"Pekâlâ , bu gizli takip cihazı oldukça suçlayıcı bir şey. Napoli, Bayan Laird'i izliyordu. Ama saygıdeğer yargıcımızın karısı dün gece o köhne mahallede ne yapıyordu?" DeeDee soruyu ortaya atmıştı, ama kimse cevap vermedi, özellikle de Duncan.

Sonunda Worley, "Yapmamız gereken ilk iş, yargıca karısını yeniden takip ettirip ettirmediğini sormak," dedi.

DeeDee, "Ettiriyorsa bile bunu inkâr edecektir," dedi. "Ayrıca bunu nasıl kanıtlayabiliriz?"

Gerard, "Mahalledekileri sorguluyor musunuz?" diye sordu.

Worley, "Evet şu sıralarda," dedi. "İki polisi bu işle görevlendirdim."

DeeDee, "Sivil kıyafetli adamlar kullansan belki daha iyi olurdu," dedi.

Duncan, "O mahallede bunun bir yararı olmaz," dedi. "Kimi gönderirsek gönderelim, polis muamelesi yapacaklardır."

Kıdemli dedektif de, her ne kadar bunu dile getirmeseler de, bu soruşturmanın zaman ve insan gücü kaybı olduğunu biliyordu. Şehrin bu kısmında, bugün polise canayakın davranan biri, yarın sözüm ona rastgele atılmış bir kurşunun kurbanı olabilirdi. Kimse kapı kapı dolaşıp sorular soran iki üniformalıyla konuşmayacaktı.

Gerard'ın masasının üzerindeki telefon çaldı. Sert bir şekilde, "Gerard," diye cevap verdi. Bir süre dinledikten sonra, "Onlara ileteceğim, teşekkürler," dedi. Telefonu kapatıp, "Dothan, Napoli üzerinde otopsi yapmaya hazır," dedi.

Duncan, "Ben giderim," dedi. Eğer Napoli'nin cesedinden saldırganın DNA'sı çıkarsa, bunu bilen ilk kişi olmak istiyordu. İzleme cihazını kaldırıp delil torbasına geri koydu. "Bunu adli tıbbı bırakacağım."

Gerard, "Worley, Bayan Laird'in arabasının bulunduğu sokakta oturan herkesin ismini alalım. Herhangi biriyle bağlantısı var mı, bakalım," dedi.

"Bunun için birini görevlendireceğim. Sonra yargıcı ziyaret edeceğim. Ona izleme cihazından bahsedeceğim ve sevgili karısının Napoli tarafından takip edilmiş olabileceğini ima edip nasıl bir tepki vereceğine bakacağım."

"Güzel. DeeDee'yi de yanına al. O, insanları iyi okur." Gerard biraz durduktan sonra, "O civardaki diğer sokaklarda oturanların isimlerini öğrenmek de yararlı olabilir," dedi.

Dışarı çıkarlarken, Duncan, Elise'yle buluştuğu köhne evin isimsiz sahibinin onun bir tanıdığı olduğunun hemen ortaya çıkmamasını umut ediyordu.

İyi olan tek bir şey vardı. Bu şekilde bilgi toplamak, yorucu ve zaman alan bir şeydi. Ev sahiplerinin ve şu anki kiracılarının kapsamlı bir listesini çıkarmak günlerce sürebilirdi, özellikle de takma isimlerin hamamböcekleri kadar yaygın olduğu o mahallede. Elise'yle olan bağlantıyı ortaya çıkarmak daha da uzun sürebilirdi. Belki de haftalar.

O zamana kadar Elise çoktan bulunmuş olurdu.

Çoktan.

Ama bir hafta geçti. Elise Laird'in bulunması için başlarda gösterilen gayret, onun nerede olduğuna dair tek bir ipucu bile elde edilmeden, her geçen gün biraz daha azaldı.

Napoli'nin otopsisı ilk tahminin doğruluğunu kanıtladı: önemli birkaç organının parçalanmasından kaynaklanan iç kanamadan ölmüştü.

Adli tabip, Duncan'a, "Travma merkezine canlı gelmiş olsaydı bile, bir cerrahın onu kurtarabileceğini sanmıyorum. Kan kaybı çok hızlı ve çok belirginmiş," diye anlattı. "Ateş eden kişi, öldürücü olması için nereye nişan alması gerektiğini iyi biliyormuş.

Tıpkı, Gary Ray Trotter'a ateş eden kişi gibi.

Düşüncelere dalan Duncan, neredeyse Dothan'ın çıkarılan kurşunun .22 kalibrelik bir tabancaya ait olduğunu söylediğini kaçırıyordu.

Duncan, "Yirmi beşlik demek istiyorsun," dedi.

"Hayır, yirmi ikilik."

"Napoli, yirmi beşlik taşıyordu."

Adli tabip içinde kurşun bulunan delil torbasını Duncan'a uzatırken omuzlarını silkti. "Bu benim işim değil."

"Peki ya elleri? Tırnaklarının altında bir şey bulabildiniz mi?"

"Yeni doğmuş bir bebeğinki kadar temizdiler."

Duncan, polis merkezine geri dönüp bu iki çelişkiyi DeeDee ve Worley'yle paylaştı. DeeDee, "DNA testi için bir doku elde edebileceğimizi umuyordum."

Duncan, "Maalesef," dedi.

Worley, "Lanet olsun! Kendi yirmi beşliğiyle vurulduğuna çok eminim," dedi.

"Ama vurulmamış."

Cevabı olmayan soruların stoğunu yapıyorlardı.

Birkaç verimsiz gün daha geçirdiler.

Kamu haberleşme ofisi, basına belirli aralıklarla polis şefi ve Yargıç Laird tarafından onaylanmış demeçler veriyordu. Basılan ya da yayınlanan her haberde Elise Laird bir kurban, Meyer Napoli ise onu kaçıran silahlı adam gibi gösteriliyordu. Napoli'nin onu Talmadge Köprüsü'nde

durmaya zorlamasının nedenleri olarak, gasp, fidye için kaçıрма, tecavüz ve adı geçmeyen bir kinin intikamı gösteriliyordu.

Worley ve DeeDee, yargıcı, karısını izlemesi için Napoli'ye maaş vermesi konusunda uzun uzun sorguya çektiler. Yargıç bunu inkâr etti. Sonra Duncan, onunla hararetli bir görüşme yaptı. Duncan, Laird'i konuşturmak için bütün sorgulama hilelerini kullandı, ama yargıç sözlerine sadık kaldı: Napoli'yle anlaşması aylar önce bitmişti ve eğer Napoli Elise'yi takip etmeye devam ettiyse, bunu kendi kendine ve belli ki suç işleme niyetiyle yapmıştı.

Duncan, Cato Laird'le yaptığı zorlu görüşmenin sonunda, "Bir şey daha var," dedi. "Silah koleksiyonunuzun bir listesini istemiştik."

"Yirmi iki kalibrelik eski tabanca dışında, hepsi yerinde." Duncan'ın yüz ifadesini görünce aceleyle, "Yanlışlıkla başka bir yere koyulduğuna eminim."

"Tabancayı en son ne zaman görmüştünüz?"

"Kısa bir süre önce. Çatı arasına koyduğum eski bir av malzemesi kutusundaydı." Gittikçe heyecanlanarak, "Eminim ki... Bakın, dedektif, Elise'nin böyle bir silaha sahip olduğumdan haberi bile yoktu," dedi.

Duncan bu gelişmeyle ilgili kendini hiç de iyi hissetmeyerek, "Pekâlâ," dedi. "Tabancayı bulursanız, bana haber verin."

Halkla İlişkiler Bölümü'nün basın bültenlerine ek olarak, yargıç neredeyse her gün bir basın toplantısı düzenliyordu. Toplantılar, kısa ve duygusaldı. Karısının kayboluşuyla ilgili bilgi taleplerinin, alışıldık sahte ihbarlar ve kronik itirafçılar dışında bir geri dönüşü olmuyordu.

Birinci haftanın sonuna doğru, karısının kurtarılmasına yardımcı olabilecek bilgiyi getirene elli bin dolarlık bir ödül vereceğini açıklayarak hem basını hem de polis teşkilatını şaşırttı. Bu, Şiddet İçeren Suçlar Biri-

mi'ne gelen sahte telefonların sayısını artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Yedinci gün, soruşturma tamamen durduruldu.

Sonra soruşturmayı tekrar başlatan iki şey oldu.

Westin Resort'un iskelesinde çalışan bir tamirci, nehirde yüzen şeylerin arasında Elise'nin sandaletini gördü.

Onu görür görmez tanıdı, çünkü köprüde bulunan sandalet basında yer alan her haberde ayrıntılı olarak tarif edilmişti. Bir tel askıyla onu sudan çıkardı ama bunun ticaretini yapmayacak kadar duyarlı biriydi ve hemen polise haber verdi.

Duncan ve DeeDee bu haberi yargıca bizzat vermeleri gerektiğine karar verdiler. Yargıç, tedbirli Bayan Berry tarafından hizmet edilen arkadaşları ve destekçileriyle birlikte evde oturup telefon bekliyordu.

Kapıyı Bayan Berry açtı. Duncan ondan yargıca geldiklerini haber vermesini ve onunla hemen ve özel olarak görüşmek istediklerini iletmesini istedi. Bayan Berry, onları iki hafta önce Trotter'ın öldüğü çalışma odasına götürdü. Duncan duvardaki kurşun deliğinin yamandığını fark etti. Yerde yeni bir halı vardı. Odada, yargıcın masasının üzerindeki açılmamış zarflardan başka bir değişiklik yoktu.

Cato Laird nefes nefese ve endişeli bir halde odaya girdi. Yüzlerindeki sıkıntılı ifadeyi görünce aniden olduğu yerde kaldı. Neden orada olduklarına dair bir işaret bulabilmek için yüzlerini inceledi, ama sormaya cesaret edemedi.

Duncan, "Bildiğimiz kadarıyla eşiniz hâlâ hayatta," diyerek yargıcın en büyük korkusunu ortadan kaldırdı. "Onun nerede olduğuna dair yeni bir haber yok." Sonra, ona sandaleti bulan işçiden bahsetti.

"Nerede bulmuş?" Cato Laird'in kulağa hoş gelen o sesi tiz çıkıyordu.

Duncan, ona sandaletin nerede bulunduğunu söyleyince yüzünün rengi attı. "Burası... geçen sene... o balıkçının teknesinden nehre düştüğü yer."

Balıkçı, nehir kıyısındaki insanların gözü önünde akıntıda boğulmuştu. Cesedi kaybolmuş ve birkaç gün sonra plajın iskelesinin yakınlarında yüzeye çıkmıştı.

Duncan kısık sesle, "Sadece bir sandalet," dedi. "Bu, sandaletin Bayan Elise'nin ayağından suda çıktığı anlamına gelmez."

Duncan boğazını temizledi, ama hâlâ konuşurken boğazı acıyordu. "Bununla birlikte, arama kurtarma operasyonu yeniden sınıflandırıldı. Artık bu... bir çıkarma görevi."

Yargıç kederli bir ifadeyle kendini en yakındaki sandalyenin üzerine bıraktı. "Yani, artık onun cesedini arıyorlar."

Duncan sessiz kaldı. DeeDee başını sallayarak, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Laird yüzünü elleriyle kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladı. DeeDee ve Duncan, onu görkemli antrede toplanan insanlara teslim edip ön kapıdan dışarı çıktılar. DeeDee'nin arabasına ulaşmak için Washington Caddesi'nde yargıcın evinin önünde bir haftadır nöbet tutan muhabir kalabalığının arasından geçmek zorunda kaldılar.

İçlerinden biri Duncan'a, "Bana bir şans tanı, Hatcher," diye seslendi. "Yeni gelişme nedir?"

"Git kendini becer."

"Sözlerinden alıntı yapabilir miyim?"

"Lütfen." Duncan ön koltuğa oturup arabanın kapısını sertçe kapattı. DeeDee şoför koltuğuna oturduğunda, "Buradan hemen gidelim," dedi.

Büyük bir sessizlik içinde polis merkezine doğru ilerlediler. DeeDee onun ruh halini hissetmiş olmalıydı ya da yargıcın kederi onu etkilemişti. Sebep hangisi olursa olsun, karakterine aykırı bir şekilde sessiz kaldı.

Ama gün henüz yeni başlıyordu.

Şiddet İçeren Suçlar Birimi'ne girdikleri anda Worley yanlarına geldi. Ağzındaki kürdanı oynatarak, Duncan'a, "Hayatının şokuna hazır ol, dostum," dedi.

DeeDee, "Kötü zamanlama, Worley," diye homurdandı. "Senin eşek şakalarını kaldırabilecek durumda değiliz."

"Şaka değil."

Duncan kabaca, "Ne o zaman?" diye sordu.

"Siz dışarıdayken bir bilgi geldi. Birisi Elise Laird'i görmüş."

Duncan'ın kalbi hızla atmaya başladı. "Ne zaman?"

"Geçen hafta. Ne? Oh, siz bugün mü sandınız?" Worley başını iki yana salladı. "Hayır. Geçen hafta. Tutuklanmasından önce."

"*Tutuklama* mı? Kimin tutuklanması?"

"Gordie Ballew'in."

DeeDee, "Gordie Ballew!" diye bağırarak Duncan'ın düş kırıklığına tercüman oldu.

Worley, "Devletin ona atadığı avukatıyla bir görüşme talebinde bulunmuş," dedi. "Fikrini değiştirmiş ve anlaşma yapmak istiyor. Tutuklandığı gün Elise Laird'i gördüğünü söylüyor. Gündüz erken saatlerde."

Duncan alaycı bir ifadeyle, "Neden aniden bunu hatırlamış?" dedi.

"Avukatı kaç yıl yiyeceğinden ve Laird'in elli bin dolarlık ödülünden bahsetmiş."

Duncan, "Savannah'ın yüz kilometre sınırı içindeki ayaktakımının hepsi o ödüle sahip çıkıyor," dedi. "Ve bunlardan en düşüğü de Gordie Ballew. Ona mahkûmlar arasından kendisine bir sevgili bulmasını ve hapisteki günlerinin tadını çıkarmasını söylediğimi iletin." Duncan arkasını dönüp özel ofisine doğru giderken, Worley, onu dirseğinden yakalayıp

kendine doğru çevirdi. "Senin derini yüzmeye çalışmıyorum Dunk, Gordie de. Bu çok önemli bir gelişme olabilir."

Duncan öfkeyle onun elinden kurtuldu. "Bundan şüpheliyim, ama peki. Gordie ne dedi?"

"Bil bakalım, Bayan Laird'le birlikte kimi gördüğünü iddia etti?"

Duncan'ın sabırsızlığını paylaşan DeeDee, "Kimi?" dedi.

"Robert Savich." Worley sırtıp Duncan'ın midesine hafifçe vurdu.

"Hâlâ şok olmadın mı?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Savich'in sekreteri Kenny, DeeDee'nin saç şeklini görünce gizlemediği bir dehşet ifadesiyle geri çekildi. "Bunu kontrol altına alabilecek bir ürün önerebilirim."

DeeDee, ona rozetini gösterirken, "Neyi kontrol altına alacak?" diye sordu.

"Oh, Tanrım."

Duncan, onun DeeDee'nin kıvrık saçlarına mı yoksa polisin patronunu sorgulamak için burada bulunmasına mı üzüldüğünü anlayamadı.

Savich'in ofisine girdiklerinde, Savich masasının arkasından onlara gülümseyip karşısındaki sandalyelere oturmalarını işaret etti. "Ben de sizi bekliyordum."

Duncan, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü ne zaman elinizde faili meçhul bir cinayet olsa, bana gelirsiniz. Koltuklarım kabardı, Dedektif Hatcher. Gerçekten. Ama sürekli olarak şamar oğlanınız ilan edilmek sabrımı taşıyor."

"Elise Laird hakkında ne biliyorsunuz?"

Ürkütücü gözlerini, bir başlangıç konuşması yapmadan soruyu yöneltten DeeDee'ye çevirdi. "Hangi bağlamda?"

"Bir haftadır kayıp olması bağlamında."

"Şey, bu bağlamda, gazetede okuduklarım ve televizyonda izlediklerim dışında bir şey bilmiyorum." DeeDee'yi başından savıp gözlerini kırpmadan Duncan'a bakmaya başladı. "Kenny, bir şey içer misiniz, diye sordu mu?"

"Elise Laird kaybolmadan birkaç gün önce onunla White Tie and Tails adlı bir üstsüz barında buluşmuşsunuz."

Savich parmaklarıyla bir kule oluşturup yüksek sesle, "Sizce bu kulübün isminin ırkçılıkla bir ilgisi var mı?" dedi.

"Buluşma, Savich."

Duncan'ın sabırsızlığı onu güldürdü. "Birisi sizi işletmiş, Dedektif Hatcher."

"Dedektif Bowen ve ben son günlerde çok meşgulüz. Lütfen, vaktimizi harcamayın. O karanlık kulüpte Elise Laird'le neden buluştuğunuzu anlatın."

"Buluşma falan olmadı."

"Birisi bize tam tersini söyledi."

Savich soğukkanlılığını korudu. "Bir tahminde bulunayım. Bu 'birisi' kocasının vereceği elli bin dolarlık ödülün peşinde."

DeeDee, "Bu birisi, güvenilir bir kaynak," dedi.

Gordie Ballew ancak yılan yağı satan bir satıcının şifahi garantisi kadar güvenilirirdi, ama Duncan, DeeDee'nin yalanına ortak olup başını salladı.

Savich, "Adam yalan söylüyor," dedi.

"Bir erkek olduğunu söylemedim."

Savich umursamaz bir ifadeyle elini salladı. "Erkek, kadın, fark etmez. İhbarcınız yalan söylüyor."

DeeDee, "Sizin yalan söylediğinize dair bahse girerim," dedi. "Buluşmanın yerini ve zamanını biliyoruz, ayrıca bu konuda ifade vermeye hazır bir tanığımız var. Şimdi, daha iyi düşünün, Savich. Konsantre olun. Elise Laird'le geçen hafta buluşmadığınıza emin misiniz?"

Savich parmaklarıyla cilalı masanın üzerinde tempo tutarken boş gözlerle ona baktı. Birkaç saniye sonra, "Ben de senin lezbiyen olduğuna dair bahse girerim."

DeeDee tam sandalyesinden fırlayacakken Duncan, kolunu onun göğsüne doğru uzatıp kalkmasına engel oldu. DeeDee'nin öfke dolu tepkisi tam da Savich'in peşinde olduğu şeydi. Duncan dersini zor yoldan öğrenmiş, sonuç olarak iki gününü hapiste geçirmişti.

Oraya gitmeden önce DeeDee'ye Savich'in kışkırtıcı tavırlarına dikkat etmesini hatırlatmış ve tepki vermemesi için onu uyarmıştı. Savich onları çıldırtmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Duncan, DeeDee'ye uyarıcı bir bakış fırlatıp Savich'e döndü. "Buluşma hakkında yalan söylüyorsun. Bu buluşmanın gerçekleştiğini biliyoruz. Neden bir an önce vazgeçip Elise Laird hakkında bildiklerini bize anlatmıyorsun."

Savich, "Güzel bir kız olduğunu biliyorum," dedi. "Ya da en son görüşüğümde öyleydi."

"Bu ne zamandı?"

"Hımm, uzun zaman önceydi. Kesinlikle evlenmeden önceydi, ne kollar oldu?" Duncan'a odaklanmış Savich riyakâr bir ifadeyle, "Ama o kolay kolay unutabileceğiniz bir kadın değil, öyle değil mi? Onunla White 'Tic and Tails'de çalışırken tanışmıştım. Beni ilk defa... eğlendirdiği zamanı hatırlıyorum. Beni büyülemişti."

Yüksek sesle güldü. "Ah, yüz ifadenizden anladığım kadarıyla onun cazibesine duyarsız kalamamışsınız, Dedektif Hatcher. Ne kadar rahatlatıcı. Biz ölümlülerle aynı zevkleri paylaştığınızı bilmek çok güzel."

Duncan içinden köpürüyordu, ama soğukkanlılığını korudu.

Savich kıs kıs gülüp sözlerine devam etti. "Elise ne kadar çekici olsa da, silikon taktırırsa kariyerinde daha çok ilerleyeceğini söylemiştim. Bu fikri benimsemedi. Aslında, bu yetersiz bir ifade oldu. Bu fikre tamamen karşı çıktı."

Masasının üzerindeki gümüş kutuyu açtı ve içinden uzun, siyah bir sigara çıkardı. "İster misiniz?" İkisi de cevap vermeye tenezzül etmeyince, sigarayı fildişi bir filtreye taktı ve altın bir çakmakla yaktı. Çakmağın kağıdını sertçe kapatıp alevi söndürdü. Derin derin içini çekti ve sigaranın dumanını tavana doğru üfledi.

"Şimdi düşünüyorum da," dedi. "Elise, benim önerimi reddetmekte haklıydı. Göğüsleri doğal haliyle çok yumuşak ve çok seksi."

Duncan, Savich'in gülümseyen dudaklarındaki sigarayı alıp onu göz yuvalarında söndürmek, sonra da yaltakçı orospu çocuğunu masasının arkasındaki kristal cam pencereden dışarı atmak istiyordu.

Duncan sert bir şekilde Savich'e Meyer Napoli'yi tanıyıp tanımadığını sordu.

"Tabii ki, onun kim olduğunu biliyorum."

DeeDee, "Onun hizmetlerinden hiç faydalandınız mı?" diye sordu.

"Ne kadar saçma bir fikir, sizin için bile, Dedektif Bowen."

"Neden saçma?"

"Neden kaynakları ve yetenekleri kısıtlı olan bir özel dedektif tutayım ki?"

"Senin için bu tarz pis işler yapan adamların varken."

Savich hiçbir şey söylemedi.

DeeDee, "O öğlen kulüpte bulunan herkesi sorgulayabiliriz. Yargıcın, karısıyla buluştuğunu hatırlayacak birisi çıkacaktır."

Savich, onun dolaylı tehdidine güldü. Sigarasını kristal küllüğe koyup çekmeceyi açtı ve bir kartvizit çıkarıp masanın üzerinden ona doğru gönderdi. "Böyle bir buluşma olmadı. İhbarcınız yalan söylüyor. Ama, herkesin zamanını harcamakta ısrar ediyorsanız, White Tie and Tails'in yöneticisinin sizinle tam bir işbirliği yapacağını garanti ederim.

"Bu onun kartı, telefon numarası, faks numarası ve e-posta adresi üzerinde yazıyor. Kenny'de fazla kimsede olmayan bir cep telefonu numarası da var. Çıkarken ona sorabilirsiniz." DeeDee'nin blöfüne meydan okuyan Savich ayağa kalktı. "Şimdi, izninizi isteyeceğim. Bir iş toplantısına geç kaldım."

Dedektiflerin ikisi de hareket etmedi. Sonunda DeeDee başını çevirdi. "Duncan?"

Duncan, suçluyla bir bakışma düellosuna girmişti. "Beni dışarıda bırak."

DeeDee ayağa kalktı ama kararsızdı. "Sen..."

"Hemen geliyorum."

DeeDee biraz daha durduktan sonra isteksizce dışarı çıktı. Kenny ona bir şey söyledi; DeeDee de onun huysuz ses tonunu taklit ederek karşılık verdi.

Duncan, Savich'ten gözlerini çekmedi. "Bu buluşmanın ne hakkında olduğunu ortaya çıkaracağımı biliyorsun. Bunu öğreneceğim."

Savich'in gözleri kulak memesindeki pırlanta küpe kadar soğukça parlıyordu. Dudakları yavaşça gerilip gülümsediğinde bile gözlerinin ifadesi değişmedi. "Bu olay sizi çok heyecanlandırmış, dedektif. Her zamankinden daha çok. Nedenini merak ediyorum. Nedeni şey olabilir mi..."

Gözleri iyice kısıldı. "Dürüstlük zırhınızda bir delik mi görüyorum? Bu deliğin nedeni önemsiz bir kadın olabilir mi? Bu parça sizin zayıf noktanız mı, Dedektif Hatcher?" Onaylamadığını belirten bir ses çıkardı.

"Düş kırıklığı yaratacak kadar sıradan bir durum. Ve sizi bu kadar etkileyen kişinin muhtemelen ölmüş olması ne yazık."

Duncan'la alay ederek uzun uzun güldü. Sonra, masasına yaslanıp "İyi avlar," diye fısıldadı.

Dedektifler, o gün öğleden sonra Chatnam İlçesi Tutukevi'ne gitmişlerdi ve Gordie Ballew'le yirmi dakika görüşmelerine izin verilmişti. Savich'le yaptığı sinir bozucu görüşmenin yan etkilerini hisseden Duncan mahkemenin atadığı avukat yanındayken Gordie'ye üstsüz barında ne gördüğüne dair sorular yağdırmaya başladı.

Duncan, Elise'nin Savich'le ne işi olduğunu öğrenmeliydi. Bu araştırmaları için kesinlikle çok önemliydi. Ve onun için daha da önemliydi.

Gordie Ballew'ı sıkıştırmaya devam etti. "Ne yapıyorlardı?"

"Konuşuyorlardı."

"Sadece ikisi mi?"

"Evet. Özel görüşüyorlardı." Gordie heyecanlandıkça, daha fazla kekelemeye başlamıştı. "Bölmede konuşuyorlardı. Size söylediğim gibi. Size şimdiye kadar yüz kere söylediğim gibi."

Elise Laird'in fotoğrafını gazetenin başsayfasında görene dek sarışın kadının kim olduğunu bilmediğini ve Savich'le yaptığı görüşmenin öneminin farkında olmadığını iddia ediyordu. "Onu hemen tanıdım."

"Neden bize hemen haber vermedin?"

Gordie, avukata aşağılayıcı bir bakış fırlatarak, "Kıçını kaldırıp buraya gelmesi beş gün sürdü!" diye haykırdı. Avukat karşılık olarak esnedi.

Duncan, "Freddy Morris ve diğerleri için Savich'i yakalamayı ne kadar çok istediğimi biliyorsun," dedi.

"Evet. Yani?"

"Yani, sanırım, geçen hafta reddettiğin teklifi kabul etmeye karar verdin. Elinde pazarlık etmek için ilginç bir şey olsun diye bu boktan hi-kâyeyi uydurdun."

Gordie heyecanla DeeDee ve avukata baktı, ama ikisi de onu kurtaracak bir şey söylemedi. Duncan'a dönüp, "Böyle değil," dedi.

"Kendi hayatın üzerine yemin eder misin?"

Küçük adam, "Onu Savich'le birlikte gördüm," diye ısrar etti. Genzinden gelen sesini yükseltmeye başlamıştı.

"O gece geç saatlerde saldırıdan tutuklandığında başka bir kulüpte-ydin."

"Bu doğru. White Tie'dan çıkıp başka bir yere gittim."

"Savich, seni White Tie'da gördü mü?"

Bu olasılık onu gözle görülür derecede korkuttu. Sandalyesinde kı-pırdanmaya başladı. "Benimle ilgilenmiyordu. Ben kulübün diğer tarafın-da, kızlardan birinin piriñç direk-le yaptığı şovu izliyordum."

"Karanlık bir striptiz kulübünde pusuya yatmıştın..."

"Pusuya yatmak ne demek?"

"Sarhoş muydun?"

"Hayır."

Duncan, "Gor-dee," dedi.

"Tamam, tamam. İçiyordum ama henüz sarhoş olmamıştım."

"Uyuşturucu almış mıydın?"

Gözlerini kaçırdı ama sonra, "Bir şeyler almış olabilirim. Hatırlamı-yorum."

"Ama Savich'le konuşan o sarışını hatırlıyorsun."

"Evet."

"Karanlık bir gece kulübünün diğer ucunda duran birini. Hem de ka-tan iyi-yken ve sarhoş-ken. Ve günler sonra onun, Elise Laird olduğunu fark ediyorsun."

Gordie başını aşağı yukarı salladı. "Bu doğru. Senin de söylediğin gibi, Hatcher. İşin özü bu."

Duncan ayağa kalkıp sandalyesini masanın altına doğru itti. "Atıyor-sun."

"Hayır! Yemin ederim, atmıyorum! Bu sefer değil."

"Neden bu sefer farklı olsun? Oh, bekle." Duncan parmaklarını şaklattı. "Ödül. Fark bu."

"Elli bin doların bununla hiçbir ilgisi yok."

"Çocuğa benzer bir halim mi var?" Duncan bağırmaya başladı. "Elli bin dolarlık ödülü duydun. Savich'i ele geçirmeyi istediğimi biliyorsun. Bingo. Bu hikâyeyi uydurup son günlerde her saniyesi değerli olan vaktimi harcadın. Senin gibi yalan söyleyen, ağlayıp sızlayan bir kurtçuk boku-na hiç tahammülüm yok."

Çatlak bir sesle, "Pekâlâ, Hatcher, belki sana daha önce birkaç kez yalan söylemiş olabilirim," dedi. "Ama bu sefer değil. Yemin ederim. Ben... Nereye gidiyorsun?" Duncan kapıya doğru giderken panik içinde bağır-dı.

Duncan, DeeDee'yle birlikte dışarı çıkarken, "Sana geri döneceğiz," dedi.

Worley kapının diğer tarafında onları bekliyordu. "Ne düşünüyorsunuz?"

Duncan küçük pencereden, gardiyanlar tarafından odadan çıkarılan Gordie'yi izlerken düşünceli bir ifadeyle içini çekti. "O iflah olmaz bir yalancı. Ama ya bu konuda kendini son derece geliştirmiş ya da bu sefer doğruyu söylüyor. Tek bir kelimesini değiştirmeden hikâyesine sadık kaldı. Kendini yemesi için ona bir gece verelim, sonra yine üzerine gideriz. Bu sırada, biz de olanları yargıca anlatalım. Bakalım ne..."

"Olmaz." Worley ağzına yeni bir kürdan soktu. "Bunu yapamayız, Dunk. Yukarıdan emir var."

"Ne?"

"Sinirleneceğini biliyordum. Bu yüzden, sana Savich ve Gordie'yle şansını denedikten sonra söylemeye karar verdim, ama Yüzbaşı Gerard, yargıca karısının sözde buluşmasından bahsetmememizi söyledi."

DeeDee, tükürür gibi, "Sen ciddi misin?" diye sordu.

Worley, "Ölüm ve vergiler kadar," dedi. "Gerard, şefe Gordie'nin hikâyesini anlatmış, o da kelimenin tam anlamıyla Gerard'ı ofisinden sepetlemiş. Bu çetin sınav boyunca, Bayan Laird'in üstsüz barında dansçı olduğunu gizlemeyi başardılar. Medyanın bu hikâyeyle ne kadar başarılı bir gün geçireceğini tahmin edersin. Ama Savich'le bağlantısı olduğu ortaya çıkarsa, striptiz günleri bunun yanında kilise okulu gibi kalır."

DeeDee, "Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Bayan Laird'in kayboluşunun gizemini çözmek için mevcut olan bütün kaynakları kullanmamızı emreden, Şef Taylor'ın kendisiydi, öyle değil mi?" dedi.

Worley, "Size sadece Gerard'ın bana söylediklerini iletiyorum," dedi. "Gerard, Şef Taylor'ın, Bayan Laird ve Savich'le ilgili bu meselenin, kendisi için daha iyi bir pazarlık imkânı yaratmaya çalışan bir mahkûmun hikâyesi olduğunu ve elimizde kesin deliller olmadan yargıcın bunu bilmesi gerekmediğini söylediğini söyledi. Bayan Laird'in, Robert Savich gibi bir suçluyla bir ilgisinin olmasının çok düşük bir ihtimal olduğunu söylemiş."

"Meyer Napoli'yle bir ilgisinin olma ihtimali neymiş?" DeeDee buna bir cevap beklemiyordu ve bir cevap geleceği de yoktu. Bakışları Worley ve Duncan arasında gidip geldi, sonra da Duncan'ın üzerinde durdu. "Ee? Elimiz kolumuz bağlandı, şimdi ne yapacağız?"

Elise'yi bulacağız ve ben de ona Savich'le ne yaptığını soracağım. Duncan'ın düşündüğü şey buydu, ama bunu dile getirmede. "Onu aramaya devam edeceğiz."

Bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, şiddetli bir gök gürültüsü camları titretti.

Gök gürültüsü o öğlen başlayan ve kırk sekiz saat boyunca durmaksızın devam eden yağmurun habercisiydi. Çıkarma görevini daha da zorlaştırıyordu ve bu işle uğraşan herkesin sinirini bozuyordu. O kadar ki, yağmur üçüncü gün de durmayınca, Şiddet İçeren Suçlar Birimi'nde bir cenaze havası esmeye başlamıştı.

Cumartesi günü olduğu halde kimse izin kullanmıyordu. Dedektifler, Duncan'ın ofisinde toplanmış, ellerindeki bilgilerin üzerinden geçiyorlar, bilmedikleri hakkında tahminlerde bulunuyorlardı. Adli tabibin Napoli'den çıkardığı kurşunla ilgili balistik raporu gelmişti... ulusal suç veri tabanında onunla uyuşan bir bilgi yoktu. Bu konuda da çıkmaz sokaktaydılar.

Worley kürdanını çiğneyerek, "Eğer nehre düştüyse, ister atılmış, ister kendi atlamış olsun, nasıl olur da hâlâ su yüzeyine çıkmaz? Genelde bu çok uzun sürmez. On gün?"

Duncan, "Belki de nehre hiç düşmemiştir," dedi.

"Belki, köprüde bile hiç bulunmamıştır." Herkes DeeDee'ye döndü ve o da düşüncesini açıklamaya başladı. "Napoli şehre geri dönüyordu. Onun cesedini Güney Carolina'da bir yere atmış olabilir. Kilometrelerce bataklık ve ormanlık arazi. Ceset saklamak için bir sürü yer var."

Worley, "Peki ya sandaletleri?" diye sordu.

"Napoli sandaletlerin arabada olduğunu fark etti, onlardan kurtulmak için köprüde durdu..."

"Ve Batı'nın Kötü Cadısı süpürgesiyle gelip onu vurdu."

DeeDee küçümser bir ifadeyle, "Sadece bir fikirdi, Worley," dedi.

DeeDee'yi daha da sinirlendiren bir şey oldu. Yazı tura oyununda kaybetti ve sağanak yağmurda gidip öğle yemeği almak zorunda kaldı.

DeeDee tam geri dönmüş, sandviçleri dağıtıyordu ki, Cato Laird önceden haber vermeden ofise gelerek onları şaşırttı.

Karısından haber alınamayan on günün her günü için en azından yarım kilo vermiş gibi görünüyordu. Golf oynarken bronzlaşmış teni solmuştu. Gözleri iyice yuvalarına çökmüştü. Omuzları düşmüştü. Yanına şemsiye bile almamıştı. Dağınık görüntüsüne ek olarak, giysileri ve saçları ıslaktı. Beklenmedik ziyareti, birimdeki herkesin sessizleşmesine neden oldu. DeeDee'nin eline zorla sıkıştırdığı sandviçten bir ısırık almak için kendini zorlayan Duncan'a doğru yaklaşırken bütün gözler onun üzerindeydi.

"Dedektif Hatcher konuşmamız gerek."

Duncan, yargıca onu küçük ofisine doğru takip etmesini işaret etti. Sandalyelerine oturduklarında, yargıç, Duncan'ın masasının üzerine kahverengi bir zarf bıraktı, sonra da açık kapıya doğru baktı. "Sanırım, bunu onların da görmesi gerek."

Duncan, "DeeDee, Worley," diye seslendi. Onların işitecek kadar yakın bir mesafede olduklarını biliyordu. Neredeyse anında içeri girdiler.

Yargıç, "Yüzbaşı Gerard'ın da görmesi gerek," dedi. "O burada mı?"

"Hepimiz fazla mesai yapıyoruz. Onu çağırayım." DeeDee, Gerard'ı çağırmak için dışarı çıktı.

"Size kahve ikram edebilir miyim? Ya da su?" Duncan misafirperver olmaya çalışmıyordu. Bu teklifi yapmasının nedeni, yargıcın masanın üzerindeki kahverengi zarfla ilgili söyleyeceklerini dinlemeyi erteleme isteği idi. Zarf oldukça sıradan görünüyordu, ama içinde onunla ilgili kötü bir his vardı. Eğer içinde umut verici bir şey olsaydı, yargıç dünyanın sonu gelmiş gibi davranmazdı.

"Yargıç Laird?" Gerard odaya girip onun elini sıktı. "Dedektif Bowen, beni görmek istediğinizi söyledi."

Yargıç başını sallayarak zarfa uzandı. Metal kopça kapalıydı, ama tepesindeki ip açılmıştı. "Bu sabah, kafamı Elise'den uzaklaştırmak için o... kaybolduğundan beri biriken postalara bakmaya karar verdim.

"Bunu buldum. Ne zaman geldiğini bilmiyorum ama Meyer Napoli'nin öldüğü ve Elise'nin kaybolduğu gün postalanmış." Pür dikkat onu dinleyenlere baktı. "Sanırım, bu açıklayacaktır... şey, göreceksiniz."

Bunu söyledikten sonra zarfın içindekileri Duncan'ın masasına dök-tü. Sekize on boyutunda, yaklaşık bir düzine siyah beyaz fotoğraf vardı. Bazılarının grenli^(*) görüntüsünden fotoğrafların telefoto lensle çekildiği anlaşılıyordu. Elise ve Robert Savich fotoğraflarda birlikteydi ve fotoğ-raflarının çekildiğinden haberleri olmadığı belliydi.

Cato Laird duraksayarak acı ve üzüntüden çatlak çıkan bir sesle, "Gördüğünüz gibi, buluşma yerleri farklı," dedi. "Kıyafetleri de. Bu da za-man içinde birkaç buluşma olduğunu gösteriyor, öyle değil mi?"

Dedektifler, fotoğrafları incelerken üzerlerinde olabilecek parmak izlerine zarar vermemek için onları çok dikkatli bir şekilde tutuyorlardı. Duncan fotoğraflara dokunmadı, ama zarfla birlikte gönderilen kartviziti aldı. Üzerinde Meyer Napoli'nin ismi, iş adresi ve ona ulaşılabilir telefon numaraları yazıyordu. Cinayet mahallinde buldukları kartın aynısıydı.

Gerard, "Napoli, eşinize şantaj yapıyordu," dedi.

Yargıç içini çekti. "Öyle görünüyor. Ve bunları bana gönderdiğine göre, sanırım bana da şantaj yapmayı düşünüyordu."

"Bayan Laird'in, Robert Savich'i tanıdığını bilmiyor muydunuz?"

DeeDee'nin sorusu, onun kibirli mizacını harekete geçirdi. "Tabii ki, hayır."

Her fotoğrafta, ikisi de giyinikti. Fotoğrafların birkaçı hariç hemen hemen hepsi dış mekânlarda çekilmişti, ama yakın plan çekimler mekânı

^(*) Kumlu, noktalı.

belirlemeyi imkânsızlaştırıyordu. Çift samimi bir görüntü sergilemiyordu, ama birbirlerinin yanında rahat görünüyorlardı ve kendilerini konuştukları şeye kaptırmış gibiydiler. Fotoğrafların bayağı ya da itibar sarsıcı bir tarafı yoktu. Bir yüksek mahkeme yargıcının karısının adı çıkmış bir suçluyla birlikte olması dışında. Bu bile tek başına bomba etkisi yaratıyordu.

"Eğer bir tahminde bulunacak olursam..."

Yargıcın sesinin titrediğini fark eden Gerard, "Lütfen, yargıç," diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştı.

"Eğer bir tahminde bulunacak olursam, sanırım Napoli, benim için Elise'yi izlerken, bu... bu tanıdıklığa tesadüfen şahit oldu. Elise'yi Savich'le birlikte görünce, Elise'nin Coleman Greer'a yaptığı ziyaretlerin önem derecesi azaldı." Fotoğraflara baktı, sonra hemen kafasını çevirdi. "Napoli, bu fotoğrafların ikimize de daha fazla zarar verebileceğini anlamış olmalı. Bu işten çok fazla para koparmaya çalışıyordu."

DeeDee, "Trotter, onun habercisiydi," dedi.

Yargıç, "Sanırım," dedi. "Kazara ya da kasten -elbette, ben ilkinde inanmak istiyorum- Elise bu plana engel olmaya çalıştı."

"Silah seslerini duymanızla, çalışma odanıza gitmeniz arasındaki sürede, Bayan Laird'in bu fotoğrafları saklamak için zamanı olmuş mudur?"

Yargıç başını hafifçe salladı. "Onları sonra almak üzere bir yere saklamış olabilir. Aslında, onu son zamanlarda birkaç kez çalışma odasında yakalamıştım, ben içeri girince irkilmmişti. Suçlu tepkileri vermişti, şimdi anlıyorum." Bunu bir süre düşündükten sonra, "Büyük ihtimalle, Trotter'ın getirdiği fotoğrafları yok etti. Ama Napoli mutlaka yedek bir seri hazırlamıştır. O da bu."

Gerard, "Köprü olayının gecesi, Napoli, ona bu fotoğrafları postaya verdiğini söyledi," diye fikir yürüttü.

"Sanırım, Elise sinirlendi ve..."

DeeDee, "Ve sizin kayıp yirmi ikiliğinizle onu öldürdü," diyerek cümlesini tamamladı.

Yargıç elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı.

Gerard kısık sesle, "Aramamızı istediğiniz biri var mı?" diye sordu.

Yargıç hayır anlamında başını iki yana salladı, ama ellerini yüzünden çekmedi ve konuşmadı.

Gerard kapıyı gösterdi ve dedektifler dışarı çıktı. Yüzbaşı, Duncan'ın ofisinden çıktıklarında, astlarına, "Sanırım, birkaç dakika yalnız kalmayı hak ediyor," dedi.

Worley, "Hazmetmesi gereken çok ağır şeyler var," dedi. "Napoli'yi biliyoruz, ama *Savich*? Onun bu olayla ne ilgisi var?"

Duncan'ın ona verecek bir cevabı yoktu, aklından çok rahatsız edici bir düşüncüyü uzaklaştırmaya çalışıyordu. Elise'yi ona, Savich göndermiş olabilir miydi? Savich'in kendini beğenmiş bir ifadeyle, Elise'ye olan aşî-kâr ilgisi hakkında onunla dalga geçişini hatırladı. Savich'in gizli silahı, onun gelişini fark edemeyeceğinden korktuğu, onu yok edecek şey, Elise olabilir miydi?

Gerard, "Önce şefe danışacağım, ama sanırım Gordie Ballew'la yeniden görüşmenin zamanıdır," diyerek onun düşüncelerini kesti. DeeDee'den Gordie'nin ücretsiz avukatını aramasını ve gerekli ayarlamaları yapmasını istedi. DeeDee aramayı yapmaya giderken Gerard arkasından, "Onunla en kısa sürede görüşmek istiyoruz," diye seslendi. "Bu gece. Bunu anlamasını sağla."

"Peki."

Worley, "Görünüşe bakılırsa, küçük muhbir ilk defa doğruyu söylüyor," dedi. "Bu kimin aklına gelirdi ki?"

Yargıç Laird kıpkırmızı ve sulanmış gözlerle Duncan'ın ofisinden çıktı. "Bu konuyu Şef Taylor'a şahsen anlatmam gerektiğini düşünüyorum. Benimle birlikte gelir misin, Bill?"

"Tabii ki."

"Buna minnettar olurum."

Gerard, "Bunlar duyulunca, işler sizin için çirkinleşecek, yargıç," dedi.

"Bunun farkındayım. Ama, fotoğrafların kanıtladığı tek şey, Elise ve Savich'in konuşan iki tanıdık olduğu. Fotoğraflarda yasadışı bir şey yapmıyorlar. Bir cinsellik söz konusu değil. Ve belki de fotoğrafların tarihi hakkında yanılıyorum. Fotoğraflar yıllar önce çekilmiş olabilir, belki de Elise'yle ben tanışmadan önce."

Gerard, yargıcın bu uydurma hikâyeyi kafasından atmasını sağlama görevini ona verdiğini gösteren bir şekilde Duncan'a baktı. "Aşlına bakarsanız, yargıç, bu konuyla ilgili ortaya çıkan biri var. Bayan Laird'i Savich'le birlikte eskiden çalıştığı kulüpte gördüğünü iddia ediyor. Bu buluşma, Bayan Laird kaybolmadan sadece birkaç gün önce gerçekleşmiş."

Yargıç sendeleyerek geriledi. "Ne? O kadar yeni mi?"

"Öyle diyor."

"Kim bu?"

Duncan, "Şu anda saldırı suçundan hapiste olan bir adam," diye cevap verdi.

"Ne zamandan beri bu bilgiye sahipsiniz? Neden bana söylemediniz?"

Gerard hemen araya girdi. "Bu adam kabarık bir sicili olan bir suçlu. Şef Taylor, onun sadece ödülün peşinde olduğunu düşünmüştü ya da indirilmiş hapis cezasının. Doğruluğunu ispatlamadan sizi bu hikâyeyle rahatsız etmememizi istemişti."

Duncan, "Ama," dedi. "Şüphe bırakmayacak kadar iyi sorgulandı ve doğruyu söylediğine yemin ediyor. Eğer, doğru..." Boğazına gelen safrayı yutmak için durdu. "Eğer doğru söylüyorsa, o zaman Savich'in karınızın kayboluşuyla bir ilgisi olabilir."

Yargıç heyecanla, "Hapisteki bu adam... adı ne?" diye sordu. Son günlerdeki halinden çok daha canlı ve umutluydu.

"Gordie Ballew."

"Eğer Savich'i tanıyorsa, belki söylediğinden daha fazlasını biliyordur. Belki, Elise'nin nerede olduğunu biliyordur."

Adamın canlanan iyimserliğine şahit olmak, neredeyse daha önceki umutsuzluğundan daha üzücüydü. Karısını canlı bulsalar bile, Napoli'nin cinayetiyle suçlanacaktı. Bunu unutmuş gibi görünüyordu. Ya da yaşadığı sürece bunu umursamıyordu.

Gerard, onun umuduna uyum sağlamaya çalıştı. "Eğer Ballew'dan bilgi koparabilecek biri varsa, o da Duncan'dır. Ballew'ı yeniden sorgularken siz de izleyebilirsiniz."

"Onu bir daha sorgulamayacak." DeeDee yanlarına doğru gelirken bu sözleri hepsine hitaben söylemişti, ama sadece Duncan'a bakıyordu. "Bir saat önce Gordie Ballew plastik bir çatalla şahdamarını kesmiş. Ve ölmüş."

DeeDee'nin haberi matem etkisi yarattı. Worley masasına gidip acil durumlar için sakladığı sigarayı bulmak için çekmecelerini karıştırmaya başladı.

Gerard bir masanın ucuna oturup umutsuzluk içinde yere bakmaya başladı.

Yargıç, Gordie Ballew'ın intiharının etkisini anlamamış gibiydi. "Savich'in ilgisi olduğunu hâlâ kanıtlayabilirsiniz, öyle değil mi? Neden onu doğrudan sorgulamıyorsunuz?"

Duncan bu odada boğulacağını hissetmeye başlamıştı. Önce, Eli-se'yle Savich'in fotoğrafları. Sonra baştan çıkarılışının Savich tarafından organize edildiğine dair içini kemiren şüphe. Şimdi de, Gordie Ballew'ın ölümü.

Bu açıklamaların her birinde sinirlendiğini hissetse de, ondan beklenen soğukkanlılığı göstermeyi başarıyordu. Ama yargıcın saçma sorusu onun yeniden öfkelenmesine neden oldu.

Öfkeden titreyen bir sesle, "Savich'i neden sorgulamıyoruz? Sorgulamadığımızı mı sanıyorsun?" diye bağırdı. "Gordie Ballew öldü. Bu yüzden Savich'in eşinizle buluşması asla gerçekleşmemiş sayılabilir. Bu buluşma silindi. Böylece." Sanki sivrisinek öldürüyormuş gibi ellerini birbirine vurdu.

"Ayrıca, Savich'in yakalanmasını istemek için biraz geç kalmadınız mı? Onun gitmesine izin verdiniz! Siz ve lanet olası geçersiz duruşmanız olmasaydı, şimdi parmaklıkların arkasında olurdu ve insanlara zarar veremezdi. Hayatları mahvedemezdi."

Gerard, "Duncan," dedi. Yumuşak bir sesle konuşmuştu ama uyarısı son derece etkiliydi.

Duncan'ın vücudundaki bütün hücreler öfkeden küt küt atıyordu. Bir şeye çarpıyormuş gibi, bir şeye vuruyormuş gibi hissediyordu ama daha fazla bir şey söylememek için çenesini sıkıca kapattı.

DeeDee boğazını temizleyip diplomatik bir ifadeyle, "Savich, eşinizle buluştuğunu reddetti, yargıç. Artık, bu konuda başka kimse konuşmaz."

Yargıç içini çekip kendini en yakındaki sandalyeye bıraktı. "Fotoğraflar birçok şeyi açıklıyor. Elise iki hayat yaşıyordu. Bu, Napoli'yi öldürmesiyle sonuçlandı. Sonra da köprüden atladı." Sanki birinin bu varsayımına karşı çıkmasını umut ediyormuş gibi her birine teker teker baktı.

Kimse bir şey söylemedi. "Bunca zamandır, onu canlı bulma ümidiyle arıyoruz ama o öldü, öyle değil mi?" Sesi kısıldı ve ağlamaya başladı. "Sanırım, her şey bitti."

Duncan, "Hayır," dedi. "Cesedi bulunana dek hiçbir şey bitmiş sayılmaz."

Şiddet İçeren Suçlar Birimi'nden fırtına gibi çıktı. Nereye gittiğinin farkına vardığında tutuklu merkezinin yolunu yarılamıştı. Ofiste bir saniye daha kalırsa, ne söyleyeceğine ya da yapacağına güvenmediği için çareyi kaçmakta bulmuştu.

Ama bilinçaltından, Gordie Ballew'ın intihar olayının sessiz sedasız kapatılamayacağına karar vermişti. O Savich'in son kurbanıydı. Savich o çatalı Gordie'nin boğazına kendisi saplamış kadar bu ölümden sorumluydu.

Savich, Gordie Ballew'a ulaşmış ve onu, bu dünyadan onun için planladığı vahşi sonla ayrılmaktansa, kanlı bir intiharla ayrılmanın çok daha şerefli olduğuna ikna etmişti.

Hapishane parmaklıkları bir engel değildi. Savich'in her yerde kolları vardı, ticaretin her alanında, yerel yönetimin her kolunda, her teşkilatta. Nüfuz alanı çok genişti. Hapisteki Gordie'ye bir mesaj göndermek istediğinde, bunu son derece kolay bir şekilde yapabiliirdi.

Ama Duncan bundan paçayı kurtarmasına izin vermeyecekti.

Hız limitlerine aldırış etmeyerek polis merkezinden tutukevine varış zamanını yarıya indirdi. Arabayı park edip dışarı çıktı ve girişe doğru yürüdü. Planı, ihmalkârlıkları Gordie Ballew'ın intihar etmesine neden olan gardiyanlarla biraz kaliteli zaman geçirmekti. İçlerinden en azından biri Savich'in adamıydı.

O sırada, sanki düşünceleri hayal görmesine neden olmuş gibi Savich'i karşısında buldu. Soğukkanlı bir ifadeyle, binanın lobisinden çıkışa doğru yürüyordu.

Duncan kapılara ondan önce varıp içeri girdi ve Savich'in yolunu kesti. Savich, onu aniden karşısında görünce anlık bir şaşkınlık yaşadı. Sonra memnun olmuş bir ifadeyle gülümsedi. "Merhaba, dedektif. Sizinle burada karşılaşmak ne hoş."

Duncan'ın elleri yanlarında yumruk halini aldı. "Buraya Gordie Bal-
lew'in kesinlikle öldüğünden emin olmak için mi geldin?"

"Oh, demek zavallı Gordie'nin başına gelenleri duydunuz. Çok trajik bir hayatı vardı ve doğal olarak, kötü bir şekilde son buldu. Buraya cesedini teşhis etmek ve uygun bir şekilde defnedilmesini sağlamak için geldim."

"Külahıma anlat. Buraya ona yapmasını söylediğin şeyi yapıp yapmadığını kontrol etmeye geldin."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Parlak kafasını yana yatırıp Duncan'a eleştirel bir gözle baktı. "Yüzünüz kızarmış. Buna bu kadar mı üzüldünüz? Gordie'yle bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum."

"Parmağını kanına batırdın mı?"

"Ne kadar iğrenç."

"Gordie'nin sonsuza dek susturulduğuna ve senin için artık bir tehlike teşkil etmediğine emin olmak zorundaydın. Gazetelerin intihar hikâyesine güvenemezdin. Bunu kendi gözlerinle görmek zorundaydın, o plastik çatalın işe yarayıp yaramadığını kontrol etmek zorundaydın."

Savich gözlerini devirdi. "Kendinizi aştınız, Dedektif Hatcher. Bu şimdiye kadar yaptığınız en fantastik buluş. Buraya eski bir çalışanıma duyduğum merhamet yüzünden geldim. Başka bir şey yok. Şimdi bana izin verirsiniz..."

Duncan'ın yanından geçmeye çalıştı ama Duncan elini Savich'in koluna koyup onu duvara doğru fırlattı, sonra da önüne geçti. Yüzünü onun yüzüne yaklaştırıp, "Onu bana sen mi gönderdin?" diye sordu.

"River Street bardan kaldırdığın kızı mı? Çok iyiydi, değil mi?"

Duncan, kolunu Savich'in boğazına dayadı. "Elise'yi," diye bağırdı.

"Ah, yargıcın güzel karısı." Duncan'ın nefes borusuna uyguladığı baskı yüzünden yüzü morarmaya başlamıştı, ama yine de gülümsüyordu. "Demek, haklıymışım. Ona duyduğun ilgi, sadece profesyonel açıdan değilmiş."

"Hey, çocuklar?"

Duncan, göz ucuyla, iki güvenlik görevlisinin temkinli bir şekilde onlara doğru geldiğini gördü. Duncan, "Ben Hatcher, Savannah Polis Merkezi, Cinayet Masası."

"Evet, oh, kim olduğunuzu biliyoruz, dedektif. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Uzak durun." Kolunu Savich'in boğazına daha da bastırdı ve sesini sadece Savich'in duyabileceği kadar alçattı. "Onu, bana sen mi gönderdin?"

"Ben çöpçatan değilim. Geçen seferki hariç. Cumartesi gecesi eğlencesini hak ettiğini düşündüm."

Duncan görüşüne engel olan kırmızı öfke dumanını yok etmek için gözlerini kırıpıştırdı. "*Elise'yi bana sen mi gönderin?*"

"Böyle bir şey nereden aklına geldi? Yoksa kendi cinsel cazibene güvenin yok mu?"

Gardiyanlar yaklaşıyordu. İçlerinden biri kalçasındaki deri tabanca kılıfını açmış ve elini tabancasının üzerine koymuştu. "Dedektif Hatcher," dedi. "Yardıma ihtiyacınız varsa..."

Diğer gardiyan, "Bu adamı tutukluyor musunuz?" diye sordu. "Eğer öyleyse..."

Duncan, "Uzak durun dedim!" diye bağırdı.

Boğazındaki baskı yüzünden Savich'in kahkahası boğuk bir gurultu şeklinde çıktı. "Açıklığa kavuşturuyorsun değil mi? Zavallı adam. Her

açıdan yenilgiye uğradın. Bu da yetmezmiş gibi şimdi de bir hayalete âşık oldun." Fısıltıdan biraz yüksek sesle, "Cesur ol dedektif. Belki Napoli işini çabuk halletmiştir," diye ekledi.

Duncan'ın yumruğu Savich'in elmacık kemiğiyle şimşek hızında çarpıştı. Derinin açıldığını, kanadığını ve Savich'in acı çektiğini gördü. Buna rağmen tatmin duygusu kısa sürdü. İleri atılan gardiyanlara ikisi daha eklenmişti. Dördü birden onu çekerek Savich'ten uzaklaştırdılar. Savich ise soğukkanlılıkla cebinden çıkardığı mendili elmacık kemiğindeki kanayan yaraya bastırıyordu.

Duncan gardiyanlarla mücadele etmedi. Onların kendisini sürüklemesine izin verdi. Ama gözleri Savich'inkileri deliyordu. "Beni bekle. Sana geliyorum."

Savich birkaç dakika önce eğleniyordu. Şimdiyse gözleri nefretle parlıyordu. "Dört gözle bekliyorum," diye tısladı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Barmen parmaklarındaki limon suyunu kurulayıp bıçağını havluyula temizledi. "Şu yağmur, onları aramayı durdurdukları için suçlayamam. Herhalde artık cesedi hiç bulamazlar. Sanırım bu şekilde sonsuza kadar bir muamma olarak kalacak. Cinayet miydi, intihar mı?" Havlusunu yana fırlatıp bara yaslandı. "Sence ne oldu?"

Duncan kızarmış gözlerle ona bakıp boğuk bir sesle, "Ben ne olduğunu biliyorum," dedi.

Smitty'in barmeni yüzünü ekşitti. "Elbette biliyorsun dostum. Elbette biliyorsun."

Savich'le yaşadığı çekişmenin ardından Duncan doğruca bara gelmişti. Tutuklu merkezinden geri dönmekten önce bir yere gidip sakinleşmesini tavsiye eden gardiyanlar eşliğinde çıkarılmıştı. Onları suçlamıyordu. Onlar görevlerini yapıyorlardı. Belki de Savich saldırı suçlamasında bulunmadığı için memnun olmalıydı.

Gardiyanlara Gordie Ballew intiharını anlatmanın yararı olmadığını anladığında, itiraz etmeden çıkıp bir daha geri dönmemişti. Zihni bu ka-

dar önemli bir soruşturmayı yürütmeye uygun durumda değildi. Ayrıca bunun vakit kaybı olacağının da farkındaydı. Savich için çalışan hiçbir köstebek onu ele vermezdi. Özellikle Gordie'nin kanı henüz kurumamışken hiç.

Kalp ağrısını viski ile bastırabileceğini düşünerek Smitty'de teselli aramaya gelmişti. O istemediği halde gözleri barın arkasındaki sessiz televizyona takıldı. Basın konferansı devam ediyordu. Barmenin sözleriyle ceset şimdiye dek çoktan balık yemi olmuştı. Neden bu şekilde özetlemiyorlardı ki? Neden haberi bağlayıp *Seinfeld*'i göstermeye devam etmiyorlardı?

Elise'nin kayıp sandaletinin bulunması köprüden atladıktan sonra hayatta kalabileceğine dair tüm ümitleri ister istemez tüketiyordu. Şimdi onun cesedinin aranması bile durdurulmuştu. Dava kapanmıştı. Yarın herkes on gün önce bıraktığı yerden devam edecekti.

Onun dışında herkes.

Birden açılan kapıdan içeri rüzgârla birlikte yağmur ve bir müşteri girdi. Eşikte durup kapıyı çekerek kapattı ve arkasını döndü. Duncan inleyip içkisine uzandı.

DeeDee gözleri karanlığa alışınca dek biraz bekledikten sonra barda oturan Duncan'ı fark etti ve ona doğru yürüdü. Yağmurluğunu omuzlarından düşürüp suyunu silkeledi. Bar taburesinde yanına otururken saçındaki yağmur sularını Duncan'a sıçratacak şekilde başını salladı.

Duncan kaşlarını çatıp gömleğindeki damlaları gösteri yapar gibi silkeledi. "Artık şu güzel şeylerden satıyorlar, adına şemsiye deniyor."

"Benimkini bu sabah arabanda bıraktım."

"Dolaşmaya mı çıkmıştın? Buranın önünden geçerken aniden susadın mı?"

"Tüm seçeneklerim tükenince sonunda buraya gelebileceğini düşündüm."

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Buraya yalnızca bir kez daha geldiğini biliyorum. Bir anneyle başı kesilen bebeğinin öldürüldüğü davayı soruştururken."

Duncan bardağını ona kaldırdı. "Hatırlattığın için teşekkürler. Neşelenmek için benim de buna ihtiyacım vardı."

"O zaman bana burasının, sarhoş olmak için gelinebilecek güzel bir yer olduğunu söylemiştin." Etrafına beğenmeyen gözlerle baktı. "Anlayabiliyorum." Sonra barmene, "Diyet cola," dedi. İçceği geldiğinde Duncan'ın viskisini işaret edip, "Bunlardan kaç tane içti?" diye sordu.

"Onu eve götürmeye geldiğinize sevindim diyelim."

"O kadar mı çok?"

Duncan, "Def ol git DeeDee," diye homurdandı.

"Baksana sinirlenmeye hakkı olan benim, sen değil," dedi öfkeyle. "Yağmurun altında saatlerdir seni arayan benim. Evine gittim, spor salonuna gittim, aklıma gelen her yere gittim."

"Endişe etmen çok dokunaklı."

"Neden kimseye bir şey söylemeden ortadan kayboldun? Neden cep telefonuna cevap vermedin?"

"İpucu: Bu akşam yanımda kimseyi istemedim."

"Çok kötü. Çünkü geldim." Bir kamışın paketini açıp colasına daldırdı ve çekmeye başladı.

Duncan, "Eğer beni neşelendirip olaylar karşısında kendimi daha iyi hissettirmeyi umuyorsan, vaktini boşa harcıyorsun," dedi. "Her ne olursa olsun kendimi daha iyi hissetmeyeceğim."

"O zaman ne diye sarhoş olmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü öyle istiyorum," diye cevabı yapıştırdı.

DeeDee gözlerini bir süre ondan ayırmadı. Sonra Şef Taylor'ın sessizce adaletin yerine geleceği nutuğunu attığı televizyona baktı. Kürsüde yanında Bill Gerard ile Cato Laird vardı.

"Arama çalışmalarının resmen iptal edildiğini duydun mu?"

Duncan başını evet anlamında salladı.

"Yargıç ve Gerard, Şef Taylor ile konuştuktan sonra buna karar verildi. Bayan Laird ile Savich'in şu resimleri durumu tamamen değiştirdi." Duncan'ın yorum yapması için durdu. Ama yapmadı, boş gözlerle viskisine bakmaya devam ediyordu. "Yargıç bu akşam konuşma yapmayacak ve soruları cevaplamayacak, ama duyuru yapılırken basın toplantısında bulunmak için ısrar etti.

"Onlar, şey, ayrıca mecbur kalmadıkça Bayan Laird'in Savich ile olan bağlantısını halka açıklamamaya karar verdiler. Ki bu doğru değil, ama kesinlikle... daha temiz." DeeDee colasından biraz daha çekti. Duncan hâlâ bir şey söylemiyordu. Biraz sonra DeeDee, "Bugün bir şey yedin mi?" diye sordu.

Duncan başını iki yana salladı.

"Bir şeyler yemelisin."

"Yemeliyim. Uyumalıyım. Dikkatimi diğer dosyalara vermeliyim. Anlıyorum DeeDee," dedi tersleyerek. "Günlerdir üzerime geliyorsun. Bana annelik yapmayı bırak. Git buradan. Evine git. Beni yalnız bırak."

DeeDee, onun yardımlarını ve ilgisini reddetmesine kıırılmıştı. "Son günlerde neyin var? Bütün bunların anlamı nedir? Söylesene Duncan. Elise ile mi ilgili?" Şaşkınlık içinde Duncan'a bakıyordu. "Öyle değil mi? Seni etkiledi, değil mi? *Gerçekten* etkiledi. Hem de ta en başından."

Duncan dirseklerini bara dayayıp parmaklarını darmadağın saçlarına geçirerek başını bileklerinin içine yasladı. "Evet," dedi boğuk bir sesle. "Daha en başından beni etkiledi."

DeeDee bunu Gary Ray Trotter'ın vurulduğu akşamdan beri hissediyordu. Veya Duncan, onu ödül yemeği gecesinde ilk gördüğü anda da büyülenmiş olabilirdi. Gordie Ballew'ın üzücü kaderi bardağı taşıran son

damlaydı, ama ortağının ıstırabının sebebi yargıcın düzenbaz karısı Elise Laird idi. Yolları Elise ile çakıştıktan sonra bu kuyuya düşmesi kaçınılmazdı.

Duncan bardağını barmene doğru kaydırarak, "Bir tane daha alacağım," dedi.

"Duncan..."

"Senden kibarca gitmeni istedim."

"Olan oldu Duncan. Artık yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Yanlış. Sarhoş olabilirim."

DeeDee ellerini pes eder gibi kaldırdı. "İyi tamam." Barmene ona bir tane daha doldurmasını işaret etti.

Basın toplantısının bittiğini fark etti. Haber muhabiri kadın şimdi hikâyeyi toparlıyor gibiydi. Ardından ekranda *Seinfeld* belirdi. Bir süre sesi kısık televizyonu izledikten sonra Duncan, "Yardım etmem için yalvardı," dedi.

DeeDee, onun profiline bakarken televizyonun titrek ışığı yorgunluktan bitkin yüz hatları üzerinde oynaşıyordu. "Elise Laird mi?"

"İki kere bana geldi. Ve ben ikisinde de onu reddettim."

DeeDee bundan sonra duyacaklarından korkuyordu ama ayrıntıları sormaktan kendini alamadı. "Sen, bana ne anlatıyorsun Duncan? Seninle özel olarak mı görüştü?"

"Önce benimle yalnız görüşmek istediğini yazan bir not gönderdi. Cevap vermedim. Sonra evimde karşıma çıkarak beni şaşırttı. O cumartesi sabahı daha sonra seninle şehir kulübüne gitmiştik. Terastaki masa. Beyaz şemsiyeler."

"Hatırlıyorum."

"O sabah erken saatlerde arayıp Napoli'nin Trotter ile olan bağlantısını yargıcın yüzüne vurmaya önermiştin. Sen aradığında Elise oturma odamdaydı."

DeeDee şüphelileri duyma mesafesindeyken Duncan'ın onunla telefonda konuştuğunu hayal etti. O ve Duncan göz göze birbirlerine bakarlarken Elise Laird'e karşı oluşturacakları dosyayı anlatmakla kendini aptal yerine koymuştu. DeeDee aptal yerine konmaktan nefret ettiği kadar hiçbir şeyden nefret etmezdi. "Neden bana söylemedin?"

Duncan kısa keserek, "Şimdi söylüyorum," dedi.

"Ben gelmeden önce onu evinden sepetledin, sonra da şehir kulübünde yargıyla bana şu numarayı yaptın... şu..."

"O gün daha önce baş başa görüşmemişiz gibi yaptım."

DeeDee zorla yükselen öfkesini bastırdı. Kavga ederlerse bunların hiçbirini duyamayacaktı ve duyması gerekiyordu. Ve dahası Duncan'ın itiraf etmesi gerekiyordu. Eğer etmezse onu yiyip bitirmeye devam edecek ve bir daha hiç toparlanamayacaktı. "Senin evine geldiğinde ne oldu?"

"Artık ne fark eder?"

"Fark etmezse anlat işte bana."

"Ona şüpheli gibi davranıyorduk."

"Öyleydi."

"Ama başka bir hikâyesi vardı."

"Eminim vardır. Ona inandın mı?"

Duncan'ın savunmacılığı yavaşça azalmıştı. DeeDee, onun omuzlarındaki gerginliğin gevşemesini izledi. Duncan yumuşak bir sesle, "Tek kelimesine bile inanmadım," dedi.

DeeDee bir süre konuşmadan oturup bir kola daha istemeyi düşündü, ama sonra istememeye karar verdi çünkü Duncan'ın düşüncelerini bölmek istemiyordu. "Senden *iki* kez yardım istediğini söylemiştin."

"İkincisinde beni cep telefonumdan aradı, bıraktığı sesli mesajda yeri ve zamanı bildirmiş."

"Onunla buluşacağını varsayarak."

"Hiçbir şey varsaymasına gerek yoktu. Sana anlatmamakla hata ettiğimi biliyordum. Gidip onunla tek başıma buluşmanın yanlış olduğunu biliyordum. Ama yine de gittim. Kendime mazeret buldum. Kendi kendime çağrının Savich'ten geldiğini ve beni tuzağa düşürmeye çalıştığını söyledim. Ama içimden, beni bekleyen kişinin Elise olduğunu biliyordum.

"Bu buluşma nerede oldu?"

Duncan acı bir kahkaha patlattı. "Hiç fark etmezdi DeeDee. Herhangi bir yer olabilirdi, yine giderdim. Hiçbir şey beni ona gitmekten alıkoymazdı. Benimle anlaşmaya çalışacağını bilerek gittim. Bunu yapmasını *ümit ediyordum*."

"Neden?"

"Çünkü takas teklif edeceğini biliyordum." Başını çevirip ona baktı ve bu öyle bir bakıştı ki DeeDee asla yanlış anlayamazdı.

Güçlkle yutkuntu. "Anladım."

"Benim ne istediğimi biliyordu, bu yüzden o da bunu teklif etti."

"Sen de kabul mü ettin?"

"Evet." Gözlerini kapatıp boğuk sesiyle tekrar etti. "Evet."

DeeDee aklının bir köşesinden, başka bir insanı böylesine etki altına almanın nasıl mümkün olabileceğini düşündü, bir insanı birkaç dakikalık cinsel tatmin karşılığında güvenilirliğinden, mesleğinden vazgeçirmek için ne kadar kurnaz olmak gerektiğini düşündü.

Duncan bardağını bitirdi. "Şeyden sonra... Şey. Pazarlıktan caydım. Onu yüzünde yaşlarla, yardım için yalvarırken bırakıp gittim."

"Ne yardımı istiyordu?"

"İçinde bulunduğu pislikten çıkmak için. Ayrıntılar artık gerçekten önemli değil. Ben onu bırakıp gittikten saatler sonra Napoli ölmüştü ve

biz, Elise'nin cesedini arıyorduk." Parmaklarını yeniden saçlarının arasına geçirdi ve başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım yardım et."

Bu onun çaresizliğini açıklıyordu. Soruşturmadan taviz vermiş ve kişisel ahlak kurallarını çiğnemişti. Bu hatalar yüzünden kendini asla affetmeyecekti.

İki yıl önce DeeDee henüz bir polis devriyesiyken iki Savannah polisi kadın bir şüpheliye karşı cinsel tacizde bulunmakla suçlanmıştı. Olayı kadının başlattığını ve istediğini iddia etmişlerdi, ki bu doğru çıkmıştı. DeeDee buna rağmen Duncan'ın polislerin kendi hatalarını kabul etmesine kızdığını hatırlıyordu. Onun bakış açısına göre, ne kadar cezbedici olursa olsun polislerin doğru olanı yapma, sorumlu davranma ve seçim yapma şansları vardı. Şimdi kendisi de benzer bir hata yapmıştı ve bu mazur görülemezdi.

Ama tüm kusurlarına rağmen Duncan Hatcher, DeeDee'nin kahramanıydı. Onun böylesine suçluluk hissettiğini görmek DeeDee'de merhamet uyandırıyor, onu kınamıyordu. Bu duyguyu Elise Laird'e ayırmıştı, en çok onu ayıplıyordu. Bu kurnaz kadının hayaletinin Duncan'ı mahvetmesine izin vermeyecekti.

Nazikçe, "Bir hata yaptın Duncan, " dedi. "Ama farkına vardın. Artık bir kenara bırak. Geçti."

"Benim için geçmedi. Onun bana nasıl baktığını asla unutmayacağım..."

"Duncan, o kadın rol yapıyordu!" diye, barmenin dönüp onlara bakacağı kadar yüksek sesle haykırdı. "Ondan etkilendiğini biliyordu ve bunu kullandı. Kendisini suçlayan polisle yatmaktan daha iyi bir kurtuluş şekli var mı?"

"Bunu biliyorum DeeDee. Allah kahretsin, tüm bunları bilmiyor muyum sanıyorsun? Ama bilmek kabahatimi azaltmıyor. Üç kişi öldü, tüm

bunları başlatan zavallı Trotter'ı saymadım bile. Napoli, Gordie Ballew ve Elise. Ben doğru olanı yapsaydım, ölmeyeceklerdi."

"Bunu bilemezsin. Kimse bilemez. O veya bu şekilde trajediyle sonlanacaktı." DeeDee üzerine doğru eğilince, ona bakmaktan başka çaresi kalmadı. "O kadın zehirdi. Bu dosyayı soruşturmaya başladığımızda bunu kendin söyledin. Onun vücuduna bayıldın belki, ama bu karakterini görmeni engellemedi. Bunu bir sebepten dolayı biliyorum. Sen de ona benden fazla güvenmedin.

"Her saniye yalan söyledi, herkese yalan söyledi ve o gece köprüde tüm o yalanlar yakasına yapıştı. Samimi olmak gerekirse Napoli ile arasında geçenler yüzünden acımıyorum. Senin kariyerini mahvetmeden önce tarih olmasına seviniyorum. *Seri* de mahvetmeye fırsat bulmadan önce."

İş ilişkilerini asla tehlikeye atmak istemediğinden ona fazla sık dokunmazdı. Ama bu kez elini Duncan'ın koluna koydu ve anlamlı bir şekilde sıktı. "Bunları geride bırak Duncan. Erkek olduğun için insan olduğun için kendini affet. Onu unutmak için bilinçli bir karar ver. Toparlan. Yarın Savich'i enselemeye çalışalım." Viski bardağını ondan uzağa itti. "Bunun için ayık olmalısın."

DeeDee'nin onu bardan yağmurun altına çıkartmasına izin verdi. DeeDee'nin arabasına vardıklarında sıırıslıklam olmuştu, ama umurunda değildi.

DeeDee, onu yolcu koltuğuna itelerken, "Peki benim araba ne olacak?" diye sordu.

"Sabah seni alırım ve arabayı alman için buraya getiririm."

Duncan onunla tartışmadı, yarın olacaklarla hiç ilgilenmiyordu.

Kasabadaki evi çok yakındı; birkaç dakika içinde aradaki blokları geçtiler. Duncan, onu durdurduğunda DeeDee kontağı kapatmış, kapı koluna uzanıyordu. "İçeri gelme."

"Geliyorum."

"Bir şey olmaz. Artık içmeyeceğim. Yemin ederim," dedi DeeDee'nin şüpheli ifadesine karşılık olarak.

"Pekâlâ, sana güveniyorum. Ama yanında arkadaş istemediğine emin misin?"

"Eminim."

"Git biraz piyano çal."

"Ben piyano çalmıyorum."

"Doğru." DeeDee sırtıttı.

Duncan da sırtıtmaya çalıştı, ama dudakları doğal olmayan bir biçimde geriliyormuş gibi hissetti.

"Biraz dinlenmeye çalış. Sabaha görüşürüz."

Duncan kaşlarını çattı. "Çok erken olmasın." Bunu söyledikten sonra kapıyı açıp dışarı çıktı.

Su oluğu küçük bir dereye dönüşmüştü. Akıntının üstünden kaldırıma atladı. Sonra ön kapıya giden basamakları çıkıp kilidini açtı. DeeDee'ye el sallamak için arkasını döndü. DeeDee yağmurda uzaklaşırken kornasına bastı.

Duncan içeri girince bir masa lambasını yakıp alışkanlıktan ilk iş mutfığa gitti. Oraya vardığında aklına iştah açıcı hiçbir şey gelmiyordu. Açtı. Smitty'in viskisi beynini uyuşturmadığı halde artık içmek de istemiyordu. Zihni fazlasıyla açıktı.

Halılara ve parkelere damlattığı yağmur suyuna aldırmadan, oturma odasına geri dönüp duygusal bağlantı kurmak için etrafı kolaçan eden bir yabancı gibi salonun ortasında ayakta durdu. Hayatında ilk defa kendini böylesine yapayalnız hissediyordu.

İhtiyaç duyduğunda daima yanına koşan ailesini arayabilirdi. Onu kucaklamaya, onun için dua etmeye, sözleriyle yüreklendirmeye ve koşulsuz sevmeye hazırdılar. Ama onlarla bu konuyu konuşamazdı. Henüz değil.

DeeDee çağırdığı anda damlardı. Hatta bu gece onunla birlikte kalmayı teklif etmişti. Ama onu da suçluluk duyma ve kendinden nefret etme batağına çekemezdi. Ayrıca ona tamamen dürüst davranmamıştı.

Elise ile seviştiğini itiraf etmişti.

Ona âşık olduğunu itiraf etmemişti.

Piyanoya kayıtsız gözlerle baktı ama taburesi ona Elise'nin üstünde oturup yalan söylediği kadar kolay büyüleyip tuzağına düşüren gözlerle yalvardığı sabahı hatırlattı.

Çekimine karşı koymayıp onun oturduğu yere oturmuştu. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin doğru olmadığı ihtimalini aklından çıkaramıyordu. Hiçbir şeyin. Ve daha da kötüsü ona, Savich'in akıl hocalığı ettiğinden korkuyor, Elise'nin ondan aldığı emirleri uyguladığını düşünüyordu. Pejmürde koltuğun üstünde Duncan'a her dokunuşu, her ifadesi, her iç çekişi önceden düşünülmüştü.

Aslında bu tam Savich'e uygun bir davranıştı. Eğer Freddy Morris'e yaptığı gibi onu da vurursa, çok belli olacak, Savich kolayca yakalanacaktı.

Ayrıca kafaya sıkılan bir kurşun o kadar da şairene değildi. Elise'yi onun yoluna çıkartmak sonra da arkasına yaslanıp Duncan'ın kendini onun cazibesine kaptırarak inandığı tüm ahlaki değerleri, dürüstlüğü, kariyerini, kendine olan saygısını, onun için değeri olan her şeyi hiçe saymasını, yavaşça kendi sonunu getirişini seyretmek Savich için bayağı tatmin edici olmalıydı.

Mükemmel bir plan.

Başını aşağı eğip pişmanlık duası okumaya çalıştı, ama kuru boğazından çıkan tek ses hıçkırıklarıydı. Ağlamak istedi ama ne için ağlayacaktı? Heba ettiği ahlakı mı? Elise mi? Hiçbir zaman kendisinin olmayan bir şey için ağlamaya ne hakkı vardı? Elise'yi sonsuza dek kaybetmişti.

Kendisi de kaybolmuştu.

Orada uzun bir süre tuşlara hiç dokunmadan oturdu. Sonunda ayağa kalkıp lambayı kapattı ve karanlıkta yolunu bularak merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Penceredeki yağmur damlalarının gölgesi merdivenlerin duvarlarından gözyaşı gibi akıyordu. Sahanlıkta durup duvar kâğıtlarına yansıyan yaşlı şeritlere baktı, sonra yatak odasına girip kapıdan girerken ışığı yaktı.

Yatağı ile pencere arasındaki köşede duruyordu.

Duncan gözlerine inanamayıp şaşkınlık ve saldırganlıkla bağırdı. *Ve neşeyle. Yaşıyordu!*

İçgüdüleriyle hareket edip hemen silahını kınından çekti ve çömelip namlusunu ona doğrulttu. "Ceketini atıp yüzünü duvara dön, ellerini başının üstüne kaldır."

"Duncan..."

"*Yap dedim!*" diye bağırdı. "Yap yoksa Tanrı yardımcım olsun, seni vururum."

Elise katlayıp kolunun üstünde tuttuğu yağmurluğu yere bırakıp elleri havada yüzünü duvara döndü.

Duncan'ın ağzını kapatıp nefes alıp verişini düzenlemesi için çaba sarf etmesi gerekti. Hızla çarpan kalbini yavaşlatmanın yolu yoktu. "Yirmi ikilik sende mi?"

"Ne var mı?"

Silahını ona doğrultmaya devam ederek arkasına geçti ve koltuk altından ayak bileklerine, kot pantolonundan belindeki kemere kadar her iki yanından eliyle üstünü yokladı. Silahlı olmadığına ikna olunca yan tarafa geçip komodinin üstünde duran telefona sarıldı. Duncan telefonun kauçuk tuşlarına basarken Elise arkasını döndü.

Avuç içi dışarı gelecek şekilde elini kaldırdı. "Kimseyi arama. Açıklamama fırsat verene kadar arama."

"Açıklayacaksın tabii."

"Duncan..."

"Beni böyle çağırma! Ben senin Duncan'ın değilim. Seni hapse atacak olan polisten başka bir şey değilim senin için."

"Ben buna inanmıyorum."

"İnan."

"Bana silah doğrultmak zorunda değilsin."

"Bunları Trotter ile Napoli'ye de söylediğine eminim, bak onlara neler oldu. Buraya nasıl girdin?"

"Aşağıdan sesini duydum. Ağlıyor muydun?"

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu kelimelerin üstüne basarak.

"Zemin kattaki arka pencerelerden biri kilitli değildi. Sanırım alarmı kurmayı unutmuşsun. Neden ağlıyordun?"

Duncan bir kez daha soruyu geçiştirdi. "Güneydoğuda bir ordu dolu su erkek ve kadın kalkmış seni arıyor. Köprüde kayboluşunun ardından kıyamet koptu. İlgi çekmek hoşuna gitmiştir, eminim."

Kollarını iki yana açtı. "Eğleniyormuş gibi bir halim var mı?"

Doğru söylüyordu. Berbat görünüyordu. "Saçına ne oldu?"

"İntihar etmiş gibi yaptığın zaman ilk iş görüntünü değiştirmelisin."

Saçları kör kasap tarafından kazınmış gibi görünüyordu. Kısaydı, çattalıydı ve bazı yerleri punkçılarinki gibi dimdik duruyordu. Ayrıca koyu kahverengiye boyanmıştı.

Üzerinde normalde giydiği kaliteli giysiler yoktu. Kot pantolonuyla tişörtü çok büyüktü ve garaj satışlarından alınmış gibi görünüyordu. Ayaklarında düz kanvas spor ayakkabılar vardı. Bu ayakkabılarda turkuvaz taşlar yoktu. Ayrıca ıslak ve çamurluydular.

Yüzü bitkindi, kısa saçlar zayıflığını iyice ortaya çıkarmıştı. Gözlerini koyu bir makyajla gelişi güzel çevrelemişti. Duncan'ın bunu fark ettiğini görünce, "Morluğu kapatmak için, Meyer Napoli sayesinde oldu," dedi.

"Kavgayı kim çıkardı? Sen mi o mu?"

Kolunu uzatıp gömleğinin kolunu yukarı kaldırdı. Kolu, bileğinden dirseğine kadar rengârenk çürüklerle doluydu. "Ona karşı koyacağımı düşünmüyordu."

Duncan'ın elindeki kablosuz telefon ağırdı. Tabanca da. Ama ikisini de aşağı indirmiyordu. "Seni arabada mı bekliyordu?" Elise, ona tuhaf tuhaf baktı. Duncan, "Bu kadarını anlayabildik. Napoli, senin arabayı bıraktığı yere taksi tutup gelmiş."

"Ben seninle birlikteyken."

"Bana üstün seks becerilerini bahşederken."

Elise kısa bir süre için bakışlarını yere indirdi. Tekrar ona baktığında, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Hâlâ anlamıyor musun?"

"Açıkçası hayır."

Elise, "Çaresizdim," diye bağırdı. "Bana yardım etmeni sağlamak için her şeyi yapardım."

"Ama *her şeyi* yapmadın. Bunu yaptın."

"Çünkü biliyordum..." Bakışlarını yine yere indirdi, ama sonra gözlerini onun gözlerine kilitledi. "Çünkü ne istediğini biliyordum."

Bu, yarım saat önce DeeDee'ye söylediklerinin kelimesi kelimesine aynısıydı, ama bunu Elise'den duymak kanının öfkeden kaynamasına neden olmuştu.

"Benden beklediğin şeyin bu olduğunu da biliyordum," diye devam etti. "Dedektif Bowen da bunu biliyordu. Benim fahişeyi oynamamı bekliyordu. Sanırım, ikinizi de haklı çıkardım."

"Doğruyu söylemek gerekirse, boşuna bir çabaydı."

"Biliyorum. Bana inanmadın."

"Ne o zaman ne de şimdi."

"Fikrini değiştirmiş olacağını umuyordum."

Duncan, onun incinmiş bakışlarına kanmamaya çalışıyordu. "Köprüde ne oldu?"

Artık olmayan uzun saçlarını geriye attı. Duncan bunun düşüncelerini toplamaya çalışırken ya da yalan söyleyeceği zaman yaptığı bir refleks olduğunu fark etti. "Sen gittikten sonra, uyuyakalmışım."

"Oh, tabii. Uyku sorunu olan sen." Elise gerçekten muhteşem bir yalancıydı. Kocasıyla seviştikten sonra uyuyamazken onunla seviştikten sonra uyuyakaldığına inanmasını bekliyordu. Onun yönlendirmesine kanmamak için onun söyledikleri karşısında başını geriye attı.

"İki saatten fazla uyumuşum. Uyandığımda, Cato'nun beni arıyor olabileceğini düşünerek paniğe kapıldım. Aceleyle arabama gittim. Napoli arka koltukta beni bekliyordu."

"Ayarlandığı gibi."

"Hayır."

Onun yalanını yakalamaya çalışarak, "Ama onu hemen tanıdın," dedi.

Elise başını hayır anlamında iki yana salladı. "Onu daha önce hiç görmemiştim. Kendini tanıttı, hatta bana kartvizitini verdi."

Duncan eğer bu ayarlanmış bir buluşma olsaydı, izleme cihazına ihtiyaç olmayacağına ve dolayısıyla Napoli'nin kartının onun arabasının koltuğunda olmaması gerektiğini düşündü. Bu düşüncelerini bir keresinde Worley ve DeeDee'ye söylemişti, ama onlar bunların önemsiz ayrıntılar olduğunu belirtmişlerdi.

"Pekâlâ," dedi. "Napoli arabadaydı, sonra ne oldu?"

"Başıma silahını doğrulttu ve Talmadge Köprüsü'nün ortasına doğru sürmemi istedi. Söylediğini yaptım, ama köprüye vardığımızda, blöfünü gördüm ve ilerlemeye devam ettim. Tabancasının namlusunu şakağıma dayadı ve geri dönmezsem tetiği çekeceğini söyledi. Diğer tarafa ulaştığımızda, U dönüşü yaptım.

Bu arabanın neden geliş şeridinde olduğunu açıklıyordu. Ama Elise bunu haberlerde duymuş olabilirdi.

"Bu sefer, köprünün ortasına geldiğimde durdum. Anahtarı kontağın üzerinde bırakıp dışarı çıkmamı ve duvara doğru yürümemi söyledi. Yürürken sürekli durup ona ne istediğini sordum ve ona para teklif ettim. Bana, benim ödeyemeyeceğim kadar büyük bir anlaşma yaptığını söyledi."

"Kiminle?"

"Sence kiminle?"

"Sakın bana kocanla olduğunu söyleme. Bu olay adamı perişan etti."

"Yanıliyorsun."

Duncan, "Sen de yalan söylüyorsun," diye karşılık verdi. "On gündür onu izliyorum. Onun yavaş yavaş yıkıldığına şahit oldum. Resmen mahvoldu."

"Böyle düşünmeni istiyor."

"Numara mı yapıyor?"

"Evet."

"Hâlâ hikâyene sadık mısın?"

"Evet."

Duncan telefonun üzerindeki numaralara basmaya başladı.

"Bekle! Duncan. Sana yalvarırım. Beni dinle."

Duncan numaraları tuşlamayı bıraktı, ama başparmağı hâlâ tuşların üzerinde duruyordu.

Yalvaran bir ifadeyle ellerini kavuşturdu. "Gary Ray Trotter işi beceremedi, bu yüzden işi Napoli bitirmek zorunda kaldı. Bana köprüden atlama ya da vurulma seçeneklerini sundu. Bana ikisi de uyar, dedi. Altmış metrelik bir düşüşten sağ kurtulamazdım. İnsanlar benim intihar ettiğimi düşünürdü. Eğer beni vurursa, bu bir araba kaçırma olayı gibi görünecek-

ti. Her iki şekilde de, ben ölecektim ve o da Cato sayesinde daha zengin olacaktı."

"Kocan senden kurtulmak için neden Napoli gibi bir dalkavuğa para ödesin ki?"

Elise cevap vermeyince, Duncan güldü. "Daha ileri gidemiyoruz, öyle değil mi?" Telefonun bir tuşuna daha bastı. "Sebepler, insana her zaman hata yaptırır. Ama senin Napoli'yi öldürmek için bir sürü nedenin vardı, öyle değil mi?"

"Evet. Hayır."

Duncan, "Hangisi?" diye bağırdı.

Elise elini kırpılmış saçlarına koydu. "Aklımı karıştırıyorsun."

"Külübe hoş geldiniz, bayan. Benim de son zamanlarda kafam çok karışık."

"Onu öldürmek için bir sebebim vardı, ama onu öldürmedim. Ondan kaçıp koşmaya başladım. Beni kovaladı. Sandaletimin topuğuna basınca, ayağımdan çıktı. Tökezleyip yere düştüm. Napoli, beni kolumdan yakaladı. Kolumu sertçe çevirince çığlık attım. Bu onu ürküttü. Şaşkınlığından faydalanıp silahı kaptım. Silahı elinden alıp nehre fırlattım. Suratıma bir tokat attı." Elise, gözünü gösterdi. "Kafasına vurup saçlarını tuttum ve hızla çektim. Sırtüstü yere düştü ve ben de yeniden koşmaya başladım."

"Bu olayın bir noktasında, onu kocanın antika yirmi ikiliğiyle midesinden vurdun."

"Ben yirmi ikilik hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye bağırdı. "Napoli'yi ben vurmadım."

"Birisi onu midesinden vurmuş."

"Savich."

İnanmadığını belli edecek şekilde nefes verdi, hatta dalga geçiyor gibiydi. "*Savich mi?*"

"Evet."

Duncan güldü. "Ne kadar uygun bir günah keçisi. Önce, gizli buluşmamız için beni eski eve getirmek için onun adını kullandın. Şimdi de, onun adını kullanarak..."

"Bu doğru!"

"Savich'in Napoli'yi vurmasını mı izledin?"

"Evet."

"Ve o da seni bıraktı?"

"O beni görmedi."

Duncan'ın gülecek hali ve sabrı kalmamıştı. Ona sert bir ifadeyle bakarak, "Yeniden dene," dedi.

Elise uzun ve karmaşık bir hikâyeye başlayacakmış gibi derin bir nefes aldı. "Ben Napoli'den kaçıyordum..."

"Tekrar düşündüm de, hiç nefesini harcama. Senin saçmalıklarından bıktım. Napoli'yi sen öldürdün. Başka türlü olsaydı, polise haber verirdin."

"Bunu yapamazdım."

"Yapamaz mıydın?"

"Herkesin onu benim öldürdüğümü düşüneceğini biliyordum. Gary Ray Trotter olayında olduğu gibi. Kimse bana inanmazdı."

Duncan inanmıyordu. Özellikle de, artık onun, Savich'le ne kadar iyi arkadaş olduğunu bildiği için Savich hakkındaki bu palavraya inanmıyordu. Ama şimdilik, onu dinliyormuş gibi görünüyordu. "Pekâlâ, sen koşarak kaçtın ve mucizevi bir şekilde Savich'in elinden kurtuldun. Son on gündür neredeydin? Polis, Miami'den Myrtle Kumsalı'na kadar Doğu kıyısındaki otelleri, motelleri, en lüksünden en ucuzuna kadar aradı. Otobüs duraklarını, havaalanlarını, tekne kiralayan yerleri, nakliyecileri, araba kiralayan şirketleri, hareket eden her şeyi kontrol ettik. Öfkeyle, "Bi-

sikletler, motosikletler, zıplama çubukları," diye bitirdi. "Kaybolmayı nasıl başardın? Yardım aldın mı?"

"Yardım mı? Hayır. Kaybolma planını önceden yapmışım. Aylardır buna hazırlanıyordum. Para biriktirmiştim, başka bir isme kredi kartı çıkarttırmışım, sahte bir kimlik ayarlamışım ve gideceğim yeri belirlemiştim."

"Seninle buluştuğum eve gitmemiştin."

Elise başını yana yatırarak, "Beni aramak için oraya mı gittin?"

"Evet, geri döndüm."

"Yalnız mı? Ortağınla mı?"

Bu soruyu duymazdan geldi. "Aramanın durdurulduğu bugüne kadar saklandın. Artık, kimse seni ya da cesedini aramıyor. Peki, neden geri döndün? Neden *bana* geldin? Neden ölü olarak kalmadın?"

Bu söylediği çok zalimceydi ve Elise de buna uygun bir tepki verdi. Ama Duncan'ın sorusu hâlâ bir cevap bekliyordu.

Elise sonunda yumuşak bir sesle, "Geri döndüm, çünkü bitirilmemiş bir işim vardı."

"Evet, bunu biliyorum. Savich'le bir ilişkin vardı." Duncan, onun yüzündeki şok ifadesini görünce, ona doğru ölçülü bir adım attı. "Fotoğrafları gördüm. Napoli'nin sana şantaj yapmak için kullandıklarını."

"Şantaj yaptığı mı? Sen neden bahsediyorsun? Ne fotoğrafları?"

Bir kadına vurma düşüncesi ona ters geliyordu, ama onun ve Savich'in fotoğraflarını hatırlayınca, öfkesi artmıştı ve onu tokatlamak istiyordu. En azından, onu sertçe sarsıp gözlerindeki sahte şaşkınlığı yok etmek istiyordu.

Aynı zamanda ona dokunmak, onu kendine çekip ondan gelen yağmur kokusunu içine çekmek, onun gerçek ve sıcak olduğunu, acımasız

hayalgücünün ürünü olmadığını kendine ispat etmek ve Elise'nin ona sarıldığında kendini yine iyi hissedip hissetmeyeceğini görmek istiyordu.

Sorumluluk ve arzu yine savaşıyordu ve Duncan bu yüzden ondan nefret ediyordu.

"Seni ilk gördüğüm güne lanet ediyorum," dedi ve bunda ciddiydi. "Beni kendi entrikalarının içine çektiğin için Tanrı senin cezası versin. Tanrı'dan dileğim..."

Elindeki cep telefonu çalmaya başlayınca, irkildiler. Her ikisi de ikinci kez çalan telefona bakıyordu.

"Cevap verme, Duncan. Lütfen."

"Kes sesini."

Duncan tabancasını göstererek, ona uzaklaşmasını işaret etti ve sonra da telefonu kulağına götürdü. "Efendim?"

Bakışlarını ondan ayırmadan, yaklaşık otuz saniye dinledi. Konuşmayı, "Tabii ki. Hemen geliyorum," diyerek bitirdi. Telefonu kapattıktan sonra bile ona bakmaya devam etti.

Elise'nin göğsü endişeyle kalkıp indi. Dudaklarını ıslattı. "Ne oldu?"

Duncan yavaş yavaş, "Bu gece nehirden bir kadının cesedi çıkarılmış," dedi. "Yargıç Laird, cesedin sana ait olduğunu teşhis etmiş."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dothan Brooks saygılı bir tonla, "Kadın çok kötü durumda," dedi. "Yüzen cesetlerin nasıl olduğunu bilirsin, sonuçta suda kaldı." Aşağı yukarı Duncan'ı süzdü. "Sen de ondan kuru değilsin."

Saçları ve kıyafetleri ıslaktı. "Çağrı geldiğinde dışarıdaydım. Üstümü değiştirerek vakit kaybetmek istemedim."

Arabasını almak için kasabadaki evinden Smitty'in park yerine koşarak morga mümkün olduğunca çabuk gelmişti. O ve adli tabip, yargıcı sedyedeki cesetle baş başa bırakmış, uzak bir mesafede bekliyorlardı. Cesedin üstü, yargıcın utanmadan ağlayarak tuttuğu sağ eli dışında tamamıyla örtülüydü.

Cesedi, römorkörlerin bağlı durduğu rıhtımın altındaki bir mürettebat bulmuştu. Talmadge Köprüsü olduğu gibi görünüyordu.

Duncan, "Acaba ceset neden daha önce yüzeye çıkmadı?" diye sordu.

"Sanırım rıhtımın altındaki bir şeye takılmış. Balıklar da yemiş. Sonunda onu tutan her neyse ondan kurtulup yukarı çıkmış."

"O kadar kötü görünüyorsa, yargıç, onu nasıl tanıdı?"

"Doğum lekesinden. Karının alt kısmında, bir bölümü kasık tüylerinin altında kalıyor. Bunu sadece kocası ya da sevgilisi bilebilir. Ona dış kayıtları gelip kesin tespit yapılınca kadar bekleyebileceğimizi söyledim, ama onu görmekte ısrar etti. Yüzünü gördüğünde, daha doğrusu görmediğinde midesi ağzına geldi. Bu benim güzel Elise'm değil dedi.

"Ama doğum lekesini gördüğünde, inan bana, mahvoldu. Ben tutmasaydım düşecekti." Dothan cebinden bir paket M&M's çıkartıp yırtarak açtı. "İster misin?"

"Hayır, teşekkürler. Napoli ile boğuştuğuna dair iz var mı?"

Dothan bir avuç şekeri çiğnerken dişleri arasında çatırdatıyordu. "Görünüşte yok ama düşünülecek olursa belli olmasına da imkân yok tabii. Otopside daha yakından inceleyeceğim. Ama kurşun yarası gibi bir iz yok, onu soruyorsan eğer."

"Ölüm sebebi boğulma mı?"

"Eğer öyleyse ciğerlerinde su olur."

"Sırtındaki giysiler?"

Dothan, ona, ince deri kayışlı kol saatiyle iyice kirlenip ıslanmış üç parça giysinin durduğu steril masayı işaret etti. Çok kirli olmalarına karşın seçilebiliyorlardı. Adli tabip, "Yargıcın söylediğine göre saat eşine aitmiş ve kıyafetleri onu son gördüğü zaman giydikleriyle uyuyor."

"Tanımıştır elbette. Kendisi aldı."

Duncan, adli tabibi çereziyle bırakıp sedyeye yaklaştı ve Yargıç Laird ile yüz yüze gelecek şekilde karşısında sol tarafa geçti. Örtünün altındaki cesede bakıyormuş gibi yaptı, ama aslında Elise'nin görünüşte yaşlı kocasını inceledi.

Gözlerini elinin tersiyle silip başını kaldırdı ve selam verdi. "Dedektif."

"Dava üzerinde çalışan herkes taziyelerini sunuyor."

"Teşekkür ederim."

Kendini toplayıp örtünün üst köşesini kaldırdı. Dothan tahribatı hakkında az bile söylemişti. Midesi bulandı. Yüz hatlarındaki organik bozulma nedeniyle tanınmaz haldeydi. Bununla birlikte tek kulağına hiçbir şey olmamıştı. Kulağındaki delikte küpe takılı olmadığını fark etti. Saçları ıslaktı ve Tanrı bilir kaç çeşit nehir birikintisiyle kirlenmişti, ama Elise'ninkiyle aynı renk ve uzunlukta idi. Örtüyü aşağı indirdi. "Onu böyle görmek sizin için çok zor olmalı."

Yargıç gözlerini sımsıkı kapattı. "Ne kadar acı verici olduğunu bilemezsiniz."

"Eşiniz olduğuna emin misiniz?"

Gözleri birden açıldı ve Duncan'a sitemle baktı. "Elbette."

"Sizinle tartışmaya çalışmıyorum yargıç. Sadece insanlar daha önce yanlış teşhislerde bulundular. Durum böylesine travmatik olmasaydı zaten burada olmazdınız. Buraya ürkerek fiziksel ve duygusal açıdan tükenmiş bir halde geldiniz. Bu şartlarda daha önce hatalar yapıldı."

"Hata yok. Dr. Brooks, size doğum lekesinden bahsetti mi?"

"Evet."

"Bu konuda yanılmış olamam."

"Mutlaka. Yine de diş kayıtlarını esas alacağız."

"Elbette. Dr. Brooks'un neye ihtiyacı olursa yarın temin ederim." Üstü örtülü cesede baktı. "Tüm kalbimle yanılmış olmayı diliyorum. Ama bu Elise." Tuttuğu ele doğru eğildi. Rengi sapsarıydı ve Duncan bu soğuk ele dokunmanın iğrenç hissettireceğini biliyordu. Yargıç elin tersini öptü. Doğrulurken, "Kişisel acılar yaşanırken, kamu yetkilisi gibi görünmek çok zor oluyor," dedi.

Duncan, onun düşüncelerinin devamını getirerek, "Yas tutarken bile sahne ışıkları üzerinizde oluyor," dedi.

"Basının haber yapmayı beklediğini biliyorum."

"Eşinizin ortadan kayboluşu büyük haber oldu. Bu artık son bölüm."

"Şu anda medyayla uğraşamam. Ayrıca otopsi için Dr. Brooks'a teslim etmeden önce Elise ile mümkün olduğunca yalnız kalmak istiyorum." Sesi çatallaştı ve eliyle gözlerini kapadı.

Duncan sedyenin etrafından dolaşıp onun yanına gitti. "Dr. Brooks'un size istediğiniz zamanı vereceğine eminim yargıç. Ve buradan ayrılırken sizi basından koruması için yanınıza polis memurları vereceğiz. Siz kendinizi hazır hissedinceye kadar onlarla bölümümüzün kamu ilişkileri görevlisi ilgilenir."

Gitmek üzereyken yargıç, onu tuttu. "Çok zorlu bir başlangıç yaptık Dedektif Hatcher ve bazı çıkmazlara girdik. Fakat tüm bunlar sırasında yaşadığım üzüntüye fevkalade duyarlı davrandınız. Benim ve eşim için yaptıklarınızı takdir ettiğimi bilmenizi isterim."

Duncan kendisine uzatılan eli sıktı ama yargıcın yaşlı gözlerine bakarken, karın için yaptığım her şeyi takdir etmezsin seni yalancı, hötöröf orospu çocuğu, diye düşündü.

Onu bıraktığı yerde, banyodaki lavabonun altında kelepçelenmiş oturuyordu. Onu banyoya götürürken vahşi bir kedi gibi mücadele etmiş ama sonunda kelepçeleri geçirmişti. Onu orada bu şekilde bırakmaması için yalvarırken bırakıp gitmişti. Ona bunu kendi iyiliği için yaptığını söylese de, tekrar ortadan kaybolmayacağına güvenmediği için yapmıştı.

Ayrıca ona, Savich'le işbirliği yapmayacağı konusunda da güvenmiyordu. Gitmeden önce evinin alarmını kurmayı ihmal etmemişti. Dönünce devreden çıkarttıktan sonra alarm herhangi bir uyarı işareti vermemiş olsa da, merdivenleri elinde silahıyla çıktı.

Onu bıraktığı gibi tek başınaydı, ama artık öfkeli görünmüyordu. Kelepçelerinin kilidini çözmek için çömeldiği sırada ona küfredemeyecek kadar yorgun da olabilirdi. Ayğa kalkmasına yardım etti.

"Ne oldu?" diye sordu. Duncan yeniden elini almadan önce bileklerine masaj yapması için ona biraz zaman tanıdı. Kelepçeleri yeniden takarken, "Ah, lütfen yapma," diye yalvardı. "Neden?"

"İçim rahat olsun diye."

"Bana hâlâ güvenmiyor musun?"

Gömme dolabı açıp içinden çekip aldığı havlu çantayı yatağın üstüne fırlattı ve fermuarını açtı. "Gelirken yanında yağmurluktan başka bir şey getirdin mi?"

"Hayır. Cato'yu gördün mü?"

"Evet gördüm."

"Nerede?"

"Morgda."

"Cesedimi teşhis etti mi?"

"Senin kol saatini takıyordu."

"Napoli kolumdan çıkarttırıp almıştı."

"Onu bulduğumuzda saat arabada değildi."

"O halde Savich almış olmalı."

"Öyle olmalı." Daha öğrenilecek çok şey vardı, ama önce evden çıkmaları gerekiyordu. "Bunca zamandır nerede kalıyordun?" diye sordu ofis çekmecelerini karıştırıp spor çantanın içine kıyafetleri atarken.

"Hilton Head'de bir evde. Altı ay önce bir yıllık kirasını ödemiştım, ama geçen haftaya kadar hiç kullanmadım."

"Adaya nasıl gittin?"

"Bir süre önce kullanılmış bir araba satın almıştım, ihtiyacım olursa hemen gidebileyim diye paralı otoparkta tutuyordum. O akşam köprüden arabaya kadar yürüdüm."

Yaptığı şeyi bırakıp ona baktı. "Sonra da aynı yoldan mı geçtin?" Adaya gitmek için Talmadge Köprüsü'nden geçmesi gerekti.

"Hayır, eyaletler arası yolu kullandım."

Acı bir sesle, "Köprüye geri dönmek yürek ister, senin için bile," dedi. Toparlanmaya devam etti. "Kocan peşine Napoli'yi taktığı halde bir ev, araba vesaire almayı nasıl becerdin?"

"Sürekli takip etmez diye düşündüm."

Ya da Napoli daha sonradan yargıca yem atıp kâra geçmek için bir takım bilgileri bilhassa ondan gizlemişti. "Araba şimdi nerede?"

"Aynı yerde. Bu akşam haberlerde arama çalışmalarının durdurulduğunu duyar duymaz Hilton Head'e gittim. Arabayı otoparka bırakıp buraya kadar yürüdüm."

"Kiralık bir ev ve satın alınan bir araba. Kâğıt üstünde bir mil çapında izini sürmek mümkün. Bir kör bile izini bulabilirdi."

"Peki o zaman ben kayıpken nasıl oldu da kimse bulamadı?"

Ağzını çarpıtıp, "İyi bir noktaya parmak bastın," dedi. "Ama ben işimi şansa bırakmak istemiyorum. Kimsenin seni görmemesi lazım."

"Ne kadar süreyle?"

"Ben ne yapacağımızı bulana kadar."

"Benimle ilgili mi?"

"Her şeyle ilgili. Seni aramayı bırakıp davayı kapatalım diye kocan ortaya bir ceset attı. Nedenini bulmam gerek."

"Lütfen ondan kocam diye bahsetme."

"Onunla evlisin."

"Ondan tiksiniyorum."

Bir süre onunla bakıştıktan sonra banyoya gidip ilaç dolabını boşalttı. "Peki alım satım işlemleri nasıl yapıldı? Evin ve arabanın."

"Sahte isimler altında. Arabayı Güney Carolina'da birinden satın aldım. Buraya kayıtlı. Cato'nun bunlardan hiç haberi yok. Bundan eminim."

Duncan banyo dolabından ihtiyacı olanları alıp çantadaki giysilerin üstüne bırakırken, "Şey, ben bundan pek de emin değilim," dedi. "Bundan hoşlanmadım."

Gözünden kaçan bir şey var mı, diye dolabı kontrol ettikten sonra üst raftan bir silah aldı. Bir kutu mermiyle birlikte çantanın içine koyup fermuarını kapattı.

Ardından odaya göz gezdirirken buraya belki de son kez baktığını düşündü. Ama duygusal zamanlara ayıracak vakit yoktu. Elise'nin yağmurluğunu alıp kelepçeli ellerinin üstüne bıraktı.

Elise, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Ama seni burada tutamam. Ölü bilindiğin süreçte işime yararsın. Ayakkabılarını çıkart." Hiç soru sormadan spor ayakkabılarını çıkarttı. Duncan onları yağmurluğun ceplerine yerleştirdikten sonra, Elise'nin ıslak ayak izlerini bir havluyla sildi. "Seni aramaya gelen biri olursa ayak izlerini görmesini istemiyorum."

"Kim aramaya gelecek ki?"

"Arkadaşın Savich belki."

"Savich, benim arkadaşım değil. Napoli'yi öldürdüğünü gördüğümü öğrenince kesinlikle olmayacak."

Duncan bunları konuşmayı bir kenara bırakıp spor çantanın askısını omzuna taktı ve Elise'yi elinden tutup merdivenlerden aşağı inerken onu peşinden çekti. "Arabamı arka sokağa park ettim." Onu karanlık evin içinde mutfaktaki arka kapıya kadar götürdü.

Kapıyı dikkatlice açarak bahçeyi kolaçan etti. Duvarlarla çevrili bahçesi, şehrin geri kalanı gibi son yağmurların ardından ıslanmıştı. Bitkile-

ın başı suyun ağırlığıyla eğilmişti. Su birikintilerine düşen yağmur damlaları dışında sıradışı hiçbir hareket gözüne çarpmadı.

Elise'nin ayakkabılarını ceketin cebinden çıkartıp yere bıraktı ve çıplak ayaklarına giydirdi. "Tamam, haydi gidelim." Ama onu kapıdan dışarı çekerken, Elise direndi. Duncan arkasını döndü. "Ne?"

"Artık bana inanıyor musun?"

Duncan, onun karanlıkta kalan yüzüne uzun bir süre baktıktan sonra, "Kasık tüylerinin kapattığı bir doğum leken var mı?" dedi.

Elise, ona imalı bir bakış fırlattı.

Duncan, "Karanlıktı. Gözümden kaçmış olabilir."

"Benim doğum lekem yok."

"O halde sana inanmaya başlıyorum."

Arabasına binip motoru çalıştırdığında yakıt göstergesini kontrol etmek aklına geldi. Deponun yarıdan fazlası doluydu. Güzel. Dodge'dan çıkmadan önce bir kez daha durmak istemiyordu.

Ama yapması gereken bir şey daha vardı. Cep telefonunu çıkartıp DeeDee'yi aradı. Ortağı hemen cevap verdi. Merhaba bile demeden, "Morg nasıldı?" diye sordu.

"Soğuk."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Yargıç Laird hâlâ oradaydı."

Davanın başdedektifi olduğu için Gerard ondan bu görevi üstlenmesini istemişti. Çünkü DeeDee cesedi bulanlarla görüşmek için cesedin çıkarıldığı rıhtıma gönderilmişti. Adli tabip ve Laird ile yaptığı konuşmanın özetini anlatırken, Elise'nin yolcu koltuğundan dinlediğinin farkındaydı. Sözlerini, "Yargıç harap olmuştu," diyerek bitirdi.

DeeDee her zamanki pratikliğiyle, "Eh, sanırım bu iş bu kadar," dedi. "Senin de bugün dediğin gibi, cesedi bulununca her şey bitti."

"Evet öyle dedim."

Biraz duraksadıktan sonra, "*Sen nasılsın?*" diye sordu.

"İyi. Yalnız merak ediyorum, birkaç gün işe gelmesem beni idare edebilir misin?"

DeeDee, onun zihinsel ve duygusal durumu için endişelendiğini ve böyle bir zamanda yalnız kalmasını doğru bulmadığını düşündüğünü söyledi. Ona bir psikolojik danışmana gidip Bayan Larid ile ilgili çelişkilerini anlatmasını önerdi.

Elise yan tarafta otururken bu konuda yeterince açık konuşamazdı ama endişeli ortağına ofisten uzakta geçireceği birkaç günün ona gerçekten iyi geleceğini söyledi.

"Biraz sakinleşmeye ihtiyacım var DeeDee. Biraz takılmak, kafamı toplamak istiyorum sonra işin başına iyi olarak geri dönerim. Seni bir iki güne kadar ararım." DeeDee bu kendi kendine yazdığı reçeteyi uygulamak için nereye gideceğini sormaya fırsat bulamadan hoşça kal dedi.

O telefonu kapatırken Elise, "*Acaba kim o kadın?*" diye sordu. "*Benim saatimi takan morgdaki kadın. Kimdi o?*"

Duncan'ın iyi bir tahmini vardı, ama kendine sakladı. Elise'ye tamamen güvenmeden önce öğrenmesi gereken çok şey vardı. "*Sarışın biriydi. Senin ölçülerinde. Ve Yargıç Laird matem tutan eş rolünde son derece inandırıcıydı. Eğer seni görmeseydim, sevgili karısının bozulmuş cesedi başında ağladığına inanabilirdim.*"

Talmdage Köprüsü'ne yaklaşırlarken ikisi de gerildi ve geçene kadar aynı ruh halinde kaldılar. Güney Carolina'nın 17. Eyalet Yolu ölümcül kazalarıyla ünlü karanlık, dar ve tehlikeli bir yoldu, ama Savannah arkalarında kaldığı anda Elise gözle görülür derecede rahatladı. Ayaklarını kalçalarının altına alıp koltuğunda ona doğru döndü. Duncan, onun titrediğini fark etti.

Bunun mümkün olamayacağını düşündüğünden, "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Kaloriferi açabilir misin?"

Terliyordu ama yine de kaloriferi açtı.

Elise yanağını koltuğun arkasına dayadı. Duncan gözlerini yoldaki şeritlerden ayırmadığı halde, Elise'nin onun profilini incelediğini hissedebiliyordu. Cam silecekleri, şiddetli yağmura karşı gürültülü fakat başarısız bir savaş veriyordu. Elise, "Başın belaya girebilir, değil mi?" diye sordu.

"Zaten başım yeterince belada. Örtünün altındakinin sen olmadığını bilerek morgdan ayrılırken başım belaya girmişti."

Uzun bir aradan sonra Elise, "Senin başın çok önce belaya girdi Duncan," dedi.

Duncan, ona bakmaya cesaret ettiğinde çoktan uykuya dalmıştı.

Duncan arabayı durdururken hâlâ uyuyordu. Farları kapatıp dışarı çıktı. Yağmur hafiflemiş olsa da, devam ediyordu. Arabanın üstünü örtirken ayakkabıları midye kabuğu şosede çatırtılar çıkarttı. Yolcu kapısını açtığı sırada Elise hareket etti.

"Geldik."

Doğrulup gözlerini kırıştırdı. "Nereye?"

"İslanıyorum."

"Ah. Pardon." Kelepçeli elleri yüzünden biraz tuhaf biçimde dışarı çıktı. "Burası kimin evi?"

"Anneannemindi."

Ayaklıklar üstüne inşa edilmiş küçük ev bu sayede pek çok su baskısından kurtulmuştu. Elise'yi birkaç tahta basamaktan yukarı çıkardı. "Dikkat et, kaygandır."

Anahtarı her zamanki yerinde, saksının altında buldu ve kilidi açıp kapıyı Elise için tuttu. "Anneannem öldükten sonra annemin oldu," dedi. "Ama annem çocukken neredeyse boğuluyormuş, bu yüzden küvetinden daha geniş bir alandaki suyun yanına bile yaklaşmaz. Babam arada sırada buraya balık tutmaya gelir, ama pek sık değil. Burayı istediğim zaman kullanabiliyorum, ama ben de pek sık gelmem."

"Niye gelmiyorsun? Çok güzel görünüyor."

"Karanlıkta öyle. Gün ışığında tahtaların çürüdüğünü, boyaların soyulduğunu, menteşelerin paslandığını görebilirsin. Etrafı sularla çevrili bu yüzden bakımlı tutmak imkânsız gibi bir şey."

Masa lambasını yaktığında Elise'nin ona gülümsediğini gördü. "Bu cvi seviyorsun."

Onun belli belirsiz ve anlayışlı tebessümü, sesinin tonu sıcak ve kıpırtılı bir ortam yaratmıştı. Ama kesinlikle sıcak kıpırtılar için doğru zaman bu değildi. "Yazları burada çok zaman geçirirdim."

En yakın pencereye gidip dışarı bakmak için perdeleri araladı. "Neredeyiz?"

"Lady's Adası. Şurada gördüğün Beaufort."

Suyun karşı tarafındaki kasabanın büyük kısmı karanlıktı, ama yağmurun içinde ve kanalın yüzeyinde birkaç ışık titreyordu.

Pencereden uzaklaşıp odanın ayrıntılarını inceledi. Duncan, "Küçük," derken niyet ettiğinden daha savunmacı konuşmuştu. Onun Cato Laird ile paylaştığı malikâne aklına gelmişti. Göstererek, "Mutfak," dedi. Burayı oturma odasından sadece bir dolap ayırıyordu. "Mutfak boş. Sabah yiyecek bir şeyler almaya çıkarım. Yatak odası. Şurası banyo."

Elise yatak odasının açık kapısına doğru yürüyüp içeri göz gezdirdi. Geri döndüğünde başıyla böylesi ufak bir oda için oldukça büyük kalan ve bu sebeple önemi anlaşılan piyanoyu işaret etti. "Anneannenin mi?"

"Piyanoyu severdi. Kasabadaki evimde duran piyano da onundu."

"Sen çalışıyor musun?"

Kendi sesinin, "Bazen," dediğini duydu ve bunu ilk defa itiraf ettiğini fark etti.

Elise bir süre onu inceleyip, "Seni burada aramaya gelen olur mu?" diye sordu.

Duncan başını iki yana salladı.

"Dedektif Bowen bile mi?"

Bir kez daha başını salladı.

"Daha önce buraya kimseyi getirdin mi?"

Cevabı hayırdı, ama bunu Elise'nin bilmesini istemedi. Zaten içinde bulundukları durumu düşününce Duncan hakkında bilmesi gerekmeyen özel şeyler öğrenmeye başlamıştı.

Bunu hem Elise'ye hem de kendine ifade etmek istercesine, telefonun kordonunu duvardaki prizden gereğinden daha büyük bir kuvvetle çekip aletin etrafına sardı. "Cep telefonun var mı?"

"Çantamda kaldı."

"Günlerce vaktin vardı..."

"Arayacak kimsem yoktu Duncan. Ayrıca bir telefonum olsaydı beni ararken onu hissederdin."

Ona dokunduğu hatırlatılınca birden arkasını döndü ve anneannesinin telefonunu alıp dışarı çıktı. Basamaklardan inip arabasının yanına gitti ve telefonu bagaja kilitleyip arka koltuktan spor çantasını aldı. Geri döndüğünde Elise banyonun kapısında duruyordu. "Giremiyorum..." Ellerini yukarı kaldırdı.

Duncan kelepçelerin kilidini açıp çıkarttı. Elise ona teşekkür edip banyodan içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Spor çantayı yere koyup açtı. Yedek tabancayı çabucak doldurduktan sonra, misafirinin göremeyeceği kadar geride, biblo dolabının üstüne yerleştirdi. Bir şeyin üstüne çıkmadan yetişemezdi.

Banyodan çıkınca Duncan ona bir şortla tişört fırlattı. Elise kendisine atılan giysileri göğüs hizasında yakaladı. "Islak kıyafetlerini değiştirecek yedek bir şeylerin olmadığı için bunlarla uyumak senin için daha rahat olabilir."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Duncan banyoya gidip dolaptan bir pikeyle yastık aldıktan sonra oturma odasına getirip koltuğun üstüne attı. Ayakkabılarını çıkarttı. "Bittim."

Elise, "Yatağı istiyorsan ben koltukta yatabilirim," dedi.

"Anneannemin hayaleti de sonsuza dek peşimi bırakmasın değil mi?" Başını iki yana salladı. Elise gülümsedi ama onları ayıran kısa mesafeden birbirlerine bakarlarken gülümsemesi yavaşça kayboldu. "Bana Cato ile Savich'i sormayacak mısın?"

"Sabah."

"Anlatacak çok şey var."

"Sabah."

"Pekâlâ. O zaman her şeyi açıklarım. İyi geceler."

Elise yatak odasına girerken Duncan, onu durdurdu. "Elise?"

Ona ilk defa ismiyle hitap ediyordu ve bu ikisini de şaşırtmıştı.

"Bilmem gereken bir şey var," dedi. "Ve eğer yalan söylersen anlarım."

"Sana yalan söylemem."

"Savich ile yattın mı?"

"Hayır." Hemen lafı dolandırmadan cevap vermişti. Buna inanma ihtiyacını Elise de algılamış olmalı ki, yumuşak ve anlayışlı bir sesle tekrar etti. "*Hayır* Duncan."

Duncan kalbini sıkkan yumruğun gevşediğini hissetti. "İyi uykular."

Ertesi sabah saat sekizde Yargıç Cato Laird'in basın toplantısı tüm yerel televizyonlarda yayınlanacaktı. Çoktan kürsüye çıkmış, göz kamaştırıcı ışıklar altında başlamasını bekliyordu. Yanında Polis Şefi Taylor vardı. Ses teknisyenleri mikrofon ayarlarını yapıyorlardı. Yazılı ve görsel medya muhabirleri etrafta fink atıyor, en avantajlı çekim noktalarını bulmaya çalışırken birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Sesini kapattığı televizyonu izleyen Savich bir telefon numarası çevirdi. Yargıcın titreşen telefonuna tepki verdiğini, uzanıp kulağına götürdüğünü ve sesi gelirken dudaklarının kıpırdadığını gördü. "Evet?"

"Günaydın yargıç. Taziyelerimi bildirmek için aramıştım."

Cato Laird, onun sesini elbette hemen tanımıştı. Yargıcın yüzündeki ifadenin matemli kocadan, çiğ yumurta yutmuş bir adama dönüşmesini izledi. Savich, onun poposundaki kasların kasıldığını tahmin etti. Yargıç duyan birileri var mı, diye huzursuzca etrafına baktı. Üniformalı memurla konuşan polis şefinin yanından uzaklaştı.

Savich, "Üst dudağın terden ıslanmış," dedi. "Basın toplantısı başlamadan önce makyaj yaptırmak isteyebilirsiniz."

Yargıç, Savich'in kendisini izlediğini fark ederek, üzerine yöneltilmiş kameralardan birine baktı. Kendi kendine hayli eğlenen Savich, "Televizyon dünyasından merhaba," dedi.

Kameraya, "Aradığın için teşekkür ederim," diyerek arkasını döndü.

"Sanırım kadavrayı onayladın."

"Evet. Her bakımdan mükemmeldi."

Savich kakhaha attı. "Bir de doğum lekesi vardı."

"Bu önemli zamanda çok yardımcı oldu."

"Yardımcı olabildiğime sevindim yargıç. Diş kayıtlarını evdeki posta kutunda bulacaksın, elbette üstünde karının ismi yazılı olacak. Böyle durum için uygun bir ilişki içinde olduğumuz için çok şanslıyız. Senin bir cese ihtiyacın vardı."

"Evet. Dedektif Hatcher tam bir araştırmacı."

"Ve Elise'nin ölüsü bile sıkıntı verici. Su yüzüne çıkmayacaktı. Neyseki elimde, ölümü Elise kadar hak eden başka bir kadın vardı."

"Senin yardım etme hevesine ve elindeki sonsuz kaynaklara her zaman güvendim."

Savich kıkırdadı. "Memnun olduğuna sevindim." Laird'in çaktırmadan kol saatine vuran Şef Taylor'a doğru baktığını gördü.

Yargıç, "Aradığına sevindim ama burada başlamak üzereler. Gerçekten acele etmem gerek."

"Yüzüme kapatma Cato." Savich, yargıcın omuzlarının ses tonu karşısında gerildiğini gördü.

Ciddi bir sesle, "Zamanım kısıtlı olmasaydı bunu yapmazdım," dedi.

"Elise arabaya döndüğünde Napoli'nin arka koltuktan beni aramak için yalnızca saniyeleri vardı. Ama her şey planlandığı gibi gitti. Onu Talmadge Köprüsü'nden alacaktım. Ben gidene kadar arabası bozulmuş bir sürücü gibi davranacaktı." Kıkırdadı. "Ben gittiğimde hayalet gibi görünüyordu. Aşağı atmadan önce ölen eşinin hayranlık uyandıracak bir mücadele verdiğini söyledi."

"Onunla konuştuğunu bilmiyordum."

"Kısa. Çok kısa. Onu öldürmeden önce karınla ilgili meselenin sonuza dek kapatılmış olduğundan emin olmak istedim."

"Ayrıntılara dikkat ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Bu iyiliğini karşılıksız bırakmayacağım."

"Bunu *yaptıracağım*dan eminim. Ama Napoli'yi sana iyilik olsun diye öldürmedim Cato." Durdu, yargıca sohbetin başka bir yere gittiğini işaret ediyordu. Sonunda, "Senin kiralık katilin Napoli, bana şu ilginç fotoğraflardan yolladı, " dedi.

Bunun ardından yaşanan sessizliği sadece yargıcın sık aldığı soluk sesleri bozdu. "Açıklayabilirim."

"Açıklamaya gerek yok Cato. Elise ile bana ait olan bu fotoğrafları ihtiyaç hissedersen bana karşı kullanacağın açık."

Sesini alçaltıp telaşla, "Hiç öyle değil, öyle değil," dedi. "Lütfen bu konuda bir endişen olmasın."

Savich sakın bir sesle, "Endişem yok," dedi. "Ortaklığımız eskisi kadar sağlam. İkimizin bir sorunu yok. Napoli gerçeği söylediyse, hiç sorun yok."

"Neyle ilgili?"

"Elise'nin ölümü. Meyer Napoli'nin korktuğu adama ayaküstü yalan söylemesi karakterine aykırı bir şey değil. Ölmemiş olabilir."

"Mümkün değil."

"Saf olma Cato. Her şey mümkün."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duncan o uyurken evden dışarı süzüldü. O yokken Elise'nin kaçıp gitme ihtimalini göze alıyordu, ama yapacağını sanmıyordu, bunu yapsa bile fazla uzağa gidemezdi.

Geri döndüğünde Elise kanepeye oturmuş, sırtında çocukluğundan hatırladığı bir battaniyeyle anneannesine ait olan küçük televizyonu seyrediyordu.

Kolları yiyecek paketleriyle dolu olduğundan kapıyı iterek açtı ve dirseğiyle kapattı. Elise başını kaldırıp ona baktıktan sonra televizyonu işaret etti. "Cato."

Paketleri mutfığa bıraktıktan sonra basın toplantısını seyretmek üzere yanına gitti. Yargıç Laird'in nasıl böyle eriyip gitmiş, bitap olmuş bir yaşlı koca havasına büründüğünü merak etti. Boynu yakasında böyle cılız kalsın, diye günlerdir oruç mu tutuyordu acaba? Gözlerinin etrafındaki siyah halkaların sebebi makyaj olabilirdi veya belki de karısı ortadan kaybolduğundan bu yana uyumamaya gayret ediyordu.

Bu hazırlığı yaparken her ne yaptıysa, gayet başarılı olmuştu. Eğer görünüşüne aldanan olursa, bu adamın karısının ölümünden sonra peri-

şan olduğunu, bir daha iyileşemeyecek kadar büyük bir keder içinde olduğunu söylerdi.

Okuduğu metin de tam on ikiden vuruyordu. Çok iyi hazırlandığı belliydi. Bir düşüncesini tamamlayıp diğerine geçerken başını kaldırıp gözlerini kısarak televizyon ışıklarına bakıyordu, ki bunu ilk kez yapıyordu. Daha önceleri ışıklar karşısında çok rahat davranırdı.

"Yaşadığım trajediye rağmen..." Durup ağzını yumruğuyla kapadı ve boğazını temizledi. "Yaşadığım trajediye rağmen, dostlarımın, iş arkadaşlarımın ve doğrusu yabancıların desteği karşısında mahcup oldum. Savannah-Chatham Metropolitan Polis Merkezi'nin, Chatham İlçesi Şerif Büro-su'nun, ABD Sahil Güvenlik'in sonsuz gayretlerine şükranlarımı sunmak isterim..."

Elise öfkeli bir hareketle televizyonu kapatıp uzaktan kumandayı yan tarafa fırlattıktan sonra kanepeden fırlayıp odanın içinde dolaşmaya başladı. "En iyi kısmını kaçırdın," dedi. "Hayatımın ne kadar erken yaşta sona erdiğiyle ilgili. Her zaman yanlış anlaşıldığımı söyledi, rüzgârda yanan mummuşum."

"Böyle mi söyledi?"

"Şarkıdan alıntı yapmış." Ayağa kalktığında yere düşen battaniyeyi alıp yeniden sarındı. "Sonuna kadar acılı dolu oynayacak ama ben de ondan bunu beklerdim. O..."

"Aç mısın?"

Tiradı bırakıp Duncan'a baktı ve başını salladı.

"Çünkü ben açlıktan ölüyorum. Tüm bunlar," derken televiyonu gösterdi. "Karnımızı doyurana kadar bekleyebilir."

Elise'nin ona anlatacaklarını duymayı sabırsızlıkla bekliyordu. Öte yandan, bundan korkuyordu, çünkü önceki gece Savannah'dan ayrılırken

geride bıraktıkları her şeyi yeniden kurcalayacakları anlamına geliyordu. "Yemek pişirebilir misin?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel. Çünkü ben pişiremiyorum. Ben kahveyi yapacağım, ama sakın lezzet sınavından geçebileceğini sanma." Mutfığa girip marketten aldıklarını torbadan çıkarmaya başladı.

"Hemen dönerim."

Aceleyle yatak odasına gidip büyük olasılıkla giyinmek için kapıyı kapattı. Duncan aslında onun şort ve tişörtle kalmasını tercih ederdi. Gördüğü kadarıyla bunların içinde iyi görünüyordu. Daha doğrusu muhteşem. Sonra da kendi tenine değen giysinin şimdi onunkine değdiği düşüncesiyle hayaller kurdu.

Dün gece giydiği biçimsiz kot pantolon ve gömlekle geri döndüğünde Duncan kâğıt filtreye kahve koyuyordu. Elise, "Ne kadar su kullandın?" diye sordu.

"Sekiz fincanlık."

"Tamam kahveye yeter." Duncan'ın getirdiği yiyeceklere bakıp onaylayarak başını salladı. "Bu işe yarar. Karıştırma kabın var mı? Tencere veya çanak?"

On beş dakika sonra anneannesinin masasında karşılıklı oturmuş ve Duncan'ın hayatında yediklerinin en iyisi olduğunu ilan ettiği omletleri yiyorlardı.

Elise kahkaha attı. "Açlıktan böyle söylüyorsun." Duncan'ın çatalını tabağının üstünde tutup gözlerini kendisine diktiğini görünce, "Ne? Yüzümde yemek mi gördün?" diye sordu.

"Hayır. Sadece... seni ilk defa gülerken görüyorum."

Gülümsemesi dağıldı. "Gülecek fazla bir şey yoktu."

Duncan başını evet anlamında salladı, ama konuyu uzatmadan kahvaltısına devam etti. "Şaka yapmıyorum, bu çok iyi. Benim pişirdiklerimin tadı da görüntüsü de ıslak çimentoya benziyor."

"Sen hiç pişiremiyor musun?"

"Hayır."

"Kahvaltılarını genelde kim hazırlıyor?"

Elise kızarmış ekmeğine tereyağ sürüyordu, ama Duncan bunun anlamlı bir soru olduğunu fark etmişti. "Genelde işe giderken yoldan bir şeyler alıyorum."

"Hep mi? Ben sandım ki..." Kaşları belirgin biçimde yukarı kalkmıştı.

Tereyağını sürmeye devam etmeden önce göğsü hızlı bir nefesle inip kalktı. Birkaç dakika sonra Elise boş tabağını kenara iterken Duncan, "Sen de açmışsın," dedi.

"Çok."

"Sanırım birkaç kilo verdin."

"Kıyafetler yüzünden. Bunları büyük almıştım."

Duncan içinden ölü numarası yaparken fazla dikkat çekmemek için herhalde, diye düşündü.

Elise kahve fincanını eline alıp üstündeki papatya desenlerini inceledi. "Bana burada yaşayan anneanneyi anlatsana."

"Şey, aslında Savannah'da yaşıyordu. Büyükbabam ölünceye dek bu-
raya hafta sonları geldiler, ardından tamamen taşındı. Kasabadaki evin
tek başına yaşamak için fazla büyük olduğunu düşünüyordu. Üç kat onun
için oldukça fazlaydı, bu yüzden..."

"*Senin* kasabadaki evin."

Duncan bunu başını sallayarak itiraf etti. "Orayı bana bıraktı. O zamanlar hiçbirimizin tahmin edemeyeceği kadar cömert bir davranıştı."

"Kasabadaki o evler artık emlak piyasasının elmasları."

"Almaya kalksam yanından bile geçemem. Polis maaşıyla olmaz. Anneanneme bu cömertliği için her gün teşekkür ediyorum."

"Seni çok seviyordu herhalde."

Yavaş ve belirgin bir şekilde başını sallarken, "Evet," dedi. "Severdi. Kusurlarımın hiçbirini çocukluğumdaki sevgi eksikliğine bağlayamam."

"İyi bir ailen mi vardı?"

"En iyisi."

Babasının bir rahip olduğunu ve hastalanmadığı sürece pazar ayinlerini hiç kaçırmadan bir papaz evinde büyüdüğünü söylediğinde ondan beklediği tepkiyi aldı. "Durma, sor," dedi.

"Neyi sorayım?"

"Sana ne oldu de. Neden daha iyi biri olmadın diye sor. Aldığın dini eğitim niye işe yaramadı de."

"Bence yaramış."

Sesi yumuşak fakat ciddiydi ve Duncan'ın kalbin göğüs kafesine çarpmasına neden oldu.

"Sen dürüst bir adamsın Duncan. Sert davrandığın zamanlarda bile içindeki iyilik belli oluyor. Senin derin hislerin var. Sen doğru olanı yapmaya çalışıyorsun."

"Son zamanlarda pek değil." Elise'ye anlamlı bir şekilde baktı.

"Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

"Üzülme. Bu seçimleri ben yaptım."

Yeniden fincanın üstündeki papatyaları incelemeye başladı. "Hep bir polis olmayı mı istedin?"

"Hayır, buna lise sonda karar verdim." Elise'nin sorgulayıcı bakışları, açıklama yapması için davetiye çıkarıyordu. "Birlikte büyüdüğüm yakın bir arkadaşına vahşice tecavüz edildi ve öldürüldü."

"Ne kadar korkunç," diye mırıldandı.

"Evet. Daha da kötüsü, kimse yüksek sesle dile getirmediği halde, herkes suçlunun üvey babası olduğunu düşünüyordu. Ama onun bir araba galerisi ve iki radyo istasyonu vardı. Rotary Kulübü'nün başkanıydı. Kimse ona dokunmaya cesaret edemedi, polis bile üstünkörü bir soruşturma yürüttü. Sonunda suçu gerizekâlı bir çocuğun üstüne yıktılar. Eminim ne olduğunu hiç anlamadığı sebepler yüzünden eyalet hapisanesine gönderildi."

"O günden beri adalet arıyorsun. Demek yanlışları düzeltmek için polis oldun."

"Yoo," dedi. "Sadece insanları itekleyip silahlarla oynamayı sevdiğimden."

Gülümsemesini beklemiyordu, ama Elise'nin ifadesi hiç değişmedi. "İğğ sen *sen* olmasaydın Duncan, senden yardım isteyecek kadar güvenmezdim."

Bir süre cevap vermedi, sonra, "Sanırım ödül yemeği gecesinde sana şöylediklerim yüzünden," dedi.

Elise kahve fincanını özenle masanın üzerine bırakıp gözlerini fincana dikti. "O da var. Ben... ben sana ulaşmak için işe yarayacağını düşündüğüm şeyi kullandım. Yapmam gerekeni yaptım." Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Bu ilk olmuyor."

Şimdi meselenin aslına gelmeye başlamışlardı. Duncan hâlâ konuyu ertelemek istiyordu. Ayağa kalkıp masayı temizlemeye başladı. Elise buluşmaları yıkadı, o kuruladı. Yan yana fakat sessizce iş yaptılar.

İş bittikten sonra Elise, "Dışarı çıkabilir miyiz? Suya bakmak istiyorum," dedi.

Yağmur sabahın erken saatlerinde durmuştu. Güneş çıkmıştı ve her şey yıkanıp tertemiz olmuş, pırıl pırıl parlıyordu. Hava açıktı. Renkler da-

ha canlı görünüyordu. Gökyüzünde günlerdir görülmeyen derin bir mavilik vardı.

Onu babasının, kendisinin ve dedesinin balık avladığı iskeleye çıkarttı. Ona bunu anlattığında Elise gülümsedi. "Şanslıymışsın."

Duncan kahkaha atarak, "Balık tutmakta değildim," dedi. "Ailemin erkekleri balık tutmakta çok kötüdür. Biz sadece birlikte olmanın tadını çıkarırdık."

"Bu yüzden şanslıymışsın."

Ahşap iskelenin kenarına oturup ayaklarını aşağı sarkıttılar ve Beaufort'un marinasına girip çıkan tekneleri izlediler. Duncan bir süre bekledikten sonra, "Sen şanslı değil miydin?" diye sordu.

"Aile açısından mı? Hayır. Klasik bir kötü örnek. Babam, ben daha doğmadan evi terk edip gitmiş. Onu hiç tanımadım. Annem başka bir adamla evlendi, ondan bir çocuğu oldu, erkekti, sonra o da gitti. Daha doğrusu, annem, onu kaçırdı.

"Hiç teşhis konmadığı halde, çift kişilikli olduğunu tahmin ediyorum. Erkek kardeşime ve bana... kötü davranırdı. Hiç beklenmedik anlarda deliye dönerdi. Çirkin ayrıntılarla canını sıkmayacağım."

Kısa bir duraksamadan sonra devam etti. "Üvey kardeşimle ben bir birimize yapışık gibi büyüdük. Üzerimizde yarattığı korku yüzünden aramızda bir bağ oluştu. Onu severdim. O da beni severdi. Tek sahip olduğumuz şey birbirimizdik.

"Liseden mezun olduktan sonra çeşitli işlerde çalışmaya başladım. Kısa vadede amacım erkek kardeşimi liseye göndermek ve kendi evimize çıkmaktı.

"Ama ebeveyn denetimi olmayınca okuldaki kötü bir çeteye dahil oldu. Uyuşturucuya başladı. Küçük suçlar işledi. İslahevine girip çıkıyordu." Duncan'a döndü. "Tanıdık bir hikâye mi?"

"Çok tanıdık. Genellikle mutlu sonla bitmezler."

"Bu bitmiyor. Bir gün erkek kardeşim kaçtı. Ben isteyken arabamın sileceğinin altına bir not bırakmış."

Merakla, "Hangi iş?" diye sordu.

"Kiralık video dükkânı. Sahibi işletmesini bana vermişti. Tüm siparişleri ben veriyor, mal sayımı yapıyor, kasetleri sınıflandırıyor, muhasebesini tutuyor, hatta tuvaletleri temizliyordum. Her gün işe gitmek için sabırsızlanıyordum."

"Tuvaletleri temizlemek için mi?"

Gülümsedi. "Karşılığında küçük bir bedel. Çünkü filmleri seyretmem için bana ödeme yapılıyordu."

"Film sever misin?"

"Severim. Bu yüzden o iş benim için cennet gibiydi." Kötü anılar iyilerin önüne geçerken gülümsemesi kayboldu. "Erkek kardeşimin bıraktığı notta, hayatına dair kendi planlarını yaptığını ve bu planların benimkilerle örtüşmediğini yazıyordu. Kalbimi kırdı. Ama doğrudu. Gitmişti ve onu nerede arayacağımı bilmiyordum."

Gökyüzüne bakmak için başını arkaya attı ve ensesine dokunurken kendi kendine kahkaha attı. "Hâlâ komik geliyor. Saçımın olmadığını unutuyorum."

"Beğenmeye başladım."

"Yalancı."

"Hayır, gerçekten." Karşılıklı sırtttılar, ama sonra Duncan, onu devam etmesi için yüreklendirdi. Elise, ona erkek kardeşi gittikten bir yıl sonra annesine rahim kanseri teşhisi konduğunu anlattı. Elise kendisini onun sağlığıyla ilgilenmek zorunda hissetmişti.

"Çalıştığım ve ona baktığım halde, yüksekokulda sanat ve film derslerine girmeye başlamıştım. Zor oluyordu, ama iyi gitti." Suyun karşı ta-

rafına bakarken iç çekti. "Sonunda erkek kardeşimden haber aldım. Haberler iyi değildi. Uyuşturucu satıcılığından hapse girecekti. Kuvvetli uyuşturucular."

Duncan gerilmişti. "Savich mi?"

"Savich. Kolay etkilenen erkek kardeşimi kanatları altına almıştı. Kardeşim işi hemen kavramış ve satıcılıkta kabiliyetli olduğunu göstermişti. Savich, ona iyi para ödüyordu. Bir ev alacak kadar iyiydi, o evde biz... o gece görüşmüştük."

"O evin varlığından haberleri var mı? Savich'in? Kocanın?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

Duncan'ın da bundan şüphesi vardı. Eğer Napoli o gece nerede olduğunu bilseydi onu arabada tuzağa düşürmeye çalışmazdı. Onu sadece otomobiline kadar takip edebilmişti. Konuşmasına devam etmesini söyleyerek, "Erkek kardeşin satıcılıktan hüküm giydi," dedi.

"Şey, pek sayılmaz. Cezası buydu ama dava asla mahkemeye verilmedi. Savich, ona suçları okunurken itiraf etmesini söylemişti. Mahkemenin atadığı avukat buna karşı çıktı, ama o, Savich'in dediğini yaptı. Erkek kardeşim pişmanlık gösterirse hafif bir ceza alacağını ve belki de hapis yatmadan şartlı tahliye edilebileceğini söyledi. O da bu yüzden suçunu itiraf etti."

"Sonra?"

Derin bir nefes aldı. "Sonra Jackson'da on beş yıl hapse mahkûm edildi."

"Kahretsin." Jackson'daki eyalet hapishanesi yüksek güvenli bir hapishaneydi ve idam mahkûmlarını ağırliyordu. Oraya yalnızca en azılı mahkûmlar gönderilirdi. "Koğuştakiler herhalde..."

"Bu onun ilk büyük suçuydu Duncan."

"O halde neden bu kadar ağır bir ceza verildi?"

Elise, ona soğukkanlı bir ifadeyle baktı. "Çünkü ara sıra Savich'in satıcılarından bazılarının fedakârlık yapması gerekiyordu. Yoksa Yargıç Cato Laird'in hoşgörüsü şüphe uyandırırdı."

"Cato Laird'in hoşgörüsü mü?" Duncan'ın gözleri kısılmıştı. "Dur biraz, sen şimdi..."

"Savich ile Cato ortaklıklar. Yıllardır birlikte çalışıyorlardı."

Bu Duncan'ın beynine yıldırım gibi düşmüştü. "Laird, Savich'in adamlarına yumuşak davranıyordu."

"Ve karşılığında iyi ücret alıyordu."

"Orospu çocuğu!"

"Savich'in düzinelerce satıcısı vardı. Her zaman fire vermeden kandan kaçmaları mümkün değildi. Bu yüzden içlerinden biri yakalanıp Cato'nun mahkemesine çıkarıldığında genellikle cezanın düşmesi için bir yol buluyordu. Ya da duruşmada savunma avukatını destekliyordu. Eğer beraat ettiremezse, satıcıya hafif bir ceza ya da şartlı tahliye veriyordu. Kısa süre sonra satıcı sokaklara dönüyor Savich'e para kazandırıyor. Savich bunu iş yapmanın bedeli olarak görüyor ve karşılığını Cato'ya ödüyordu. Herkes memnundu."

"Orospu çocuğu," diye yineleyen Duncan iskelede köpeklerini yürüten iki yaşlı kadının kaşlarını çatacağı kadar yüksek sesle söylenmişti. "Bunca zamandır burnumuzun dibindeydi ve biz bunu gözden kaçırdık."

Elise, "Kendine ve narkotiktekilere haksızlık etme," dedi. "Aralarında hiçbir zaman doğrudan bağlantı olmadı. Cato asla Savich'in adını ağzına almaz. Asla. Bana sadece bir kez ondan bahsetti, o da Savich'in davası düştüğünde senin nasıl asabi olduğunu anlatırken."

"İşte şimdi her şey anlam kazandı. Bunca zamandır sonunda ne çıkaracağını bilerek rol yapıyorlarmış."

"Herhalde," diyerek ona hak verdi. "Ama yanlış anlama bu çok gizliydi. Kimse kurdukları düzenden şüphelenmezdi, çünkü Cato arada sırada bir günah keçisini feda etmekten çekinmedi."

"Üvey kardeşin gibi."

"Feda edildiğini anlamıştı ve oyunlarını ortaya çıkarmaya karar vermişti. Ama bunu yapamadan öldürüldü. Hapisteki ikinci günüydü. Duşta öldü..."

"Boğazına bir kalıp sabun tıktırılmış olarak. Üvey kardeşin Chet Rollins idi."

Elise, ona şaşkınlık içinde baktı. "Onu tanıyor muydun?"

Ciddi bir sesle, "Ah evet," dedi. "Onunla hiç karşılaşmadım, ama kim olduğunu biliyorum."

Elise, "Babalarımız farklıydı, farklı isimlerimiz vardı," diye açıkladı. "Ama diğer her açıdan o benim kardeşimdi. Savich ve Cato, onu öldürdüler."

Duncan yavaşça, "Ama sen Savich'in arkadaşı ve Cato'nun karısısın."

"Öyle olmak istediğim için değil!" diye hiddetle söylendi. "Benim Chet'le olan bağlantımı bilmiyorlar."

Duncan, onun gözlerini ve ifadesini inceledi ama kandırmaya çalışmıyordu. "Tamam. Hikâyenin geri kalanını anlat."

Düşüncelerini toplamak için biraz durdu. "Hapse tıklılmadan önce Chet bir mektup yazmış ve annemize göndermesi için avukatına vermişti."

"Annenize mi? Sana göndermedi mi?"

"Beni korumak için. Mektubu benim okuyacağımı biliyordu. Ama kiminle yazıştığını gelip görmek isteyen biri olursa, hiçbir tehlike arz etmeyen yaşlı ve hasta bir kadın görecekti."

"Her şeyi anlatan bir mektuptu."

"Evet. Cato ile Savich'in nasıl iş yaptıklarını ve onu nasıl tuzağa düşürdüklerini anlatıyordu. Bunları ortaya çıkarmam için benden yardım istiyordu ama kesinlikle gizli kalması gerektiğini vurgulamıştı. Bazı insanlarla konuşmuştu..."

"Hangi insanlar?"

"Onu enseleyen Savannah narkotik polisleriyle. Ama henüz anlamaya varamamışlardı. Ona koruma garantisi vermemişlerdi. Korkuyordu çünkü daha önceden gammazlık yapıp öldürülenler olduğunu biliyordu."

"Ben de iyi bilirim."

Elise'nin gözleri süzülüp giden bir yelkenliye dalmıştı. "Her şeyi bırakıp Chet'i kurtarmaya gitmeye hazırdım, polisle kendim konuşacaktım. Ama ben daha Jackson'a doğru yola çıkmadan anneme onun ölüm haberi geldi. O sırada komadaydı. Öldüğünü anladığını sanmıyorum."

"Chet kimsesiz gibi devlet tarafından gömüldü. Bundan nefret ettim, ama kendimi gösterip cesedini talep edersem intikam almaya hiç şansım kalmayacağını biliyordum. Ve sorumlu iki adamdan intikam almaya kararlıydım."

"Neden Chet'in mektubunu eyalet avukatına, FBI'a veya ilk başta konuştuğu polislere götürmedin?"

"Hemen cevap vermemişlerdi. Belli ki, suçunu itiraf eden ve mahkûm edildikten sonra tuzağa düşürüldüğünü iddia eden bir satıcıya pek güvenmiyorlardı. Ablasına gönderdiği bir mektuba inanacaklar mıydı? Sen inanır mıydın?"

"Ve kime güvenecektim? Cato ile Savich o gün hapishaneden kilometrelerce uzaktaydılar. Sistemde işlerini kolaylaştıran insanlar vardı ama kim olduklarını bilmiyordum. Onlara bir suç atıp adelet önüne çıkartamazsam, sence ne kadar yaşardım?"

Duncan, onun her söylediğinde haklı olduğunu biliyordu ve bunu ona da söyledi.

Elise başını ona çevirdiğinde Duncan onun gözlerindeki yaşları gördü. "Ölmekten korktuğumdan değil. *O zaman* ölmek istemiyordum. Chet beni seviyordu ve doğduğu günden itibaren ona arka çıkacağım konusunda bana güvenmişti. Son nefesimde bile olsa, Cato ile Savich'e onun ölümünün bedelini ödetmeye yemin ettim."

Gözlerindeki yaşları sildi ve elini güneşe karşı kaldırarak önüne siper etti. "Hava sıcak olmaya başladı."

"Senin başka kıyafete ihtiyacın var." Duncan ayağa kalktı ve kalkmasına yardımcı olmak için ona elini uzattı. "Alışverişe gidelim."

Duncan biraz daha dolanmaya devam ederse eninde sonunda bir Wal-Mart bulacağını biliyordu. Beaufort'un gölgeli ve güzel sokaklarında hiç acele etmeden arabayı yavaşça sürdü.

Elise, "Burası harika bir kasaba," dedi. "Burada çok film yapıyorlar." Bu konuda hiç nefes almadan beş dakika boyunca konuştu.

Sonunda sakinleştiğinde Duncan, "Bu konuda kafan çalışıyor. Tüm bunları nereden öğrendin?" diye sordu.

İltifat karşısında kızaran Elise ansiklopedik bilgilerini nereden öğrendiğini açıkladı. "Sinema yarışmaları."

Ona, annesinin ölümünü anlatarak hikâyesine devam etti. "Vücudundan önce beyni iflas etti. Her neyse, tüm bunları atlattıktan sonra işimden ayrıldım, dairemi boşalttım ve Savannah'ya taşındım.

"Savich'in yeraltı dünyasına girmenin Cato'nun sosyal çevresine girmekten daha kolay olacağını düşünmüştüm. Chet mektubunda onun White Tie and Tails diye bir kulübe takıldığından bahsetmişti. Ben de orada işe başladım."

Duncan klimayı açmıştı ama o pencereyi indirip sıcak havanın yüzüne çarpmasına izin verdi. "Hiç sahnede dans etmedim. Kucak dansı yapmadım. Asla bir müşteriyle dışarı çıkmadım. İçki servisi yapıyordum. O kadar."

"Sormamıştım."

"Ama merak ettin. Herkes ediyor." Biraz duraksadıktan sonra, "Şaşıracaksın ama bazı müşteriler çok nazikti," dedi. "Şekerdiler. Neredeyse... bilemiyorum, utanıyormuş ya da özür diliyormuş gibiydiler. Elbette diğerleri gürültücü, sarhoş, tiksindirici ve bayağıydı. Onlardan nefret ediyordum. Ama kaldım ve sonunda Savich'in dikkatini çekmeyi başardım." Duncan'a baktı. "Düşündüğün şekilde değil."

Alaycı bir şekilde, "Senden düşüncelerin yüzünden mi hoşlandı?" diye sordu.

Elise hafifçe güldü. "Doğrusunu istersen, evet. Kulüp tamamen nakit sistemiyle çalışıyordu. Müdür gecede yüzlerce doları cebe indiriyordu ve hiç fark edilmiyordu. Ya muhasebeyi bana verirsin ya da zimmetine geçirdiğin paraları Savich'e söylerim dedim. Kulüp müdürü salağın tekiydi, ama para çaldığını Savich öğrenecek olursa fazla yaşamayacağını bilecek kadar akıllı çalışıyordu. İlk seçenek ona daha çekici geldi. Böylece Savich'e gidip bir yardımcı istediğini ve benim para idaresinden anlayan bir kafam olduğunu söyledi. İşe başladıktan sonra masrafları kısmanın ve geliri artırmanın yollarını buldum."

Duncan trafik ışıklarında durduğunda onun parkta oynayan çocuklara arzuyla baktığını gördü. Elise devam etmeden önce ışığın değişmesini bekledi. "Sonunda Savich'in güvenini ve saygısını kazanmıştım. Savich'in güvenilebileceği kadar tabii. Ben ona kesinlikle güvenmiyordum ve Chet'e yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyordum. Onun yanında durmaya da-

yanamıyordum, ama en azından kendini gizlemiyordu. Savich'le birlikteyken insan sürpriz yaşamaz.

"Bunun tam aksine, Cato her gün o duruşma salonunda oturuyor ve insanları yargılıyor. Hakim cüppesini giyiyor. Tokmağını vuruyor. Ciddi, akıllı, adil, toprakların ve Tanrı'nın emirlerinin savunucusu gibi görünüyor. Riyakârlığı mide bulandırıcı. Bana göre ikisinin arasında en suçlusu Cato."

Wal-Mart'ı bulan Duncan park yerine çekti ama ikisi de arabadan inmediler.

Elise, "Savich'i yakalamak artık senin için kolay olacak," dedi.

"Ben yine de bundan şüpheliyim."

"Ama bu kez bir görgü şahidin var," diye karşı çıktı. "Soğukkanlı bir cinayet işlediğini gördüm."

Duncan, "Napoli," dedi. "Bana köprüde olanları yeniden anlat."

"Nerede bıraktığımızı unuttum."

"Napoli'nin silahını ondan almayı başardığın andan itibaren devam et."

"Elinden hızla çekip duvarın üstünden nehre fırlattım."

"Pöh."

"Ne?"

"Hiçbir şey," dedi. "Ben sadece merak ediyordum..."

"Neyi?"

"Onu neden silahla vurmadın?"

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gözleri öfkeyle parlarken savunmaya geçmişti. "Trotter'ı vurdum çünkü bana başka seçenek bırakmamıştı. İlk önce o ateş etti. Napoli'nin silahı bendeydi. Sence silahsız birini vurur muyum? Şimdi bile bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Duncan başını başka tarafa çevirdi. "Köprüde koşmaya başlamıştın."

"Soruma cevap ver, Duncan."

Bir o kadar haşın bir sesle cevap verdi. "Sen benim tüm sorularıma cevap verdiğinde ben de sana cevap vereceğim."

Elise uzunca bir süre ona baktıktan sonra öfkesi dindi ve konuşmaya devam etti. "Hayatımı kurtarmak için kaçtım. Ayağımda tek ayakkabı olduğu halde onu atlatabilmeyi başardım. Arkama baktığımda onun dönüp arabasına doğru koştuğunu gördüm. Beni koşarak yakalamaktan vazgeçtiğini ve arabayla kovalayacağını düşündüm. O sırada yaklaşan bir aracı fark ettim."

"Hangi yönden?"

"Kasabadan. Ben ters yönde koşuyordum, Huchinson Adası'na doğru. Şükürler olsun imdadıma yetişen oldu, diye düşündüm. Dönüp sürücüyü durdurmak üzereydim. Ama araba tekerleklerini öttürerek durduğunda içinden Savich çıktı. Çok şaşırmıştım. Orada görmeyi umduğum son kişi oydu. Kulenin gölgesine saklandım."

"Neden? Sen ve Savich dostsunuz. Tamam, tanıdık," diye düzeltti itiraz edeceğini anlayınca. "Neden seslenip kollarını sallayarak ona doğru koşmadın?"

Elise bunu düşündükten sonra yavaşça cevap verdi. "Bilmiyorum. Belki de... Napoli'ye doğru yürümesinin amacı yüzünden. İfadesi. En başta orada bulunması. Tesadüf olmadığını biliyordum."

"Bütün bunları düşünmen ne kadar sürdü?"

"Saniyeler. Ama bir sonuca varmadım. İçgüdülerim ortaya çıkmamı engelledi."

Duncan bunu biraz düşündükten sonra, "Peki. Seni görmedi mi?"

"Hayır. Buna eminim, yoksa morgda *olurdum*. Şeritleri ayıran duvarın üzerinden geçip arabamın yanına gitti. Napoli yarısı içeride, yarısı dışarıda, şoför koltuğunda oturuyordu. Bir, iki laf ettiler."

"Ne lafı?"

"Ne konuştuklarını duymadım. Ama silah sesini duydum. Savich öldüğünden ya da yakında öleceğinden emin olmak için bir süre orada durup Napoli'ye baktı. Sonra arabaya doğru eğildi."

"Ben de o sırada hareket ettim. Kulenin yanındaki merdivenden aşağı indim ve köprünün altındaki o şeyin üzerinde çömelerek ilerledim."

"Korkmadın mı? Ben de o merdivenin üzerindeydim. Çok korkunçtu."

"Bunu düşünecek zamanım olmadı. Savich'ten daha çok korkuyordum."

"Pekâlâ, köprünün altında saklanıyordun."

"Silah sesinden yaklaşık bir dakika sonra arabanın kapısını kapattı. Saniyeler sonra bir araba kapısının daha kapatıldığını duydum. Kendi arabasının. Arabasının gittiğini duyduğumu sandım, ama kalbim öyle güçlü bir şekilde kulaklarımda atıyordu ki, emin olamadım.

"Ama orada sonsuza dek kalamazdım, bu yüzden riske girip merdivenden yukarı çıktım. Savich ve arabası ortada yoktu. Arabama doğru koşup Napoli'ye baktım ve öldüğünü anladım. İkinci kez düşünmek için vakit harcamadım. Çantamı almayı bile düşünemedim. Koştum." Elise durup bir nefes aldı ve ona baktı. "Gerisini biliyorsun."

"Bütün bunlar ne kadar sürdü?"

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Söylemesi zor. Bana sonsuzluk kadar uzun geldi ama sanırım sadece birkaç dakikaydı. Napoli'nin beni arabadan çıkarışıyla, köprüden kaçışım arasındaki süre yaklaşık üç ya da dört dakikaydı."

"Ve köprüde başka araç yoktu?"

Elise başını iki yana salladı.

"Neden polisi aramadın?"

"Bunu daha önce konuşmuştuk, Duncan. Elimde bir kanıt yoktu. Sana daha önce anlattığım hiçbir şeye inanmamıştın."

"O zaman dün gece neden bana geldin?"

"Yaşadığımı görünce sevineceğini düşünmüştüm..." Bu düşüncenin etkisinden kurtulmayı bekledi, sonra, "Ama bana dün gece de inanmadın. Cato'nun bana ait olduğunu iddia ettiği başka bir kadının cesedini görene dek."

Buna karşı çıkamazdı. Oturup biraz düşündü.

Savich, Napoli'nin ayaklarını içeri sokmak için arabaya doğru eğilmişti. Napoli'ye daha sonra teşhiste kullanmak için Elise'den alması söy-

lenen kol saatini de almıştı. Arabanın kapısını kapatıp kendi arabasına dönmüş ve oradan uzaklaşmıştı. Her şey doksan saniye belki de daha az sürmüştü. Yap-boz şeklini alıyordu, ama hâlâ eksik parçalar vardı.

"Savich'in güvenini nasıl kazandığını açıkladın. Kendini Cato'nun yoluna ne zaman ve nasıl çıkardın?"

"Nazik olmak zorunda değilsin, Duncan. Onun yatağına girdim. Savich'i suçlayarak hiçbir şey elde edemeyince, yargıca yaklaşmanın en iyi yolunu düşünmeye başladım. Dedektif Bowen ve senin, birlikteliğimiz hakkında ilginç dedikodular duyduğunuza eminim."

Duncan bunu inkâr etmeye çalışmadı.

Elise, "Büyük ihtimalle, çoğu kısmı doğrudur," dedi. "Onu baştan çıkardım. Ama Cato'nun evine, aklının içine girebilmek için onunla cvlenmek zorundaydım. Ama onun aşırı derecede dikkatli olduğunu öğrendim. Ardında Savich'le bağlantısını gösteren hiçbir iz bırakmıyor. Ne not ne mevduat cüzdanı ne havale dekontu, hiçbir şey."

"Son günlerde beni iki kez çalışma odasını karıştırırken yakalamıştı. Birincisi, ödül yemeğinin olduğu gece. İkincisi de, senin arayıp ona beni ertesi gün sorgulama için getirmeni söylediğin gece."

"Evli olduğumuz süre içinde, uykusuzluk hastasıymışım gibi davrandım böylece geceleri o uyurken aşağı inmek için bir bahanem oluyordu. O evin her odasını, her dolabını, iz bırakmamaya özen göstererek, defalarca baştan aşağı aradım."

"Ne arıyordun?"

"Kanıt olabilecek herhangi bir şey. Ama aylar sürmesini planladığım evliliğim yıllar sürdü. Bulunacak hiçbir kanıt olmadığını düşünerek, umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Bitmesini o kadar çok istiyordum ki, sanırım bu acelem yüzünden dikkatsiz davrandım. Cato şüphelenmeye

başlamıştı. Bunu gizlemeye çalışıyordu ama aylardır beni takip ettiğini, bir şekilde ne yaptığımı bildiğini hissediyordum.

"Bunun düşüncesi bile beni korkutuyordu. O ve Savich, onları açığa çıkaran herkese karşı acımasızdı. Ölmek istemiyordum. Daha da önemlisi, başarısız olmak istemiyordum. Ama zamanımın azaldığını hissettim. Trotter ortaya çıktığında, Cato'nun benden önce davrandığını anladım."

"Trotter, sana ne söyledi?"

"Bu konuda yalan söylediğimi biliyordun, öyle değil mi?"

"Evet."

"Trotter, şaşkın bir ifadeyle bana bakıp 'Bana güzel olduğunu söylememişlerdi,' dedi." Elise sustu. Sözleri, kapalı arabanın içinde yankılandı. "Bunu söyleyince, onun bir hırsız olmadığını anladım. Onu, beni öldürmesi için 'göndermişlerdi.'"

"Zavallı Gary Ray. Ona bir hayal gibi gelmiş olmalısın. Sarışın ve genellikle güzel bir kadın. Eminim, kendi kendine kocanın *seni* neden öldürmek istediğini sormuştur."

Elise yumuşak bir ifadeyle, "Tıpkı senin gibi," dedi.

"Tıpkı benim gibi."

"Benim hakkımda şüphelenmekte haklıydın, Duncan. Yüzeyden bakıldığında, hayatım mükemmel görünüyordu. Bir Sinderella masalı yaşıyordum. Ama o evin içinde, onunla yalnız olduğumda, zor nefes alıyordum. Onun dokunuşlarına katlanmak zorundaydım ve bundan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum."

Duncan da, Cato'nun ona dokunduğu düşüncesine katlanamıyordu bu yüzden düşüncelerini başka bir noktaya yönlendirdi. "Bildiklerinden ya da şüphelendiklerinden korkan Cato, seni öldürmesi için Napoli'yi tuttu. Ama Napoli, işi Trotter'a devretti ve o da eline yüzüne bulaştırdı."

"Cato, Savich'le olan kârlı ortaklığını rahatça sürdürebilmek için o gece benim çalışma odasında ölmemi ümit ediyordu."

Duncan düşünceli bir ifadeyle alt dudaklarını çekti. "Anlamadığım bir şey var. Savich. Suç ortağıyla evlendiğinde ne düşündü? Bu işin içinde bir bityeniği olduğundan şüphelenmedi mi?"

"Şüphelenebilirdi ama ben ondan önce davrandım. Cato'yla görüşmeye başladığımda, Savich'e gidip bana bir iyilik yapmasını ve onun geçmişini araştırmasını istedim."

Duncan gülerek, "Ne?" dedi. "Cato'nun geçmişini mi?"

Elise de güldü. "Savich'ten yargıcın geçmişi hakkında bilgi edinmesini istedim. Eski eşleri, meşru ya da gayri meşru çocukları var mıydı? Sağlık kayıtları, mali durumu, vergi beyannamesi, bunun gibi şeyler."

"Adam hakkında hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi görünmesi için."

"Kesinlikle. Bunu yaptığım için Savich aralarındaki anlaşmayı bildiğimden şüphelenmedi. Ve şüphelenmemesini garanti altına almak için ara sıra ondan birtakım iyilikler istiyordum."

"Ne gibi?"

"Cato'nun çok samimi davrandığı bir kadını araştırmasını istiyordum. Benim arkamdan başkasıyla görüşüyor muydu? Cato'nun yatırım yaptığı şirketi araştırmasını istiyordum. Saygın bir yer miydi? Yatırım yasal mıydı? Bunun gibi şeyler."

Biraz durduktan sonra, "Ondan en son, Trotter'ın vurulmasını izleyen sabah bir istekte bulundum. Onun ofisine gidip etrafı bir yoklamasını ve suç dünyasında, yargıcın beni öldürmek için birini tuttuğuna dair bir haberin dolaşp dolaşmadığını öğrenmesini istedim. Ne tepki vereceğini görmek istedim. Gözlerini bile kırpmadı."

Duncan, onun ya çok cesur olduğunu ya da onun Savich'le olan ilişkisinin söylediğinden çok daha yakın olduğunu düşünüyordu. Cesareti hakkında yorum yaptı.

"Ben cesur değildim, Duncan. Çaresizdim. Savich'in ofisinden çıktığım anda Cato'yu arayacağını biliyordum. Ondan şüphelendiğimi öğrenince, en azından yakın zamanda beni yeniden öldürtmeyi denemeyeceğini umuyordum."

Duncan, onun yüz ifadesini dikkatli bir şekilde inceleyerek, "Savich'i bu görüşmeden sonra gördün," dedi. "White Tie and Tails'da."

"Bu doğru. Hepimizin şehir kulübünde olduğu gün. Bana inanmak istememiştin. Ben de... Cato'ya sana anlattıklarımın bahsedeceğinden korktum."

"Bahsetmedim."

"Bunu şimdi biliyorum. O zaman bilmiyordum. Savich'e gidip bir şey duyup duymadığını sordum. Korkmakta haklı mıydım? Beni yatıştırdı ve sokakta kocamın bana taptığından ve kılıma zarar gelmemesi için kendi hayatını feda edeceğinden başka hiçbir şey duymadığını söyledi."

"Seni başından savdı."

"Aşağı yukarı, Napoli'nin yakında benim işimi bitireceğini biliyordu." Elise, "Savich'le buluştuğumu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Duncan, ona, Gordie Ballew'dan bahsetti. "Onun sözde intiharını, yargıç, sen ve Savich'i suçlu gösteren fotoğrafları getirdikten hemen sonra öğrendim."

Anlamadığını belirten bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Dün gece fotoğraflardan bahsettin. Ne fotoğrafları?"

Duncan, ona açıkladı ama Elise hâlâ şaşkın görünüyordu. "Sanırım, Napoli, beni Coleman'la birlikte yakalamak için takip ederken, Savich'le buluşmama şahit oldu."

"Pantolonuna işediğine bahse girerim. Seni Savich'le birlikte gösteren fotoğraflar, kocan için beysbol oyuncusuyla birlikte olanlardan daha değerlidir. Şavich ve seni birlikte gösteren o fotoğraflar, Napoli'nin koz kartıydı."

"Ama kozunu oynamadan öldü."

"Doğru. Onun olmasa da Cato'nun çok işine yaradılar. Onları, senin yalancı, çıkarıcı bir kadın olduğuna, ünlü bir suçluyla büyük ihtimalle yat-tığına, iki adamın katili olduğuna ve oyununun ortaya çıktığını anladığın-da da köprüden atladığına bizi, polisi ikna etmek için kullandı. Ve bizi inandırdı."

"Seni de mi?"

"Özellikle beni."

Elise, ona uzun uzun baktı ve sonra boğuk bir sesle, "Dün gece bu yüzden mi ağlıyordun? Öldüğümü zannettiğin için mi?"

Bu konuya girmek istemiyordu. Şimdi değil. "Kardeşinin sana hapis-ten yazdığı mektup hâlâ sende mi?"

"Doğduğum şehirde bir banka kasasında. Onu oraya Savannah'a ta-sınmadan önce koydum. Yetkili imza sahibi benim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Onun üzerinden uzanıp torpidoyu açtı ve güneş gözlüğünü çıkardı. "Saplarından biri eğri ama yine de tak."

"Artık, kimse Elise Laird'i aramıyor."

"Risk almak istemiyorum."

Dükkâna girdiklerinde, Elise'ye biraz para verdi. "Harcamaya alışkın olduğundan az."

Elise parayı alırken, kaşlarını çatarak ona baktı. "Teşekkür ederim. Sana geri öderim. Ben alışveriş yaparken, sen ne yapacaksın?"

"Şuradaki barda oturup çilekli gazoz içeceğim ve bu piçleri nasıl ya-kalayacağımızı planlayacağım."

Elise bir alışveriş arabası alıp alışveriş yapmak üzere Duncan'dan ayrıldı. Duncan bardaki bölmelerden birine oturdu ve köpüklü çilekli içkisini yudumlarken Savich ve Cato Laird'in kelepçelerle parmaklıkların arkasına götürülüşünü hayal etti. Parmaklık denen şey her neyse.

Aynı zamanda cep telefonunu çıkarıp DeeDee'yi aradı.

Onun sesini duyduğuna sevinen DeeDee, "Hey!" diye bağırdı. "Bugün aramanı beklemiyordum."

"Nasıl gidiyor?"

"Saçlarım kabardı. Worley tam bir salak. Her zamanki şeyler."

"Diğer şeyleri sordum."

"Yargıç Laird'in bu sabahki basın toplantısını izleme şansın oldu mu?"

Duncan, "Uyuyakalmışım," diye yalan söyledi.

"Adam tam bir enkaz."

O piç kurusu, Duncan'ın tanıdığı en zeki insan olan DeeDee'yi bile kandırmıştı.

"İşleri toparlıyoruz. Dothan, Bayan Laird'in diş kayıtlarının kesin teşhisini yaptı, sonra da otopsiyi gerçekleştirdi. Boğulmuş. Ve sıkı dur, uyuşturucu kullanıyormuş."

"Olamaz."

"Ya. Savich için çalışmakla kalmayıp aynı zamanda malları deniyormuş. Dothan birkaç uyuşturucu madde izine rastlamış ama ölüm nedeni onlar değilmiş. Cesedi defnedilmesi için bırakmış, cenazenin henüz nerede ve ne zaman olacağı belli değil."

"Savich'le ilgili yeni bir şey var mı?"

"Bayan Laird'le birlikte çekilmiş fotoğraflardan başka bir şey yok."

"Gordie'yi o öldürdü."

DeeDee, "Hazır konu açılmışken," dedi. "Tutukevinde onunla itişip kakıştığından bahsetmemiştin."

"Unutmuşum."

"Tabii. Dedikodu, bu sabah polis merkezine ulaştı. Hangi kaynağa inanacağına bağlı olarak ya sen Savich'e sert davranmışsın ve aranızda ateşli bir tartışma yaşanmış ya da..."

"Ya da ne?"

"Ya da çok şiddetli bir kavga yaşanmış ve ikiniz de acili boylamışsınız."

"Gerard'ın haberi var mı?"

"Seni affetti. Gordic'nin haberini aldıktan sonra Savich'le hangimiz karşılaşsa, aynı tepkiyi verirdi. Yüzbaşı, Gordic'nin intiharı hakkında gardiyanları sorgulaması için birini görevlendirdi, ama kimse bir şey bilmiyor."

"Hiç şaşırmadım." İçkisinden bir yudum alıp ölçülü bir ara verdi. Yeterli zamanın geçtiğini hissedince, "Biraz düşündüm, DeeDee," dedi.

"Bekle, kalem kâğıt alacağım." DeeDee saniyeler içinde geri döndü. "Evet."

"Meyer Napoli'nin, Savich'le bir bağlantısı olup olmadığını araştırmamı istiyorum."

"Fotoğrafların dışında mı?"

"Evet, kişisel bir bağlantıdan söz ediyorum. Doğrudan bir bağlantı. Büyük ihtimalle, uzak bir ihtimal, ama yine de emin olamayız."

"Napoli, Savich'in liginde değil. Bunu kendisi söyledi -Napoli'ye neden ihtiyaç duysun ki?"

"Sadece etrafı kolaçan et ve bak bakalım bir şey çıkacak mı," dedi.

"İşe Napoli'nin sekreterinden başla. Bizimle işbirliği yapacaktır, çünkü patronunu çok seviyordu ve onu kimin öldürdüğünü bilmek istiyor."

"Sence Savich..."

"Bunun uzak bir ihtimal olduğunu söyledim."

"Pekâlâ, sekreteri arayacağım. Tam olarak ne arıyorum?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir şey daha var..." Düşünüyormuş gibi sustu.

"Savich'in yok ettiğini bildiğimiz diğer insanların geçmişi hakkında biraz araştırma yapmak faydalı olabilir. Gordie Ballew'ın geçmişini zaten biliyoruz. Ama ya Freddy Morris ve evi havaya uçan şu Andre Bonnet? Belki geçmişlerini kurcalarsak, Savich hakkında kanıt oluşturmamıza yardımcı olacak bir şeyler bilen ya da duyan birini bulabiliriz. En azından, bir arama emri çıkartabilecek kadar bilgi toplarız. Ne düşünüyorsun?"

DeeDee'ye bunu yutturmanın zor olduğunu biliyordu ve ortağının kaşlarının çatıldığını ve burun kemiğinin üzerinde bir çizgi oluştuğunu hayal edebiliyordu. DeeDee heyecansız bir ifadeyle, "Sanırım," dedi. "Ne bulmayı umut ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Bulana dek ne olduğunu bilemeyeceğim." Stratejik bir suskunluktan sonra, "Ah, kahretsin, sanırım önemsiz şeylere tutunuyorum. Boş ver. Biraz daha düşüneyim."

"Olduğun yerde hâlâ yağmur yağıyor mu?"

"Güneş çıktı."

"Burada da. Her şey buharlaşıyor. Nefes alınamayacak kadar sıcak."

Etkili bir duraksamadan sonra ona ne zaman döneceğini sordu.

"Birkaç gün daha kalacağım."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Aslında, iyiyim. Geç yattım. Bu sabah uzun bir koşuya çıktım. Kafamdaki örümcek ağlarını temizledim. İşte bu sırada, aklıma bu adamları tekrar kontrol etmek geldi. İşe yaramayacağını düşünüyorsan..."

"Ben böyle bir şey söylemedim."

"Söyleyebilirsin."

DeeDee, gönülsüzce, "Hayır, bunu araştıracağım," dedi. "Bu da bir şeydir, nasıl olsa şu anda elimizde başka bir şey yok."

Duncan'ın Savich'e yeniden konsantre olduğunu görmenin DeeDee'yi memnun edeceğini biliyordu. Duncan, onu yönlendirdiği için kendini kötü hissetti. Ama sadece biraz. "İyi. İşe Freddy Morris'ten başla ve geriye doğru çalış. Ebeveynleri, kardeşleri, eski eşleri, kız arkadaşları, en yakın arkadaşları. Birisi bize Savich, hakkında bilgi vermek için yanıp tutuşuyor olabilir."

"Olaylar olduktan hemen sonra bu insanların çoğuyla konuşmuştuk."

"Onları yeniden ziyaret etmenin ve çemberi genişletmenin bir zararı olmaz."

"Peki."

Duncan, DeeDee'nin sesindeki isteksizliği duymazdan geldi. "Chet Rollins'i unutma. Hapiste öldürülen adam."

"Irish Spring sabunla öldürülen."

"Evet."

DeeDee, "Bu bizim davamız değildi," dedi. "Soruşturmayla Jackson ilgilenmişti."

"Belki de, dedektifler bir şeyi gözden kaçırdılar."

"Pekâlâ. Kontrol ederim." DeeDee biraz durduktan sonra, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Daha iyi olamazdım."

"Sesin tuhaf geliyor."

"Esniyordum." Elise'nin koridorun sonundan dönüp ona doğru geldiğini gördü. Konuşmayı toparlama zamanı gelmişti. DeeDee, "Aslında, biraz kestireceğim," dedi. "Napoli'nin sekreterini aramayı unutma. Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara. Hoşça kal."

DeeDee başka bir şey söyleyemeden, telefonu kapattı ve cep telefonunu sessize aldı. Eğer DeeDee, onu geri ararsa, telefonunu kaçırmayacaktı. Sadece, telefonu çalmak yerine titreyecekti.

Bölmeden çıkıp Elise'nin yanına gitti. Alışveriş arabasının içindeki ürünlere baktı. "İhtiyacın olan her şeyi buldun mu?"

"Kimi aradın?"

"Ofisi."

"Neden?"

"Alışkanlık."

"Dedektif Bowen'la konuştun mu?"

"Telesekreterine dinlendiğimi ve hoşça zaman geçirdiğimi bildiren bir mesaj bıraktım."

"Hayatta olduğumu ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Her şeyi çözdüğümde. Sen ne aldın?"

Elise'nin gözleri hâlâ Duncan'ın kemerine takılı cep telefonundaydı, ama sonra hafifçe gülüp sorusuna cevap verdi. "Modayı takip eden biri gibi görünmeyeceğim ama en azından doğru düzgün giyinmiş olacağım. Çilekli gazoz nasıldı?"

"Sen de ister misin?"

"Dudaklarımın ve dilimin kırmızıya boyanmasını istemiyorum."

Duncan ağzını sildi. "Benimkiler boyanmış mı?"

"Dracula gibi görünüyorsun," diyerek güldü. "Belki, ben yakında onları silerim."

Aldıklarının parasını ödediler -Duncan taşıyıcı bandın üzerinde ilerleyen külot ve sutyenlere bakmamak için elinden geleni yapıyordu- ve Lady's Adası'na doğru yola çıktılar. Yol kenarındaki bir tezgâhtan akşam yemeği için taze karides satın aldılar. Duncan paketi yolcu penceresinden ona uzatırken, "Suyu ben *kaynatabilirim*," dedi.

Eve vardktan sonra yürüyüşe çıktılar. Duncan parlak öğlen güneşinin altında, adanın dar yollarında yürürken sanki el ele tutuşmaları gerekiyormuş gibi hissetti. Ama onun elini tutmadı ve Elise de ona dokunmadı.

Eve döndükten sonra Elise duş almaya gitti. Duncan gölgeye, kapının ön basamaklarına oturdu ve bol bol terleyerek Savich ve Laird'e yapacağı saldırıyı planlamak için yalnız kalması gerektiğini kendine tekrar etti. Aslında, duşun sesinden ve Elise'nin çırlıçıplak görüntüsünün hayalinden kaçmaya çalışıyordu.

Elise bir süre sonra iki bardak buzlu çay ve güzel bir sabun kokusuyla, onun yanına geldi. Saçları hâlâ ıslaktı, bazı yerleri havaya dikilmişti. Sarı saç tutamları, geçici kahverengi boya arasından parlıyordu. Elise, onun saçlarına baktığını görünce, utanarak elini saçına götürdü. "Yeni-den uzayacak."

"Belki de, kısa bırakmalısın. Çok..." Seksi, diyecekti ama "çekici" diye değiştirdi.

Aldıklarından bazılarını giymişti. Dizlerinin üzerine gelen, elma yeşili bir şort ve beyaz bir tişört. Tişörtünün altından yeni sutyeninin şekli belli oluyordu. Üzerindekiler çok hoş değildi. Tahrik edici hiç değildi. Ama Duncan hepsini parçalamak istiyordu. Dişleriyle.

Yavaşça ayağa kalkıp banyoda işinin bitip bitmediğini sordu. Elise bittiğini söyleyince, doğrudan banyoya gidip soyundu ve duşun altına girdi. Duşun içindeki rafta, pastel bir kutu içinde bir tıraş kremi, pembe bir jilet, şampuan, saç kremi ve nemlendiricili vücut jeli duruyordu. Duştan lavanta çiçeğinden yapılmış yuvarlak, sünger gibi bir şey sarkıyordu.

Duncan sabun kalıbını alırken, "Lanet şey," diye söylendi.

Ama lanet şey onu tahrik etti. Sıcak su musluğunu açmamıştı bile.

Banyodan çıktığında, Elise kanepede oturmuş televizyon seyrediyordu. Duncan, "Bu ne?" diye sordu.

"Klasik film kanalı."

"Ama bu siyah beyaz."

"Fark etmez."

"Bu kim?"

Elise, onun bilgisizliği karşısında kaşlarını çatı. "Tabii ki, Natalie Wood."

"Hah." Duncan kanepenin diğer ucuna oturdu. "Filmin konusu ne?"

"O ve Steve McQueen tek gecelik bir macera yaşıyorlar. Adam bunu neredeyse hatırlamıyor bile. Ama kadın hamile kalıyor. Kadın, onu bulup kürtaj olmak için ondan yardım istiyor -film, kürtajın yasadışı olduğu ve gizli odalarda yapıldığı dönemde çekilmiş."

"Steve McQueen'in kürtaj parasını bulması gerekiyor, bu da onun için kolay bir şey değil, ama sonunda parayı buluyor ve gerekli ayarlamaları yapıyor. Ama kürtaj yaptıracakları yere vardıklarında -tüyler ürperen, soğuk, boş bir bina- bunu yapamıyorlar.

"Kadın isteri krizi geçiriyor ve bağırmağa başlıyor. Adam -adam dışarıda, koridorda bekliyor- kapıdan içeri dalıyor ve kürtajı yapan kişiye, 'Eğer ona dokunursan, seni öldürürüm,' diye bağırıyor. Sonra, kadın ağlarken ona sarılıyor. Bu benim en sevdiğim sahne. Bu ve bundan sonraki, taksinin arka koltuğunda giderlerken adamın ona sarıldığı ve kadının onun omzunda uyuyakaldığı sahne."

Duncan gözlerini ona dikerek, "Hayret verici," dedi.

"Çok güzel bir filmidir."

"Hayır, seni kastediyorum. Bütün bunları nasıl hatırlıyorsun? Filmi kaç kere izledin?"

"En azından on kez." Elise, onu şaşırtan bir hareketle, uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kapattı.

"Sonunu izlemek istemiyor musun?"

"Bu bir peri masalı. Sonu mutlu bitiyor."

"Sen mutlu sonlara inanmıyor musun?"

Elise, ona doğru dönüp, "*Sen* inanıyor musun?" dedi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Eskiden inanırdım," dedi. "Artık, inandığımı sanmıyorum."

Elise başını umutsuzca kanepenin arka minderine yasladı. "Ben de artık inandığımı sanmıyorum. Eskiden son derece saftım, belki de aptal." Kendini küçümseyen bir tavırla gülümsedi. "Belki de, çok fazla film izledim. Planım, Cato'nun aleyhinde delil bulup yetkililere sunabilmek için onunla evlenmekti. Suçlu bulunacak ve hapse atılacaktı.

"Ondan Chet'in intikamını alacaktım ve Cato'nun suç kariyeri sona erecekti. Ona inanıp oy veren insanları daha fazla kandıramayacaktı." Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Sonra, hayata yeniden başlayabilecektim. Geçmişteki hatalarımı temizleyecek ve yeni bir başlangıç yapacaktım.

Üzüntülü bir ifadeyle güldü. "Ama *bunu* planlamamıştım. Onun suçlarını ortaya çıkarmadan, planlarımı anlayabileceğini tahmin etmemiştim." Duncan'a bakarak, "Bu nasıl bitecek?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Elimizde delil yok. Elimizde senin söylediklerinden başka bir şey yok ve bu da yeterli değil."

"Bunun farkındayım. Ayrıca, ben artık resmen bir ölüyüm."

"Savich ya da Laird, senin hayatta olduğunu öğrenirse, gerçekten ölürsün. Seni sonsuza kadar saklayıp koruyamam."

"Ya Chet'in mektubu?"

Duncan kaşlarını çattı. "Hâlâ şüpheli. İyi bir savunma avukatının kullanabileceği birçok açık var."

"Peki, ne yapacağız?"

"Öncelikle, Laird'in Savich'le ilgili geri çevirdiği davaları öğrenmek zorundayım. Dava numaraları, savunma avukatının kim olduğu, neyle suçlandığı. Bu, çok dikkatli bir araştırma gerektirecek. Çünkü bu işi yaparken elimizi gösteremeyiz."

"Ayrıca, Chet gibi başka kurbanlık koyunlar bulmamız gerekiyor. Eğer hapiste uzun zamandır çürüyen, her geçen gün umudu kırılan birini bulursak, bizimle ceza indirimi ya da mahkeme kararını beklerken hapis-te geçirdiği sürenin suçuna sayılması için anlaşma yapmak isteyebilir. Ama bu yolu daha önce denedik."

"Ve hepsi öldü."

"Ve hepsi öldü." Duncan ayağa kalkıp volta atmaya başladı. "Hiçbir evrak, telefon kaydı, fatura, iptal edilmiş çek, banka cüzdanı olmadığını söyledin."

Elise başını hayır anlamında sallıyordu. "Çalışma odasında bir kasa var, ama Cato, bana şifresini hiç vermedi."

"Arama izni alabilirsek kasayı da açabiliriz. Ama arama izni alabilmek için olası bir neden göstermeliyiz. Peki ya mahkemede binasındaki ofisi?"

"Bu gibi işlerin kayıtlarını ofisinde tutmaya cesaret edemez, öyle değil mi?"

"Belli olmaz. Ama yine, arama iznine ihtiyacımız olacak." Yumruğuyla avucuna vurdu. "Savich, ona nasıl ödeme yapıyordu?"

"Sanırım, Cato'nun ülke dışında bir banka hesabı var. Cayman Adaları'nda olabilir. Bir keresinde oraya tatile gitmiştik."

"Büyük ihtimalle haklısın ama bu kayıtlara girmek Federallerin işi, bürokrasi ve yasal..." Cümlenin ortasında durdu.

"Ne var?"

Dalgın bir ifadeyle, "Yasal yöntemler," dedi. "Bunu biraz daha düşünmeliyim."

"Peki. Ben yemeği hazırlayacağım. Sen de düşün."

Duncan düşünmeyi denedi ama o mutfakta dolaşırken konsantre olması çok zordu. Masada oturuyordu, önünde bir defter ve not almak için bir tükenmezkalem vardı. Ama dikkati kolayca dağılıyordu.

Elise üst raftan bir şey almak için uzanırken, tişörtü yukarı kalkıyor ve teni görünüyordu.

Elise alt dolaptan süzgeç almak için eğiliyordu.

Elise yürürken, göğüsleri onun göz seviyesindeydi.

Dikkati dağıldıkça, can sıkıntısı arttı ve bu da onu sinirlendirdi. Sonunda, çalışmaktan vazgeçti ve masayı kurdu. Elise yemeği servis yapmaya başladı. Onun üzerine çöken karamsarlığı fark etmiş olmalıydı, çünkü onunla konuşmaya çalışmadı. Büyük bir sessizlik içinde yemeklerini yediler.

Sonunda Elise, "Karides güzelmiş," dedi.

"Tekneden yeni inmişti."

"Biraz daha kızarmış ekmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Salata?"

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Masanın ortasındaki tabağa karides kabuğunu fırlatıp etini ağzına attı. "Evet, neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum. Son derece sessizsin."

"Düşünüyorum."

"Oh." Duncan'ın masaya getirdiği rulodan kâğıt havlu koparıp ellerini sildi. "Ben de gündüz düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Chet'in mektubunu aldığım anda polise gitseydim, sen ve ben o zaman tanışabilirdik, diye düşündüm."

"Ama gitmedin, öyle değil mi?" Kâğıt havlu koparıp ağzını sildi. "Bunun yerine, Savich'le samimi olup Cato'yla yattın."

Elise, ona sanki tokat yemiş gibi bakıyordu. Ama ilk kırgınlığı geçince, kızgınlık hissetmeye başladı. "Bu doğru."

"Evet, evet, yapman gerekeni yaptın. Elinde olan imkânları kullandın. Ve hepimiz bu *imkânların* ne olduğunu biliyoruz. Bunu ilk önce Cato Laird'in, sonra da benim üzerimde kullandın. Her ne kadar inkâr etsen de, büyük ihtimalle Savich'in üzerinde de. Bu kadar çekici olduğun için şanslısın. Her seferinde işe yarıyor, öyle değil mi?"

Elise sertçe sandalyesini geri itti. "İstediginde gerçekten çok alçak oluyorsun."

Duncan hızla ayağa kalktı. "En azından ben bir..." Lafı söylemeden kendine engel oldu, ama söylenmemiş kelime aralarındaki gerilime yakalanmış bir halde havada asılı duruyordu.

"Şimdi geri çekilme, Duncan. Söyle. En azından sen bir *fahişe* değilsin."

Tabağını ve çatal bıçağını kaldırıp tezgâha taşıdı, tabağın içindekileri çöp tenekesine döküp kalanları sertçe lavabonun içine bıraktı. Duncan da aynısını yaptı. Birbirlerine dokunmamaya ve hatta bakmamaya özen gösteriyorlardı.

Bulaşıkları yıkamayı bitirdiklerinde, Duncan söylediklerinden pişmanlık duyuyordu. Dikkatli bir şekilde kurulama bezini katladı, sonra bu kadar adi ve ikiyüzlü bir herif olduğu için kendine küfrederek birkaç saniye kumaşa dokunmuş, soluk renkli şeritleri inceledi.

Elise'ye dönüp, "Yorgunum. Endişeliyim. Gerginim. Öyle demek istemedim."

"Evet, istedin."

"Elise."

Elise, Duncan'ın uzattığı elden uzaklaştı. "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Bundan sıkıldım. Her şeyden sıkıldım."

Yüzü, ödül gecesinde ona gösterdiği soğuk, kapalı ifadeyi almıştı. Duygusal, romantik bir film için heyecan duymayan. Mutlu bir son için bir umut beslemeyen.

Elise başka bir şey söylemeden yatak odasına gitti ve kapıyı sertçe kapattı.

Duncan yakınlarda bir yerde öten kuşların sesleriyle uyandı. Saat hâlâ erkendi. Güneş tam olarak doğmamıştı. Genellikle güneşin doğuşunu görebilecek kadar erken uyanmazdı, ama hiç alışkın olmadığı şekilde erkenden yatmıştı. Karışık düşünceleri ve duygularıyla boğuşmaya çalıştıktan sonra pes etmiş ve gözlerini kapatmıştı. Hatırladığı son şey buydu. Uzun ve rüyasız bir uykuya dalmıştı.

İnce yorganı üzerinden atıp ayağa kalktı. Kasılan kaslarını çalıştırmak için gerindi. Hava hâlâ serinken koşuya çıkmayı düşündü, ama henüz tam anlamıyla ayılmamıştı. Biraz daha bekleyip sonra gidecekti. Elise uyandıktan sonra.

Yatak odasının kapısı kapalıydı. Dün gece Elise arkasında kaybolduğundan beri o haldeydi.

Duncan kot pantolonunu giydi. Tuvaleti kullandı ve özenli bir şekilde kapağı indirdi. İnsanların işe gitmediklerinde ya da egzersiz yapmadıklarında sabahın bu saatinde ne yaptıklarını merak etti. Gazete mi okuyorlardı? Sabah programlarını mı seyrediyorlardı? Gazetesi yoktu ve televizyonu açıp Elise'yi rahatsız etmek istemiyordu.

Kahve. Kahve yapacaktı ve bu sefer kahve miktarını az tutacaktı.

Ama bu işlemin ortasında elleri kahve doldurmaya devam etti. Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı. Su bu sabah sakindi, neredeyse cam gibiydi, bir balıkçı teknesinin dümen suyu dışında hiçbir hareket yoktu.

Ona dün gece neden o kadar sinirlenmişti? Eğer Elise, Savich ve Laird'in aleyhinde delil toplamakta başarılı olsaydı, yine böyle bir öküz gibi davranıp onu kınayacak mıydı? Yoksa onun cesaretini övüp kendi mutluluğundan fedakârlık ettiği için onu takdir mi edecekti?

Onu gerçekten kendisinin başaramadığı şeyi yapamadığı için suçluyor muydu? Tüm eğitimine, yüksek rütbesine ve arkasında polis teşkilatının desteği olmasına rağmen o da bu suçluları adalete teslim edememişti.

Ve bunu başarmak için özel hayatından fedakârlıkta bulunmamıştı. Ama Elise bulunmuştu.

Şimdiye kadar kıskançlıktan hiç bu kadar deliye dönmemişti. Siniri, yoğunlaşarak bu hale gelmişti. Sinirlenmişti, çünkü Elise'nin Cato Laird'le birlikte olduğu düşüncesine katlanamıyordu. Onu, kendisi dışında, başka bir erkekle birlikte düşünmeye katlanamıyordu.

Bunu daha fazla düşünmedi. Kâğıt filtreyi ve boş cam sürahiyi tezgâhın üzerine bıraktı ve yatak odasının kapısına doğru yürüdü. Hiç tereddüt etmeden kapıyı açtı.

Elise sırtı ona dönük yatıyordu. Kapının menteşesi gıcırdayınca, başını yastıktan kaldırdı ve kapıya doğru baktı. Onu görünce, dirsekleri üzerinde doğruldu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

Elise pencereye doğru baktı. "Saat kaç?"

"Güneş henüz doğmadı."

"Oh."

Loş odada birbirlerine bakarken aldıkları nefes sesleri dışında odaya sessizlik hâkimdi. Duncan yatağın kenarına doğru yürüdü. Elise sıcaklık ve uyku kokuyordu. Dün aldığı pijamaları giymişti. İnce pamuklu bluzun altında göğüsleri yumuşacık görünüyordu.

Duncan sert bir fısıltı halinde çıkan bir sesle, "Numara mı yaptın?" diye sordu.

Elise, ona birkaç saniye şaşkın bir ifadeyle baktık, sonra gözlerinde anladığını gösteren bir ifade belirdi. "Evet."

Duncan'ın kalbi sıkışmıştı.

"Evliyken her seferinde." Başını hafifçe sallayarak boğuk bir sesle, "Ama seninleyken değil."

Duncan derin ve onu güçlendiren bir nefes aldı. Göz temasını kesmeden, kot pantolonunun düğmelerini açıp üzerinden çıkardı, sonra da iç çamaşırından kurtuldu. İnce yorganı açıp yatağa onun yanına girdi. Elise'nin üzerine uzanıp başını ellerinin arasına aldı.

Alnını onun alnına dayayarak kokusunu içine çekti. "Sen onunla evlisin."

"Yasal olarak. Ama onun *karısı* değilim."

Elise başını kaldırıp dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Duncan teslim olduğunu belirten anlaşılabilir bir ses çıkardı ve öpüşmeye başladı. Parmaklarını sertçe onun kesilmiş saçları arasında gezdirdi ama tutkusu haşin değil, şefkatliydi.

Uzun bir süre öpüştüler. Bunlar bazen derin, ıslak ve seksi öpüşmelerdi, bazen de sadece dudaklarını birbirine değdiriyorlardı. Sonunda

Duncan başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Yüzüne uykunun bile veremediği bir renk gelmişti.

"Bırak ben yapayım..." Üstündekileri çıkarabilmek için onu kenara itti, sonra onu tekrar üzerine doğru çekti. Ağızları bir kez daha birbirine değerken zevkten inlediler.

Duncan sert bir şekilde sevişiyordu ve Elise'yi sarsıyordu. Uzun öpüşme sona erdiğinde, daha fazlasını istediklerini fark ettiler... Duncan, ona bakabilmek için kendini yukarı kaldırdı. O, rüyaların kadınıydı. Parmaklarını Elise'nin cinsel organının üzerindeki tüylerin üzerinde gezdirip düz karnına, oradan da yuvarlak göğüslerine doğru getirdi ve göğüslerinden birinin üzerinde dinlendirdi.

Parmağıyla nazikçe göğsünün şeklini çizdi, sonra göğüs ucunu öpmeye başladı. Elise kendini sunan bir hareketle Duncan'ın elini tuttu ve diğer eliyle başının arkasını kavrayıp onu kendine yaklaştırdı. Duncan, onun iç çekişleriyle yönlendiriliyordu, yumuşak inlemelerinden neden hoşlandığını anlıyordu ve kalçalarını yataktan kaldırıp onun ismini söylediğinde en çok neye tepki verdiğini öğrendi.

Duncan onun bedenini öperek aşağı doğru indi ve kalçalarının arasındaki bölgeye burnuyla dokundu. Ellerini Elise'nin kalçalarının altına kaydırarak onu kendine doğru çekti ve burnunu yumuşak tüyelerine bastırdı. Kulağına binlerce kez adını fısıldadı.

Sonunda, Duncan kendini yukarı kaldırdı ve birlikte zevkin en yüksek doruğuna ulaştılar. Bu duyguyu hatırladığını sanıyordu. Ama iyi hatırlayamamıştı. Bu, hatırladığından daha iyiydi. Elise, onunla bütünleşmişti. Rahat ve sıcaktı. Kadındı. Elise'ydi.

Duncan hareket etmeye başladığında, sürtünmeyi arttırmak ve daha çok zevk almasını sağlamak için onun kalçalarından birini göğsüne doğru çekti. Elise parmak uçlarıyla onun belini, poposunun yanaklarını okşuyor ve onu çılgına çeviriyordu.

Duncan'ın hareketleri hızlandı ve derinleşti. Geri çekilip bunu uzatmak istiyordu. Ama doruğa ulaşmak üzereydi. Elini vücutlarının arasına sokup parmak ucuyla onun içinde kaygan yuvarlaklar çizdi.

Elise'nin vücudu gerildi. İsmi söyleyip onu kendine doğru çekti.

En sonunda Duncan boşalırken; bu kadar doğru gelen ve bu kadar mükemmel hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilir, diye düşündü.

Yüz yüze yatıyorlardı, başlarını aynı yastığa koymuşlardı.

Duncan, "Kendimle daha fazla mücadele edemedim," dedi.

Elise, ona biraz üzgün bir ifadeyle baktı. "Bunun için pişmanlık duyacak mısın?"

Duncan, onu kendine çekip saçlarına doğru, "Hayır. *Hayır*. Ne olursa olsun, bundan asla pişmanlık duymayacağım," diye fısıldadı.

Öpüştiler. Ayrıldıklarında, Duncan buruk bir ifadeyle, "Dün gece sana söylediklerimden sonra bu sabah buraya gelerek yüzüstlük yaptım. Neden bana def olup gitmemi ve seni yalnız bırakmamı söylemedin?"

"Çünkü bunu yapabiliydin."

"Def olup gitmemi ve seni yalnız bırakmamı istemiyor muydun?"

"Utanmadan söylüyorum, hayır."

Birbirlerine sevecen bir ifadeyle gülümsediler. Duncan'ın eli onun kalçalarının altındaydı. Onları nazıkçe sıktı. "Sadece bunun yüzünden değil, Elise."

"Değil mi?"

Başını hayır anlamında salladı. "Belki, seni ilk gördüğümde, evet. Ama senin kim olduğunu öğrendikten ve seni belki de ödül yemeğinden sonra bir daha asla göremeyeceğimi düşündükten sonra bile aklımdan çıkmadın. Seni düşünmeden duramıyordum. Trotter'ın vurulduğu gece

nedenini anladım, bu çok belliydi. Sen... çok yalnız görünüyordun. Ve üzgün."

Elise, onun yanağına dokundu.

"Sen hiçbir sorumluluğu olmayan, bastığı yere tapan yakışıklı ve nüfuz sahibi bir kocası olan zengin bir kadındın. Senin neden bu kadar mutsuz ve... Tanrım, az önce doğru kelime aklımdaydı, ürkek göründüğünü anlayamıyordum. Korkuyormuş gibi görünüyordun. Ve seni muhtemel bir suçtan dolayı araştırıyor olsam da, içgüdüsel olarak seni korumak istiyordum."

"O sabah senin evine geldiğimde, hiç de bana yardım etmek ister gibi bir halin yoktu."

"Korkuyordum."

"Benden mi?"

"Kariyerimi mahvetmekten korkuyordum. Çünkü saygın davranışlarıma rağmen, seni çıplak görmek istiyordum, tıpkı böyle. Gülme. Bu bir polis için oldukça kafa karıştırıcı bir durum."

"Gülüyorum, çünkü beni böyle çıplak gördüğün için çok memnunum. Ama kafa karışıklığını hafife almıyorum. Bu, senin nasıl bir adam olduğunu gösteriyor. Eğer benim hakkımda kafan karışmamış olsaydı, sana âşık olmazdım."

Duncan başını birkaç santim geri attı. Ona soran gözlerle baktı. Elise başını evet anlamında salladı. "Bunu, o gece eski evde de söyledim. Beni dinlemiyor muydun?"

"Dinliyordum. Ama genel konuştuğunu sandım."

"Hayır," dedi. "Sen de benim için bir sürpriz oldun, Duncan. Cato'yla geçirdiğim yıllar o parçamı yok etti, sanıyordum. Bir daha bir erkeğe asla ilgi duyamayacağımı sanıyordum. Sonra benimle ödül yemeğinde konuştun ve nefesimi kestin."

"Senin nefesini mi kestim? Gerçekten mi?"

"Hımm. Seni her görüşümde. Senin yardımına muhtaçtım, Duncan. Ama aynı zamanda, seninle birlikte olmak için yanıp tutuşuyordum." Elise öne doğru eğilip onun göğsünü öptü, sonra ısırıldı ve sonra da göğüs ucuna diliyle inanılmaz bir şey yaptı.

"Yapamayız," dedi. "İkimiz de güvenli seks taraftarıyız ama prezervatifim yok."

Üzüntü, güneşin önüne gelen bir bulut gibi Elise'nin gözlerindeki parlaklığı gölgeledi. "Önemli değil." Susup derin bir nefes aldı. "Cato, çocuk istemediğini çok net bir şekilde belirtmişti. Evlenmeden önce tüplerimi bağlatmam konusunda ısrar etti."

Duncan bunu hazmetmeye çalışarak hiç kıpırdamadan yatıyordu.

"Bunu kabul ettim, çünkü ondan kesinlikle bir çocuk istemiyordum. Chet'in intikamını almaktan başka bir şey planlamıyordum. Çocuksuz kalmanın, bunun için küçük bir bedel olduğunu düşündüm." Gözünün kenarından bir gözyaşı süzülüp yanağından aşağı kaydı. Duncan'ın dudaklarına dokundu. "Yanılmış olabilirim."

Duncan, onu kendine doğru çekti. Onu kolları arasında sallayıp yüzünü boynuna gömerken, Cato Laird'i öldürmek zorunda kalabileceğini düşündü.

Elise, onun piyanoda çaldığı zor, klasik parçayı tanıyınca, gözlerini bile açmadan gülümsemeye başladı. Duncan, ona söylediği gibi "bazen" çalmıyordu. Eğer Mozart'ı bu kadar profesyonelce çalışırsa, o zaman çok sık çalışıyor olmalıydı. Duncan Hatcher hakkında bilmediği başka neler vardı?

Onun mükemmel bir âşık olduğunu biliyordu. Vücudu ağrıyordu, ama bu güzel bir histi. Saatlerce sevişmişlerdi, birbirlerinden sadece doğanın gereği olarak ayrılmışlardı. Bir kere de buzlu su içmek için. O da daha fazla sevişecek gücü toplamak için.

Ayrıca, uzun konuşma molaları vermişlerdi. Bazıları, kaygısız âşık sohbetleriydi. Bilgi alışverişinde bulunmuşlardı. Bunlar, yeni sevgililerin birbirlerinde çekici buldukları konular hakkında sohbetlerdi.

Ama konuşmalarının çoğu daha ciddiydi. Elise, Cato'nun adı ne zaman geçse, alınıyordu, ama Duncan'ın çok yakında çok sert bir darbe indirmek istediğini hissediyordu. Duncan planlarından bahsediyordu. Elise, dinliyor, onunla tartışıyor ve yüksek sesle, birlikte kaçıp Cato'yu ve Savich'i şeytana havale etme dileğinden bahsediyordu.

Ama Duncan sorumluluklarına sırtını dönemezdi.

O da Chet'in intikamını alma yemininden vazgeçemezdi.

Bunu biliyorlardı. Ama kaçınılmaz sonu atlatamayabileceklerini de biliyorlardı. Bu korkudan bahsetmiyorlardı, ama o oradaydı ve tutkuları kadar gerçek ve güçlüydü. Geleceklerinin belirsizliği, sevişmelerinin şiddetini daha da artıyordu. Birbirlerine karşı açıldılar, umutsuzlukları tutkularına renk katıyordu.

Başka bir şey daha vardı. Elise, onu kaybetmekten korktuğu kadar, Duncan'ın onun karakteri hakkında hâlâ şüpheleri olmasından da korkuyordu. Bir keresinde, Elise kendini geri çektiğinde, Duncan nefes nefese ona bakıp, "Neden durdun? Yani, durmak istiyorsan, sorun değil. Ama eğer istemiyorsan, neden başladın..." diye sormuştu.

"İstiyorum."

"Peki." Sorusu hâlâ havadaydı. Elise, onun yüzüne bakamıyordu. Sonunda Duncan elini onun yanağına koyup ona bakmasını sağlamaya çalıştı.

"Dün gece söylediklerin yüzünden Duncan. Onunla da böyle olduğumu düşünmeni istemiyorum. Böyle değildim."

Duncan yumuşak bir sesle, "Elise," dedi. "Sen burada, benimle birliktesin. Şu anda. Benim için önemli olan bu."

Onu istediği gibi sevmek için özgür kalan Elise, bunu yapmıştı. Onun zevkini şehvetiyle nasıl uzattığını, Duncan'ın onun başını elleri ara-

sına alınca ismini nasıl mırıldandığını, onun nasıl sertleştiğini ve nasıl boşaldığını hatırlayınca içini bir sıcaklık kapladı.

Sonra Duncan onu, sırtı ona bakacak şekilde kendine doğru çekti. Ensesini öptü. Uykulu bir sesle, "Dinlen," diye önerdi. Arkasından uzanıp elleriyle göğüslerini kapladı. Bir süre sessizce uzandılar, sonra Duncan parmak uçlarıyla yavaşça onun göğüs uçlarını okşadı.

"Sen bunu yaparken nasıl dinleneceğim?"

"Özür dilerim." Ama elini onun kalçalarından, bacaklarının arasına doğru götürdü.

Duncan'ın parmaklarının hareketiyle Elise, onun ismini mırıldandı.

Duncan, "Şişşt," dedi. "Denersen, uyuyabilirsin."

Elise denedi. Yaklaşık altmış saniye boyunca. Sonra, "Parmağını oynatma," diye mırıldandı.

"Peki."

Ama tabii ki dediğini yapmadı ve az sonra Elise rüya gibi fakat tüm gücünü tüketen bir orgazmın kasılmaları sırasında onun elini sıkmaya başladı. Durulduğunda kendini bırakıp, "Kandırıkçı," dedi.

Elise uykuya dalmadan önce tek hatırladığı onun kıkırdamasıydı.

Şimdiyse ne kadar uyuduğunu merak ediyordu. Pencereden dışarı bakarken güneşin konumundan yola çıkarak akşamüstü olabileceğini tahmin etti. O yataktan çıkarken Duncan, Mozart'ın C Majör Sonatını durdurup bir başka klasik parça çalmaya başladı.

İlk birkaç notadan sonra Elise melodiyi hatırladı ve kalbi sıkıştı. He-men üstüne pijamalarını geçirip kapıya koştu. Orada durup Duncan'ın sevişirken olduğu gibi ateşli bir şekilde ellerini tuşların üzerinde hareket ettirip hiç nota atlamadan piyano çalmasını seyretti.

Yanına gidip parmaklarını saçlarının arasına soktu. Başını çevirip ona gülümsedi, ama çalmaya devam etti.

Elise, "*Für Elise*," dedi.

"*Für Elise*." Elleriyle olduğu kadar kolları ve omuzlarıyla tempoyu gittikçe arttırıp ardından son dokunaklı notaya kadar nazikçe düşürdü. Ellerini tuşlardan kaldırıp ayağını pedaldan çekti. Son titreşim kaybolduğunda, sağ bacağını açıp tabureyi tam altına aldı ve Elise'yi kalçalarından tutarak kendine doğru çekti.

"Çok güzel Duncan."

"Hayır," dedi burnunu göğüslerinin arasına sürterek. "Güzel Elise."

"*Seni yalancı orospu çocuğu!*"

İkisi birlikte ani ve beklenmedik ses, duyunca irkildiler.

DeeDee Bowen açık ön kapıda durmuş onlara bakıyordu. Kapıyı sinirle tekmeleyerek kapattı; kapı arkasından çarptı. "Sen piyano *çalıyor-sun*."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

"Görünüşe bakılırsa, yeteneklerin arasında ölüleri mezardan çıkartmak da var."

Piyano yüzünden yaklaşan arabanın ve merdivenlerden yukarı çıkan DeeDee'nin sesini duymamışlardı. Önemli değildi. Zaten gördüğü çirkin bir manzaraydı, ama en azından onun geleceğinden Duncan'ın haberi ol- saydı, kendini kaçınılmaz fırtınaya hazırlamak için birkaç saniyesi olurdu. Pantolonunu giymeye fırsat bulabilirdi. Yakalandığında üstünde boxer- den başka bir şey yoktu ve bunun için bile şanslı sayılırdı.

Elise yatak odasına kaçıp kapıyı kapattı. Ardından bakakalan Dee- Dee öfkeli bakışlarını Duncan'a çevirdi. "Ne zamandır hayatta olduğunu biliyordun? Kaybolduğu ilk geceden beri mi?"

"Bir gece önce." Onu yatıştırmaya çalışarak, sakın bir sesle DeeDee onu Smitty'den eve bıraktığında Elise'yi yatak odasında bulduğunu anlat- tı. "Silahımı ona doğrultmuş, senin şu an düşündüklerinin aynısını düşü- nüyordum DeeDee. Ardından Gérard aradı ve Yargıç Laird'in morgda cesedini teşhis ettiğini söyledi."

Elise giyinik olarak geri döndü. Ona kot pantolonunu verdi. Duncan teşekkür edip giyindi. "Bunu yaptığına göre Laird masum olamazdı."

DeeDee, "Sinirleri bozulmuş, harap olmuştu," diye karşılık verdi. "O gerginlikle hata yapmış."

"Hata yapmadı."

"Diş kayıtları..."

"Cesedin dişleriyle eşleşti. Röntgene Elise'nin ismi yazılmış olabilir, ama onun röntgeni değildi."

DeeDee, Elise'yi tepeden tırnağa süzerken bunu zihninde ayrıntılı bir şekilde düşündü. "Ölmüş olması gereken biri için yanakların fazlasıyla kırmızı."

"Ölmüş olmamı yeğlediğini biliyorum."

DeeDee'nin yanakları pembeleşmişti. "Sadece aptal yerine konulmayı sevmiyorum. Ve Duncan senin hakkındaki fikirlerini yumuşatmadan -ve bir tarafını sertleştirmeden- önce, o da aptal yerine konulmaktan hoşlanmazdı."

Duncan, "Bu kadarı yeter DeeDee," dedi.

"Hiç de yetmez," diye tersledi. "Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum, yoksa Gerard'ı arayıp şu küçük oyununuzdan bahsedeceğim veya her neyse işte."

"Sakinleşirsen sana her şeyi anlatacağım, otur ve dinle."

İsyankâr bir ifadeyle kendini kanepeye bırakıp oturdu. Duncan bir koltuğu onun yanına çekti. Elise piyanonun taburesine oturmuştu.

Duncan, DeeDee'ye kendisini nasıl bulduğunu sorarak başladı. "Sen buluyorsan, başkaları da bulabilir."

"Annemi aradım."

"Annemi mi?"

Elise'ye nefret dolu bir bakış fırlatıp, "Ona Laird fiyaskosundan sonra, ki bunu gazeteden okumuştun, birkaç günlüğüne dinlenmek için izin

aldığını söyledim. Ama hikâyenin tamamını o veya başkası bilmiyor," diye ekledi. "Önemli bir iş çıktığını ve seni görmem gerektiğini söyledim. Sana cep telefonundan ulaşamadığımı ve rahatlamak için nereye gidebileceğine dair fikri olup olmadığını sordum.

"Bana buradaki telefon numarasını verdi, ama açan olmadı. Tekrar geri aradım, senin için endişelenmeye başlamıştı. Bana yolu tarif etti, ben de buraya gelip sana bakmaya karar verdim."

"Cep telefonumu aramaya devam edebilirdin."

"Cevap vermiyordun."

"Seni arayacaktım."

Yatak odasına doğru bakıp gözlerini Duncan'a çevirdi. "Müsait olunca."

Duncan bunu duymazdan geldi. "Önemli bir şey oldu mu?"

Fazlasıyla büyük çantasından bir dosya çıkartıp Duncan'a uzattı.

"Dünkü tahminlerin doğrudu."

Elise şaşırarak tepki verdi. "Dün mü? Ne tahmini?"

"Duncan benden bazı şeyleri araştırmamı istedi."

Elise, ona baktı. "Öyle mi? Onunla konuştun mu? Ona sesli mesaj bıraktığını söylemiştin."

"Beyaz bir yalan," dedi rahatsızmış gibi. Sonra DeeDee'ye, "Napoli'nin sekreteri mi?" diye sordu.

"Kumar makinesi gibi döküldü. Savich'e taahhütlü postayla bir zarf gönderdiğini hatırladı. Hatta bana, Savich'in sekreterinin imzaladığı makbuzu gösterdi. Saçları iyi taranmış ve takma kirpikli adam mıydı? Her neyse, Napoli zarfı kapatılmış ve postaya hazır olarak sekreterine vermiş, ama kadın içinde fotoğraf bulunduğunu düşünüyor."

Duncan, Elise'ye dönerek, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Savich'le senin fotoğrafların. Cato'ya gönderdiklerinin aynı. Her zamanki gibi ikili oynuyor. Ama Savich'i Napoli'yi öldürecek kadar kızdırmış."

DeeDee şok yemiş gibi yerinde sıçradı. "Pardon?"

Duncan, Elise'ye döndü. "Anlat ona."

Elise, DeeDee'ye, Talmadge Köprüsü'nde yaşananları ayrıntılarıyla ama net bir biçimde anlattı. Savich'in Napoli'yi vurduğunu gördüğünü de ekleyerek. Bitirdiğinde, DeeDee, Duncan'a baktı. "Buna inanıyor musun?"

"Napoli'nin Savich'e şantaj yapacak kadar aptal olduğunu bildiğim için artık inanıyorum."

Her ikisine de gücenmiş ve şaşırılmış gözlerle bakan Elise, "Şimdiye kadar inanmıyor muydun? Benim sözüme güvenmedin mi?" dedi.

Duncan buna cevap vermeye fırsat bulamadan DeeDee konuştu. "Dahası da var. Savich'in vurduğunu bildiğimiz adamların geçmişini araştırmamı istemiştin. Beni meşgul etmek için verdiğin ekstra bir görevdi hiç şüphesiz. Ama sonuca bakılırsa, hiç de zaman kaybı değilmiş." Durup kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. "Bil bakalım Chet Rollins kimin akrabası?"

"Elise, onun üvey kardeşi."

Duncan'ın bunu bilmesi DeeDee'nin sert tavrını biraz yumuşattı ama Elise'ye duyduğu kını arttırmıştı. "Benden Rollins'in geçmişini araştırmamı istediğini duydun ve kendi kışını kurtarmak için benden önce sen söyledin."

"Doğrusu Elise, benim senden bunu istediğimi duymadı."

Elise sesini yükselterek, "Ondan bunu yapmasını *neden* istedin?" diye sordu. "Neden Duncan? Eğer..." Şaşkınlığı öfkeye dönüşmüştü. "Sana doğruyu söylediğimden emin olmak istiyordun," diye onu suçladı. "Öyle, değil mi? Onca şeye rağmen bana hâlâ inanmıyorsun."

DeeDee alaycı bir tavırla, "Acaba neden," diye mırıldandı.

Duncan, "Kendini benim yerime koy Elise," dedi. "Emin olmak zorundaydım."

Uzun süren bakışmalarını ilk bozan Duncan oldu. Yeniden Dee-Dee'ye dönmüştü. "Başka ne buldun?"

Çenesini Elise'ye doğru uzattı. "Savich'le Elise'nin tanışıklığı uzun zaman öncesine dayanıyor. Yargıçla evlenmeden önce yakın arkadaşmışlar."

"Yakın arkadaş değildik."

DeeDee öfkeyle, "Resimleri gördüm," dedi. "Uğruna Napoli'yi öldürdüğün resimleri."

"Napoli'yi Savich öldürdü."

DeeDee ayağa kalkıp, "Suçu ünlü bir caninin üstüne atmak ne kadar da kolay," dedi. "Ne köprü hikâyene ne de Gary Ray Trotter'ı meşru müdafaadan öldürdüğüne inanıyorum."

"Bu doğru DeeDee."

Yerinde dönüp Duncan'a baktı. "Sen nasıl..."

"Otur."

"O..."

"*Otur!*" Burnundan solumakla birlikte, yerine oturup susmasını bekledi. "Trotter o gece evlerini soymak için orada değildi. Elise'yi öldürmek için gitmişti. Onu öldürmek için kiralanmıştı. Kocası tarafından."

Görünen bir dehşetle Duncan'dan Elise'ye sonra yeniden Duncan'a döndü.

Onun bir anlık suskunluğundan faydalanan Duncan, "Smitty'deki akşam sana soruşturmanın başında Elise'nin inanmadığım bir hikâye anlattığını söylemiştim, hatırladın mı?"

"Hikâye bu muydu?" DeeDee inanmaz bir tavırla kıkırdadı. "Yargıç sevgili güzel karısını öldürtmek için Trotter'ı mı kiralamış? Buna inanmadan önce sana kaç kez oral seks yaptı?"

Elise'nin sinirden soluğunu yuttuğunu duymuş, ama bakışlarını Dee-Dee'den ayırmamıştı. Sahip olduğunu bildiğinden ve ortağının hak ettiğinden daha büyük bir sabırla, "Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun? İstiyorsan Elise'den özür dile. İstemiyorsan işte kapı, kendime yeni bir ortak bulurum."

"Ortak mı? Ondan taraf olursan bir iş olunca kendini şanslı saymalısın."

Duncan ayağa kalktı. "Gidebilirsin."

DeeDee, "Tamam, tamam," dedi. "Hikâyeyi duymak istiyorum." Duncan, ona fırlattığı sert bakışla, hangi şartla hikâyeyi duyabileceğini hatırlattı. DeeDee içini çekip Elise'ye baktı ve ağzında geveleyerek özür diledi.

Duncan koltuğuna geri dönüp anlatmaya devam etti. Dee sürekli Duncan'ın sormasını beklediği soruları soruyordu, bekliyordu, çünkü aynı soruları kendisi de sormuştu.

"Morgdaki ölü kadın kimdi?"

Duncan, "Lucille Jones olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Aynı boy ve kilodaydı. Kâğıt üstünde onunla Elise'nin fiziksel özelliklerini ayırt etmek mümkün değil. Savich'in ondan kurtulması gerekiyordu. Dosyayı kapatmamız için Laird'e bir ceset gerekti. Savich, Laird'e doğum lekesinden bahsetti. Tek yapması gereken görmüş gibi yapmaktı, kimse karşı çıkmazdı."

Sen hariç. DeeDee'nin bakışları böyle söylüyordu, ama yüksek sesle dile getirmedi.

"Elise ortadan kaybolduktan birkaç gün sonra, cesedi ortaya çıkmayınca Yargıç Laird ile Savich paniklediler. Savich çok şanslı olduğunu düşünmüş olmalı. Elindeki kadını ortadan kaldırmak iki amaca hizmet edecekti. Bu yüzden Lucille Jones'u nehirde boğdu. Günlerce bulunmaması için ağırlık bağlanmış olmalı ve bulunduğu bozulmuş cesedi sadece doğum lekesi ve diş kayıtlarından tanınabilecekti."

"DNA."

"Cato Laird sakladığı birkaç telin Elise'nin fırçasından geldiğini söyleyerek Dothan'a vermiştir. Elise o gece evden mücevherlerini almadan çıktı, ki bu onlar için bir fırsattı. Endişelenecek daha az şey vardı."

"Peki ya kıyafeleri?"

Elise o gece yargıcın hediye olarak getirdiği bir bluzla etek giyiyordu. Buna uygun bir takım yarattılar. Hatta belki de Lucille Jones'a aldır-mışlardır."

"Peki ya Napoli nehre Bayan Laird'ı atmış olsaydı ya da kendisi atmış olsaydı? Yüzeye iki ceset çıkmasından korkmadılar mı?"

"Laird hangisi ilk bulunursa, Elise dosyasını o cesetle kapatmayı düşünüyordu. İkinci ceset çıktığında, bu da uyuşturucu kullanan fahişe Lucille Jones'a ait olacaktı. Ya da Elise kimliği belirlenemeyen Jane Doe olarak kalacaktı. Her iki durumda da kimse yargıcın karısı Elise Laird'i aramayacaktı. Kocasının ve diş kayıtlarının onayıyla teşhis edilmiş, büyük olasılıkla da yakılmış bir ölü olacaktı."

Varsayımlarla birlikte gerçekleri hazmetmeye çalışırken sırayla onlara bakan DeeDee yanağının içini kemiriyordu. Sonra Elise'ye odaklandı, "Bölge savcılığına delil götürbilmek umuduyla onunla evlendin, böylece onunla Savich'i açık edebilecekti. İşin özeti bu mu?"

"Evet."

"Peki nerede bu kanıt?"

"Elimde olsaydı Cato çoktan hapiste olurdu. Bunların hiçbirisi yaşanmazdı."

DeeDee, ona inanmaz gözlerle baktı. "Yani üç yıl bir adamla yaşadıktan sonra elinde bir sayfa kâğıt, kaydedilmiş bir konuşma, hiçbir şey yok mu diyorsun?"

"Bir şey olsaydı onunla kalmazdım."

"Evet seni tıktığı yer de ne kadar kötüydü. Neden nefret ettiğini anlayabiliyordum."

Elise piyano taburesinden kalkıp ona doğru eğildi. "Ben Cato Laird'den *nefret* ediyorum. Erkek kardeşimi öldürtürken, sineği ezer gibi te-reddüt etmedi. Ve ben onunla yatmak zorundaydım. Onunla sevişiyor gibi yapmak zorundaydım. Yıllarca," derken sesi titriyordu. "Ama bunu yapmaya razıyım, sonunda Cato bedelini ödcyecekti."

DeeDee, "Tamam tamam, anladım," dedi. "Ama bir sorum daha var. Kocan neden Napoli'yi sorun olarak gördü? Seni kendisi öldürmeyecek kadar titiz davrandıysa, neden dostu Savich'ten bunu yapmasını istemedi?"

Duncan, "Ben bunu düşündüm," dedi. "Savich bu iş için biçilmiş kaptandı. Ama Elise'nin vücudu hâlâ sıcakken Meyer Napoli, onunla Savich'in fotoğraflarını Doğu Sahili'ndeki tüm muhabirlere göstererek kendini ortaya atacaktı.

"Elise'nin Coleman Greer ile olan ilişkisini, Cato'nun onu takip etmesi için kendisini tuttuğunu bülbül gibi şakiyacaktı. Cato gözetim altına alınacak ve tüm bunlara cevap vermesi gerekecekti. Savich de öyle. Ama Napoli'yi kullanarak Cato mağdur taraf rolünü oynadı. Hem Elise'den hem de şantajcısından kurtulmuş oldu."

DeeDee alnını ovalayarak ayağa kalktı. "Pekâlâ, büyük resmi anladım ama bu bizi nereye götürür?"

Duncan başıyla Elise'yi işaret etti. "Napoli cinayetine bir görgü şahidimiz var."

"Gerçekçi ol Duncan. İnanılır bir şahit olmaz."

"Napoli'nin Savich'e gönderdiği zarfın taahhüt makbuzu bizde. Bu doğrudan bir bağlantı."

"Yine de o akşam Savich'in köprüde olduğunu ispatlamıyor. Yargıç Laird hakkındaysa daha az kanıt var. Aslında bir cesedi yanlış teşhis etmek-

ten başka herhangi bir şeyi yanlış yaptığına dair elimizde delil yok, ki bunu da derin üzüntüden kaynaklanan zihin bulanıklığı ve dışının muayenehanesindeki bir karışıklıkla açıklayabilir." Elise'ye dönüp, "Ne zamana kadar ölü taklidi yapacaksın?" diye sordu.

"Yeniden ortaya çıkmam benim için yararlı olana dek."

DeeDee, Duncan'a, "Bu arada," dedi. "Burada kalıp onunla evcilik mi oynayacaksın?"

Ses tonu Duncan'ı sinirlendirmişti ama zamanını ve enerjisini boşa harcamamak için üstüne düşmedi. "Elise ile ben bir sürü fikir ürettik, ama hiçbirini uygun bulmadık."

"Polis stratejisini *onunla* mı tartışıyorsun?"

Elise, onun bu sataşmasını duymazdan gelip, "Belki de orada olmadığı için Cato hakkında delil bulamamışımdır, diye düşünüyorum," dedi.

Duncan, "Sence muhasebeyi Savich mi tutuyor?" diye sordu. Elise omzunu silkti. Duncan, onun bir şey bulmak üzere olduğunu hissediyordu. Dudağını ısırıp adım atmaya başladı. "Eğer Savich'i enselersek Laird doğal olarak tepe taklak düşer."

DeeDee, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Elise, "Evet Duncan, nereden biliyorsun?" diye sordu. Cato kolay kolay devrilmez. Hata yapmayacaktır. Onunla evli olduğum süre boyunca yapmadı ve şimdi de yapmayacak."

"Bir şekilde onu yakalayacağız."

"Bir şekilde ama *nasıl*? Chet'i öldürttüğünü ispatlayamadın. Bu işten sıyrıldı. Ve eğer ben evde çalışırken veya köprüde ölürsem, bundan da yakayı sıyrır." Üzgün gözlerle onlara baktı. "Değil mi?"

Haklı olduğuna ikisi de karşı çıkamadı. "Yapabilir," dedi sert bir tonla. "Bunu siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum."

Duncan, "Ben bir şey bulurum," dedi.

"Ama ne?"

"Henüz bilmiyorum."

"Ne zaman bileceksin?"

"Mümkün olduğu kadar kısa zamanda."

"Bu sırada benim ölü mü kalmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum Elise. Düşünüyorum."

"Adalet önüne çıkarılması gerek Duncan."

"Katılıyorum." Bir sonraki itirazını durdurmak istermiş gibi eliyle havayı kesti. Sesini alçaltıp, "Ama iki balıktan büyüğü Savich. Eğer yargıç bize Savich'i enseleme konusunda yardım ederse..." dedi.

"Bunu nasıl yapacaksın?" İfadesi aniden tamamen değişmişti. Ondan uzaklaşıp, "Lütfen Cato'ya Savich'i ele vermesi karşılığında merhamet teklif edeceğini söyleme."

Duncan bakışlarını ondan çevirdi. "O kadar uzağa gideceğimi sanmıyorum."

"Asla itiraf etmeyecektir."

"Kolunu bükirim." Belli belirsiz sıırıttı ama Elise eğlenmiyordu. Sabrı tükenirken, "Bak, o orospu çocuğuna itiraf ettirmek istiyorum. Onu dövmek için birden fazla sebepim var..." dedi.

DeeDee, "Umarım bunu gerçek anlamda söylememişsindir," dedi.

Aniden ona dönüp, "Sen benimle gelmek zorunda değilsin," diye lafı yapıştırdı.

"Ne? Şimdi de kişiselleştirdin mi? Artık adaletin yerine gelmesiyle ilgili değil, Elise'yle ilgili değil mi?"

İkinci kez Elise'yi cümlesine özne yapıyor ve bunu hakaret gibi söylüyordu. Sert bir sesle Duncan, "Ben bir polisim," dedi. "Cato Laird'in bir adamı sabunla boğduğundan şüpheleniliyor. Eğer hapse giderse işimi yapmış olacağım ve geceleri uyuyabileceğim."

"Elise'nin yatağında."

Ardından gelen sessizlik öfkeyi büyütüyordu. Bir süre kimse konuşmadı. Sonra Elise konuştu. "Cato ile fiziksel mücadeleye girmen gerektiğini düşünmüyorum. Beni canlı gördüğünde..."

"Sen burada kalıyorsun."

Duncan'a döndü. "Hayır öyle yapmıyorum."

"Burada kalıyorsun Elise. Cato Laird ile Savich içeri atılana dek gözlerden uzakta olacaksın."

"Ama..."

İnatla, "Aması yok," dedi. "Aynı anda hem bununla baş edip hem de seni koruyamam."

"Cato yakalandığında anladığında orada olmalıyım," diye söylendi. "İfadesini görmek istiyorum. Yıllarca erkek kardeşimin cinayetinin intikamını almayı bekledim. Bunu kaçıramam."

Duncan başını inatçı bir tavırla iki yana salladı. "Sen intikamını mahkemede alırsın. Söz veriyorum. Ama şimdi geri planda kalman ve bundan sonrasını bizim halletmemize izin vermen gerekiyor." Duncan sözlerine eklediği sırada, Elise tartışmayı uzatmak üzereydi. "Eğer sana bir şey olursa yeniden işi batırırız ve o hergeleleri asla yakalayamayız. Savich'e karşı davamızda sen çok önemlisin. Laird'in Chet cinayeti davamız ve diğer her şey için de önemlisin. Onları tuzağa düşürme vakti gelene dek sen gözlerden uzakta ol! Üzgünüm Elise, ama böyle olacak."

DeeDee, onun Elise ile yaptığı tartışmayı sükûnet ve memnuniyetle izliyordu. "Şu ana kadar hiç tuzak hazırlamadığını hatırlatacak kişi olmaktan nefret ediyorum."

Planını DeeDee'ye anlattı. DeeDee, ona heyecandan yoksun bir tavırla karşılık verdi. "Bilmiyorum Duncan. Bana pek iyi görünmedi."

"Elimizi taşın altına koymamız gerek DeeDee. Bu adamları kanuni yollardan yakalayamayacağımızı dün anladım. Her şeyi kuralına göre uy-

gulayamayız. Hukuktaki tüm boşlukları ve nasıl üstesinden geleceklerini biliyorlar. Onları sadece birkaç kuralı esneterek yakalayabiliriz."

Endişeyle, "Hangi kurallar?" diye sordu.

"Ben sadece diyorum ki..." Cümlesini tamamlamayıp daha fazla ayrıntıya girmedii. "Bana biraz zaman vermen gerekiyor. Var mısınız yok musun?"

"Varım," dedi ama tereddüt ediyordu. Sonra, "Elbette varım," dedi.

Duncan, Elise'ye bakıp şefkatle gülümsedi. "En iyi yolun bu olduğunu kabul etmelisin."

Soru cümlesi şekline getirmeyerek ona kabul etmekten başka seçenek bırakmamıştı. Uzun bir süre bekledikten sonra Elise başını evet anlamında salladı.

Duncan arabasını Elise'ye bırakmaya karar vermişti. Ona anahtarı uzatırken, "Sadece gerekirse kullan," diye tembihledi. "Mümkün olduğunca evde kal. Dışarı çıkman gerekirse, dikkat çekme. Bu iş bitene kadar görünmemen gerek." Elini tutkuyla onun kabarmış saçlarında gezdirdi. "Elise Laird'in ortalıkta görünmesi hiç iyi olmaz, tamam mı?"

"Tamam."

Ev telefonunu yeniden kurup iki kere çaldıracağını ve sonra kapatıp tekrar arayacağını söyledi. "Aksi halde cevap verme. Sadece acil durumlarda kullan." Ayrıca ona vitrinin üstünde sakladığı yedek silahını verdi.

"Kullanması kolay." Ona silahı anlattıktan sonra, yedek kurşunları kolayca ulaşabileceği bir yere koydu.

DeeDee ile birlikte gitme vakti geldiğinde Elise'nin endişesi ortadaydı. "Korkuyorum."

"Bir şey olmayacak."

"Kendim için değil, *senin* için korkuyorum."

"Dikkatli olurum." Güven verircesine Elise'nin kollarını ovuşturdu. "Arkamda DeeDee olacak."

Ağlamaklı bir sesle, "Lütfen dikkatli ol," diye fısıldadı.

"Söz veriyorum. Sen de. Sakın kendini tehlikeye atma. Hiçbir şey için. Anladın mı Elise?"

"Anladım."

Uzun bir veda öpücüğü verirken birbirlerine yapıştılar. Sonunda Duncan kendini geri çektiğinde ona çok anlamlı gözlerle baktı. "Bu sabah konuştuklarımızı hatırlıyor musun?"

"Her kelimesini."

Elise'nin alt dudağına dokundu. "Yakında görüşürüz." Sonra arkasını dönüp DeeDee'yi kapıdan dışarı itekledi.

Savannah'ya dönerken yolda planı tartıştılar. Talmadge Köprüsü'nden geçip kasabaya girerlerken DeeDee son bir kez daha onu, Yüzbaşı Gerard'dan onay almadan uygulayacağı saldırı planını gerçekleştirmekten vazgeçirmeyi denedi.

"Bunu tek başına yapmayı denemek çok tehlikeli ve ayrıca delilik Duncan."

"Yalnız değilim. Sen varsın."

"Worley ile birkaç kişi daha çağırabiliriz..."

"Hayır. Laird en kötüsünü benden bekliyor. Artık sabrımın taşığını, sınıra geldiğimi düşünürse daha iyi olur."

DeeDee yeniden konuşmaya başlamadan önce birçok bloku geride bıraktı. "Elise Laird'in bu hikâyeyi bir tarafından uydurup seni inandırıcaya kadar sevişmediğinden emin misin?"

Ona sert bir bakış fırlattı. "Ne için? Refah içinde bir yuvada yaşadığını sen kendin söyledin. Söyledikleri gerçek değilse, rahatını neden bozmak istesin?"

"Cato Laird ile evli olduğu süre boyunca sadık bir eş, namuslu bir vatandaş ve dürüst bir yargıç olmak dışında hakkında hiçbir delil toplayamamasının biraz tuhaf olduğunu söylüyorum, o kadar."

"Delilleri bulacağız. En sonunda."

"Sen öyle diyorsan."

"Savich'i ele geçirdikten sonra, gerisi kolay."

"Bayan Laird..."

"Ondan bu şekilde bahsetme..."

"Senin tembihlerine kulak asmadı."

"Sonunda kabul etti. Benim eve gidelim."

"Ne için?"

"Üstümü değiştirmem gerek. Yargıcın karşısına tişört ve kot pantolonla çıkmak istemiyorum."

"Onunla 'buluşmuyoruz' Duncan. Onu kaçırıyoruz."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cato Laird kendini o kadar iyi hissediyordu ki, kederli bir ifade takınıp dolaşmakta zorlanıyordu.

Onu bu denli sarsan trajedinin ardından hemen ofise dönünce şaşkınlığını ve endişesini ifade edenlere, "Benim tedavim işim," demişti.

İşinin başına mümkün olduğunca erken dönmesinin iyileşmesine yardımcı olmasının yanı sıra, topluma karşı da bir sorumluluğu olduğunu açıklamıştı. Ağır ceza sistemi yeterince engellenmişti. Yaşadığı kişisel trajedinin iş arkadaşlarının omzuna daha fazla yük bindirmesine izin vermeyecekti.

İnsanlar söylediklerini hapır hupur yediler.

Chatham mahkeme binasından ayrılırken güvenlik görevlilerine el salladı ve ağır cam kapıyı itecek gücü yokmuş gibi zorlukla açtı.

Ama park yerine giderken gayet rahat adım atıyordu. Güneş alçalmıştı. Kaldırıma düşen gölgesinin pek de uzun, biçimli ve etkileyici olduğunu fark etti. Ama sonra onunkinin yanına eşit derecede uzun, biçimli ve etkileyici bir başka gölge katıldı. O an dostane bir ses arkasından seslendi.

"Merhaba yargıç."

Duncan Hatcher, onu kolundan tuttuğu sırada arkasını döndü. Dedektif gülümsüyordu, ama bu bir çizgi film karakterinin tebessümüydü -iyi niyet beslemeyen kurdunki gibi. "Nasıl gidiyor sayın yargıç?"

"Tahmin edeceğiniz gibi, teşekkürler."

"Cenaze ne zaman?"

"Bu şartlar altında geleneksel defin işlemlerini uygulamamaya karar verdim. Cenaze töreni özel yapılacaktır."

"Cesedi yakacak mısınız?"

"İlginiz çok dokunaklı dedektif. Ama dediğim gibi bunlar özel meseleler."

Hatcher'ın yırtıcı bakışları kaybolmuştu. "Arabaya bin."

Hatcher, onu Dedektif Bowen'ın kapısı açık, motoru çalışır durumda ayakta beklediği Lexus sedana doğru itekledi. "İyi akşamlar yargıç."

"Arabamı mı çaldınız?"

"Polis teşkilatının sunduğu geliştirilmiş hizmetlerin bir bölümü," dedi. "Ofiste geçen zor bir günün ardından üst düzey görevlileri evlerine bırakmak."

Hatcher, "Polislere zalim, suçlulara yumuşak davranan bir yargıca özel muamele etmek gerekir," dedi.

Cato kolunu dedektiften kurtarmaya çalıştı, ama boşuna uğraştığını biliyordu. Yardım istemek için etrafına bakındı ama park yerinde kimse yoktu. "Bırak beni."

"Arabaya binince."

"Bu yüzden seni işinden edeceğim Hatcher."

"Olabilir. Belki. Ama önce ben Bayan Laird'in profesyonel katil Robert Savich ile olan ilişkisini herkesin anlayacağı bir dille açıklayacağım."

Şu ana dek bu bilgi medyadan saklanmıştı. Yargıç bu şekilde kalmasını istemişti. Mücadele etmeyi bıraktı.

Hatcher, "Aa!" dedi. "Bakıyorum da bu şarkıyı tanıdınız." Elini daha da fazla sıktı. "Şimdi bin arabaya yoksa kolunu kırarım ve hiçbir şey bana daha fazla keyif veremez."

Hatcher'ın gözleri blöf yapmadığını anlatıyordu. DeeDee Bowen'ın da aynı şeyi düşündüğü ortadaydı. Ortağına şaşkınlık ve bir miktar da korkuyla bakıyordu.

"Bu yüzden hapse gireceksin." Tehdit savurmakla birlikte Cato sedanın arka koltuğuna geçti. Hatcher arkasından eğilerek içeri girdi. Şoför koltuğuna oturan Dedektif Bowen dikkatlice emniyet kemerini takıp onları park yerinden çıkardı.

Cato, gittikleri yön konusunda rahatlaması mı yoksa endişelenmesi mi gerektiğini bilemiyordu. Yargıcın evine ya da polis karakoluna gideceklerini tahmin etmişti. Ama nehre doğru gidiyorlardı.

Mahkeme binasından birkaç blok uzaklaşınca, Market Meydanı'nın popüler mekânlarıyla dükkânları yerini, toplu konutlara, depolara ve çoğu terk edilip harabeye dönmüş kapalı atölyelere bıraktı. Bulvarlar ise, her iki yanında üstüne tel çekilmiş akordeon çitler bulunan kirli sokaklara dönüştü. Araba demiryolu rayları üzerinde sızdı.

Sol taraflarındaki Talmadge Köprüsü olduğundan daha büyük görünüyordu. Arkasında ise Georgia Liman İdaresi'nin tesisi uzanıyordu. Cato bu kapılarda silahlı güvenlik görevlilerinin durduğunu biliyordu, ama bu mesafeden ona pek yararı olmayacaktı.

Hatcher, "Geldik," diyene kadar kimse konuşmadı.

Dedektif Bowen arabayı yolun kenarına çekip durdu, ama motoru çalışır bıraktı.

Yargıç etrafına baktıktan sonra yanında oturan Hatcher'a döndü. "Çok etkileyici."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Boş. Bela kokusu var ve tehlikeyi çağırıyor."

Aslında korkmamış rahatsız olmuştu. Ne kadar kabadayılık taslasa da, Hatcher, ona zarar vermeyecekti. Ama Yargıç Cato Laird'i böyle kötü bir yere getirip yakasını kurtaracağını düşünmek için çok cesur'olmalıydı. Sadece acemi değil, aynı zamanda aptaldı da.

Her halükârda, durumu tersine çevirmenin zamanı gelmişti. Hatcher'a bilmiş bir ifadeyle güldü. "Söylesene. Merakımı giderir misin? Karımla yattın mı? Yoksa sadece istiyor musun?"

Dedektifin yüz hatlarının sertleşip kaskatı kesilmesini izlemek eğlenceliydi. Cato hafifçe güldü. "Kendine acımasızlık yapma Dedektif Hatcher. Elise'nin tanıştığı her erkek üstünde böyle bir etkisi oluyor. Senin gibi madalyalı bir kanun adamı bile onun cazibesine dayanamadı. Bulunmaz değilsin. Ayrıca görünmeye çalıştığın kadar sert biri de değilsin."

Bunu hiç beklemiyordu. Hatcher öyle hızlı vurdu ki, acı kasıklarından yukarı fırlayıp kendi çığlığını duyuncaya dek ne olduğunu anlayamadı.

Hatcher, yargıcın hayalarını sıkın elini zalimce döndürürken, "Bu yeterince sert miydi?" diye sordu.

Kendini tutmaya çalışmasına rağmen acıdan gözleri yaşardı ve acıyla inledi.

Hatcher, yargıç sıcak ve öfkeli nefesini yüzünde hissedebileceği kadar yakından, "Sana, beni eşsiz ve sert kılan şeyin ne olduğunu söyleyeyim yargıç," diye fısıldadı. "Bizimle işbirliği yapmazsan, hemen şimdi hayalarını koparacak olan benim."

Kırmızı bir süs perdesinin ardından Dedektif Bowen'ın yalvarır gibi ona seslendiğini duydu. "Duncan, yapma..."

"Kes sesini DeeDee," diye parladı. "Sana bunu kendi bildiğim yoldan yapacağımı söylemiştim."

"Ama böyle olmaz..."

"Olur. Yaparım." Elini sıkıp biraz daha büktü.

"Ne istiyorsun?" Cato sesinin inceldiğini fark etmemişti.

Hatcher'ın yumruğu yavaşça gevşeyip açıldı. "Artık tüm dikkatini bana verdiğine göre, dinlemeyi becerirsin."

Nefesini düzenlemeye ve acısını geçiştirmeye çalışan Cato ön koltuğa baktı. Dedektif Bowen onları huzursuzluk içinde izliyordu. Ortağının yöntemlerini onaylamıyordu, ama araya girip işini bozacak değildi.

"Senin masum olmadığını düşünüyoruz yargıç."

"Ne?" Dönüp Hatcher'a bakınca yüzündeki gülümsemeden ne olduğunu hemen anladı.

"Senin düzenbazın teki olduğunu biliyoruz, ama işlediğin suçların boyutlarını henüz bilmiyoruz. Ama ne var biliyor musun? Umurumda değil."

Cato'nun nefes alıp verişini normale dönmüştü, ama en iyisinin sessiz kalmak olduğunu düşündü.

Hatcher, "Seni suçlayacak hiçbir delilim yok," dedi. "Ama sonunda Savich'le ilgili bir şey buldum ve asıl istediğim de o."

Yargıç bakışlarını ondan DeeDee'ye sonra yeniden Hatcher'a çevirdi. "Hepimiz Savich'i istiyoruz."

"Bunu söylediğini duyduğuma sevindim. Çünkü yarın Napoli cinayetini işlemekle suçlanacak."

"Meyer Napoli mi?" Yargıç kendi kendine konuşmuş olsa da, şaşkınlığı gerçekti.

Hatcher, "Ah evet. Bundan bahsetmeyi unutmuşum," dedi. "Savich'in Talmadge iKöprüsü'nde Napoli'yi öldürdüğünü gören bir şahidimiz var."

"Ciddi misiniz?" Soruyu Hatcher'a sorduktan sonra onay almak için ortağına bakmıştı.

DeeDee, "Çok ciddiyyiz yargıç," dedi. "Görgü tanığı aynı zamanda Napoli'nin Bayan Laird'i duvarın üstünden nehre ittiğini de görmüş."

"Yani Elise... kendi atlamadı mı? Hayatına kendisi son vermedi mi?"

DeeDee, "Anlaşılan yapmamış," diye cevap verdi.

Başını önüne eğip sesine kulağa gerçek gibi gelen duygusal bir ton verdi. "Bunu bilmem... iyi oldu."

"Napoli pis işini hallettikten sonra Savich ortaya çıkmış," diye devam etti. "Görünüşe bakılırsa Napoli, Bayan Laird'le onun fotoğraflarını Savich'e şantaj yapmakta kullanıyormuş, tıpkı Bayan Laird'e şantaj yaptığı ve sana yapmayı planladığı gibi. Savich, onu öldürmüş."

Hatcher, "Ve o orospu çocuğu yarın kefalet duruşması için senin mahkemeye getirildiğinde," dedi. "İdamcı yargıç kılığına girsen iyi edersin. Kefalet ücreti cinayet davasına uygun olmalı. Yoksa neden öyle olmadığını araştırmaya başlarız."

"Bunu belirtmeye neden ihtiyaç duyduğunuzu anlamıyorum..." Pencereden dışarıdaki korkutucu manzarayı gösterdi. "Bu şey her nedense."

"Çünkü adalet sistemi tarafından yanıltılmaktan bıktığımı iyice anlamamı istedim... özellikle de senin tarafından," dedi. "Savich, senin mahkemene son çıktığında, çıkıp gitmesine izin vermiştin."

"Buna mecbur..."

"Nefesini tüketme Sayın Yargıç. Ama şimdi sesinden ikna olduğun anlaşılıyor. Çok güzel. Gayet ...yargıç gibi. Yarın Savich'in kefaletini reddedeceksin. Hapse gidip duruşmasına kadar orada bekleyecek. Onun mahkemesine başkanlık etmek için gerekli ayarlamaları yap ve ne ona ne de avukatı Stan Adams'a göz açtırma. Ne jüri seçiminde ne de verecekleri herhangi bir dilekçede ne de tuvalet molalarında. Hiçbir şey onların istediği gibi olmasın. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Cato uysal bir sesle, "Sorun çıkmayacak," dedi.

Hatcher'a endişeli bir bakış fırlatan DeeDee, "Aslına bakarsan bir sorun var," dedi. "Görgü tanığımız pek güvenilir..."

"Yeterince güvenilir." Hatcher'ın kesin tavrı onu hemen susturmuştu. "Bir görgü tanığımız var. *Bir kere* olsun o katil hergele yerine bizi desteklersen Savich'i içeri atabiliriz. Duruşmanın geçersiz sayılmasını istemiyorum, jüri gazeteleri okusa ve yerlerinde otururken cep telefonlarından davanın canlı haberlerini izleseler bile.

"Ömür boyu hapis cezasından başka hiçbir karar beni memnun etmeyecek. Ölüm cezasını da jüriye bırakıyorum."

Yargıç her ikisine de bakıp sonunda Hatcher'da durdu. Bu adamı küçümsediği halde şimdi onu öpmek istiyordu. Boş tehditler savuran salak, Cato'nun sorununu çözdüğünün farkında değildi: intikam almaya yönlendirmeden Savich'le ortaklığını bitirmek.

Yakın zaman önce anlaşmalarının yeterince iş gördüğüne karar vermişti. Bu işten bir servet, harcayabileceğinden çok daha fazlasını kazanmıştı, ama yine de mutlu bir emekliliği olacaktı.

Bu anlaşmayı yapmasının tek sebebi para değildi. İlk başta onu cezbeden şey gizlilik ve yakalanma korkusuydu. Tehlikeyle sürekli flört halinde olmayı seviyordu.

Ama fazla kolay olmuştu. Heyecan kaybolmuştu. Artık ortaklıkları uğruna tehlikeyi göze almaya değmezdi. Ama bunu sona erdirmek hayatına mal olabilirdi. Ortaklıkları Savich sona erdirirdi, ortakları değil.

Savich idam edilmezse, ömür boyu hapse mahkûm olacaktı. Suçlu bulunduktan sonra yargıcın düzenbazlığıyla ilgili hikâyeler anlatmaya başlarsa, kim inanırdı ki? Ölmeyi bekleyen herkes kin besleyip birbirlerinin aleyhinde konuşurdu, ama kimse onlara kulak asmazdı, özellikle de onları ölüme mahkûm eden yargıçlar aleyhinde konuştuklarında.

Söz verirken uygun şekilde ciddi bir ifade takınmak için elinden geleni yaptı. "Savich hak ettiği cezayı alacak. Ben bunu sağlarım."

Hatcher güvenilirliğini sınamak istercesine gözlerinin içine bakıyordu. Sonunda, tatmin olmuş gibi Dedektif Bowen'a bakıp başını salladı. Dee-Dee tek kelime etmeden arabayı döndürüp mahkeme binasına doğru yol aldı.

Hayaları zonklayan Cato iniltilerini güçlkle bastırıyordu.

Bekleme odası boştu ve Kenny ortalıklarda yoktu.

Savich'in özel ofisine açılan kapı aralıktı. Masasını aydınlatan lambanın dışında odada ışık yoktu. Tombul başını önünde kâğıtlara eğmişti. Sağındaki aralık öylesine belirgindi ki, neşterle kesilmiş gibi duruyordu.

Artık yalnız olmadığını anladığında, silahını gizlediği masasının altına uzandı ve sonra başını kaldırıp beklenmedik misafirine baktı.

Parlak gözleri kocaman açıldı, ama şaşkınlığı, pek çoklarının hayatında gördüğü son şey olan mavi gözlerle bastırıldı.

"Asansörü duyunca Kenny geldi sandım," dedi.

"Kenny'ye benzer yanım yok."

Esmer yüzünde bembeyaz parlayan dişleriyle gülümsedi. "Espri anlayışına bir şey olmamış. Ölümünden sonraki hayat için güzel bir yorum."

Elise kapıyı iterek açtı ve ofisinden içeri girdi. "Ve hayattayım."

"Görüyorum. Ve oldukça iyi görünüyorsun. Yeni saç şeklini onayladığımı söyleyemem, ayrıca kıyafetlerin daha iyi olabilirdi."

Elise, "Beni gördüğüne şaşırmışa benzemiyorsun," dedi.

"Ben kesin işlerle meşgul olurum Elise. Ölümün şaibeliydi. Seni köprüden Napoli mi itti? Onu öldürdükten sonra sen mi atladın? Hiçbir şey belli değil." Ellerini kaldırdı. "Neye inanacağız?"

Bir süre birbirlerine baktılar. Sonunda Elise, "Bana oturacağım yeri göstermedin," dedi.

"Affedersin." Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Galiba biraz şaşırmışım. İçecek bir şey ister miydin?"

"Hayır, teşekkürler."

Her ikisi de huzursuz, gergin ve endişeliydi, çünkü bu görüşmenin sonucunda ne olacağını kestiremiyorlardı. Ama Elise amacının ne olduğunu biliyordu.

Savich, "Kocan hâlâ bilmiyor değil mi?" diye sordu.

"Yani Cato yaşadığımı biliyor mu diye soruyorsun? Hayır."

"Anlıyorum."

"Hiçbir şey anladığın yok."

Savich birden gülümsedi. "Çok doğru. Sanırım ölü kalmakta geçerli bir sebebin vardır. Nedeninin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Nerelerdeydin?"

"Son üç gündür Duncan Hatcher ile birlikteydim."

Önce şaşırdı sonra bir kahkaha patlattı. "Mükemmel. Gerçekten mükemmel. Onu son gördüğümde aklını kaçırmak üzereydi. Sana olan zafıyla biraz dalga geçmiştim. Karşılıksız olduğunu düşünüyordum." Belirgin şekilde tek kaşını kaldırdı. "Galiba değilmiş."

Bir kahkaha daha atıp, "Neden seninle yatmak istediğini anlayabiliyorum. Ama onun neresini etkileyici bulduğunu hiç anlayamadım. Hakını vermek gerekirse hayvani bir çekiciliği var. O omuzlar. Köşeli çene. Ama sıkacak kadar iyi Elise," dedi acıyan bir sesle.

Ardından gülümsemesi çirkinleşti. "Veya belki de öyleydi. Seni tanıyana kadar. Neden mantıksız davrandığına şaşırmamak lazım. Şehvetine karşı savaş veriyordu, ama görünen o ki, şehveti görev aşkına galip gel-

miş." Duncan'ın şerefini kaybedişinin tadına varır gibi dudaklarını emdi. "Kendini nasıl hissediyorsun Elise? Bir adam, senin için ruhundan vazgeçiyor?"

"Duncan, benim için hiçbir şeyden vazgeçmedi."

"Dürüstlüğünden birkaç puan kaybettiği kesin."

"Belki geçici bir süreliğine." Bakışlarını kucağında kavuşturduğu ellerine indirdi. "Beni istediğinden daha çok seni istiyor."

Savich kollarını masanın kenarına dayayarak öne doğru eğildi. "Anlayamadım."

Elise başını kaldırıp ona baktı. "Seni istiyor Savich. Kalbindeki en büyük yeri sana ayırmış. Başka kimseye yer yok. Kendini seni mahvetmeye adanmış... şu veya bu şekilde."

Savich bir süre Elise'yi süzdükten sonra ayağa kalkıp masasının diğer tarafına geçti. "Evet, şu veya bu şekilde. Ayağa kalk Elise."

Elise tereddütle ayağa kalktı. Bunu yapmasını neden istediğini bildiğinden kollarını yana açtı. "Beni buraya Duncan mı gönderdi zannediyorsun? Burada olduğumu bilseydi beni öldürürdü."

"Şüpheli yaradılışımı bağışla." Onu yukarıdan aşağı yokladıktan sonra, mikrofon olup olmadığını görmek için bluzunu yukarı kaldırdı.

Savich ellerini vücuduna bastırırken Elise, ona soğuk bir bakış fırlattı.

Sırıttıktan sonra bluzunu indirdi ve masasına geri döndü. "Duncan'ın yakalanmamla ilgili rüyalar görmesi benim için yeni bir haber değil."

"Ama şimdi bunu gerçekleştirebilecek bir yol buldu."

"Ya?"

"O gece köprüde Napoli'nin elinden kurtulup kaçtım..."

Hikâyenin bu kadarını zaten tahmin edebildiğinden gerisini duymak için sabırsızlıkla bekliyordu.

"Ama daha önce senin onu vurduğunu gördüm."

"Ha." Sandalyesinde geri yaslanırken bu cesur açıklamaya hiç de sinirlenmişe benzemiyordu.

"Duncan, benim görgü şahitliğime dayanarak seni tutuklayacak."

"Öyle mi?"

"Şu anda Cato'yla görüşüyor. Sana yumuşak davranıp mahkeme salonundan özgür biri olarak çıkmaya izin vermemesi için tehdit ediyor. Sonra da senin peşine düşecek."

Savich, Elise'nin söylediklerini zihninde tartarken bakışlarını üzerinden ayırmıyordu. "Beni uyararak Duncan Hatcher'a ihanet ediyorsun."

"Bu doğru."

"Âşık kavgası mı?"

"Duncan'la benim farklı amaçlarımız var. O seni istiyor."

"Peki sen ne istiyorsun tatlı Elise?"

"Ben sana bir anlaşma teklif etmeye geldim."

"Bu sohbet her geçen dakika daha da tuhaflaşıyor. Çok merak ettim. Ne tür bir anlaşma?"

"Eğer gördüklerim hakkında şahitlik yaparsam, cinayet işlemekten mahkûm edileceksin."

"Veya?"

"Veya Duncan'a anlattığım hikâyeden vazgeçeceğim ve tıpkı Trotter'a yaptığım gibi Napoli'yi de kendimi korurken öldürdüğümü iddia edeceğim."

"Hatcher nefsi müdafaa senaryosuna o zaman da inanmamıştı. Şimdi inanması daha da güç."

"Bana inanmayacağını bildiğim için senin hakkında bu yalanı uydurduğumu söyleyeceğim. Her şekilde ben tanıklık yapmazsam, Duncan seni

hiçbir şeyle suçlayamaz. Senin aleyhinde delil yok. Ben olmadan seni ele geçiremez."

Savich kıpırdaman oturmuş, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Uzun bir süre geçti. Sonunda, "Bu inanılmaz derecede cömert bir teklif Elise. İfadeni geri almakla yeni sevgilini düşman edinmekle kalmayacak, bir de kendini suçlu çıkaracaksın," dedi.

"Teklifimi kabul edersen bu riski alacağım."

Ona sert gözlerle bakarken, böylesi bir teklifin bedavaya veya ucuza gelmeyeceğini biliyordu. "Karşılığında ne istiyorsun? Senin için son derece önemli olmalı. Çok istediğin bir şey."

"Evet. Ve sana ait."

"Sor bakalım."

Elise bakışlarını ona yöneltti. "Cato'yu bana ver."

DeeDee, Lexus'ın anahtarını yargıca teslim ederken bunu yapmak onu az önce yaşananlardan soyutlayacakmış gibi göz teması kurmaktan kaçındı. Prensipite Duncan'la anlaşmıştı. Ama yargıca davranış şekli kabul edilir değildi. Sınırı aşmıştı. Ve bunun sebebi Elise Laird idi.

Yargıcın arabasıyla uzaklaşmasını izledikten sonra arabasına geri döndü. Yolcu koltuğuna geçen Duncan neşeli bir sesle, "İşler tam planlandığı gibi gitti," dedi.

"Ne iş yaptığımızı tamamen unuttun mu Duncan?"

"Önce Savich'i, sonra da şu lanet yargıcı yakalayacağız."

"Adil olsun olmasın her yolla mı?"

"Adil olmayı denedik. İşe yaramadı."

"Seni saldırıdan tutuklatabilir."

"Yapabilir. Yapmayacak. Kendi kışını kollayıp ününü koruyacak." Kol saatine baktı. "Plana göre daha vaktimiz var. O çıkmadan ofisine yetiştirebiliriz. Gidelim."

"Şimdi mi?"

"Elbette şimdi. Ne sanıyorsun?"

"Yönteme uyacağını sanıyordum," diye söylendi. "Bir tutuklama emri çıkartacağını. Amirimize danışacağını. Yüzbaşı Gerard'ı hatırlıyor musun? Worley'yi? Biz çete üyesi değiliz. Polis memuruyuz. Desteğe ihtiyacımız var ve..."

Duncan, onun sözünü yarıda kesip, "Hayır," dedi.

Arabanın ön tarafında birbirlerine öfkeyle baktılar. Yumuşayıp tutumunu değiştiren DeeDee oldu. "Bakış açını kaybettin Duncan. Lütfen durup ne yaptığını düşün."

"Düşündüm. Düşünmekten sıkılana kadar düşündüm. Artık harekete geçme zamanı."

"Katılıyorum fakat mesuliyet duygusuyla ve yasal yollardan hareket etmeliyiz."

Duncan sertçe, "İyi," dedi. "Beğenmediysen ben tek başıma yaparım. Yaptığım halt meydana çıkarsa..."

"Yaptığın halt meydana *çıkınca*."

"Tamam meydana çıkınca, sen sorumlu tutulmayacaksın. Ben istedim. Sen istemedin. Sadık ortaklık buraya kadar. Bana karşı tüm sorumluluğundan seni resmen azat ediyorum. Git, vicdanın rahat olsun. Ama ben bunu yapacağım ve kendi bildiğim yoldan yapacağım."

Arkasını dönüp kapı koluna uzandığı sırada DeeDee, onu kolundan yakaladı. "Lanet olsun Duncan! Savich'in karşısına tek başına çıkmana izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Duncan, ona içtenlikle gülümsedi. "Tamam o zaman. Gidelim."

Arabayla sessizce ilerlediler. Savich'in makine dükkânına bir blok kala, Duncan ayağının altında duran spor çantasının fermuarını açıp çıkarttığı .357 revolveri pantolonunun kemerine sıkıştırdı.

DeeDee şaşkınlık içinde ona baktı. "Onu nereden buldun?"

"Üstümü değiştirmeye uğradığımızda evden aldım."

"Dokuz milimetreliliğin nerede?"

"Bu amacıma daha uygun."

"Niye?"

Duncan cevap vermedi. Bunun yerine boğazından bir şeye hayret ettiğini belli eden bir ses çıkarttı.

DeeDee, onun bakışlarını takip etti.

Lady's Adası'nda Elise Laird'e bıraktığı araba, Savich'in binasının dışında duruyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Elise?" dedi Duncan kurbağa gibi vıraklayan bir sesle.

Bir açıklama beklermiş gibi Dee Dee'ye döndü. Yüzünden *ben sana söylemiştim* ifadesinin okunduğunu bildiği halde DeeDee bunu dile getirmedi.

Bina karanlıktı. Park yerinde hiçbir çalışan arabası yoktu. Ama Savich'in ikinci kattaki ofis penceresinde ışık yanıyordu. Başını kaldırıp bakan Duncan, "Orospu çocuğu," diye mırıldandı. DeeDee tam durmadan önce arabasının kapısını açıp dışarı atladı.

DeeDee sürücü koltuğundan güçlükle inip peşinden koşturmaya başladı. "Duncan, bekle!"

Duncan yürümeye devam etti. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Her şeyi değiştirir." DeeDee, ona doğru hamle yaptı ama Duncan elini fırlatıp attı. "Lütfen yeniden toplanıp bu konu hakkında konuşalım."

"Bu kadar konuşmak yeter."

Başka bir arabanın park yerine geldiğini duyduklarında durup arkalarını döndüler ve direksiyonun ardında Savich'in sekreterini gördüler.

Duncan omzunun üstünden DeeDee'ye seslenerek binanın girişine doğru koşmaya başlamıştı, "Savich'i ikaz etmeden onu bul."

"Duncan!"

Yavaşlamadı bile.

"Kahretsin!" DeeDee birkaç saniye oyalanıp Kenny'nin sinirli bir şekilde cep telefonunu kurcaladığı noktadaki arabaya doğru hızla koşmaya başladı.

Savich, "Cato?" diye tekrar etti.

Elise başını evet anlamında salladı.

Savich'in gözleri zevkle parladı. "Yakışıklı dedektifinle sonsuza dek mutlu yaşamak için kocanın ortadan kaldırılmasını mı istedin?"

"Benim sebeplerime burnunu sokma. Sen kendi pozisyonunu düşün," dedi. "Cato son seferinde yaptığı gibi mahkemede sana yardım etmeyecek. Kendini korumak için suçlamaları sana yöneltmelerine izin verecek. Duncan için bu kısmıyla ilgileniyor. Yarın Napoli cinayetiyle suçlanacaksın. Formalitenin ardından hemen kefalet duruşması için yüksek mahkemeye çıkarılacaksın. Cato talebini inkâr edecek. Doğruca hapse gidecek ve ondan sonra tek bir özgür gün yaşamayacaksın. Hayatın boyunca."

"Tabii eğer sen ifadenden vazgeçmezsen."

"Doğru. Sen Cato'nun icabına bak. Ben de karşılığında Napoli'yi öldürdüğünü görmemiş olayım."

"İcabına bakmaktan' kastın ne?"

"İş göremez bir duruma gelmesini istiyorum. Bildiği ve eğlendiği hayatın sona ermesini istiyorum. Bunu nasıl yapacağın umurumda değil," diye ekledi soğuk bir sesle. "Şimdi anlaştık mı?"

Savich kucağında tuttuğu silahı kaldırıp onun oturduğu masaya doğrulturken gülümsemeye devam etti.

Elise'nin kalbi ağzına gelmişti. "Ne yapıyorsun?"

"Başka bir ihtimali yokluyorum Elise. Seni hemen buracıktaki öldürüp kurtulmak varken neden anlaşma teklifini kabul edeyim? Görgü tanığını öldürmek onunla anlaşmaktan çok daha etkili." Ona sataşarak devam etti. "Bunu daha dikkatli düşünmediğin için kendinden utanmalısın. Buraya gelmeden önce bu alternatifi düşünmüş olmalıydın."

"Arkadaşım olduğunu *sanıyordum*."

"Hata etmişsin. Diğer hatalarına bunu da ekle. İlk ve en büyük hatan bizi hafife almak oldu."

"Siz mi?"

Kaşlarını çattı. "Dürüst olmak gerekirse Elise, bu numaralar sıkıcı olmaya başladı. Cato ve ben, senin bizim birlikte çalıştığımızı bildiğini biliyoruz." Öne doğru eğilerek, "Neden bu kadar uzun süre böylesine iyi işledi biliyor musun? Çünkü hiçbirimiz aptal değiliz, herkes bir diğeri kadar tedbirli. Biz, senin tam aksine, hata yapmayız," dedi.

Elise zekâsını kullanıp, "Cato bir hata yaptı," dedi. "Napoli güvenilir bir suikastçı olduğunu kanıtladı."

"Haklısın. Bu kararı ben verseydim daha hızlı ve emin davranırdım."

"Benden kurtulmak konusunda."

"Çok fazla kurcalamaya, fazla meraklanmaya başlamıştın. İkimizi de fazlasıyla sinirlendiriyordun."

"Ne kadar... ne kadar zamandır biliyorsunuz?"

Savich kıkırdadı. "Başından beri. Bize şirinlik yaparak kendini akıllı zannettin. Bana dürüst ve güvenilir çalışanı oynadın. Cato için mükemmel seks oyuncağı oldun. Sevgilim," dedi sesini alçaltıp sempatik bir tonla konuşarak. "En başından beri Chet Rollins ile olan ilişkini biliyorduk."

"Ama hiç belli etmediniz..."

"Hayır, ama sonra yapamazdık değil mi? Anladın mı, bize yakınlaşan insanları dikkatle inceliyoruz Elise. Bizde akut paranoya var ama bu paranoya güvenilir bir tutum olduğunu kanıtladı."

"Beni ele veren neydi?"

"Şekle uymuyordun. White Tie and Tails'de çalışmaya çok hevesliydin ama kalıplara ters düşüyordun. Senin özünde fahişelik yok ve bunu belli ettin. Kazancı müşterilerle kurduğu yakın ilişkilere bağlı olan bir işte çalışan bir kız için fazla soğuk ve uzaktın. Haliyle bu da benim merakımı uyandırdı, ardından da şüphelendirdi. Chet Rollins'le olan bağlantını öğrenmek için fazla derinlere inmem gerekmedi."

Elise kucığında duran çantanın içindeki Duncan'ın tabancasının ağırlığını hissedince, Savich, onu vurmadan çıkartıp çıkartamayacağını düşündü. Bunu yapacağına emindi. En sonunda. Ama şu an kendini eğlendirmekle meşguldü.

"Cato'ya Rollins'le olan yakınlığından bahsettiğimde paniğe kapıldı. Üvey kardeşinin vasiyetiyle ilgili aleyhinde delillere sahip olduğunu düşündü. O senden... hemen kurtulmak istedi, bir akşam kulüpten çıktıktan sonra otoyolda ölümcül bir kaza geçirecektin. Ama ben, ona beklemesini söyledim. Arkamdan dolap çevirdin. Bundan sonra ne yapacağını bekleyip görmek istedim."

"Çok geçmeden bize karşı şüpheden başka bir şey duymadığın ortaya çıktı. Bilgi ve kanıt peşindeydin," derken son kelimeyi aralarındaki bir sırmış gibi fısıldamıştı. "White Tie and Tails'de bunu benden alamayınca, şehir kulübüne geçtin. Niyetin hemen Cato'yla görüşmekti. Buraya kadar yanılsım var mı?"

Cevap vermedi ama vermesi de gerekmiyordu.

"Hikâye bu noktada ilginç bir şekilde değişiyor. Buraya kadar sen Cato için bir isimden ibarettin. Bir tehlike. Senin ölmeni istiyordu. Ama seninle görüştükten sonra, hayatta kalmanı istediğine karar verdi. Her

yaptığını izlemenin en iyi yolu seninle evlenmek, seni kendi çatısı altında tutup gece gündüz gözetlemek ve kendisine karşı sorumlu tutmaktı. Ve tabi o güzel vücudun daima onun emrinde olacaktı. Seninle istediği zaman sevişebilirdi."

Elise geri çekilince Savich gülümsedi.

"Zavallı Elise. Cato'yla geçirdiğin tüm o geceler boşunaydı. İkimizin ortak olduğunu gösteren hiçbir şey bulamayacaktın, çünkü tüm ortaklıklarında olduğu gibi muhasebeci bendim."

Elise, onun masasının arkasındaki çekmeceli dolabın üstünde duran bilgisayara göz attı.

Savich kıkırdadı. "Denemene izin versem bile, güvenlik duvarını asla aşamazsın hayatım. Kaderin cilvesine bak, kanıt peşindeydin ama yanlış ortakla evlendin. Ve şimdi, bir başka talihsiz hata yaptın." Dudakları pişman olmuş gibi büzüldü. "Seni öldürecek olmam ne acı. Böyle bir güzelliği harcamak..."

Elise'ye silah doğrulttuğu eli etrafa kanlar saçarak parçalandı.

Savich acıyla feryat etti. Elise'nin arkasından gelen Duncan masanın üstüne atladı. Savich'i atkuyruğundan yakalayıp başını yana çevirdi ve masaya çarptı. Çarpmanın etkisiyle yanak kemiği çatlayınca acıyla kükrediydi. Duncan silahının namlusunu derisini içeri çöktürmeye kadar Savich'in şakağına dayadı.

Gözlerini Savich'ten ayırmadan, "DeeDee!" diye bağırdı.

"Geldim!"

Sesi binanın diğer tarafından yankılanırken Elise koşarak yaklaşan ayak seslerini duydu. Sandalyesinden kalkmaya yeltendiği sırada, kapıdan hızla giren kadın dedektifle çarpıştı.

Duncan, "Elise'yi tut," diye emretti.

DeeDee Bowen silahını çekip Elise'ye doğrultarak onu duvara yasladı.

Duncan, "Tanrı aşkına nerede kaldın?" diye parladı.

Soluk soluğa, "Yangın merdivenini tırmanıp pencereden içeri gir-dim," dedi. "Sen nasıl çıktın?"

"Merdivenlerden." Bir an için gözlerini Savich'ten ayırıp Elise'ye baktı. "Büyük ihtimalle silahım onda."

Elise çantasını yere bıraktı. "İçinde."

"Buraya fırlat."

Elise, DeeDee'nin dediği gibi yaptı. Dedektif çömelip eliyle hisse-dinceye kadar çantayı yokladıktan sonra ayağa kalktı. Duncan'a, "Tamam burada," dedi.

Duncan, "Peki ya sekreter?" diye sordu.

DeeDee, "Arabanın kapısına kelepçelendi," diye yanıtladı. "Bir yere gidemez. Destek istedim."

"Destek mi? Ne zaman?"

"Ne?"

"Ne kadar oldu?"

"Yukarı çıkmadan hemen önce. Neden?"

"Kahretsin!" diye tısladı.

Elise ileri doğru adım attı. "Duncan, ben..."

"Kes sesini! Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum Bayan La-ird. Benim için yaptığın en iyi şey, *tek* şey, bu pisliğe bulaşmamı sağlaman oldu." Silahının namlusunu Savich'in şakağına iyice bastırdı. "Silah tuttu-ğun elin şimdi nasıl Savich?"

Hissettiği acıya rağmen Savich'in sesi son derece sakindi. "Bunlar Meyer Napoli ile mi ilgili? Eğer öyleyse bir sorunuz var. Elise'ye kimse inanmayacak, siz de biliyorsunuz. Güvenilmez bir şahit olacak."

Duncan, "Evet ben bunu zor yoldan öğrendim," derken ona nefret dolu bir bakış fırlattı.

Savich, "Bu yüzden vaktinizi boşa harcıyorsunuz," dedi.

"Sana ne bundan."

"İyi o zaman." Pes eder gibi içini çekti. "Beni tutuklayın. Geceyi hastanenin rahat ortamında geçiririm."

Duncan, "I-ıh," dedi. "Buraya seni tutuklamaya gelmedim. Bir itiraf duymaya geldim ve bunu duymadan gitmeyeceğim." Tabancasının horozunu geri çekti.

Savich kahkaha attı. "Ah, çok korktum."

"Ya itiraf edersin, ya beynini patlatırım Savich. Seçimi sen yap, üçüncü bir seçeneğin de yok."

DeeDee tereddütlü bir sesle, "Duncan," dedi. "Ne yapıyorsun?"

"Ağzımda mı geveledim? Ondan bir itiraf duyacağım. Ya bunu yapar ya da burası biraz kirlenir."

Savich çileden çıkarıcı bir uysallıkla, "O tetiği asla çekemezsin Hatcher," dedi. "İkimiz de bunu biliyoruz."

Duncan masanın kenarında duran karafa ateş edince, kristal parçalanıp binlerce parçaya bölündü. Masanın üstüne ve yere sular dökülmüştü. Su damlaları Savich'in yüzüne sıçradı. Küçük ofis odasında .357 pekâlâ top etkisi yaratmış, sağır edici patlama odada sarsıntıya neden olmuştu.

DeeDee geri çekilirken silahını Elise'ye doğrultmaya devam etti. "Ne halt yıyorsun?" diye bağırdı. "Destegi bekle Duncan. Birazdan gelirler. Onu içeri alırsız, onu..."

"Miden kaldırmayacaksa DeeDee, Bayan Laird'i al ve buradan git." Gözlerini ve silahını Savich'e doğrultmuştu. "Bu benimle onun arasında. Bir daha benimle dalga geçilmesine izin vermeyeceğim. Ne onun ne ko-

casının ne de lanet olsun senin." Son kelimeyi söylerken silahının namlusunu Savich'in kafasına iyice bastırıp kemiğine yasladı. "Vazgeç artık Savich. Freddy Morris. Andre Bonnet. Chet Rollins. Gordon Nallew. Tanındık geliyor mu?"

"Cehenneme git."

Duncan bu sefer odanın karşı tarafındaki vitrinli dolaba bir kez daha ateş ettiğinde, cam kapısı ufalandı. Ardından duvar lambasına ateş etti. Odaya keskin barut kokusu hâkim olmuştu. Dayanılmaz bir ses çıkmıştı ama yankılanmaların arasından DeeDee'nin, "Duncan kes şunu! Böyle olmaz! Elise yüzünden aklını kaçırdın! Bu *onunla* ilgili. Sen *ona* kızgınsın," diye bağırın sesi duyuluyordu.

Onu duymazdan geldi. Eğilip dudaklarını Savich'in kulağına yaklaştırdı. "Bana duymak istediğimi söyle yoksa öleceksin."

"Bunu asla yapamazsın."

Yaklaşan siren seslerini hepsi duymuştu, ama sesler Duncan'ı caydırmışa benzemiyordu.

"Buna emin misin Savich? Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın? Çünkü yaptığın bu. Geriye iki mermim kaldı. Say. İki."

DeeDee, "Duncan, Tanrı aşkına," diye yalvardı. "Yapma! Kariyerini mahvedeceksin. Her şeyini. Hayatını."

"Hayatımın sonu bu." Elise'ye keskin bir bakış fırlattı. "Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Artık yok." Silahı Savich'in şakağına bastırdı. "Freddy Morris'i böyle mi öldürdün? O da senin gibi korkudan kokmuş muydu?"

"Ben öyle..."

Yalanlamasını bitirmeden Duncan masaya ateş etti. Parçalanmış tahta masanın üstünde, Savich'in burnunun birkaç santim yakınında çentikli bir delik oluşmuştu. "Geriye kaldı bir."

Savich komik bir sesle, "Beni sıkıyorsun Hatcher," dedi.

Duncan, "Bana yaptığını söyle, yoksa beynini uçururum," diye bağırdı.

"Duncan, hayır!"

"DeeDee... sana ne dedim..."

"Bunu yapamazsın."

"Evet yapabilirim. Onu öldürebilirim. Çok kolay."

"Hayır." Silahını Elise'den Duncan'a çeviren DeeDee'nin sesi, umutsuzluktan tizleşmişti. "İzin vermeyeceğim."

"Sen ne..."

"Silahını bırak Duncan!"

"Yapamazsın..."

"Ah evet yapabilirim."

Duncan, ona şaşkınlık içinde baktı. "*Beni* mi vuracaksın?"

"Yemin ederim vururum."

Siren sesleri yükselmişti. Lastikler ötüyordu. Araba kapıları çarpılarak kapandı. Ama ofisin içinde zaman durmuş gibiydi.

Duncan, "Gitmesine izin veremem," dedi.

"Son kez söylüyorum, silahını bırak."

"Önce beni vurman gerek."

DeeDee ağlamaklı bir sesle, "Beni buna mecbur etme," diye yalvardı.

"Bu hayvanın işini bitireceğim."

"At silahını Duncan!"

"Mümkün değil."

DeeDee, "*Duncan, yapma!*" diye bağırdı.

"Cehennemde görüşürüz Savich."

Savich, "Tamam, tamam," diye çılgık attı. "Morris cinayetini... ben işledim."

Kelimeler ağzından çıktıktan hemen sonra, Dedektif Worley'in emrindeki üniformalı polisler odaya daldı. "Kendinden utan Savich. Demek ki acı dolu bir dünya da yaşıyorsun."

Masanın etrafına koşuşan üniformalı polisler suçluyu çevrelediler. Duncan silahını kemerine sıkıştırırken, "Ona bir ambulans çağırın," dedi. "Ardından odanın karşı tarafındaki Elise'nin yanına koştu ve kollarını ona doladı. "Sen iyi misin?"

Elise, ona yaslanıp titreyerek başını salladı. "Bana silah çekmesini beklemiyordum."

"Tanrım, bunu yapmanı asla kabul etmemeliydim. Eğer birkaç saniye gecikseydim..."

Düşüncelerini tamamlamasına engel olarak parmaklarını Duncan'ın dudaklarına dokundurdu. "Ama gecikmedin. Burada olacağını biliyordum."

Ona daha sıkı sarıldıktan sonra aniden bıraktı ve Worley'ye döndü. "Amma geciktiniz be! DeeDee az kalsın beni vuracaktı, mermilerimin tükenmesine yakın zaman kazanmaya çalışırken bunu yapacağından korktum."

Worley savunmaya geçip, "Trafik vardı," dedi. "Aynen söylediğin gibi onun aramasını bekliyordum."

DeeDee onlara şaşkınlık içinde bakıyordu. Ama özellikle de Duncan'a. "Aynen ona söylediğin gibi mi? Ne zaman? O neden bahsediyor? Neler oluyor?"

Worley kürdanının yerini değiştirip, "Oltaya düşmüş. Açıklarken eğlenmene bak Dunk. İstedığın şu arama emrini takip edeceğim. Yakında hazır olur." Cep telefonuyla konuşmak üzere odadan dışarı çıktı.

DeeDee gözlerini Duncan'dan ayırmamıştı. "Onu ne zaman aradın?"

"Evimden altıpatları almaya gittiğim zaman."

"O tetiği çekmeye hiç niyetin yoktu, değil mi?"

Duncan başını iki yana salladı. "Hayır ama öyle düşünmeni istedim."

"Neden?"

"Savich'i sınıra geldiğime ikna etmek için önce *seni* inandırmam gerekiyordu."

"Yani beni kullandın."

"Profesyonel ahlakına ve kurallara bağlılığına güvendim."

"Kulağa yalanmış gibi geliyor."

"Yalan zaten," diye itiraf etti. "Seni kullandım."

"Bana nasıl güvenmezsin?"

"Ama güvendim DeeDee. Senin doğru olanı yapacağına güvendim ve sen de öyle yaptın. Destek çağıracağını biliyordum. Worley devreye girmek için haber bekliyordu."

DeeDee başıyla Elise'yi gösterdi. "Peki ya o?"

Duncan yere eğilip Elise'nin çantasını aldı. Elise küçük bir kayıt cihazı çıkartıp şaşkın gözlerle bakan DeeDee'ye uzatırken, "Üstümü aradı ama neyse ki çantamı aramadı," dedi.

"Büyükannemin. Ama kontrol ettik, çalışıyor." Sonra Elise'ye döndü. "Laird ile olan ortaklığını konuştuğu sırada geldim. Peki ya Napoli?"

"Beni bu yüzden öldürecekti. Bir görgü şahidini öldürmenin, onunla anlaşmaktan daha etkili olduğunu söyledi. Tıpkı Napoli gibi ben de sonuçlandırılması gereken yarım kalmış bir meseleydim. Hepsi bantta kayıtlı."

DeeDee, onun elini tutup, "Bekle," dedi. Elise'ye hayret dolu gözlerle bakıyordu. "Buraya gelip Savich'e Napoli'nin cinayetini gördüğünü mü söyledin?"

"Plan buydu. Aslında Duncan karşı çıktı."

"Yumuşatılmış kelimelerle söylersen öyle."

Duncan'a tatlı bir şekilde gülümsedikten sonra DeeDee'ye, "Tek yolu buydu. En başından beri bana güvenmedin. Seni aksine ikna etmeye çalışmaktansa, Duncan'a bu aldatıcı oyunu oynamayı teklif ettim. Benim, onu Savich'le aldattığıma inanacağına güvendik."

DeeDee bir süre bunu hazmetmeye çalıştı. "Laird ve Savich'den hangisinin daha büyük balık olduğunu tartışmanız benim yararına mıydı?"

Duncan, "Laird ile karşılaşmam da öyle," dedi. "Onu kapana kısırmak hoşuma gitmedi değil hani."

"Peki bugün büyükannenin evine geleceğimi nereden biliyordun?"

"Annem cep telefonuma mesaj göndermiş. Sana nerede bulunduğumu tahmin ettiğini söyleyecekti. Geleceğini biliyordum. Geldiğin zaman nasıl rol yapacağımızı Elise ile konuşmuştuk."

DeeDee hâlâ olan biten kendisinden saklandığı için içerlemiş görünüyordu, ama Elise'yi süzerken bakışlarında kıskanç bir hayranlık vardı. "Savich'i görmeye yalnız gelerek hayatını tehlikeye attın."

"Bunu yapmayı kendim istedim. Hatırlarsan bu işten menfaatim de vardı. Erkek kardeşim."

DeeDee, "Evet ama yaptığım cesaret ister," dedi. "Ve samimi olmak gerekirse... beri... sandım ki..."

"Ne sandığını biliyorum. Ve anlıyorum."

"Ben de. Sana bir özür borcum var."

"Aslında yok. Bana güvenmen için hiçbir şey yapmadım."

DeeDee, onun cana yakınlığına başını kaba bir biçimde sallayarak karşılık verdi ve sonra Duncan'a döndü. "Sana gelince *ortak*, adi herifin tekisin."

Karşı çıkmaya fırsat bulamadan, bir polis memurunun Savich'e haklarını okuduğunu duydu. "Durun. Bu şerefe ben nail olmak istiyorum."

Savich hâlâ sandalyesinde oturuyordu. Elleri kelepçelenmişti ve birisi kanayan elini mendille sarmıştı. Çok acı çektiği belli oluyordu, ama öldürdüğü veya işkence ettiği kurbanları düşününce Duncan, ona acıyamadı. Haklarını okurken büyük bir tatmin duygusundan başka hiçbir şey hissetmiyordu.

Savich alay edercesine güldü. "Altıncı kurşunu sıkmayacaktın."

Duncan tekdüze bir sesle, Savich'in nefret ettiğini bildiği ismiyle hitap ederek, "Baksana Bobby," dedi. "Birkaç dakika önce kız gibi çılgık atarken o altıncı kurşun konusunda böyle rahat değildin."

"O itirafın hiçbir değeri yok. Baskı altındaydım. Şu kovboy edaların bir işe yaramayacak."

"Yanlış. Zaten ne olursa olsun zevk için yapmıştım."

"Yeni kız arkadaşını etkilemek istiyordun." Elise'ye kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra, Duncan'a sinsice güldü. "Yatakta iyi mi?"

Duncan kaşlarını çok sert bir biçimde çattı. "Biliyor musun Savich. Hâlâ beni kızdırıyorsun. Ve haklı olabilirsin. O ifade mahkemede geçerli olmayabilir. Bununla birlikte, bana kaçacakmışın gibi görünüyor."

Silahını kemerinden çıkartı Savich'in burnuna nişan aldı ve tetiği çekti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ertesi akşamüstü Robert Savich hâlâ, bir önceki gece elleri kelepçeli ofisten dışarı iteklenirken olduğu kadar sarsılmış görünüyordu. Kısa bir süre acile uğradıktan sonra, geceyi nezaretteki döşeğin üstünde, başkalarına yaşattığı ölüm korkusunu bir an için tecrübe etmiş biri olarak, hiç şüphesiz titreyerek geçirmişti.

DeeDee, "Turuncu ona yakışmıyor," diye yorum yaptı.

Duncan ile birlikte yüksek mahkemenin koridorunda oturmuş, Savich'in kefalet duruşması için savunma masasına getirilişini ilgiyle izliyorlardı. O gün daha önceki bir mahkemede Savich, Meyer Napoli cinayetiyle suçlanmıştı. Stan Adams'ın müvekkilinin suçlu olmadığı iddiasıyla ortaya çıkması hiç şaşırtıcı olmamıştı elbette.

Sadece birkaç hafta önce aynı mahkeme salonunda görülen önceki duruşmasında Savich her gün iki dirhem bir çekirdek giyinmişti. Bugünse, turuncu hapislane tulumu ve bağciksız spor ayakkabılarla farklı bir adam gibi görünüyordu. Sağ elindeki sargıya rağmen elinde kelepçeler vardı. Ayak bilekleri zincirlerle kol bileklerine bağlanmıştı. Saçları açıktı. Ama kulağındaki elmas küpe yoktu.

"Evet ama hoş görünmüyor mu?" Duncan yapmayacağını bildiği halde Savich'in dönüp bakması arzusuyla onun profiline bakıyordu.

"Sallama." DeeDee aşağı yukarı salladığı bacağını durdurmak için eliyle dizini tuttu. "Neden gerginsin?"

"Gergin değilim. Heyecanlıyım." Ortağının bakışlarının baskısını hissedince başını ona çevirdi. "Ne?"

"Bu gerçek değil mi? Seninle onun arasındaki şu şey. Bu şey gibi... ciddi bir ilişki değil mi?"

"Benim için kesinlikle öyle. Onun için umarım öyledir." Şimdi boş duran, ama Cato Laird'in birazdan mahkeme salonunu her zamanki kendine güven ve küstahlığıyla yöneteceği boş kürsüye baktı. "Tüm bunları atlatması gerek. Onun karısı gibi değil, kendisi gibi yaşamaya başlaması gerek. Alışma süresi gerekecek. Uzun zamandır tetikte ve korku içinde yaşıyor. Her şeyi geride bırakması biraz vakit alabilir."

"Şey, bilmeni isterim ki, gerçi benim iznime veya onayıma ihtiyacın yok ama, benim için sorun yok. Yani ikinizin birlikte olmasının."

Dönüp DeeDee'ye gülümsedi. "Teşekkürler."

"Merak edersin diye söyledim."

"Teşekkürler," diye tekrar etti. Sonra saatine baktı. "Başlamaları gerekiyordu, geciktiler."

DeeDee başıyla, oturduğundan beri bir kere kıpırdamamış olan Savich'i gösterdi. "Burada yokmuş gibi davranmaya çalışıyor."

"Ama burada. Ve özgürlüğünün son gününü yaşadığını biliyor."

"Ona adi bir suçlu gibi davranılmasından nefret ettiğine bahse girelim."

Duncan, "Ama yeterince adi," dedi. "Tetiği çektiğimde altını pisletti."

"Onu suçladığımı söyleyemem. Neredeyse aynı ben de yapıyorum. Şarjörün son hanesini boş bıraktığın için çok şanslı. Neden bunu yaptın? Sıranın o son kurşuna geleceğini biliyor muydun?"

"Kesinlikle," dedi. "Ve eğer o mermi yerinde olsaydı, bu orospu çocuğunu öldürmüş olacaktım."

Görevli, "Herkes ayağa kalsın," diye anons etti.

Duncan'ın son sözleriyle afallayan DeeDee, Yargıç Cato Laird mahkeme salonuna girip yerine geçerken herkesten daha yavaş ayağa kalktı.

Salondakilere göz gezdiren yargıç, Duncan'a bakmadan önce gözlemini kısa bir süre DeeDee'ye dikti. Göz temasını birkaç saniye sürdürdükten sonra işine devam etti.

"Bay Adams, Bay Savich'i mi temsil ediyorsunuz?"

"Evet sayın yargıç." Stan Adams ayağa kalktı.

"Meyer Napoli cinayetiyle suçlanıyor."

"Suçlu olmadığı yönünde savunmada bulunacak. Devam etmeden önce sayın yargıç, müvekkilimin kelepçelenmesinin gereksiz olduğunu belirtiyor ve duruşma süresince çıkarılmasını talep ediyorum."

"Duruşma o kadar uzun sürmeyecek Bay Adams. Talebiniz reddedildi." Etkili olması için tokmağını vurdu.

Duncan, Laird'in Savich'le göz göze gelmekten kaçındığını fark etmişti.

Yargıç, "Bay Nelson," dedi. "Siz bölge savcılığını temsil ediyorsunuz?"

"Evet sayın yargıç." Mike Nelson savcı masasının ardında ayağa kalkmadan önce anlamlı şekilde kalbi hızla atmaya başlayan Duncan'a baktı.

Savcı, "Sayın Yargıç," dedi. "Robert Savich aynı zamanda, Chester Joel Rollins'in ölümüyle ilgili cinayete teşvikle suçlanmaktadır."

Avukat Stan Adams başını öyle hızlı çevirdi ki, boynundan tık sesi geldi, ama Duncan'ın gözleri Cato Laird'in yakışıklı yüzüne kilitlenmişti. Konuşmaya yeltenen yargıcın zihni kulaklarının duyduğunu algıladığında belli belirsiz gülümsedi.

Yüzündeki tebessüm dondu. Bakışları adama hissettiği tüm nefreti yansıtan Duncan'a baktı. Ayağa kalkıp: *Seni dün köşeye sıkıştırdığımı sanıyordun değil mi?* diye bağırmak istediği de anlaşılıyordu.

Yargıcın yutkunduğunu gördü. "Ee, Bay Nelson, bu bir kefalet duruşması. Bu bir..." Ağzında geveliyordu. "Bu ön duruşma değil..."

Stan Adams yeniden ayağa kalkmıştı. "Sayın Yargıç, burada neler oluyor?"

"Kendim için tekrar ediyorum Bay Adams. Bay Nelson, sizin davanız... ee..." Kekelerken mahkeme salonunun arka kapısı dikkatini çekmişti. Duncan, onun yüzünün endişeyle durulmasını, ardından sonunda suratı düşene kadar balmumundan yapılmışçasına erir gibi görünmesini seydi.

Elise bir yanında Bill Gerard diğer yanında Worley ile birlikte salona giriş yaparken sendeleyerek ayağa kalktı ve destek almak için kürsüsüne tutundu. Normalde sıcak kanlı görünen Gerard'ın kararlı ve sert bir ifadesi vardı. Worley'in kürdanı, sanki hayatının en edepsiz esprisini yapmış gibi iyice dışarıda duruyordu.

Elise ise kendinden emin ve temkinli görünüyordu. "Merhaba Cato."

"Elise!" diye haykırdı. "Nasıl... Bu... Tanrım!"

"Numara yapmayı bırak Cato. Hiç de sevinmediğini biliyorum."

Ölmüş olması gereken kadını gören Stan Adams utancından susmuştu.

Duncan yerinden kalkıp Elise ile diğerlerinin önündeki koridora yürüdü. Adımlarını hiç bozmadan yargıç kürsüsüne gidip arkasına geçti. Yargıcı kolundan yakalayıp kelimenin tam anlamıyla onu tahtından indirip kürsüsünden kaldırdı.

"Cato Laird, Chet Rollins cinayetinden tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin."

"Elise, ne... Ne oluyor?" Duncan'dan kurtulmak ister gibi kollarını salladı. Cüppesinin geniş kolları, yere konmuş karganın kanatları gibi çırpınıyordu. Duncan, ona haklarını okurken kelimeleri en doğru şekliyle telaffuz etti.

Yargıcın korkusu öfkeye dönüşmüştü. "Gerard, neler oluyor?"

"Tıpkı Dedektif Hatcher'ın dediği gibi. Cinayet işlemeye teşvik etmekten tutuklanıyorsun."

"Bu insafsızlık!"

Elise, ona doğru adım attı. "Sen, benim üvey kardeşimi öldürttün Cato. Savich'le seni ele verecekti, bu yüzden onu susturdun."

Elise'nin arkasındaki Gerard'a baktı. "Hayal görüyor."

Ama Elise yaralı konuşmasına devam ederken Gerard hiçbir şey söylemedi. "O zamanlar hayatta beni seven tek insan Chet idi. Benim sevdiğim tek insan. Ve soğuk bir duş kabiniinde çırılçıplak, bir kalıp sabunla boğularak yavaşça öldü."

Cato taraftar arayan gözlerle ümitsizce etrafına baktı. Kimseyi bulamamıştı. Mahkeme salonundaki herkes sahnelenen oyun karşısında donakalmıştı. Bazıları kuşkulu gözlerle yargıcı süzüyordu. Diğerleri Elise'nin suçlamalarının doğruluğuna zaten inanmışlar, küçümseyen gözlerle ona bakıyorlardı.

"Bu kadın güvenilirmez! O bir yalancı. Evimizde bir adam öldürdü ve ben aptal gibi onu korudum. Ölmüş numarası yaptı, Tanrı aşkına," diye bağırdı.

Parmağını Duncan'a doğrulttu. "Dün bu... bu adam beni kaçırıp saldırdı. O size anlatabilir," derken parmağını hızla DeeDee'ye çevirdi. "Hepsi bana karşı olmuş. Benden nefret ediyorlar. Söyledikleri hiçbir şeye inanamazsınız!"

Elise sakin ve berrak bir sesle devam etti. "Mahkemede vereceğin taraflı hükümler için yıllarca Savich'ten para aldın. Hafifletilmiş hükümler. Bazen davaları düşürdün ve duruşmaları geçersiz saydın."

Tutuklanışının ardından ofisinde yapılan arama sırasında Savich'in bilgisayarından alınan dökümleri çıkardı. Aşılamayacak güvenlik duvarları olduğunu söylediği halde, bölümün bilgisayar uzmanları önceki gece şifreleri kırmışlardı.

"Yaptığın tüm işlemler burada kayıtlı. Savich'e ailenin nakliye şirketinden fatura kesilmiş. Ama diğer müşterilerden aynı hizmet için alınan bedelin iki katı gibi alışılmadık bir bedel ödemiş. Bu miktar da Cayman Adaları'ndaki özel hesabına yatırılmış."

Yargıcın suratı sinirinden kıpkırmızı oldu. Yüzünü Gerard'a döndü. "Bana böyle davranamazsın!"

"Evet davranabilirim."

"Avukat istiyorum."

"Telefon hakkını kullanacaksın yargıç."

Yargıç diğerlerini pas geçip Savich'e homurdandı. "Bunun için ona teşekkür etmelisin," derken başıyla Elise'yi işaret etti. "O ve erkek arkadaş Hatcher."

"Kes sesini!" Adams, Savich'i kolundan tutup sandalyeye oturtmaya çalıştı, ama zincirleri yüzünden sendeleyip yere düştü.

Duncan, Cato Laird'i hafifçe dürttü. "Kürsüne veda et. Son kararını verdin."

Yargıç tükürükler saçarak, "Seni orospu çocuğu," dedi. "Bana yalan söyledin. Sen..." Ona ve Elise'ye öfkeli bir bakış fırlattı. "Onu *beceriyorsun* değil mi? İyi, senin olsun. Orospuyu sen hak ettin. İkiniz birbirinizi bulmuştunuz."

Duncan'ın bakışları yargıcın gözlerini delip geçti ve kemiğini kırarcasına kolunu sıktı. Sesini kısıp tehdit eden bir tonla, "Sana herhangi bir şey söyleyip kendini daha fazla küçültmeden önce, bu mahkeme salonunu hemen terk etmeni öneririm," dedi.

Duncan'a söylediklerini fark eden Cato, Elise ile ona doğru hamle yaptı. İki üniformalı polis, Duncan'ın yardımına koştu, ama Laird'i ancak üçü zapt edebildi. Gırtlığından hırıltılı sesler geliyordu. Alnındaki damarlar patlamaya hazır görünüyordu.

Elise geri çekilmemişti. Tam aksine ona yaklaştı. Yargıç birden debelenmeyi kesip hırıltılı nefes alıp verişini hariç kıpırdamadan durdu.

Elise, "Savich'in söyledikleri doğru Cato," dedi. "Seni tuzağa düşürdüm. Ama kendini suçlamalısın. Doğduğun günden itibaren bir insana sunulabilecek her türlü avantaja sahiptin, ama sen hepsini suiistimal ettin. Sen ne kadar hasta, bencil bir insansın. Aynı zamanda katilsin.

"Eminim hapishanede seilmeyen bir tip olacağını biliyorsundur. Gelişini bekleyen düşmanların olacak. Yani bundan sonra ömrünün geri kalanını, arkayı kollayarak Chet gibi korku içinde geçireceksin.

"Korku senin daimi yoldaşın olacak Cato. Her günün her dakikası kurulacak tuzaklara, tecavüze ve işkenceye karşı tetikte yaşayacaksın. Ve idama." Derin bir nefes aldıktan sonra yumuşak bir sesle ekledi. "Sana Tanrı acısın. İçinde sana karşı en ufak bir merhamet yok."

Duncan, onun ölçülü tutumuna hayran kalmıştı. Onun yerinde olseydi bu kadar güzel konuşamazdı. Ama Elise bu günü uzun zamandır bekliyordu. Belki de eline fırsat geçtiğinde ona neler söyleyeceğini önceden tasarlamıştı.

Sırtını Cato Laird'e döndü. Duncan, yargıcı polislerle teslim ettikten sonra Elise'nin yanına gidip onu dirseğinden tuttu. Önceki akşam hikâyeyi tüm ayrıntılarıyla anlatırken Gerard ile Worley'in saygısını kazanmıştı. Koridorda Elise ile Duncan'ın yanında koruma gibi yer aldılar.

Silah sesi duyulduğunda çıkışa doğru yarı yolu tamamlamışlardı. Duncan içgüdülerıyla hareket edip sağa atılarak, Elise'yi yere yatırdı ve kendi vücuduyla onu kapattı.

Mahkeme salonunda çığlıklar ve uyarı atışları yankılanıyordu.

Duncan, Elise'ye, "Kal öyle!" diye bağırdı. Sonra akıcı bir hareketle sırtüstü yuvarlandı ve kendi silahını çekmeye hazır bir konumda çömeldi.

Ama tehlike geçmişti. Bir ölü vardı.

SON SÖZ

Güneşli ama soğuk bir kasım günüydü. Beaufort ile Lady's Adası arasındaki kanalın yüzeyinde bir meltem esti. Dışarıda vakit geçirmek için güzel bir gündü, ama Duncan ile Elise yatakta tembellik yaparken temiz havayı açık pencereden almayı tercih etmişlerdi.

Önceki akşam geç gelmişlerdi. Duncan'ın DeeDee ile birlikte, Elise'nin ise onun arabasıyla Savich ile yüzleşmeye ayrı ayrı çıktıkları günden bu yana eve ilk defa geliyorlardı.

Araya giren dört ay fırtınalı geçmişti. Lady's Adası'na ne zaman döneceklerini konuşmamışlardı, ama yaşadıkları zor dönem sona ermeden dönmemeye ve dönüşlerinde yeni bir başlangıcı kutlamaya aralarında sözsüz anlaşmış gibiydiler.

Dün akşamüstü saat 16.38'de -karar okunurken Duncan kol saatine bakmıştı- Robert Savich, Meyer Napoli cinayetinden suçlu bulunmuştu.

Adams ise Elise'nin şahitlik yapmasına izin verilmesi için üç gün uğraşmıştı.

Takip eden dört günü de ifadesinin geçersiz sayılması için harcamıştı.

Ama jüri, onun mahkeme salonundaki tavırlarına ve kopardığı yaygaraya kanmamıştı. Elise'ye inanmışlardı. Jüri odasına çekildiğinde hiç kimse Savich'i beraat ettirme taraftarı değildi.

Duncan perde arkasından bölge savcılığına davayı hazırlamakta yardım etmişti. Resmi olarak bu ayın sonuna dek görevden uzaklaştırılmıştı. Elise davayla ilintili olduğundan, Duncan'ın istediği sıklıkta olmasa da, birbirlerini düzenli olarak görmüşlerdi.

Elise, onun kasabadaki evine taşınmayı ısrarla reddetmişti. "Polis merkeziyle başın zaten yeterince dertte," demişti.

"Ama devam eden soruşturma sırasında seninle yattığımı zaten itiraf ettim. Erkek gibi cezamı çekiyorum. Şimdi benimle birlikte yaşarsan ne değişir ki?"

"Görevden uzaklaştırılmanın sebebi benim. Dava devam ederken seninle birlikte yaşamaya başlarsam bu nasıl görünür?"

"Umurumda değil."

Elise yavaşça, "Benim umurumda," demişti.

Bu söz tartışmayı sona erdirmişti. Çünkü Elise'nin dikkate aldığı tek şey Duncan'ın görevden uzaklaştırılması değil, aynı zamanda kendi dul-luk süreciydi.

Cato Laird'in mahkeme salonundaki korkunç intiharıyla sona eren sahneyi takip eden günlerde haber medyayı meşgul etmişti. O akşamüstü yüksek mahkemede cereyan eden şok edici olaylara yer vermeyen ne bir televizyon kanalı ne de gazete vardı.

Cato'nun kendisini mahkeme salonundan dışarı çıkartan polislerden birinin kemerindeki kılıftan tabancayı çektiğine pek çok kişi şahit olmuştu. Şaşkın polisler veya dehşet içindeki izleyiciler durdurmaya fırsat bulmadan, namluyu ağzına yerleştirdiğini hepsi görmüştü.

Haber haftalarca farklı açılardan anlatılmış, ama hikâyeyi hep aynı dehşet verici sonla bitirmişlerdi.

Laird'in işlediği suçlar ortaya çıktıkça daha da derinlere inip üstüne yorumlar yapıldı. Haberciler doymak bilmiyor, açgözlü medya iştahını besliyordu.

Yargıç hakkında halkın görüşü, gücünü ve mevkiini kötüye kullandığı yönündeydi. Onu ele veren dul kadına ise sempati ve hayranlıkla bakıyorlardı.

Ama Elise halktan utanıyordu. Bu hoşuna giden bir ün değildi. Küçük ve basit bir zafer kazanmıştı, ama onun için anlamı büyüktü. Erkek kardeşinin tabutunu bulunduğu yerden çıkarttırıp normal bir mezarlığa uygun şekilde defnedilmesini sağlamıştı. Chet Rollins belki bir aziz değildi, ama böyle korkunç bir ölümü hak etmiyordu. Belki de huzur bulmuştu. Elise bulmuştu çünkü.

Şimdiyse sevişerek geçirdikleri bir gece ve sabahın ardından bacakları Duncan'ın kollarıyla bitkin bir halde sarmaş dolaş olmuştu. Duncan yataklarını onun göbeğine sürttü. Uykulu bir sesle, "Tıraş olman gerek," dedi.

"Sonra. Şimdi hareket edecek halim yok."

"Hımm." Elise parmaklarını onun saçlarına geçirip tararken fısıltıyla, "Hareket etmeni istemiyorum," dedi.

Yine de Duncan dudaklarına ulaşıncaya dek kendini onun bedeninden uzaklaştırdı. Ardından gelen öpücük cinsel duygularını uyandırıyor-du. Sonunda ayrıldıklarında Elise gözlerini açmadı. "Bunu istemediğimi sanmıştım," diye mırıldandı.

"Şu uzamış sakallar falan hoşuna gidiyor, öyle değil mi?"

"Özellikle uzamış sakallar."

"O halde benimle evlenmelisin."

Elise'nin gözleri aniden açıldı. "Yapamam."

Ağzını çarpıtıp, "Hemen cevap vermek zorunda değilsin," dedi. "Düşünmek için kendine biraz zaman tanı."

"Seninle evlenemem Duncan."

Elise'nin yanına geçip elini şakağına dayadı. "Neden olmazmış?"

"Çünkü seni seviyorum."

"Hımm. Şey, aslına bakarsan bu durum genelde tam tersi işler. Birini seversen onunla evlenmek istersin."

"Seni seviyorum." Bunu kutsal bir yemin gibi söylemişti.

Duncan, onun ciddiyetine uygun bir tonla, "O halde ben sorun göremiyorum," dedi.

"Bir kere çocuğumuz olmayacak."

Başparmağıyla onun güzel elmacık kemiğine dokundu. "Bağlanmış tüpleri açmak mümkün."

"Her zaman başarılı olmuyor."

"İşe yaramazsa evlat ediniz. Ya da çocuksuz yaşarız."

"Ama sen bunu istemiyorsun."

"Ben asıl *sensiz* olmak istemiyorum." Elise'nin yanağını elinin içine aldı. "Sen benim hayatımda olması gereken yegâne şeysin."

"Benim bir ortaklığa katabileceğim hiçbir şeyim yok, özellikle de evlilik gibi önemli bir şeye."

Cato Laird'in evinden hiçbir şey, özel eşyalarını bile almamıştı. Avukatı arayıp da Cato'nun vasiyetinde adının geçmediği haberini verdiğindeyse gerçekten sinirlenmişti.

Avukatın yüzüne telefonu kapatırken, "Sanki ben onun sahip olduğu herhangi bir şeye dokunmak istiyorum," demişti.

Duncan bu kararı etkileyecek bir şey yapmasa da, sevinmişti. Cato Laird'den gelen hiçbir şeyi saklamasını istemiyordu.

"Cato ile evlenmeden önce biriktirdiğim ufak bir miktar param var," dedi. "Ama yakında tükenecek ve benim de bir iş bulmam gerekecek."

"Yarın sabah uyandığında, her zaman yapmak istediğin şeyi yapıyor olsaydın, bu ne olurdu?"

Bir süreliğine boşluğa baktı. "Savannah'ya taşınmadan önce sana ne anlattığımı hatırlıyor musun? Sinema dersleri alıyordum."

"Sinema bir tutkudur. Şu acemi piliç filminden bahsetmiştin."

Elise kullandığı terime kaşlarını çatsa da, konuşmaya devam etti. "Bir sinema salonu var, senin evine pek uzak değil."

"Forsyth Park'ın karşısında mı? Otuzlardan beri orada. Yıllardır çalışmıyor."

Tereddütle, "Ben restore edilebileceğini düşünüyorum," dedi. "Çok güzel olur. Sadece klasik filmlerin oynayacağı bir sinema. *Dev*, *Arabistanlı Lawrence*, *Doktor Jivago*. Bunun gibi büyük, destansı filmler. Ya da film noir^(*). Tracy ve Hepburn. Sonsuz bir film festivali listesi var. İlk gösterimlere ev sahipliği yapabilir. Lobide bir içki barı olabilir, sıradan bir fuaye gibi düşünme. Özel akşamlar veya programlar, bağış toplama geceleri, şirket partileri ve konferanslar için kiralanabilir. Yapılabilecek toplantı anlaşmalarını düşünsene.

"Beaufort'tayken burada çekilen filmlerden bahsettiğimizi hatırlıyor musun? Şey belki eğer yakınlarda bir film ekibi varsa, bir yönetmen veya birkaç aktör gelip konuşma yapabilir, özellikle de bütçesini arttırma imkânı bulursa. Düşünebiliyor musun bir Ang Lee veya Lasse Hallström..." Duncan'ın gülümsediğini fark edince durdu. "Ne?"

"Haklısın. Senin katkı sağlayabileceğin hiçbir şey yok."

Sataştığını düşündü. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

(*) Kara film.

"Tek sorun şu: bütün o gecelerde ben smokin giymek zorunda mıyım?"

Nazıkçe gülümsedi, ama sonra durdu. "Bu sadece bir fikir, benim hayal ettiğimi yapmak için çok para lazım."

"Benim de kaynaklarım ve tanıdığım birkaç kişi var. Yatırımcı bulur, parayı temin ederiz." Elise'nin doğal renginde çenesine kadar uzamış bir tutam saçına asıldı. "Evlilik teklifime başka itirazın var mı?"

"Ailen ve arkadaşların."

"Onlardan hoşlanmıyor musun?"

"Duncan, ciddi ol."

"Tamam. Affedersin. Aileme ve arkadaşlarıma ne olmuş?"

"Senin bana bağlanmana ne diyecekler?"

"Şey, DeeDee'ye saçına perma yapmayı bırakması ve kaşlarını alması için ilham verdin. Bu oldukça güçlü bir onaylama şekli. Erkek arkadaşlarımsa hak etmediğim bu şans yüzünden arkamdan dış biliyorlar."

"Üstsüz bir garsonla birlikte olduğun için mi?"

"Savich'le tek başına yüzleşecek kadar cesur bir kadın tarafından sevildiğim için. İnan bana çevremdeki kimse sana saygısızlık edemez. Ve hiç kimse DeeDee'nin hakkındaki fikirlerine istinaden seninle ilgili uygunsuz bir şey söyleyemez. Eğer söyleyen olursa arkadaşım değildir ve onun fikri de benim için hiç önemli değildir."

"Ama ailenin fikirleri önemli. Onları seviyorsun. Onlar da seni seviyor." Başını diğer tarafa çevirdi. "Ben onların kâbusu olurum."

"Haklısın." İçini çekti. "Annem çok evhamlanmış. Onun bana bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyorum." Parmağını çenesinin altına yerleştirip yüzünü kendine çevirdi. "Bugün arayıp yarın akşam onlara yemeğe gideceğimizi söyledim. Annem ona daha önceden haber vermediğim için çıl-

gına döndü. Seni eve ilk defa götürmeden önce salonu boyatmak istiyordu."

"Eve mi?" Gözlerinde, Duncan'ın kalbini delip geçen çocuksu bir ümit ışığı belirdi. Hayatı boyunca onu önemseyen, onu eleştirmeden seven insanlar bulunmuştu. Elise ise hiç böylesi bir güvenliğe sahip olmamıştı. Onu bu eksiği kapatacak kadar sevecekti. Hatta daha fazla.

"Beni yaptıklarım yüzünden ayıplamıyorlar mı?"

Gülümseyerek, "Onlar affetme işindeler," dedi. Sonra ciddileşerek yanağını okşadı. "Ama affedecek ne var Elise? Senin büyük günahın ne? Kötü olan *Savich* idi. *Cato Laird* kötüydü. Sen değil."

Duncan konuşmasını bitirdiğinde, Elise'nin gözleri yaşla parlıyordu. Onu kendine çekip dudaklarını Duncan'ın kılere değdirdi ve fısıldayarak, "Seni seviyorum Duncan. Seni tüm kalbimle ve ruhumla seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," dedi.

Elise'yi biraz daha kendine doğru çekerek dudaklarını ayırmadan gülümsedi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Teşekkür

Savannah, Georgia, Birleşik Devletler'deki en güzel manzaraya ve en iyi mutfağa sahip olduğu gibi, insanları da mükemmeldir. Bu insanlardan biri de değerli zamanını benim bitmez tükenmez sorularıma cevap vermeye ayıran Savannah-Chatham Metropolitan Polis Merkezi'nin Başkomiseri Everett Regan'dır. Ellen Winters, bana yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yaparak, benim "yabancıların nezaketine" güvenmemi sağladı. Bu profesyonellerin yardımı olmasaydı, gerekli olan ayrıntıları elde etmem çok daha zor olurdu.

Güney misafirperverliğinin sadece laftan ibaret olmadığını kanıtı olan Cindy Moore'a minnettarım. O, bu konuda örnek gösterilebilecek biri ve hatta çok daha fazlası. Bana kapını açtığın için teşekkür ederim, dostum.

Ve kamerasıyla, benimle birlikte her meydanı, her sokağı arşınladığı, gerekli olan fotoğrafları çekmek için sıcak ve nemden -çok fazla- şikâyet etmeden ruhunu, bedenini ortaya koyduğu için Michael'a teşekkür ederim.

Dürüst bir polisin en kötü düşmanı belki de vicdanıdır. Yanlış insana güvenmek ise ölümle yaşam arasındaki farktır.

Dedektif Duncan Hatcher gece yarısı Yargıç Cato Laird'in evine çağrılır. Çünkü yargıcın genç ve güzel karısı Elise hırsızlık yaparken yakaladığı adamı vurmuştur. Bu durum ona göre düpedüz nefsi müdafaadır.

Ne var ki Duncan, kadının anlattıklarından ve olayın meydana geliş şeklinden kuşkulandır. Ortada çelişkili bir durum vardır. Ona göre Elise Laird bu işi yalnızca kendini korumak için yapmamıştır ve bir şeyler gizlemektedir.

Öldürülen adamın Lairdlerle ilişkisi olduğunu düşünen Duncan soruşturmasını derinleştirdikçe meslek yaşamının tehlikede olduğunu anlar. Bu arada duygusal olarak da bir karmaşa içindedir. Çünkü bir cinayet zanlısı olan Elise Laird'e âşık olmuştur.

Onunla özel olarak görüşür ve genç kadının kocası hakkındaki inanılmaz suçlamalarını öğrenir.

Duncan tereddüt içinde kalır. Ya Elise'nin anlattıkları doğruysa?

Bu işte, Ölümcül Suçlar Kralı Robert Savich'in parmağı vardır ve tüm olayların gerisinde bir suç ortaklığı söz konusudur.

Ve sonra Elise ansızın ortadan kaybolur.

Kaza Kurşunu'nun kurgusundaki şaşırtıcı gelişmeleri yürek hoplatan gerilimle birleştirip heyecanlı bir öykü yaratmayı ancak Sandra Brown gibi usta bir yazar yapabilir.

ISBN 978-975-21-0900-1

